

ការសិក្សាពីការបោះឆ្នោតនៃបទគម្ពីរ

Biblical Theology

បណ្ឌិត យុន ស៊ុនផាក

(Dr. Yune Sun Park)

អ្នកណែនាំ: បណ្ឌិត រ៉ាយ យុងចុន
បកប្រែដោយ: អាម ទូច និង, យ៉េន ចារ៉ានី

2023

វិទ្យាស្ថានកំណែទម្រង់សេចក្តីជំនឿកម្ពុជា

អារម្ភកថា

ការសិក្សាការបោះឆ្នោតនៃបទគម្ពីរគឺជាផ្នែកមួយនៃការសិក្សាពីការបកស្រាយអំពីព្រះ ។ ដូច្នេះ ក្នុងការសិក្សាបទព្រះគម្ពីរ ជាដំបូង យើងគួរតែចូលទៅជិតការបកស្រាយ ដើម្បីឆ្ពោះទៅកាន់ការសិក្សាការបោះឆ្នោតនៃបទគម្ពីរ ។ ក្នុងពេលជាមួយគ្នានេះ យើងមិនគួរភ្លេចការសិក្សាអំពីប្រវត្តិសាស្ត្រនៃការបើកសំដែងនោះទេ ។ ប្រវត្តិសាស្ត្រនៃការបើកសំដែងមានន័យថា ជាការបកស្រាយផ្នែកខ្លះនៃបទគម្ពីរជាមួយនឹងទស្សនៈនៃបទគម្ពីរទាំងអស់ ហើយក៏ទទួលស្គាល់កន្លែងដែលប្រវត្តិសាស្ត្រគឺជាផ្នែកនេះផងដែរ ។ ដូច្នេះហើយ យើងមកដល់នេះ ដើម្បីធានាដល់ការបើកសំដែងនៅក្នុងព្រះគម្ពីរ ដោយដឹងពីចរន្តប្រវត្តិសាស្ត្រនៃការបើកសំដែង ។

ខ្ញុំបានដកស្រង់ទ្រឹស្តីរបស់អ្នកប្រាជ្ញដ៏ល្បីមួយចំនួននៅក្នុងពិភពលោកយកមកសរសេរសៀវភៅមួយនេះយ៉ាងយូរ ។ ខ្ញុំសូមកោតសរសើរចំពោះសារព័ត៌មាន Edderman និងលោកបណ្ឌិត H. Ridderbos សម្រាប់ការអនុញ្ញាតឱ្យប្រើពួកវា ។ ជាពិសេសខ្ញុំបានដកស្រង់ផ្នែកជាច្រើនចេញពីការសិក្សាការបោះឆ្នោតនៃបទគម្ពីរដែលសរសេរដោយ បណ្ឌិត Geerhardus Vos និង Paul និង Jesus (Paulus en Jezus) ពីការយាងមកនៃនរករបស់ព្រះ (De Komst Van HetKoninkrijk) ការលាក់ខ្លួនរបស់ព្រះយេស៊ូវ និងការបង្ហាញពីខ្លួនរបស់ទ្រង់ " (Zelfopenbaring En Zelfverberging) និងសរសេរដោយលោកបណ្ឌិត Ridderbos ។ ដូច្នេះ ការសិក្សាការបោះឆ្នោតនៃបទគម្ពីរនេះមានលក្ខណៈជាការសហការគ្នារបស់អ្នកនិពន្ធ និងការបោះពុម្ពរួម ។

អ្នកអានគួរតែយល់ពីខ្ញុំអំពីការកែតម្រូវខ្លឹមសារនៃផ្នែកទី 2 ជំពូកទី 8 ។ សូម
អភ័យទោសចំពោះកំហុសអក្ខរាវិរុទ្ធឬការកែសម្រួលមិនបានត្រឹមត្រូវឬដែលអាច
ផ្លាស់ប្តូរអត្ថន័យ ។ ជាចុងក្រោយ គោលបំណងនៃសៀវភៅនេះគឺ ខ្ញុំចង់ជួយ
អ្នកផ្សេងទៀតក្នុងការសិក្សាពីព្រះ ។

ខែ មេសា ឆ្នាំ 1976

យុន ស៊ីនផាក

លំដាប់លំដោយ

ផ្នែកទី 1 សេចក្តីផ្តើម /18

ជំពូកទី 1 គោលការណ៍ចាំបាច់នៃសាសនវិទ្យាបែបព្រះគម្ពីរ ដើម្បីឲ្យចេះព្រះគម្ពីរឱ្យបានត្រឹមត្រូវ /18

I. គំនិតដែលពីងផ្អែកលើការបើកសម្តែង /18

1. ជំនឿដែលបណ្តាលឲ្យគ្រប់គ្រាន់នៃបទគម្ពីរ /28

ជំពូកទី 2 ចលនាសាសនវិទ្យាក្នុងការយល់ខុសពីបទគម្ពីរ /40

I. សាសនវិទ្យាសេរីនិយមទូទៅ និងសាសនវិទ្យាបាច្យេន /40

1. អ្នកសាសនវិទ្យាសេរីនិយម Harnack និង អ្នកសាសនវិទ្យាជំនាន់មុន Hermann

2. ចលនារបស់ ឌីបែលល្យែស (Dibelius) និង ប៊ុលម៉ែន (Bultmann)

3. បណ្តាញអន្តរការី

4. ណេអូ-អរ៉ូតូដូស៊ី (Neo-Orthodoxy)

5. ទស្សនៈនៃបទគម្ពីររបស់ Barth

II. អ្នកវិះគន្លង់ (Higher Criticism) /55

1. អំពីបទគម្ពីរ

2. អំពីសៀវភៅយ៉ូស្វេ
3. អំពីពួកចៅហ្វាយ
4. អំពីសៀវភៅរបស់សាំយូអែល
5. អំពីសៀវភៅរបស់ពង្សាវតាក្សត្រ
6. អំពីសៀវភៅអេសធើ
7. អំពីសៀវភៅយ៉ូប
8. អំពីសៀវភៅរបស់ហោរាតូច

ផ្នែកទី 2 ការសិក្សាពីព្រះនៃព្រះគម្ពីរសញ្ញាចាស់ /78

ជំពូក 1 ការសិក្សាអំពីប្រភពដំបូង /78

- I. បញ្ហាលំដាប់លំដោយនៃការបង្កើត /79
- II. គោលបំណងនៃការបង្កើតគ្រប់របស់ទាំងអស់ /80
- III. ការបង្កើត? ឬ ការកែច្នៃ /80
- IV. អត្ថន័យដែលព្រះបានបង្កើតអ្វីៗទាំងអស់ដោយព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់ /81
- V. ការវាយតម្លៃនៃវិបត្តិសាសនវិទូទៅចំពោះព្រឹត្តិការណ៍នៃការបង្កើត /83
- VI. ការយល់ទៅនឹងការបង្កើត /84
- VII. ទំនាក់ទំនងរវាងសេចក្តីជំនឿនៃការបង្កើតនិងជីវិតនៃសាសនា /85

ជំពូក 2 ការបើកសម្តែងនៃយុគសម័យដើម /87

I. ការបើកសម្តែងមុនពេលការធ្វើចលនាប្រោសលោះ /87

1. និមិត្តសញ្ញាទីមួយ គឺដើមឈើជីវិត
2. និមិត្តសញ្ញាទីពីរ ដើមឈើនៃសេចក្តីល្អនិងអាក្រក់
3. និមិត្តសញ្ញាទីបី សត្វពស់
4. និមិត្តសញ្ញាទីបួន ការប៉ះទង្គិចនៃរាងកាយ

II. ការបើកសម្តែងដំបូងនៃការប្រោសលោះ /97

ជំពូក 3 ការបើកសម្តែងមុនពេលទឹកជំនន់ និងសម័យកាលលោកណូអេ /104

I. ការវិវឌ្ឍន៍យ៉ាងឆាប់រហ័សនៃអំពើបាបចេញពីពូជរបស់កាអ៊ីន (លោកុប្បត្តិ 4:1-24) /104

II. ការអភិវឌ្ឍន៍នៃពូជពង្សរបស់សេត (លោកុប្បត្តិ4:25-5:32) /105

III. ការរីករាលដាលនៃអំពើបាបតាមរយៈអាពាហ៍ពិពាហ៍រវាងកូនរបស់កាអ៊ីន និងកូនរបស់សេត /106

IV. ការជំនុំជំរះនៃទឹកជំនន់ (លោកុប្បត្តិ 6:3-9:17) /108

1. សេចក្តីយុត្តិធម៌របស់ព្រះ
2. សេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ព្រះ

ជំពូកទី 4 ការបើកសំដែងសំខាន់នៃប្រជាជាតិដែលបានជ្រើសរើស /116

I. របៀបនៃការបើកសំដែង /118

1. ការបើកសំដែងតាមរយៈការដាក់ស្តែង (លោកុប្បត្តិ ១៥:១, ១៧:១, ២០:៦-៧)
2. ការបើកសំដែងតាមរយៈសុបិន (លោកុប្បត្តិ 15:12-16, 28:12, 13:11, 35:9)

II. មាតិកានៃការបើកសំដែង /120

ជំពូកទី 5 ការបើកសំដែងទាក់ទងនឹងប្រព័ន្ធនៃប្រជាជាតិដែលបានជ្រើសរើស /125

I. អត្ថន័យនៃចលនារបស់និក្ខមនំ /125

II. ឈ្មោះរបស់ព្រះទាក់ទងនឹងនិក្ខមនំ (គោលលទ្ធិរបស់ព្រះនៅក្នុងម៉ូសេ) /126

III. ច្បាប់គ្រប់គ្រងដោយព្រះ (theocracy) /128

IV. ច្បាប់ទំលាប់ /129

1. រោងឧបោសថ
2. ដង្ហាយយញ្ញបូជា

ជំពូកទី 6. ការបើកសំដែងនៃថ្ងៃនៃសេចក្តីទំនាយ /143

I. លក្ខណៈនៃពេលបច្ចុប្បន្ន /143

II. ព្រះបន្ទូលដើមនៃសេចក្តីទំនាយ /143

III. របៀបដែលហោរាស្តាប់ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ /144

IV. ទ្រឹស្តីខុសចំពោះវិធីសាស្ត្រដែលហោរាស្តាប់ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ /147

1. លោកយូនេន សេហ្វ (Kuenen Saif; s) បាននិយាយថា “មូលហេតុដែលហោរាបាននិយាយ”

2. ហើយខ្លះទៀតនិយាយថា ព្រះបានប្រទានដល់ពួកហោរាជាស្នូលនៃការបង្រៀនមួយចំនួនពួកគេបានពង្រីកវា ហើយប្រកាសវា ។

3. ហើយខ្លះនិយាយខុសថា ពាក្យទំនាយរបស់ហោរាចេញមកពីការទស្សនា ។

4. អ្នកប្រាជ្ញមួយចំនួនគិតថា វិធីសាស្ត្រក្នុងការទទួលការបើកសម្តែង គឺដូចគ្នាទៅនឹងទេវភាពរបស់ហោរាក្លែងក្លាយ ។

V. តើហោរាពិតជាអ្នកនិពន្ធបទព្វឬ? /150

ជំពូកទី 7 ព្រះវិញ្ញាណនៃព្រះបានបើកសម្តែងនៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាចាស់ /153

I. កិច្ចការនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ (The Cosmical Spirit) /153

II. ប្រវត្តិនៃការគ្រប់គ្រង (The History of Theocracy) /153

III. ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ (The Individual Spirit) /154

ជំពូកទី ៨ ទស្សនៈនៃគម្ពីរសញ្ញាចាស់អំពីការបាត់ខ្លួននៃជីវិតបន្ទាប់ពីការស្លាប់
/157

I. វិធីសាស្ត្រក្នុងការដោះស្រាយបញ្ហានេះ/157

II. ការបង្រៀននៃគម្ពីរសញ្ញាចាស់ដល់ជីវិតបន្ទាប់ពីការស្លាប់របស់គ្រីស្ទបរិស័ទ
/158

1. ការបើកសំដែងនៅក្នុងលោកុប្បត្តិ
2. ការបើកសំដែងនៅក្នុងនិក្ខមន័
3. ការបើកសំដែងនៅក្នុងផ្នែកផ្សេងទៀតនៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាចាស់

III. ខ្សែបន្ទាត់រវាងនគរព្រះ និងពិភពលោកនេះ /163

1. ទស្សនៈនៃនគររបស់ព្រះក្នុងយុគសម័យកណ្តាល
2. ទស្សនៈរបស់ Hegel
3. ទស្សនៈរបស់លោក Karl Barth
4. នគររបស់ព្រះដែលគម្ពីរបានចែង

ជំពូកទី ៩ ទំនាយអំពីព្រះមេស៊ី /168

I. កិច្ចការដែលចង្អុលទៅព្រះមេស៊ីផ្ទាល់ /169

II. ទំនាយដោយប្រយោលទាក់ទងនឹងព្រះមេស៊ី /169

III. លក្ខណៈសំខាន់របស់ព្រះមេស៊ី /170

1. លក្ខណៈនៃចលនានៃការសង្គ្រោះរបស់ព្រះមេស៊ីជាសកល
2. ការរងទុក្ខរបស់ព្រះមេស៊ី
3. ព្រះមេស៊ីដ៏អស្ចារ្យ

ផ្នែកទី 3 ការសិក្សានៃការបោះឈោរបស់បទគម្ពីរសញ្ញាថ្មី /177

ជំពូកទី 1 ទ្រឹស្តីនៃសេចក្តីសញ្ញា /177

I. សាសនា និងសេចក្តីសញ្ញា /179

II. ការស្រាវជ្រាវប្រវត្តិសាស្ត្រនៃសេចក្តីសញ្ញា /182

1. អត្ថន័យនៃសេចក្តីសញ្ញា
2. ប្រភេទនៃសេចក្តីសញ្ញាដែលបានបង្ហាញក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រ
3. លក្ខណៈនៃទំនាក់ទំនងនៅក្នុងសេចក្តីសញ្ញា
 1. ដំណើរការនៃសេចក្តីសញ្ញា
 2. គំនិតជាច្រើនទាក់ទងនឹងការសំរេចបំពេញសេចក្តីសញ្ញានៃព្រះគុណនៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាថ្មី ។

ជំពូកទី 2 ទ្រឹស្តីនៃសេចក្តីសង្គ្រោះស្តីពីការបង្រៀននៅលើភ្នំ /192

I. ការបង្រៀនដែលបានបង្ហាញនៅក្នុងព្រះពរទាំងប្រាំបី (ម៉ាថាយ 5:3-12) /192

1. ព្រះពរដំបូង
2. ព្រះពរទាំងបួនបន្ទាប់

II. ព្រះអង្គសង្គ្រោះ និងជាព្រះអម្ចាស់នៃព្រះគុណ ជាអ្នកសំរេចនូវក្រឹត្យវិន័យ (ម៉ាថាយ 5:17-18) /194

1. ទស្សនៈខាងវិញ្ញាណនៃច្បាប់របស់ព្រះយេស៊ូវប្រឆាំងនឹងពួកផារីស៊ីខាងក្រៅ
2. ភាពចាំបាច់នៃការបង្រៀនច្បាប់របស់ព្រះយេស៊ូវនៅក្នុងការបង្រៀនរបស់ទ្រង់នៅលើភ្នំ
3. គោលការណ៍នៃសកម្មភាពកូនរបស់ព្រះ

ជំពូកទី 3 ការបង្រៀនអំពីនគររបស់ព្រះ /203

I. សាវតានៃពាក្យនគរព្រះ /203

II. ចលនានៃនគរព្រះ និងក្រុមជំនុំ /205

III. យ៉ូហានបាទីស្ទ និងលក្ខណៈទូទៅនៃនគរព្រះដែលព្រះយេស៊ូវបានប្រកាស /205

1. ព្រះជាចំណុចកណ្តាល
2. ផ្ដោតលើអំណាច

3. ផ្ដោតលើព្រះមេស៊ី

4. លក្ខណៈនៃអនាគត ឬ, លក្ខណៈនៃការជំនុំជំរះ

5. លក្ខណៈនៃវត្តមាន

IV. នគរបស់ព្រះ និងបញ្ហានៃការយាងមកជាលើកទីពីរដ៏អស្ចារ្យ /217

ជំពូកទី 4 ព្រះគ្រីស្ទដែលដំណឹងល្អទាំងបីបានបង្ហាញ /219

I. ព្រះយេស៊ូវគឺជាព្រះគ្រីស្ទ /219

1. សេចក្ដីប្រកាសតាមរយៈលក្ខណៈនៃឯកសាររបស់ដំណឹងល្អ

II. ការសុគតជំនួសរបស់ព្រះគ្រីស្ទ /225

ជំពូកទី 5 ទ្រឹស្ដីរបស់សាវ័កយ៉ូហាន /232

I. អំពីព្រះគ្រីស្ទ /232

1. យ៉ូហានបានឃើញថាព្រះគ្រីស្ទគឺជាការចាប់កំណើតនៃព្រះបន្ទូលតាំងពីដើមដំបូង ។

2. យ៉ូហានបានឃើញថាព្រះយេស៊ូវជាបុត្ររបស់ព្រះដ៏នៅអស់កល្បជានិច្ច

II. ដំណឹងល្អរបស់លោកយ៉ូហាន និង Gnosticism /236

1. ការយល់ដឹងអំពីថ្ងៃចុងបំផុត

2. ការកើតជាថ្មី

3. ភាពផ្ទុយគ្នារវាងពិភពលោកខាងលើ និងពិភពលោកខាងក្រោម
4. គំនិតនៃការយាងចុះមករបស់ព្រះគ្រីស្ទ
5. អំពីទំនាក់ទំនងរបស់ឪពុកនិងកូនរវាងព្រះយេស៊ូវនិងព្រះវរបិតា
6. គំនិតនៃអ្នកព្យួរសំឡេងរបស់អ្នកប្រទានជីវិតនឹងរស់ឡើងវិញ
7. អំពីការពិតនៃការបរិភោគសាច់របស់ព្រះគ្រីស្ទ និងផឹកពីឈាមរបស់ទ្រង់
8. គំនិតរបស់យ៉ូហានទៅកាន់ពិភពនៃស្ថានសួគ៌

ជំពូកទី 6 ការយាងមកនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធច្នៃបុណ្យ ទី៥០ /253

- I. អត្ថន័យទឹកនៃនៃការយាងមករបស់ព្រះវិញ្ញាណច្នៃបុណ្យ ទី៥០ ដែលបានបង្ហាញ /253
- II. ការយាងចុះមកនៃព្រះវិញ្ញាណនៅច្នៃបុណ្យទី៥០ គឺជាការសម្រេចនៃសេចក្តីសន្យារបស់ព្រះ /254
- III. គោលបំណងនៃការយាងមករបស់ព្រះវិញ្ញាណនៅច្នៃ ទី៥០ /255
- IV. ការយាងចុះមកនៃវិញ្ញាណនៅច្នៃបុណ្យទី៥០ គឺជាការជ្រមុជដោយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ (កិច្ចការ ១:៥) /256
- V. ការយាងចុះមកនៃព្រះវិញ្ញាណនៅច្នៃបុណ្យទី៥០ និងអំណោយទាននៃអណ្តាត /257

VI. ការយាងចុះមកនៃវិញ្ញាណនៅថ្ងៃបុណ្យទី៥០ គឺជាចលនានៃ Missiology /260

ជំពូកទី 7 ថ្ងៃចុងបំផុត /265

I. អត្ថន័យនៃថ្ងៃចុងបំផុត /265

II. ថ្ងៃចុងបំផុតនៃគម្ពីរសញ្ញាថ្មី /268

1. គំនិតនៃការជិតមកដល់នៃថ្ងៃចុងបំផុត

2. បញ្ហានៃពេលវេលានៃថ្ងៃចុងបំផុត

ជំពូកទី 8 សីលធម៌នៃគម្ពីរសញ្ញាថ្មី /282

I. ព្រះទ្រង់បង្គាប់នូវសីលធម៌ ហើយធ្វើឲ្យគេប្រតិបត្តិតាម /282

II. ទំនោរទៅរកផ្នែកខាងក្នុងជាងផ្នែកខាងក្រៅ /285

III. សីលធម៌នៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាថ្មី គឺជាជីវិតដែលផ្ដោតលើព្រះ /287

1. ក្រមសីលធម៌ទាក់ទងនឹងក្រុមជំនុំ

2. ក្រមសីលធម៌ទាក់ទងនឹងរដ្ឋាភិបាល

3. សេរីភាពនៃជំនឿ-មនសិការ និងជីវិតដែលផ្ដោតលើព្រះ

ជំពូកទី 9 ទ្រឹស្តីរបស់ប៉ូល /296

I. លក្ខណៈនៃបទពិសោធន៍របស់ប៉ូលអំពីការប្រែចិត្តជឿ /296

II. ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទដែលប៉ុលបានឃើញ /298

1. ទ្រឹស្តីនៃរឿងរ៉ាវនៅក្នុងសាសនសេរីនិយមទូទៅ

2. ទ្រឹស្តីនៃប្រវត្តិសាស្ត្រសាសនា

III. លក្ខណៈឯករាជ្យនៃប្រភពរបស់ទ្រឹស្តីសាសនរបស់ប៉ុល /306

IV. Soteology របស់ប៉ុល /306

Reference

1 Gerrhardus Vos, Biblical Theology

2. J. B. Payen, The Theology of the Old Tetament

3. G. Ch Aalders, De Goddelijke Openbaring In De Eerste Drie Hoofdstukken Van Genesis.

4. B.B. Warfield, Biblical Doctrines

5. B.B. Warfield, Christology and Critisim

6. The inspiration and Authority of Scripture

7. H.N. Ridderbos, Paulus.

8. H.N. Ridderbos, Paulen Jezus.

9. H.N. Ridderbos, De. Komst Van Het Konikrijk.

10. H.N. Ridderbos, Zelfopenbarring en Zelfverklaring

11. S. Greijdanus, Schriftbeginselenter Schriftverklaring

12. J. G. Machen, Christianity and Liberalism
13. J. G. Machen, Origin of Paul's religion
14. H. Bavinck, Gereformeerde Dogmatiek I-IV
15. C. Van Til, A survey of Christian Epistemology
16. Henry Boer, The Pentecosts of Missions
17. Henry Stob, The Christian Concept of Freedom
18. H. Meeter, The basic Ideas of Calvinism
19. Karl Barth, The resurrection of the Dead
20. Karl Barth, Kirchrich Dogmatiek P, III
21. R. Bultmann, Johannes Evangelium
22. L. Boettner, Millennium
23. A. Kuyper, The Revelation of St. John
24. John Stott, The Baptism of Fullness of Holy Spirit
25. H Green, The Unity of the Book of Genesis
26. Oehler, Theology of the New Testament
27. K. Schilder, Wat is de Hemel
28. O. T. Allis, Prophecy and the Church
29. Von Rad, The Theology of Old Testament I
30. W. Eichrodt, Theology of the Old Testament
31. P. Fairbairn, The Typology of Scripture I-II.
32. Charles Spurgeon, Christ in the Old Testament

ផ្នែកទី 1 សេចក្តីផ្តើម

**ជំពូកទី 1 គោលការណ៍ចាំបាច់នៃសាសនវិទ្យាបែបព្រះគម្ពីរ ដើម្បីឲ្យចេះព្រះ
គម្ពីរឱ្យបានត្រឹមត្រូវ**

I. គំនិតដែលពឹងផ្អែកលើការបើកសម្តែង

ជាដំបូងខ្ញុំនឹងបរិយាយតែគោលការណ៍ទស្សនវិជ្ជានៃការសិក្សានេះប៉ុណ្ណោះ
ដោយផ្អែកលើការយល់ដឹងរបស់គ្រីស្ទានក្នុងការការពារសេចក្តីជំនឿ

(Epistemology in Defense of the Faith) ដែលសរសេរដោយលោក
បណ្ឌិត វ៉ាន់ ធីល ដែលជាសាស្ត្រាចារ្យផ្នែក គោលការណ៍ការពារសេចក្តីជំនឿ
(Apologetics) នៅឯសាលាសាសនវិទ្យាវេសមីនស្ទើ (Westminster
Theological Seminary) នៅសហរដ្ឋអាមេរិក ។ ការការពារសេចក្តីជំនឿ
របស់គាត់បានសង្កត់ធ្ងន់ថាមនុស្សមិនអាចស្គាល់ព្រះដោយប្រាជ្ញាផ្ទាល់ខ្លួនបានទេ
គឺមានតែតាមរយៈការបើកបង្ហាញរបស់ព្រះ ប៉ុណ្ណោះដែលមនុស្សអាចស្គាល់ព្រះ
បាន ។ ព្រះគម្ពីរម៉ាថាយ ១១:២៥-២៥ បានបង្ហាញយ៉ាងច្បាស់ថា មានតែព្រះ
យេស៊ូវតែមួយគត់ដែលជាអ្នកសម្រុះសម្រួល ។ អ្នកសម្រុះសម្រួលនៅត្រង់នេះ
ត្រូវបានកំណត់ថា ជាអ្នកដែល ទទួលបានសិទ្ធិអំណាចជាអ្នកតស៊ូមតិនៅចំពោះ
មុខព្រះ ហើយអញ្ជើញមនុស្សដែលមិនអាច មានសេចក្តីប្រកបជាមួយព្រះដើម្បី
ឲ្យពួកគេបានស្គាល់ព្រះ ហើយបង្រួបបង្រួមពួកគេជាមួយព្រះ ។ នៅក្នុងអត្ថបទ
ខាងលើយើងឃើញការពិតទាំងស្រុង២យ៉ាង ។ ទី១ ព្រះគម្ពីរប្រាប់ថា ព្រះអង្គ
ត្រូវបានហៅថា “ព្រះជាម្ចាស់នៃស្ថានសួគ៌ និងផែនដី” ដែលជាព្រះដ៏ពេញលេញ
តែមួយគត់ ។ ទី២ ព្រះពន្យល់ពីការពិតទាំងស្រុងថា មនុស្សមិនអាចស្គាល់ព្រះ

ដោយប្រាជ្ញារបស់ខ្លួនបានទេ ប៉ុន្តែគេអាចស្គាល់ព្រះបានតាមរយៈការទទួលការ
 បើកសម្តែងពីព្រះ (ព្រះគម្ពីរ) ដោយការបន្ទាបចិត្តដូចជាកូនក្មេង ។ ដូច្នេះ
 ការពិតទាំងពីរនេះ ធ្វើឲ្យយើងពិចារណាពីភាពចាំបាច់ទាំងស្រុង ។ ព្រះគម្ពីរ
 ម៉ាថាយ ១១:២៥-២៧ និយាយថា ព្រះយេស៊ូវ គឺជាអ្នកសម្រុះសម្រួលដែលទ្រង់
 បានទទួលអ្វីៗទាំងអស់ពីព្រះវរបិតា (២២៧) ។ ហើយទ្រង់បានទទួលអំណាចដ៏
 ពេញលេញពីព្រះ ហើយអញ្ជើញមនុស្ស តាមរយៈការបើកសម្តែង ហើយធ្វើគេ
 ស្គាល់ព្រះវរបិតា និងផ្តល់នូវសេចក្តីសង្គ្រោះដ៏ពេញលេញ(២២៧) ។ ទី១
 មនុស្សមិនអាចស្គាល់ព្រះដោយអំណាចរបស់ខ្លួន និងគំនិតឯករាជ្យរបស់ខ្លួនបាន
 ទេ ។ ហេតុដូច្នេះ មនុស្សត្រូវមានគំនិតដែលអាស្រ័យទៅលើបើកសម្តែងរបស់
 ព្រះទាំងស្រុង ។ ទី២ ដោយគំនិតដែលពីងផ្អែកលើការបើកសម្តែងរបស់ព្រះ
 នោះមនុស្សអាចទទួលបានសេចក្តីសង្គ្រោះ ។

1) មនុស្សត្រូវការគំនិតដែលពីងផ្អែកលើការបើកសម្តែងទាំងស្រុង
 មនុស្សមិនអាចស្គាល់ព្រះដោយប្រាជ្ញាផ្ទាល់ខ្លួនបានទេ ។ ព្រះគម្ពីរបានសម្តែងថា
 “20 តើអ្នកប្រាជ្ញនៅឯណា តើអាចារ្យនៅឯណា តើអ្នកដេញដោលនៃសម័យ
 នេះនៅឯណាព្រះទ្រង់បានធ្វើឲ្យប្រាជ្ញារបស់លោកីយ៍នេះ ទៅជាសេចក្តីល្ងង់ល្មើ
 វិញទេតើ 21 ដ្បិតដោយព្រោះព្រះទ្រង់បានសំរេចតាមប្រាជ្ញានៃទ្រង់ថាមនុស្ស
 លោកនឹងរកស្គាល់ព្រះដោយអាងប្រាជ្ញាខ្លួនមិនបានទេបានជាទ្រង់សព្វព្រហ្មទ័យ
 នឹងជួយសង្គ្រោះអស់លោកអ្នកដែលជឿដោយសារសេចក្តីល្មើល្មើវិញ គឺជាការ
 ប្រកាសដំណឹងល្អ” (កូរិនថូសទី1 1:20-21) ។ ដូចជាព្រះបន្ទូលនេះដែរ គឺ
 ពេញមួយជីវិតមនុស្សមិនអាចស្គាល់ព្រះ ដោយប្រាជ្ញាផ្ទាល់ខ្លួនបានទេ ។ វាមាន
 ន័យថា ការ បរាជ័យនៃគំនិតឯករាជ្យនិយម ។ គំនិតឯករាជ្យនិយម គឺជាការ

ចាកចេញពីព្រះ ហើយធ្វើឲ្យ ខ្លួនឯងអង្គុយនៅលើកៅអីនៃអំណាចរបស់ព្រះ ។
ដូចជានាងអេវ៉ាគឺជាភ្នាក់ងារនៃគំនិតឯករាជ្យនិយម នាងត្រូវបានធ្លាក់ចុះ ។
នាងបានយកសិទ្ធិអំណាចរបស់ចៅក្រមនៅពេលដែល អារក្សបានល្បួងនាងនៅ
ក្នុងទស្សនៈគំនិតឯករាជ្យនិយម ដោយវាស់វែង ពាក្យរបស់អារក្សនិង ព្រះ
បន្ទូលរបស់ព្រះ ។ មានន័យថា នាងបានគិតក្នុងចិត្តថា សិទ្ធិអំណាចរបស់នាង
គឺដូចគ្នានឹងសិទ្ធិអំណាចរបស់ព្រះដែរ ។ នាងក៏មានអាកប្បកិរិយាខុសថា ចិត្ត
អារក្ស គឺដូចគ្នានឹងព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះដែរ ។ វាគឺជាគំនិតដែលនាំឲ្យប្រព្រឹត្ត
អំពើបាបហើយជាចំណុចនៃការចាកចេញពីព្រះ ។ មុនពេលនាងស្តាប់ពាក្យរបស់
អារក្សនាងបានគិតដោយប្រមាថថា “ប្រហែលជាព្រះ ដឹងថា អារក្សក៏ដឹងគ្រប់
ការទាំងអស់ដែរ” ។ នាងបានគិតមិនត្រឹមត្រូវ ដែលថា នាងមានសិទ្ធិអំណាច
ក្នុងការវិនិច្ឆ័យរវាងព្រះនឹងអារក្ស ។ វាគឺជាចំណុចដើរចូលក្នុងការ ប្រមាថដល់
សិទ្ធិអំណាចដ៏ពេញលេញនៃភាពជាម្ចាស់តែមួយគត់របស់ព្រះ ។ គំនិតឯករាជ្យ
និយម គឺជាគំនិតដែលមិនស្គាល់ពីភាពជាព្រះ និងជាអម្ចាស់ទាំងស្រុង ។
ហើយនៅពេលជាមួយគ្នានេះដែរ គេមិនអើពើ ឬគិតពីព្រះឡើយ ។ តាមគំនិត
នេះគឺមើលងាយព្រះជាដំបូង ហើយចាកចេញពីព្រះ ។ ដំណើរនៃគំនិតបែបនេះ
គឺមិនអាចជួបព្រះជារៀងរហូត ។ ការនេះនាំឲ្យមានប្រវត្តិនៃការបះបោរប្រឆាំង
នឹងព្រះ ហើយនិងប្រវត្តិនៃការមិនអើពើនឹងព្រះ ។ អ្នកសាសនវិទ្យាខុសឆ្គងបាន
គិតថា ប្រវត្តិសាស្ត្រដែលខ្វះចន្លោះរបស់អ័រដាម និងអេវ៉ានៅក្នុងលោកុប្បត្តិ
ជំពូកទី៣គឺជារឿងព្រេង ហើយមិនមែនជាព្រឹត្តិការណ៍ពិតនោះទេ ។ ប៉ុន្តែនេះគឺ
ជាការសន្មតខុសមួយ ដោយមិនអើពើនឹងទស្សនវិជ្ជារបស់អ្នកជឿថាមានព្រះ
ដែលអះអាងថាព្រះគឺជាអ្នកបង្កើតទាំងស្រុង គឺ ជាព្រះអម្ចាស់ និងជាព្រះស

ព្រោះ ។ ដូចដែលយើងគិតពីប្រវត្តិសាស្ត្រថា តើអ្នកជឿថាមានព្រះត្រឹមត្រូវ
ឬអត់? យើងជឿជាក់ថាចំពោះអំពើបាបដែលមាននៅក្នុងលោកិយ គឺជាការ
ដែលមនុស្សជាតិបានបះបោរប្រឆាំងនឹងព្រះទាំងស្រុង ។ សរុបសេចក្តីមក
យើងជឿលើព្រះគម្ពីរ ពីព្រោះព្រះគម្ពីរគឺជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ ។ ប៉ុន្តែដូចដែល
ខ្ញុំបាននិយាយខាងលើនេះ ក្នុងទស្សនៈរបស់អ្នកថាមានព្រះនិង ប្រវត្តិសាស្ត្រនៃ
ទស្សនវិជ្ជានិយម យើងត្រូវប្រាកដថាភាពខ្វះចន្លោះនៃមនុស្សជាតិនៅក្នុងលោកុ
ប្បត្តិគឺជាការពិត ។ មនុស្សជាតិដែលបានចាប់ផ្តើមជាមួយការខ្វះចន្លោះរបស់អេ
វ៉ាត្រូវបានផ្លាស់ប្តូរដោយកន្លងនៃគំនិតរាជ្យនិយម ។ និយាយឲ្យច្រើនទៅមនុស្សប្រើ
ប្រាជ្ញាផ្ទាល់ខ្លួនដើម្បីជឿលើសេចក្តីពិតដែលគ្មានដែនកំណត់ ។ គំនិតរាជ្យនិយម
គឺថា “មនុស្សអាចដឹងពីពិភពលោកយ៉ាងច្បាស់ដោយប្រើទស្សនៈកណ្តាលតាមរ
យៈការសិក្សាដោយប្រាជ្ញារបស់ខ្លួន ហើយបន្ទាប់មកបើព្រះលេចមក នោះគេ
អាចស្គាល់ព្រះបាន ។ តែនេះគឺជាគំនិតបោកបញ្ឆោតតែប៉ុណ្ណោះ ពីព្រោះ
ប្រសិនបើពួកជឿលើអ្វីៗជាព្រះត្រឹមត្រូវ នោះព្រះគឺជាព្រះដ៏ពេញលេញ ហើយ
ចាប់ពីជំហានដំបូងមកគឺមនុស្សស្ថិតនៅក្រោមការគ្រប់គ្រងរបស់ព្រះទាំងស្រុង ។
ចំណេះដឹងអំពីព្រះមិនអាចបង្កើតបានដោយមនុស្សនោះទេ លើកលែងតែព្រះ
បើកសម្តែងប៉ុណ្ណោះ ។ គ្រប់ចំណេះដឹងពីសេចក្តីពិត គឺមកពីព្រះ ហើយត្រូវ
បានបើកបង្ហាញដោយព្រះ ។ ហេតុដូច្នេះហើយ ប្រសិនបើប្រតិបត្តិការនៃ
ចំណេះដឹងរបស់មនុស្ស លំអៀងទៅរកគំនិតស្វ័យនិយមដោយគ្មានព្រះទេ នោះ
វាមិនមែនជាចំណេះដឹងពិតនោះទេពីព្រោះវាត្រូវបានបើកបង្ហាញដោយការបដិដេ
ធពីសិទ្ធិអំណាចពេញលេញរបស់ព្រះ គឺវាដាច់ចេញពីព្រះ ។ ដូច្នេះ សកម្មភាព
ដើម្បីដឹងពីលោកិយដោយគំនិតរាជ្យនិយម ហើយស្វែងរកព្រះ គឺមិនមែនជា

អាកប្បកិរិយាត្រឹមត្រូវនោះទេ ។ នេះគឺជាភាពលំអៀងដ៏អាក្រក់មួយ នៃពួកអ្នក
ប្រឆាំងនឹង សេចក្តីពិត ។ ព្រោះបើគំនិតពួកជឿថាមានព្រះត្រឹមត្រូវ នោះព្រះ
ជាព្រះដ៏ពេញលេញហើយមនុស្សមិនអាចមានអាកប្បកិរិយាត្រឹមត្រូវ ដោយមិន
ពឹងផ្អែកលើព្រះទាំងស្រុងនោះទេ ។ មនុស្សមានគំនិតធម្មតាអំពីព្រះ បើខ្ញុំធ្វើការ
ប្រៀបធៀប ៖ ភ្នែកអាចមើលឃើញអ្វីមួយដោយត្រូវការពន្លឺព្រះអាទិត្យ ដូច្នេះ
ភ្នែកត្រូវតែទទួលស្គាល់ពីតួនាទីរបស់ព្រះអាទិត្យ ព្រោះ វាអាចមើលឃើញអ្វីៗ
ទាំងអស់ដោយពន្លឺព្រះអាទិត្យ ។ ប៉ុន្តែបើភ្នែកគិតថា វាអាចមើលឃើញដោយ
ខ្លួនឯងហើយបោះបង់ពន្លឺព្រះអាទិត្យដោយមិនមានទំនាក់ទំនងនឹងគ្នាដោយ
អាកប្បកិរិយាធម្មជាតិដែលមិនមានអ្វីជាសំអាង នោះភ្នែកអាចមើលឃើញតែ
ភាពងងឹតតែប៉ុណ្ណោះហើយ មិនអាចដឹងអ្វីបានពិតប្រាកដនោះទេ ។ ដូច្នេះភ្នែក
មិនអាចមានអាកប្បកិរិយាត្រឹមត្រូវពីសេចក្តីពិត ដោយគ្មានអ្វីជាសំអាងនោះ
ទេ ។ ហេតុដូច្នេះហើយប្រសិនបើពួកអ្នកជឿថាមានត្រឹមត្រូវ ហើយព្រះជាព្រះ
ដ៏ពេញលេញនោះចំណេះដឹងអំពីសេចក្តីពិតទាំងអស់ត្រូវបានគេ ហៅថាពិត
ពីព្រោះព្រះអង្គទ្រង់ផ្ទាល់ជាអ្នកបង្កើតនូវចំណេះដឹងដ៏ពិតប្រាកដ ។ មនុស្សដែល
មិនធ្វើតាមសេចក្តីពិតគឺបានបោះបង់ចោលអំណាចនៃការគ្រប់គ្រងរបស់ព្រះជា
ម្ចាស់ ទាំងស្រុង ហើយអ្នកនោះជឿថា ខ្លួនអាចបង្កើតគំនិតឯករាជ្យនិយម
ហើយដឹកនាំទៅរកភាពជោគជ័យបាន ប៉ុន្តែនេះគ្រាន់តែជាការបះបោរប្រឆាំង
នឹងសេចក្តីពិតប៉ុណ្ណោះ ។ ការគិតនេះគឺមិនអាចជួបព្រះជាម្ចាស់រហូត ។ ព្រោះ
មនុស្សជាប់រស់ដែលត្រូវបានបង្កើត ហើយព្រះជាអ្នកបង្កើត ដូច្នេះមនុស្សគួរតែ
ទទួលយកថា រាល់ការចាប់ផ្តើម ដំណើរការ និងចុងបញ្ចប់នៃគំនិតរបស់គាត់
ត្រូវតែពឹងផ្អែកលើព្រះ ។ មនុស្សបានធ្លាក់ទៅក្នុងបញ្ហាល្ងង់ខ្លៅ ដោយសារគេ

បានប្រព្រឹត្តអំពើបាប ហើយត្រូវបានដាក់ទណ្ឌកម្មដោយព្រះ ។ គម្ពីរចែងថា មនុស្សស្លាប់ដោយសារសេចក្តីរំលង និងអំពើបាបរបស់ខ្លួន (អេភេសូរ 2:1) ដែលជាការបង្ហាញថា មនុស្សមិនអើពើនឹងព្រះ ។ ពីព្រោះមនុស្សស្គាល់ព្រះ ដោយគំនិតឯករាជ្យនិយមរបស់ខ្លួន គេមិនអាចជឿលើព្រះបន្ទូលនៃការបើកសម្តែងពីព្រះ និងស្គាល់ព្រះបានទេ ។ កូរិនថូសទី1 1:20 បង្ហាញពីការពិតនេះថា យើងស្គាល់ព្រះដោយជឿលើព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ ។ វាគឺជាតម្រូវការដ៏ពេញលេញ ដោយគ្មានករណីលើកលែងបាន ។ ហេតុដូច្នេះហើយបើមនុស្សមិនទទួលជឿព្រះ បន្ទូលនៃការបើកសម្តែងរបស់ព្រះហើយព្យាយាមស្វែងរកព្រះដោយគ្មានព្រះបន្ទូល នោះវាគឺ ជាការឥតប្រយោជន៍ហើយមិនមានប្រសិទ្ធភាពឡើយ ។ វាស្រដៀងគ្នា ទៅនឹងគំនិតនៃការ ព្យាយាមមើលអ្វីមួយតូចបំផុតដែលយើងមិនអាចមើលឃើញ ដោយភ្នែករបស់យើង បើយើង ព្យាយាមមើលវាដោយមិនប្រើកែវយឺតទេវាមិន អាចមានប្រសិទ្ធភាពឡើយ ។ នៅក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្ររបស់មនុស្ស មនុស្សបានដើរ នៅក្នុងបន្ទាត់នៃគំនិតឯករាជ្យនិយម ហើយមនុស្សជាច្រើនបានស្លាប់ដោយមិន បានស្គាល់ព្រះ ។ ព្រះយេស៊ូវបានមានបន្ទូលថាមានតែអ្នកដែលដូចជាកូនក្មេង ដែលអាចស្គាល់ព្រះពិតជាអ្នកដែលជឿលើព្រះបន្ទូលនៃការបើកសម្តែងរបស់ ព្រះ ។ យើងអាចចង្អុលបង្ហាញថាដើមកំណើតរបស់ក្រិក និងទស្សនវិជ្ជាខាង កើតជាក់ស្តែងបានធ្វើតាមគំនិតឯករាជ្យនិយម ។ ទស្សនវិជ្ជាក្រិកមានពាក្យ បច្ចេកទេសសម្រាប់ព្រះ និងការបង្ករបង្កើតប៉ុន្តែពួកគេមិនសំដៅទៅលើការបង្ក របង្កើតពិតនោះទេ ។ ផ្ទុយទៅវិញ ពួកគេមានអត្ថន័យផ្លូវកណ្តាលនិងពួកអ្នកជឿ ថាមានព្រះច្រើន និយាយឲ្យចំទៅ អ្នកទស្សនវិជ្ជាក្រិកនៅពេលដំបូងបានគិតថា លោកិយនិងព្រះគឺនៅកល្យាននិច្ច ប៉ុន្តែតាមទស្សនរបស់ ព្រះគឺជាទ្រឹស្តីមួយ

ដែលមិនបានដឹងពីព្រះដ៏ពិតទាំងស្រុង ។ ពេលយើងសិក្សាពីទស្សនវិជ្ជា ក្រិក យើងផ្ដោតលើលោកផ្លាតូ ដែលបាននាំមកនូវពេលវេលាដ៏ចម្រុងចម្រើននៃ ទស្សនវិជ្ជា ។ បន្ទាប់មកបុរសជាក់លាក់ម្នាក់បានយល់ខុសថា ទស្សនវិជ្ជារបស់ ផ្លាតូមានការយល់ដឹងអំពី គ្រីស្ទាន ។ លោកប៉ុលបានអះអាងថា មិនត្រឹមត្រូវ ទេដែលថាលោកផ្លាតូបានរៀបចំមូលដ្ឋានគ្រឹះរបស់គ្រីស្ទាន ។ យើងដឹងហើយថា ទស្សនវិជ្ជារបស់លោកផ្លាតូ គឺជាកម្មសិទ្ធិរបស់ពួកអ្នកជឿថាគ្មានព្រះទាំងស្រុង ។ ផ្លាតូបានបង្រៀនថា មនុស្សអាចយល់ពីពិភពលោកដ៏អស់កល្ប ជានិច្ចដោយ បញ្ជូនរបស់ខ្លួនហើយព្រលឹងវិញ្ញាណមិនត្រូវការជំនួយពីព្រះគុណ ដែលមានតែ ព្រះសង្គ្រោះប៉ុណ្ណោះ ។ ប៉ុន្តែមនុស្សអាចចូលទៅក្នុងគំនិតនៃលោកិយដោយគំនិត ឯករាជ្យនិយមរបស់ខ្លួន ។ ចំណុចសំខាន់នៃគំនិតឯករាជ្យនិយមនេះគឺថា ព្រលឹងមនុស្សអាចគ្រប់គ្រងអ្វីៗទាំងអស់ដោយអំណាចឯករាជ្យរបស់វា ។ យើង អាចដឹងថា ទស្សនៈនៃជីវិតរបស់ផ្លាតូគឺមិនមែនជាសេចក្ដីពិតនោះទេ ។ ខ្លឹមប្រូ ចីស (Cleombrotus) បានអានទ្រឹស្ដីនៃព្រលឹងហើយធ្លាក់ពីលើជ្រាំងថ្មស្លាប់ ។ គាត់បានធ្វើបែបនេះដោយសារគាត់ជឿលើអ្វីដែលផ្លាតូបានបង្រៀនគាត់ថា ប្រសិនបើព្រលឹងរបស់មនុស្សចាកចេញពីរូបកាយរបស់គាត់ នោះគាត់អាចចូល ទៅក្នុងពិភពនៃគំនិតភ្លាមៗ ។ ខ្លឹមប្រូចីស (Cleombrotus) មិនបានដឹងថា ភាពពិតនៃមនុស្សគឺមិនមែនជាមនុស្សឯករាជ្យទេប៉ុន្តែរស់នៅក្រោមអំណាចនៃ ការគ្រប់គ្រងរបស់ព្រះទាំងស្រុង ។ ដូចដែលព្រះគម្ពីរបានបង្រៀនថាមនុស្សគ្មាន សិទ្ធិអំណាចធ្វើឲ្យព្រលឹងរបស់ខ្លួនចាកចេញពីរូបកាយឡើយហើយបន្ទាប់ពីព្រលឹង ចាកចេញពីរូបកាយ នោះវាចូលទៅក្នុងពិភពដ៏អស់កល្បជានិច្ចដែលនៅក្រោម តែស្មាព្រះហស្តរបស់ព្រះតែប៉ុណ្ណោះ ។ ព្រលឹងរបស់មនុស្សមិនអាចធ្វើច្នោះដោយ

ខ្លួនខ្លួនឯងបានឡើយ ។ ដូច្នេះអ្នកដែលស្គាល់សេចក្តីពិតនោះគឺជាគ្រីស្ទានដែល
មិនចូលរួមក្នុងសកម្មភាពល្ងង់ខ្លៅរបស់ខ្លឹមប្រូចីសទេ ។ ខ្លឹមប្រូចីស

(Cleombrotus) បានធ្វើសកម្មភាពស្របតាមបែបនោះ ដោយសារគាត់ជឿលើ
ការបង្រៀនឯករាជ្យរបស់ផ្លាតូ (Plato) ។ ការបង្រៀនរបស់ផ្លាតូបានបង្ហាញពី
គំនិតឯករាជ្យនិយមជាច្រើន ៖ ជាឧទាហរណ៍ នៅក្នុងអត្ថន័យពិតប្រាកដ
ពិភពនៃពេលវេលាពិតជាមិនមែនជារបស់ដែលបានបង្កើតទេ ហើយចុងក្រោយវា
មានសាមគ្គីភាពជាមួយពិភពលោកដ៏អស់កល្បជានិច្ច ។ ជាការពិតផ្លាតូពិតជា
មិនបានស្គាល់ព្រះពិតប្រាកដទេ គាត់បានប្រើពាក្យ “ព្រះ” តែប៉ុណ្ណោះ ។
លោកបានប្រមាថចរិតលក្ខណៈពេញលេញរបស់ព្រះ ហើយបានចាត់ទុកនៃចរិត
លក្ខណៈផ្ទាល់របស់ព្រះថាជាភាវៈមិនច្បាស់លាស់ ។ បើទោះជាមនុស្សមានប្រាជ្ញា
ខ្ពស់យ៉ាងក៏ដោយ ក៏យើងត្រូវតែទទួលស្គាល់ថាមនុស្សមិនអាចស្គាល់ព្រះដោយ
គំនិតឯករាជ្យរបស់ខ្លួនទេ គឺគេត្រូវរឹងអាងលើការបើកសម្តែងរបស់ព្រះ ។

2) ការទទួលសេចក្តីសង្គ្រោះដោយគំនិតដែលរឹងអាងលើការបើកសម្តែង
នៅពេលយើងត្រឡប់ទៅកាន់ព្រះគម្ពីរម៉ាថាយ 11:25-27 ជាថ្មីម្តងទៀត
យើងគួរតែកំណត់សម្គាល់ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះយេស៊ូវថា ៖ “គ្រប់សេចក្តីទាំងអស់
បានប្រគល់មកខ្ញុំពីព្រះវរបិតានៃខ្ញុំហើយគ្មានអ្នកណាស្គាល់ព្រះរាជបុត្រាទេ មាន
តែព្រះវរបិតាតែៗក៏គ្មានអ្នកណាស្គាល់ព្រះវរបិតាដែរ មានតែព្រះរាជបុត្រា
ហើយនិងអ្នកណាដែលព្រះរាជបុត្រាសព្វព្រះហឫទ័យចង់បើកឲ្យស្គាល់ទ្រង់ផង
ប៉ុណ្ណោះ” (ខ២៧) ។ តើអ្វីទៅជាអត្ថន័យនៃការបើកសម្តែងនៅទីនេះ? ការ
បើកសម្តែង ឬអាប៉ូកាលូស (apokalosis) ជាភាសាក្រិច សំដៅទៅលើការពិត
ដែលថា ព្រះបង្ហាញខ្លួនដល់មនុស្សហើយបន្ទាប់មកយើងអាចគិតអំពីសាសន

វិទ្យា ។ សាសនាដែលព្រះគម្ពីរបានចង្អុលបង្ហាញថាព្រះជាព្រះដ៏អស្ចារ្យ ហើយប្រកាសថាមានតែព្រះប៉ុណ្ណោះដែលជាព្រះមានអំណាចព្រះចេស្ដាពេញលេញ ។ ហេតុដូច្នេះហើយមនុស្សទាំងអស់ស្ថិតនៅក្រោមការគ្រប់គ្រងរបស់ព្រះជាម្ចាស់ ។ ជាការពិត ព្រះនេះបានចូលទៅក្នុងទីសណ្តោសប្រោសសម្រាប់សេចក្តីសង្គ្រោះរបស់មនុស្ស ។ ព្រះទ្រង់គង់នៅជាមួយអ័រដាម និង អេវ៉ា នៅក្នុងសួនច្បារអេដែន (លោកុប្បត្តិ 3:8) ប៉ុន្តែក្រោយពីពួកគេប្រព្រឹត្តអំពើបាប នោះមិត្តភាពរវាងព្រះនិង មនុស្សត្រូវបានបាក់បែក ។ ព្រះមិនបានបោះបង់ចោលពួកគេហើយបានជួយអង្វរយ៉ាងខ្លាំង ដើម្បីបំពេញក្តីអំណរ និងសេចក្តីសង្គ្រោះ របស់ពួកគេ ។ សេចក្តីសង្គ្រោះនេះ បានសម្រេចដោយការស្គាល់ព្រះតាមរយៈការបើកសម្តែងរបស់ព្រះអង្គផ្ទាល់ ។ ហេតុដូច្នេះហើយ តាំងពីដើមដំបូងមកទ្រង់បានបង្ហាញអង្គទ្រង់ផ្ទាល់ ដល់រាស្ត្ររបស់ទ្រង់គ្រប់បែបយ៉ាង ហើយគ្រប់ការបើកសម្តែងទាំងអស់របស់ទ្រង់ គឺមិនត្រឹម តែជាសម្រាប់អ៊ីស្រាអែលប៉ុណ្ណោះទេគឺសម្រាប់គ្រប់ជាតិសាសន៍ទាំងអស់ផ្ទាល់ (យ៉ូហាន 4:22) ។ បន្ទាប់មកការបើកសម្តែងនេះត្រូវបានបង្ហាញដោយមធ្យោបាយជាច្រើន ។ ឧទាហរណ៍ ការ បង្ហាញទេវតា (theophany) គឺជាការបើកសម្តែងដែលត្រូវបង្ហាញខ្លួននៅចំពោះមុខពួកពូជយុកោ ។ ហើយក្នុងករណីនៃការទាយនិងការអស្ចារ្យ នៃការចាប់កំណើតរបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ គឺជាបំពង់នៃភាពអស្ចារ្យនិងទស្សនាទាំងអស់ ។ រាល់ការពិតទាំងអស់នៃការបើកសម្តែងនេះគឺសម្រាប់មនុស្សជាតិទាំងអស់នៅទីបំផុតត្រូវបានផ្ទេរដោយពាក្យជាលាយលក្ខណ៍អក្សរដែលជាព្រះគម្ពីរ ។ Rousseau បានបង្ហាញសំណួររបស់គាត់អំពីមូលហេតុដែលការបើកសម្តែងរបស់ព្រះមិនកើតឡើងដោយផ្ទាល់ទៅកាន់អ្នកណាម្នាក់ឬនៅពេលណាមួយឡើយ ។ ពីព្រោះគាត់មិនដឹង

ថាការបើកសំដែងនោះជាអ្វី គាត់បានសួរសំណួរបែបឥតប្រយោជន៍បែបនេះ ។
ការបើកសំដែងនៃព្រះត្រូវបានផ្លាស់មកយើងតាមវិធីនៃការទំនាក់ទំនង ។

ទីមួយ ដោយសារខ្លឹមសារនៃការបើកសំដែងគឺជាប្រវត្តិសាស្ត្រនៃការពិត—ការពិតដែលផ្ដោតជុំវិញព្រះគ្រីស្ទ ។ ការចាប់កំណើតរបស់ទ្រង់ ការកាត់ទោស និងការសុគតរបស់ទ្រង់ ការរស់ឡើងវិញ និងការលើកឡើងរបស់ទ្រង់ ដែលជាហេតុការណ៍ប្រវត្តិសាស្ត្រមានទីកន្លែង និងពេលវេលាពិតប្រាកដ ។ ដូចដែលការពិតទាំងនេះត្រូវបានប្រកាសដល់យើង សេចក្ដីពិតមិនអាចជួយបានទេ ប៉ុន្តែបានរាលដាលតាមរយៈវិធីសាស្ត្រនៃការបញ្ជូនបែបនេះ ។ ការបញ្ជូនបែបប្រវត្តិសាស្ត្រគឺជាមធ្យោបាយតែមួយគត់នៃការផ្តល់ដំណឹងនៃការបើកសំដែង ។ H. Bavinck និយាយថា “ដ្បិតយើងរាល់គ្នាមិនបានយកអ្វី ចូលមកក្នុងលោកីយ៍នេះទេ” ។ (ធីម៉ូថេទី១ ៦:៧) ដូច្នេះ គាត់រៀនចេញពីអ្វីមួយក្នុងលោកីយ៍ដែលនៅជុំវិញគាត់» ។ (Gereformeerde Dogmatiek I, ទំព័រ 351)

ទីពីរ ដោយសារការពិតនៃការបើកសំដែងត្រូវបានផ្លាស់ប្តូរមកតាមរយៈការសរសេរ នោះពួកគេនឹងត្រូវបានការពារ និងផ្លាស់ក្នុងរយៈពេលយូរ ។ ដូច្នេះ ការផ្លាស់ប្តូរតាមរយៈការបញ្ជូននេះគឺជាបំណងព្រះហរទ័យរបស់ព្រះ (រ៉ូម ១៥:៤, ធីម៉ូថេទី២ ២:២, និងយ៉ូហាន ១:៣) ។ ព្រះបន្ទូលនៃបទគម្ពីរមិនត្រឹមតែជាកំណត់ត្រាប្រវត្តិសាស្ត្រពីសម័យបុរាណប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែវាតែងតែជាព្រះបន្ទូលនៃព្រះដ៏មានព្រះជន្មគង់នៅ ។ Bavinck និយាយថា “បទគម្ពីរដែលភ្ជាប់រវាងស្ថានសួគ៌ និងផែនដី ហើយតែងតែស្នាក់នៅជាមួយនោះ (វាមានន័យថា ស្ថានសួគ៌ នឹងត្រូវបានប្រាប់ទៅកាន់មនុស្សនៅលើផែនដី) រវាងព្រះគ្រីស្ទ និងក្រុមជំនុំ រវាងព្រះ និងបុត្ររបស់ទ្រង់ ។ បទគម្ពីរគឺជាសំឡេងរបស់ព្រះដ៏មានព្រះ

ជន្មរស់ ហើយក៏ជាសំបុត្រដែលទ្រង់បានប្រទានដល់គ្រប់របស់ទាំងអស់ដែលមានជីវិតដែរ ។ ការបណ្តាលនៃព្រះវិញ្ញាណក៏ធ្វើការជាតួអង្គនៃបទគម្ពីរផងដែរ ។ បទព្រះគម្ពីរត្រូវបានសរសេរឡើងតាមរយៈការបណ្តាលនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ហើយខ្លួនវាផ្ទាល់ក៏បានបណ្តាលមកកាន់យើងជាបន្តបន្ទាប់ » (Gereformeerde Dogmatiek, I, 375) ។ Bengel និយាយថា “បទគម្ពីរត្រូវបានបណ្តាលឡើងមិនត្រឹមតែនៅពេលសរសេរប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែក៏ដូចជានៅពេលដែលអានផងដែរ ការបណ្តាលនេះនឹងត្រូវបានផ្តល់ឱ្យមកតាមរយៈព្រះ បន្ទាប់មកបទគម្ពីរបានបញ្ចេញមកក្នុងយើងតាមរយៈអំណាចដើម្បីឲ្យយើងបានស្គាល់ព្រះ ។ (Bengel ផ្នែកលើ ធីម៉ូថេទី2 3:16) ។

1. ជំនឿដែលបណ្តាលឲ្យគ្រប់គ្រាន់នៃបទគម្ពីរ

ជំនឿរបស់យើងមិនមែនជាគំនិតផ្ទាល់ខ្លួននោះទេ ក៏ប៉ុន្តែត្រូវតែទាក់ទងទៅគោលបំណងនៃវត្ថុបំណងនោះ ។ ដូច្នេះ វាដើរតាមទស្សនៈនៃបទគម្ពីររួមគ្នាដែលប្រកាសពីសេចក្តីពិតដែលមានគោលបំណងនៃវត្ថុបំណងរបស់វា ។ ទស្សនៈនៃបទគម្ពីរគឺជាបញ្ហាដ៏សំខាន់ ។ យើងជឿថាបទគម្ពីរមានសិទ្ធិអំណាចនៃព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ ។

1) ទស្សនៈរបស់ព្រះយេស៊ូវចំពោះបទគម្ពីរ

យ៉ូហាន 10 : 34-36 ចែងថា ៖ “ព្រះយេស៊ូវមានព្រះបន្ទូលឆ្លើយថា តើគ្មានសេចក្តីចែងទុកមកក្នុងក្រឹត្យវិន័យរបស់អ្នករាល់គ្នាថា «អញបាននិយាយថា ឯងរាល់គ្នាជាព្រះ» ទេឬអី ដូច្នេះ បើទ្រង់បានហៅអ្នកទាំងនោះជាព្រះ ដែលព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអង្គបានឮទៅដល់គេ ហើយបើលើកចោលបទគម្ពីរណាមិនបាន

នោះឲ្យអ្នករាល់គ្នានិយាយមកខ្ញុំនេះ ដែលព្រះវរបិតាញែកជាបរិសុទ្ធ ហើយចាត់
 មកក្នុងលោកីយ៍ ថា ខ្ញុំពោលពាក្យប្រមាថដល់ព្រះ ដោយព្រោះតែខ្ញុំនិយាយថា
 ខ្ញុំជាព្រះរាជបុត្រានៃព្រះដូច្នេះឬអី?” ។ នៅទីនេះ បទគម្ពីរ រ៉ា γράφη គួរតែ
 ត្រូវបានបកស្រាយនៅក្នុងបទគម្ពីរ ។ បទគម្ពីរគឺជាចំណងជើងដើម្បីចង្អុល
 បង្ហាញទៅកាន់បទគម្ពីរទាំងមូល ។ ព្រះយេស៊ូវបានការពារសិទ្ធិអំណាចនៃបទ
 គម្ពីរជាមួយនឹងឃ្លាមួយ; ទ្រង់ពឹងផ្អែកលើបទគម្ពីរទាំងមូលដែលមិនអាចលើក
 ចោលបាន ពីព្រោះបទគម្ពីរទាំងមូលគ្មានកន្លែងខុសទេ ។ តាមទស្សនៈរបស់ព្រះ
 យេស៊ូវ ទ្រង់ជឿថាបទគម្ពីរមានការបណ្តាលគ្រប់គ្រាន់ជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ ។
 ចំពោះទ្រង់ ពាក្យថាបទគម្ពីរគឺជាពាក្យនៃសិទ្ធិអំណាចពេញលេញ ។ ប៊ី. ប៊ី វ៉ែ
 ហ្វឺល (B. B Warfield) និយាយថា “វគ្គបទគម្ពីរទាំងនេះនឹងគ្រប់គ្រាន់
 ដើម្បីបញ្ជាក់ឱ្យច្បាស់ដល់យើងនូវទីបន្ទាល់របស់ព្រះយេស៊ូវចំពោះបទគម្ពីរ ដូច
 ជាផ្នែកទាំងអស់របស់វា និងការប្រកាសពីសិទ្ធិអំណាចនៃព្រះ” (ការបណ្តាលនៃ
 ព្រះវិញ្ញាណ និងសិទ្ធិអំណាចនៃបទគម្ពីរ ទំព័រ ១៤៤) ។ ទស្សនៈសាវ័កអំពីបទ
 គម្ពីរ ៖

- (1) ដូចដែលពួកគេបានដកស្រង់បទគម្ពីរ ដែលថា “ទ្រង់មានបន្ទូល” នេះជា
 របៀបនៃការនិយាយរបស់អ្នកដែលដឹងថាបទគម្ពីរគឺជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ
 (យោងទៅ រ៉ូម ១៥:១០, កូរិនថូសទី២ ៦:២, អេភេសូរ ៤:៨ & ហេប្រើរ ១:
 ៥) ។ ពាក្យបែបនេះត្រូវបានទស្សនវិទូបុរាណប្រើ ពីព្រោះពួកគេទទួលយកការ
 និយាយនៃគ្រូរបស់ពួកគេដែលមានអំណាច ។ ឧទាហរណ៍ Pythagoras school
 of thought និង Plato school of thought ហើយនិងនៅសម័យកណ្តាល
 នៃ Aristotle school of thought បានធ្វើតាមវា ។

(2) ឆ្នាំទី២ ៣:១៦ ចែងថា «គ្រប់ទាំងបទគម្ពីរ គឺជាព្រះទ្រង់បានបញ្ចេញ ព្រះវិញ្ញាណបណ្ណាល្បតែងដោយព្រះ» ។ ពាក្យ បណ្ណាល្បតែងដោយព្រះ "θεόπνευστος" គឺជាផលដែលធ្វើឲ្យមានឡើងពីការច្នៃប្រឌិតរបស់ព្រះ ។ វា ចង្អុលទៅការបណ្ណាលនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ។ បទគម្ពីរទាំងអស់ត្រូវបានបណ្ណាល ដោយវិធីសាស្ត្រនេះ ។

(3) ពេត្រុសទី២ ១:១៩-២០ ចែងថា "ពួកគេសន្យាឲ្យសេរីភាពពួកគេខ្លួនឯង ប៉ុន្តែពួកគេខ្លួនឯងជាទាសករនៃអំពើបាប ។ ចំពោះអ្វីដែលយកឈ្នះលើបុគ្គល នោះគឺជាទាសករ ។ ប្រសិនបើ បន្ទាប់ពីពួកគេបានរត់ចេញពីភាពស្មោកគ្រោក នៃពិភពលោកតាមរយៈប្រាជ្ញាអំពីព្រះអម្ចាស់ ដែលជាព្រះអង្គសង្គ្រោះ គឺព្រះ យេស៊ូវគ្រីស្ទ ពួកគេក៏នៅជំពាក់ម្តងទៀតនៅក្នុងនោះហើយជំនះវា នោះស្ថាន ភាពចុងក្រោយនឹងកាន់តែអាក្រក់សម្រាប់ពួកគេជាងកាលពីដំបូងទៅទៀត ។" តើអ្វីទៅជាការជំរុញចិត្តរបស់ពេត្រុសដែលនិយាយដូច្នេះ? វាត្រូវបានបន្ថែមដូច ខាងក្រោម ៖ នៅក្នុងទីបន្ទាល់នៃការយាងមកជាលើកទីពីររបស់ព្រះគ្រីស្ទ គាត់ បានណែនាំភស្តុតាងដែលគាត់បានឃើញការផ្លាស់ប្តូរបរាងរបស់ទ្រង់នៅលើភ្នំ ។ គាត់បាននិយាយនៅពេលនោះបន្តទៀតថា ពាក្យទំនាយត្រូវបានធានាច្រើន ជាងអ្វីដែលគាត់បានឃើញ ។ នៅទីនេះ "ទំនាយ" ជាភាសាក្រិច τὸν προφητικὸν λόγον គួរតែត្រូវបានបកប្រែទៅជា "ពាក្យទំនាយ" ។ ដោយ សារ «ពាក្យទំនាយ» មានប្រយោគ «the» វាចង្អុលទៅសៀវភៅហោរាទាំង អស់ក្នុងគម្ពីរសញ្ញាចាស់ថាជាសៀវភៅរួមតែមួយ ។ ខទី 20 "គ្រប់ទំនាយទាំង អស់នៅក្នុងបទគម្ពីរ" គាំទ្រការបកស្រាយនេះ (B. B. Warfield) ។

2) ទស្សនៈនៃបទគម្ពីរនៅក្នុងក្រុមជំនុំបែបប្រពៃណី

Warfield និយាយថា គោលលទ្ធិនៃការបណ្តាលកិរិយាសព្ទ គឺជាគោលលទ្ធិខាងសាសនាចំពោះបទគម្ពីរ ។ គាត់បានសន្និដ្ឋានថា «ក្រុមជំនុំបានជឿថាបទគម្ពីរគឺជាសៀវភៅរបស់ព្រះ ដែលព្រះបានសរសេរ ពាក្យនៅក្នុងនោះ ពាក្យប្រភេទណាក៏ជាសេចក្តីពិតដែលគ្មានកំហុសដែរ ហើយបានជឿលើសិទ្ធិអំណាចរបស់ព្រះដោយឥតកំហុសឡើយ» (ការបណ្តាល និង សិទ្ធិអំណាចនៃបទគម្ពីរ, Baker House, 1987 ទំព័រ 106) ។

(1) ទស្សនៈរបស់ក្រុមជំនុំដើម

ក្រុមជំនុំដើមនៅសម័យពេលនោះបានជឿថាគ្រប់ផ្នែកនៃបទគម្ពីរគឺជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ ។ Polycarp ចាត់ទុកថាជាអំណាចរបស់ព្រះដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់បំផុត ហើយអ្នកណាដែលមានទស្សនៈខុសចំពោះបទគម្ពីរត្រូវបានថ្កោលទោសថាជាកូនរបស់សាតាំង (Ep. Ad. Phil, Cap. VII) ។ Iraeneaus ដែលជាសិស្សរបស់ Polycarp បាននិយាយថា បទគម្ពីរគឺពិតប្រាកដ ដែលត្រូវបានសំដែងដោយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ និងព្រះបន្ទូល (Adv. Haer., II, 28) ។ Origen ដែលមានអាយុកាលដូចគ្នានឹង Iraeneaus បាននិយាយថា ដោយសារអ្នកសរសេរដំណឹងល្អធ្វើការតាមរយៈព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ នោះឯកសាររបស់ពួកគេមិនអាចមានកំហុសបានឡើយ (សំដីរបស់ Origen នៅ ម៉ាថាយ 16:12, យ៉ូហាន 6:18) ។ នៅសតវត្សរ៍ទី៤ Augustus ជាមនុស្សអស្ចារ្យម្នាក់ គឺជាគ្រូបង្រៀនដែលមានចិត្តរាបសារ ដែលប្រជាជនបង្ខំឲ្យធ្វើជា សង្ឃ (bishop) ។ គាត់បាននិយាយអំពីបទគម្ពីរដូច្នេះថា ៖ «បទគម្ពីរគឺល្អឥតខ្ចោះដែលមានសិទ្ធិអំណាចដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់បំផុតនៅស្ថានសួគ៌» (Epist. To Jerome, 82 ii 5)

ហើយក៏បាននិយាយថា «អ្នកណាដែលអានបទគម្ពីរត្រូវតែអានវាដោយមានជំនឿ ចិត្តនិងអារម្មណ៍ជឿជាក់» ។ (Epist. To Jerome, 82 ii 5) ហើយក៏ ច្បាស់ដែរថា គ្មាននរណាម្នាក់នៃអ្នកនិពន្ធប្រព្រឹត្តកំហុសណាមួយឡើយ (Epist. To Jerome, 82 ii 5) ។ «បើអ្នកណាដែលសង្ស័យថាការសរសេរ របស់សាវ័ក និងពួកហោរាមានកំហុសក្នុងនោះ នោះជាមនុស្សទុច្ចរិតហើយ» (Warfield, Studies to Tertullian and Augustine ទំព័រ 90៩) ។ គាត់បានចាត់ទុកថាផ្នែកនីមួយៗនៃបទគម្ពីរមានសិទ្ធិអំណាចទាំងស្រុង ។ អ្នក ដែលមិនទទួលយកថាពាក្យនីមួយៗក្នុងបទគម្ពីរត្រូវបានភ្ជាប់នឹងបទគម្ពីរទាំង មូលគឺមានគ្រោះថ្នាក់ហើយ (Epist. To Jerome, 82 iii 3) ។

(2) ទស្សនៈរបស់ក្រុមជំនុំដែលបានកំណែទម្រង់ និងផ្សាយដំណឹងល្អទៅចំពោះ បទគម្ពីរ

[1] ការសារភាពនៃជំនឿរបស់បារាំង ឆ្នាំ 1549 នៃគ.ស. – ខាលវីន ទាក់ទងនឹងការសរសេរនេះ ។ ការសារភាពនេះនិយាយថា “ពាក្យដែលរួម បញ្ចូលនៅក្នុងសៀវភៅ (បទគម្ពីរនៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាចាស់ និងគម្ពីរសញ្ញាថ្មី) បានចេញមកពីព្រះ ។ យើងបានទទួលវាពីព្រះ តែមិនមែនទទួលពីមនុស្សទេ ។ វាមិនស័ក្តិសមទេដែលមនុស្ស ឬទេវតាបន្ថែម ឬដកឃ្លាមួយចេញពីបទគម្ពីរនោះ (មាត្រា៥ បកស្រាយជាមួយការពន្យល់របស់ខ្ញុំ) ។

[2] ការសារភាពនៃជំនឿរបស់បែលហ្សិក (Belgic), 1561, AD – ការ សារភាពរបស់ពួកជំនុំ ខាលវីននិយម (Calvinism) របស់ប្រទេសហូឡង់ ។ អ្នកនិពន្ធសំខាន់ក្នុងការសារភាពនេះគឺ Guido De Vries (គាត់ត្រូវបានគេធ្វើ ឲ្យរង់ទុក្ខ ដើម្បីរក្សាជំនឿ) ។ ចម្លើយសារភាពនិយាយថា “យើងជឿលើ

សៀវភៅទាំងអស់នេះ (បទគម្ពីរ) ហើយទទួលយកវាជាគម្ពីរដែលបានសរសេរតែមួយគត់ ។ នេះបញ្ជាក់ពីបទបញ្ញត្តិនៃជំនឿ និងមូលដ្ឋានគ្រឹះរបស់វា ។ មូលហេតុដែលយើងទទួលយកសៀវភៅទាំងនេះ មិនមែនដោយការយល់ព្រមពីក្រុមជំនុំទេ ប៉ុន្តែដោយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ដែលបានប្រកាសនៅក្នុងចិត្តរបស់យើង ។ សៀវភៅនេះមានភស្តុតាងដែលថាពួកគេត្រូវបានធ្វើឡើងដោយព្រះហើយវាក៏មានភស្តុតាងនៃព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះផងដែរ ។ ហើយយើងមិនអាចបន្ថែមពាក្យ ឃ្លា ឬដកពាក្យ ឃ្លាណាមួយចេញពីពួកគេបានទេ ។

[3] ការសារភាពរបស់ក្រុមជំនុំផ្សាយដំណឹងល្អសេរីនៃប្រទេសអាមេរិក, 1948 AD) ។ ការសារភាពនេះបានបង្ហាញពីលទ្ធិ ខាល់វីននិយម (Calvinism) នៅសតវត្សទី 19 ។ អត្ថបទទីមួយនិយាយថា «មួយផ្នែក និងទាំងមូល នៃព្រះគម្ពីរត្រូវបានបណ្តាលដោយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ។ ហើយបទគម្ពីរទាំងនេះគឺជាស្តង់ដារនៃសេចក្តីជំនឿ ហើយគ្មានកំហុសទេ ។

[4] កំណែទម្រង់អត្ថបទសាសនារបស់សង្ឃ (Episcopal) 1875 គ.ស មាត្រា 5 ចែងនៅក្នុងចម្លើយសារភាពនេះថា “បទគម្ពីរទាំងអស់ត្រូវបានផ្តល់ឱ្យដោយការបណ្តាលចេញពីព្រះ ជាបុគ្គលដ៏វិសុទ្ធនៃព្រះបានមានបន្ទូលស្របតាមការបណ្តាលនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ។ ដូច្នេះ បទគម្ពីរគឺជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ ។ វាបានបង្ហាញពីព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ ព្រោះវាគឺជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ” ។

[5] ការសារភាពនៃជំនឿរបស់ 2nd Heretic 1566 AD – ការសារភាពនៃក្រុមជំនុំ Zwingli) មាត្រា 1 នៅក្នុងការសារភាពនេះនិយាយថា “យើងជឿហើយសារភាពថាបទគម្ពីរត្រូវបានសរសេរដោយហោរា និងពួកសាវក—គម្ពីរសញ្ញាចាស់ និងគម្ពីរសញ្ញាថ្មី គឺជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ ។ ព្រះជាម្ចាស់ទ្រង់ផ្ទាល់

មានបន្ទូលទៅកាន់ពួកព្រះយេស៊ូ ហោរា និងសាវ័ក ។ ឥឡូវនេះ ទ្រង់ក៏ប្រាប់ យើងតាមរយៈបទគម្ពីរ” ។

[6] គោលលទ្ធិព្រះគម្ពីរនៃក្រុមជំនុំប្រែសប្តិធារៀន – អត្ថបទ គោលជំនឿ 1 នៅក្នុងក្រុមជំនុំប្រែសប្តិធារៀននៅប្រទេសកូរ៉េនិយាយថា “បទគម្ពីរនៅក្នុងគម្ពីរ សញ្ញាចាស់ និងគម្ពីរសញ្ញាថ្មី គឺជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ ហើយជាច្បាប់តែមួយ គត់នៃភាពត្រឹមត្រូវចំពោះជំនឿ និង ការប្រព្រឹត្តិ” ។ នេះគឺអាស្រ័យលើគោល ជំនឿដើមនៃការសារភាពរបស់ វេសមីនស្ទើប្រែសប្តិធារៀន (Presbytery Westminster) ។ ការសារភាពរបស់ វេសមីនស្ទើ (Westminster) ត្រូវបាន ធ្វើឡើងដោយសមាជិកចំនួន 152 រូប ដែលបានប្រមូលផ្តុំគ្នានៅថ្ងៃដំបូងក្នុងខែ កក្កដា ហើយត្រូវបានបិទបញ្ចប់នៅថ្ងៃទី 12 ខែកុម្ភៈ ឆ្នាំ 1649 ។ កន្លែងនៃ ការប្រជុំនេះ គឺនៅព្រះវិហារវេសមីនស្ទើ ដែលមានអ្នកសាសនា ១២១ រូប និងសមាជិកធម្មតា ៣០ នាក់ ។ ក្នុងចំណោមសមាជិកធម្មតា ក៏មានអ្នកប្រាជ្ញ នៅទីនោះដែរ ។ អត្ថបទដំបូងនៃគោលជំនឿ ក្រុមប្រែសប្តិធារៀន (Presbytery) របស់យើងគឺជាការសង្ខេបនៃជំពូកទី 1 អត្ថបទ 1 នៅក្នុង គោលជំនឿ វេសមីនស្ទើ ។ ដើម្បីដឹងពីអត្ថន័យប្រវត្តិសាស្ត្រនៃគោលជំនឿនេះ យើងគួរតែពិនិត្យមើលឡើងវិញនូវគំនិតរបស់អ្នកសាសនា ដែលបានចូលរួមសរ សេរគោលជំនឿនេះឱ្យបានលំអិតផងដែរ ។ ជាទូទៅវាត្រូវបានផ្តល់ឱ្យអ្នកធ្វើការ ទូទៅ ។ ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធធ្វើឲ្យអ្នកធ្វើការទូទៅយល់ពីការពិតនៃដំណឹងល្អ ប៉ុន្តែមិនបានគ្រប់គ្រងអ្វីៗដូចជាកំហុសក្នុងការនិយាយនោះទេ ។ Burgess បាននិយាយថា ៖ «បទគម្ពីរទាំងអស់ត្រូវបានប្រទានឱ្យដោយការបណ្តាលនៃព្រះ វិញ្ញាណ ហើយជាចេតនារបស់ទ្រង់គឺដើម្បីដឹកនាំយើងឱ្យផ្តោតទៅលើបទគម្ពីរ

ដូច្នេះយើងគួរតែភ្ជាប់ជាមួយបទគម្ពីរ ។ ដូចពេលដែលទារកក្នុងផ្ទៃត្រូវបានផ្គត់ផ្គង់អាហារចិញ្ចឹមតាមរយៈទងដ្ឋិត នោះក្រុមជំនុំរស់នៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទតាមរយៈបទគម្ពីរដូចគ្នា» (Warfield, Westminster Assembly and his Work, 1931, p.289- draft version) ។ ក្នុងចំណោមអ្នកសាសនាដែលបានសរសេរគោលជំនឿ បុគ្គលដ៏អស្ចារ្យបំផុតនោះគឺលោក John Bolt បានមានប្រសាសន៍ទៅកាន់វគ្គបទគម្ពីរថា «ត្រូវបានបណ្តាលដោយផ្ទាល់» ដូចខាងក្រោមនេះ ៖ «ត្រូវបានបណ្តាលដោយផ្ទាល់» ត្រូវបានបកស្រាយថាជាព្រះបន្ទូលចេញមកពីព្រះវរបិតាដោយផ្ទាល់តាមរយៈព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ។ បទគម្ពីរត្រូវបានបណ្តាលក្នុងខ្លឹមសារ និងពាក្យរបស់វា» (Warfield, Westminster Assembly and Its Work 1931, ទំព័រ 179) ។ ល្យែម ប្រីដ (William Bridge) បាននិយាយថា «ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះដែលបានសរសេរគឺប្រាកដជាងសំឡេងដែលពួកសិស្សបានស្តាប់នៅលើភ្នំទៅទៀត» (ពេត្រុសទី២ ១:១៨) ។ ដើម្បីយល់បទគម្ពីរ ជាដំបូងយើងត្រូវកែអក្សរនៃបទគម្ពីរ ។ ឃ្លានិងអត្ថន័យរបស់បទគម្ពីរមិនអាចបំបែកពីគ្នាបានទេ ។ បើបំបែករូបកាយរបស់យើងចេញពីគ្នា នោះផ្នែកមួយនៃរូបកាយនឹងត្រូវបែកបាក់ដែរ ។ ប្រសិនបើឃ្លានៃបទគម្ពីរត្រូវបានបំបែក នោះបទគម្ពីរនឹងត្រូវខូច (Warfield, Westminster Assembly and his Work 1931, ទំព័រ 206-207) ។ John White បាននិយាយដូចខាងក្រោម «បទគម្ពីរគឺជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ ហើយទ្រង់ប្រាប់យើងតាមរយៈវា ។ ហេតុដូច្នេះហើយយើងគួរគិតដើម្បីស្តាប់ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះប្រសិនបើយើងមានបទគម្ពីរនៅក្នុងដៃរបស់យើង យើងអាចឈរនៅចំពោះព្រះបាន ។ ដូចដែលយើងនិយាយអំពីអ្នកសរសេរបទគម្ពីរ ពួកគេគឺជាមនុស្សដ៏

ខ្ពង់ខ្ពស់ ហើយបានទទួលការបណ្តាលនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធដោយអស់ពីចិត្តដោយគ្មានកំហុស ហើយត្រូវបានដឹកនាំដោយព្រះ ។ ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធបានប្រទានឱ្យគាត់នូវការពិតនៃការបង្រៀន ក៏ដូចជាទ្រង់បានប្រទាននូវឃ្លាសរសេរ និងវិធីសាស្ត្ររបស់វា ព្រមទាំងប្រព័ន្ធទាំងអស់នៃការសរសេរផងដែរ ។ ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធបានធ្វើឲ្យអ្នកសរសេរយល់ពីព្រះបន្ទូលនៃព្រះ បន្ទាប់មកទទួល ហើយសរសេរពួកវា» (Warfield, Westminster Assembly and its Work 1931, ទំព័រ 207) ។ ម្យ៉ាងទៀត គាត់និយាយថា ៖ អ្នកសរសេរបទគម្ពីរមិនខុសពីអ្នកដែលត្រូវអារក្សប្រព្រឹត្តនោះទេ ។ អ្នកណាដែលប្រព្រឹត្តដោយសារអារក្សអាស្រ័យនូវមធ្យោបាយដូចជាព្រលឹងចាកចេញពីខ្លួន ហើយប្រាប់អំពីអ្វីដែលគាត់ទទួលដោយអារក្សដល់មនុស្សដោយមិនដឹងខ្លួន ។ ប៉ុន្តែអ្នកសរសេរព្រះបន្ទូលនៃព្រះបានទទួលពាក្យបណ្តាលក្នុងមនសិការរបស់គាត់ ហើយបានប្រកាសវាដល់មនុស្សដោយចិត្តស្តាប់បង្គាប់ ។ ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធមិនត្រឹមតែផ្តល់ការពិតនៃគោលលទ្ធិដល់អ្នកសរសេរប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែទ្រង់ក៏បានប្រទានឃ្លានៅក្នុងឯកសារដែលបានសរសេរ វិធីសាស្ត្ររបស់វា និងសូម្បីតែលំដាប់នៃការរៀបចំសម្ភារៈផងដែរ ។ វាមិនត្រូវបានផ្តល់ឱ្យអ្នកធ្វើការទូទៅទេ ។

(3) ទស្សនៈរបស់ពួកខាល់វីន (Calvinists) បីនាក់ចំពោះបទគម្ពីរ

ក. ទស្សនៈនៃបទគម្ពីររបស់ B. B. Warfield

គាត់បានបកស្រាយនៅ ធីម៉ូថេទី២ ៣:១៥-១៦ ៖ គាត់បានចង្អុលបង្ហាញថា « បទគម្ពីរ » នៅក្នុង ខទី ១៥ មានតែម្តងគត់ក្នុងបទគម្ពីរទាំងមូល ហើយបានសង្កត់ធ្ងន់ថា ប៉ុលបានសង្កត់ធ្ងន់ពីប្រភពដើមនៃព្រះរបស់បទគម្ពីរ ។ នៅពេលជាមួយគ្នានោះគាត់បានបកស្រាយឃ្លា"ការបណ្តាលរបស់ព្រះ"

(deopunumatos) យ៉ាងជំនុំ ។ សរុបសេចក្តីមក គាត់បាននិយាយថា វា មានន័យថា “ព្រះបានចាក់ប្រេងតាំងពួកគេ (ព្រះបានបញ្ចេញ) ។ ជាពិសេស គាត់បានបកស្រាយថា «គ្រប់បទគម្ពីរទាំងអស់» យកចិត្តទុកដាក់ ដូច្នេះវា ច្បាស់ណាស់ថាវារួមបញ្ចូលបទគម្ពីរទាំងអស់ ដោយមិនបែងចែករវាងសៀវភៅ នោះទេ ។ នៅក្នុង ពេត្រុសទី២ ១:១៩-២១ គាត់បានអះអាង ហើយចង្អុល ទៅកាន់អំណាចនៃព្រះ ។ Warfield និយាយថា “បានបណ្តាលដោយព្រះ វិញ្ញាណបរិសុទ្ធ” (9 ខ 21 ff) មានន័យថាត្រូវបានបញ្ជូនដោយព្រះវិញ្ញាណ បរិសុទ្ធដូចជាអ្វីមួយដែលត្រូវបានបញ្ជូនហើយបន្ទាប់មកទៅដល់គោលបំណង របស់វា ។ អ្នកដែលត្រូវបានបណ្តាលដោយព្រះវិញ្ញាណមិនអាចនិយាយដោយខ្លួន ឯងទេ តែត្រូវបានគ្រប់គ្រងដោយដំណើររបស់ព្រះ ហើយអាចមកដល់គោល បំណងរបស់ព្រះបាន (ការបណ្តាលនៃព្រះ & សិទ្ធិអំណាចនៃបទព្រះគម្ពីរ 1948 ទំព័រ 137) ។

2. ទស្សនៈរបស់ Herman Bavinck ចំពោះបទគម្ពីរ
ដូចជា Warfield គាត់បានទទួលស្គាល់ទស្សនៈនៃការបណ្តាលនៃពាក្យនៃបទគម្ពីរ រ ។ គាត់បានបើកបង្ហាញពាក្យសំខាន់នៅភាគទី 1 នៃប្រព័ន្ធសាសនវិទ្យារបស់ គាត់ នោះគឺ « ព្រះគម្ពីរមិនមែនជាសៀវភៅក្នុងអតីតកាលដែលទាក់ទងនឹង មនុស្សពីអតីតកាល និងព្រឹត្តិការណ៍នោះទេ ។ បទគម្ពីរមិនមែនជាសៀវភៅ ដែលស្លាប់ទេ ។ វាតែងតែមានជីវិត វាតែងតែជាបន្ទូលរស់នៅអស់កល្បជានិច្ច ក្នុងបច្ចុប្បន្នកាល អតីតកាល និងអនាគតកាល ។
ព្រះបានយាងមកកាន់រាស្ត្ររបស់ទ្រង់តាមរយៈបទគម្ពីរជារៀងរាល់ថ្ងៃ ហើយមាន បន្ទូលទៅកាន់កូនរបស់ទ្រង់ ។ ព្រះគម្ពីរអនុវត្តតួនាទីនៃការតភ្ជាប់រវាងស្ថានសួគ៌

និងផែនដី ព្រះគ្រីស្ទ និងក្រុមជំនុំ និងពីព្រះ និងកូនរបស់ទ្រង់ជាបន្តបន្ទាប់ ។ វាភ្ជាប់ទៅនឹងព្រះអម្ចាស់ដ៏មានព្រះជន្មគង់នៅស្ថានសួគ៌មិនត្រឹមតែអតីតកាល ប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែក៏នៅក្នុងបច្ចុប្បន្នកាលផងដែរ» (Gereformeerde Dogmatiek, I 1967, ទំព័រ 356-357) ។ ហើយ Bavinck និយាយថា “ដូចជាព្រះបន្ទូលបានក្លាយទៅជាសាច់ឈាម ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះបានក្លាយជា បទគម្ពីរ ។ ការពិតទាំងពីរនេះ (ការចាប់កំណើត និងការបណ្តាលរបស់ព្រះ) គឺស្របគ្នា និងមានទំនាក់ទំនងយ៉ាងស៊ីជម្រៅ ។ ម្យ៉ាងទៀត ព្រះគ្រីស្ទបាន ក្លាយជាសាច់ឈាម ហើយបានយាងមកដោយគ្មានសិរីល្អ ហើយទ្រង់បានក្លាយ ទៅជាអ្នកបម្រើយ៉ាងវេទនា ដែលមនុស្សជាតិមិនបានគិតគូរដល់ទ្រង់ ។ ទ្រង់ បានចុះទៅកន្លែងដ៏ទាបបំផុត ហើយបានសុគតនៅលើឈើឆ្កាង ។ ដូចនេះដែរ ការបើកសំដែងរបស់ព្រះបានចូលទៅក្នុងលោកកិយនៃគ្រប់របស់ទាំងអស់ ក៏ចូល ទៅក្នុងជីវិតរបស់មនុស្សជាតិ និងប្រវត្តិសាស្ត្រដែរ” (Gereformeerde Dogmatiek, I 1967, ទំព័រ 405) ។ យើងចាប់អារម្មណ៍យ៉ាងខ្លាំងចំពោះ គំនិតរបស់ Bavinck ។ វាពិតជាមានន័យណាស់ ដែលថាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ បានចូលមកក្នុងឯកសារគឺស្របទៅនឹងការចាប់កំណើតរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ។ គាត់ មិនបានមើលងាយជំនឿដ៏អស្ចារ្យនៃព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះទេ ប៉ុន្តែការពិតដែលថា (ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ) ចូលទៅក្នុងកន្លែងវេទនាត្រូវបានបញ្ចប់ដោយគ្មានកំហុស ណាមួយនៃបទគម្ពីរ ។ គាត់បានសង្កត់ធ្ងន់ពីភាពគ្មានកំហុសនៃការអះអាងពីបទ គម្ពីរយ៉ាងខ្លាំង ហើយទន្ទឹមនឹងនោះគាត់បានបង្ហាញយ៉ាងច្បាស់ថា អ្នកតំណាង នៃចលនាកំណែទម្រង់បានដើរតាមបន្ទាត់ដូចគ្នា (Gereformeerde Dogmatiek, I 1967, ទំព័រ 388-385) ។

គ. ទស្សនៈរបស់ Kuyper ទៅនឹងបទគម្ពីរ

គាត់បាននិយាយនៅក្នុងគោលការណ៍នៃទ្រឹស្តីសាសនបរិសុទ្ធដូចនេះថា ៖ «ព្រះ
បន្ទូលរបស់ព្រះមិនត្រូវបានដាក់បញ្ចូលក្នុងបទគម្ពីរទេ ប៉ុន្តែបទគម្ពីរគ្រាន់តែជា
ច្បាប់ចម្លងនៃព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះប៉ុណ្ណោះ» (Dat nietin de Schrift Gods
Woord, Maar die Schrift Zelve de Photographie van Gods
Woord is – idem, ទំព័រ 431-432) ។

ជំពូកទី 2 ចលនាសាសនាវិទ្យាក្នុងការយល់ខុសពីបទគម្ពីរ

I. សាសនាវិទ្យាសេរីនិយមទូទៅ និងសាសនាវិទ្យាបាញ្ចេន

1. អ្នកសាសនាវិទ្យាសេរីនិយម Harnack និង អ្នកសាសនាវិទ្យាជំនាន់មុន Hermann

វាគឺជាចលនាសាសនាវិទ្យាដែលមិនទទួលស្គាល់ថាបទគម្ពីរគឺជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ ហើយពួកគេបានគិតថាព្រះយេស៊ូវគឺជាមនុស្សដែលមានសីលធម៌ខ្ពស់ ហើយគេមិនជឿថាទ្រង់ជាព្រះ ។ (Bavinck, Geref. III J. H. Kok, 1910, ទំព័រ 279-283, Harnack, Das Wesen des Christentum Leipzig, 1902, bl. 179-201, Hermann, Der Verkehr des Christen mit Gott, 1886, 9) ចលនានេះជាសកម្មភាពក្នុងការយល់ខុសពីបទគម្ពីរ ។

2. ចលនារបស់ ឌីបែលឈ្យែស (Dibelius) និង ប៊ុលម៉ែន (Bultmann)

ពួកគេជាកម្មសិទ្ធិរបស់ទម្រង់នៃការរិះគន់ (Formgeschichte) ។ ទម្រង់នៃការរិះគន់ជាពិសេសបានឡើងជាមួយដំណឹងល្អទូទៅ ហើយគេបានបង្កើតសាសនាវិទ្យារបស់ពួកគេ ។ ចំពោះសាសនាវិទ្យានេះ លោក ក្រេដែនណីស (Greijdanus) បានរិះគន់យ៉ាងត្រឹមត្រូវដូចតទៅ ៖ វិធីសាស្ត្រនៃការស្រាវជ្រាវដែលទម្រង់នៃការរិះគន់នេះបានធ្វើឡើងដោយការចាប់ផ្តើមណែនាំអំពី “ការបង្កើត និង ភាពមិនច្បាស់លាស់” (Schopfung und Chaos, 1985) ដោយហ្កាន់កែល (H. Gunkel) ។ ក្រោយមក

វាត្រូវបានបញ្ចប់ដោយ ឌីបេលល្យែស និង ប៊ុលមែន (Diberius, Bultmann) ។ វិធីសាស្ត្រស្រាវជ្រាវនេះមិនអាចទទួលស្គាល់បានថា ជាវិធីសាស្ត្រត្រឹមត្រូវក្នុងការសិក្សាបទគម្ពីរទេ ។ ពួកគេបានសិក្សាបទគម្ពីរដោយគិតថា បទគម្ពីរមិនមែនជាព្រះបន្ទូលព្រះទេ ប៉ុន្តែគ្រាន់តែសៀវភៅរបស់មនុស្សប៉ុណ្ណោះ (Schriftbeginnselen ter Schriftverklaring ទំព័រ 217) ។ យោងតាមទ្រឹស្តីរបស់ពួកគេ ដំណឹងល្អរបស់ម៉ាថាយនិងដំណឹងល្អរបស់លូកាត្រូវបានសរសេរដោយលក្ខណៈវិនិច្ឆ័យនៃដំណឹងល្អរបស់ម៉ាកុស និងឯកសារ Q (ឯកសារ Q គឺជាឯកសារសិប្បនិម្មិតរបស់ពួកគេ) ។ ពួកគេបានទទួលយកដំណឹងល្អរបស់ម៉ាកុសជាមូលដ្ឋានគ្រឹះ ហើយបានប្រៀបធៀបដំណឹងល្អផ្សេងទៀត ហើយបន្ទាប់មកនៅពេលពួកគេបានទៅដល់ចំណុចខុសគ្នាមួយចំនួនពួកគេបានផ្តោតលើវាយ៉ាងខ្លាំង ។ ពួកគេបាននិយាយថា ហេតុផលដែលចំណុចផ្សេងគ្នាបានកើតឡើងគឺជាពាក្យដំបូងហើយព្រឹត្តិការណ៍ត្រូវបានផ្ទេរដោយមធ្យោបាយផ្ទាល់មាត់ដោយផ្លាស់ប្តូរពីមនុស្សម្នាក់ទៅមនុស្សម្នាក់ទៀតវាប្រហែលជាបានបន្ថែមរឿងខ្លះទៀតទៅក្នុងបទគម្ពីរ ។ ម្យ៉ាងទៀត ពួកគេមិនជឿលើការអស្ចារ្យនៅក្នុងដំណឹងល្អរបស់ម៉ាកុសទេ ប៉ុន្តែពួកគេបានប្រកែកថា ដំណឹងល្អមានឯកសារមួយទៀតឬអត់មានជាដើម ។ ល។ យើងប្រឆាំងនឹងទ្រឹស្តីនេះ ព្រោះគេមិនអាចសម្រេចតាមទ្រឹស្តីទាំងឡាយនេះបានទេ ។ ទីមួយ ឌីបេលល្យែស (Diberius) ដែលជាម្នាក់នៅក្នុងទម្រង់វិវត្តន៍បាននិយាយថាដោយសារពួកគេស្មាននៅសម័យដើមនៃគ្រិស្តសាសនាដឹងថា ការយាងមកជាលើកទីពីររបស់ព្រះយេស៊ូវនឹងកើតឡើងពួកគេមិនចាំបាច់ប្រកាសព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះយេស៊ូវ និងកិច្ចការរបស់ទ្រង់នៅថ្ងៃអនាគតនោះទេ ។

ពួកគេមិនបានព្យាយាមការពារព្រះបន្ទូលឲ្យបានច្បាស់លាស់ទេ ។ ដោយសារ
ហេតុផលទាំងនេះដំណឹងល្អទូទៅត្រូវបានសរសេរក្នុងមាតិកាផ្សេងគ្នា ហើយត្រូវ
បានផ្ទេរជាបន្តបន្ទាប់ ។ ប៉ុន្តែតើពួកគ្រីស្ទសាសនិកនៅសម័យដើមពិតជាមិន
អើពើថា មាតិកាត្រូវបានបន្ថែមដោយឯកសារផ្សេងទៀតទេឬ? វាមិនពិតទេ ។
ពួកគ្រីស្ទសាសនិកនៅសម័យដើមមិនបានគិតថាការយាងមកជាលើកទីពីរនឹង
កើតឡើងក្នុងសម័យកាលរបស់ពួកគេទេ (ថែស្សាលូនិកទី២ ២:១-១២) ។
ហើយក៏មិនមែនជាការពិតដែរដែលថាពួកគ្រីស្ទសាសនិកសម័យដើមដែល
ស្រឡាញ់ព្រះអម្ចាស់ដោយមិនខ្វល់ខ្វាយនឹងព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះនិងកិច្ចការរបស់ទ្រង់ ។ គ្រីស្ទបរិសុទ្ធសម័យដើមបានដឹងថា ព្រះយេស៊ូវទ្រង់ធ្វើការ និងព្រះបន្ទូល
របស់ទ្រង់គឺជាការបើកសម្តែងរបស់ព្រះ ហើយពួកគាត់បានផ្ទេរព្រះយ៉ាងតឹងរ៉ឹង
ទៅកាន់អ្នកដទៃ (លូកា 1:3) (ធីម៉ូថេទី២ ២:២ ទីតុស 2:1 ពេត្រុសទី២
3:15-16 រ៉ូម៉ានៈ 22:18-19) ។ ទីពីរ ទម្រង់ការរិះគន់បានចាត់ទុកថា រាល់
ស្នាដៃ និងការអស្ចារ្យនៅក្នុងបទគម្ពីរជាការបន្ថែមនៅពេលក្រោយហើយពួកគេ
មិនជឿលើព្រះបន្ទូល ។ ប៉ុន្តែ ពួកគេមានការរើសអើងចំពោះការមិនជឿ ហើយ
បានចាត់ទុកថាធាតុសំខាន់ៗនៃបទគម្ពីរ—ធាតុអរូបី—ត្រូវបានបន្ថែមនៅជំនាន់
ក្រោយៗទៀត ។ ប៉ុន្តែពួកគេមិនបានរកឃើញភាពមិនស្មោះត្រង់ជាប្រវត្តិសាស្ត្រ
ឬភាពមិនបរិសុទ្ធពីបទគម្ពីរទេ ។ ពួកគេបាននិយាយថា ពួកគេមិនអាចជឿលើ
បទគម្ពីរបានទេ “ពីព្រោះពួកគេមានចរិតលក្ខណៈនៃការអស្ចារ្យពិត ។ ដូចនេះ
ពួកគេមានទ្រឹស្តីប្រច្រាស់គ្នា ។ ពួកគេបានសម្រេចចិត្តលើចរិតលក្ខណៈនៃជំនឿ
របស់ពួកគេ យោងទៅតាមការសង្កេតលើលក្ខណៈនៃឯកសារដែលបានសរសេរ
ដូច្នេះពួកគេបានអះអាងថាវាជាលក្ខណៈវិនិច្ឆ័យនៃទម្រង់រិះគន់ ។ ហើយពួកគេក៏

បាននិយាយថា ពួកគេមិនអាចជឿលើបទគម្ពីរបានដោយសារតែពួកគេជាការអស្ចារ្យពិត ។ ប៉ុន្តែទោះបីជាការសរសេររឿងអបិយជំនឿមានលក្ខណៈប្រវត្តិសាស្ត្រក៏ដោយក៏ពួកគេអះអាងថាមិនជឿលើវាដែរ ។ វាមិនត្រឹមត្រូវទេ ។

3. បណ្តាញអន្តរការី

ចលនាទ្រឹស្តីនៃបណ្តាញអន្តរការីបានបង្ហាញខ្លួននាពេលថ្មីៗនេះ ។ ទោះបីជាចលនានេះបានព្យាយាមទទួលយកទស្សនៈទ្រឹស្តីអូស្ត្រូដាក់ (orthodoxy) យោងទៅតាមការបរាជ័យខាងលើទីមួយ និងទីពីរក៏ដោយ ក៏ពួកគេមិនទាន់បានទទួលយកថា បទគម្ពីរគឺជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះទាំងស្រុងនៅឡើយ ។ វានៅតែជាទ្រឹស្តីដែលទទួលយកទស្សនៈនៃការរិះគន់លទ្ធិសេរីនិយមហើយក៏ព្យាយាមជឿលើរឿងអបិយជំនឿផងដែរ ។ “ព្រះគ្រីស្ទនៃគម្ពីរសញ្ញាថ្មី (De Christologie van Het Nieuwe Testament)” ដែលសរសេរដោយ លោកសេវ៉ែនស្ត័រ (Sevenster) តាមបណ្តាញនេះ ។ លោកសេវ៉ែនស្ត័រ (Sevenster) មិនទទួលយកវិធីសាស្ត្រទាំងមូលនៃការស្រាវជ្រាវនៃទម្រង់រិះគន់ទេ ។ ប៉ុន្តែលោកបានអះអាងថា វិធីសាស្ត្រនៃទម្រង់រិះគន់ គឺត្រឹមត្រូវ (De Christologie van Het Nieuwe Testament, p 9) ។ ទោះបីជាគាត់បានអះអាងថា ជឿលើគោលលទ្ធិសំខាន់ៗនៅក្នុងគម្ពីរក៏ដោយ ក៏គាត់ជាអ្នកទ្រឹស្តីមិនជឿលើចាប់កំណើតនឹងស្ត្រីព្រហ្មចារីម៉ារីដែរ (De Christologie van Het Nieuwe Testament, p14) ។ គាត់បាននិយាយថា “ដោយសារតែការពិតនៃការចាប់កំណើតនៃស្ត្រីក្រមុំព្រហ្មចារីម៉ារី (Virgin Mary) ត្រូវបានបង្ហាញនៅផ្នែកដំបូងនៃគម្ពីរ ម៉ាថាយ និងលូកា ហើយអ្នកផ្សេងទៀតមិនមាន នោះយើងមិនអាចជឿលើវាបានទេ” (De Christologie van Het Nieuwe Testament, pp 136-137) ។ នេះគឺជា

ទ្រឹស្តីខុសឆ្គងដោយការយល់ខុសពីបទគម្ពីរ ។ ការសរសេរអំពីព្រះយេស៊ូវបាន ឡើងដល់ក្រុងយេរូសាឡឹមនៅឆ្នាំ 12 ឆ្នាំត្រូវបានបង្ហាញតែនៅក្នុងដំណឹងល្អ របស់លូកា ។ វាមិនត្រូវបានបង្ហាញនៅក្នុងដំណឹងល្អមួយផ្សេងទៀតទេ ។ តើ យើងអាចនិយាយបានថាវាមិនពិតទេឬ? គម្ពីរសញ្ញាថ្មីត្រូវបានសរសេរជាចម្បង ដើម្បីផ្តោតលើកិច្ចការសាធារណៈរបស់ព្រះយេស៊ូវ ។ ដូច្នេះព្រឹត្តិការណ៍ដែលសរ សេរនៅសម័យដើមរបស់ព្រះយេស៊ូវមានលក្ខណៈស្រាល ។ តើយើងអាចបដិសេធ សម័យដើមរបស់ព្រះយេស៊ូវបានទេ? លោកបារីន (Bavinck) និយាយថា « ការពិតនៃការប្រសូតនឹងក្រមុំព្រហ្មចារីម៉ារីរបស់ព្រះគ្រីស្ទមិនលេចឡើងតាមពាក្យ ដែលពួកសាវ័កបានប្រកាសនោះទេ ប៉ុន្តែយើងមិនគួរនិយាយថាវាមិនពិតឬថាវា មិនសំខាន់ឡើយ» (Gereformeerde Dogmatiek IV, 1929, p 270) ។

4. ណេអូ-អំរតូដូស៊ី (Neo-Orthodoxy)

ណេអូ-អំរតូដូស៊ី (Neo-Orthodoxy) មិនជឿលើបទគម្ពីរថាជាព្រះបន្ទូលរបស់ ព្រះទេ ។ ខ្ញុំគិតថាផ្នែកខ្លះដែលខ្ញុំបានជ្រើសរើសចេញពី “ក្រោងនៃ សាសនាវិទ្យាបែបព្រះគម្ពីរ” ដែលសរសេរដោយលោកម៉ែឡី ប៊ីរ៉ូ (Miler Burrows) ដែលជាសាស្ត្រាចារ្យនៅសាកលវិទ្យាល័យយ៉េល (Yale) ដែលគាត់ ជាម្ចាស់ទ្រឹស្តីនេះ ។ តាមរយៈទំព័រខាងក្រោមដែលមានអត្ថបទខាងលើបានមកពី កំណែប្រែដោយសាស្ត្រាចារ្យ ដុងស៊ីកយូ (Dong Sick You) បោះពុម្ពដោយ អក្សរសិល្ប៍គ្រីស្ទាននៃសង្គមកូរ៉េឆ្នាំ (1967) ហើយផ្នែកចុងក្រោយបានមកពី អត្ថបទដើម ។

(1) លោកប៊ឺរី (Burrows) បានបង្ហាញថា វាជាការសោកសៅដែលមិនទទួលស្គាល់ អាប៉ូគ្រីផា (Apocrypha) ជាបទគម្ពីរ ។ គាត់បានអះអាងថា អាប៉ូគ្រីផា (Apocrypha) ក៏ជាអត្ថបទដ៏មានតម្លៃដូចជាបទគម្ពីរដែរ (ទំព័រ ៣៦, ទំព័រ ១៩) ។ ការនិយាយបែបនេះរបស់ លោកប៊ឺរី Burrow គឺជាពាក្យចម្លែករបស់គាត់ដែលមើលងាយការបង្រៀនបែបប្រពៃណី ។ ចំពោះទ្រឹស្តីអាប៉ូគ្រីផា (Apocrypha) មិនមែនជាបទគម្ពីរទេ ។ យើងមិនត្រូវការភស្តុតាងទេពីព្រោះសៀវភៅរបស់គាត់បានបង្ហាញនូវធាតុមិនល្អមួយចំនួន ។ ជាឧទាហរណ៍សៀវភៅខ្លះត្រូវបានលាតត្រដាងដើម្បីផ្សព្វផ្សាយសាសនាខុសឆ្គង (Docetism) ។

(2) លោកប៊ឺរី Burrows និយាយម្តងទៀតថា "កំណត់ត្រានៃព្រឹត្តិការណ៍ដូចគ្នានៅក្នុងបទគម្ពីរត្រូវបានបង្ហាញថាជារូបភាពផ្សេងគ្នាទៅវិញទៅមកដោយសារតែពួកគេមិនត្រូវបានសរសេរដោយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធដូចគ្នា" (ទំព័រ 42, ទំព័រ 24) ។ គាត់បានលើកឧទាហរណ៍មួយ ពីព្រឹត្តិការណ៍នៃជំរឿនរបស់ដាវីឌ ។ កំណត់ត្រានៃព្រឹត្តិការណ៍នេះដកស្រង់ចេញពីព្រះគម្ពីរសាំយូអែលទី2 24:1 និងពង្សាវតារក្សត្រទី1 21:1 ។ សាំយូអែលទី2 24:1 "មានមួយគ្រាទៀត ដែលព្រះយេហូវ៉ាទ្រង់មានសេចក្តីខ្លាំងឆ្ងល់ឡើងចំពោះពួកអ៊ីស្រាអែលហើយទ្រង់បណ្តាលដាវីឌឲ្យប្រព្រឹត្តទាន់នឹងគេ ដោយព្រះបន្ទូលថា ចូរទៅរាប់ចំនួនពួកអ៊ីស្រាអែល និងពួកយូដាចុះ" ។ ប៉ុន្តែ រាជក្សត្រទី1 21:1 ចែងថា "គ្រានោះសាតាំងក៏ឈរឡើង ទាន់នឹងពួកអ៊ីស្រាអែលបណ្តាលឲ្យដាវីឌរាប់ចំនួនបណ្តាស្រុកទាំងឡាយ" ។ ពាក្យនេះបង្ហាញថា សាតាំងបាននិយាយទៅកាន់ដាវីឌដើម្បីចាប់ផ្តើមជំរឿន ។ លោកប៊ឺរី (Burrows) បានអះអាងថា កំណត់ត្រានៃព្រឹត្តិការណ៍ទាំងពីរនេះគឺមានភាពប្រច្រាស់គ្នា ។ ប៉ុន្តែនៅក្នុងព្រះគម្ពីរសាំយូអែល

លទី2 24:1 ព្រះជាម្ចាស់ដែលចាប់អារម្មណ៍លើព្រះបាទដាវីឌក្នុងការធ្វើជំរឿនគួរតែត្រូវបានយល់យ៉ាងជ្រាលជ្រៅ ។ ជំរឿនរបស់ដាវីឌគឺជាព្រឹត្តិការណ៍ដ៏អស្ចារ្យសម្រាប់គាត់ដែលត្រូវបានដាក់ទណ្ឌកម្មដោយព្រះ ។ ប៉ុន្តែនៅពេលយើងសង្កេតមើលគោលការណ៍នៃគម្ពីរសញ្ញាចាស់ និងគម្ពីរសញ្ញាថ្មីនោះព្រះមិនដែលធ្វើឱ្យមនុស្សប្រព្រឹត្តអំពើបាបឡើយ ។ ដូច្នេះ ព្រះបន្ទូលដែលព្រះបានបញ្ជាក់លើដាវីឌ (២ សាំយូអែល 24:1) មិនមែនជាព្រឹត្តិការណ៍ដែលទ្រង់ផ្ទាល់បានបង្គាប់ទេ ហើយក៏មិនបានធ្វើដោយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធដែរ ។ ជំរឿនដាវីឌមិនត្រឹមត្រូវទេ ព្រោះគាត់ចង់បានការពិតដែលមានតែព្រះប៉ុណ្ណោះដែលអនុញ្ញាតឲ្យគាត់ ។ ដូចជាពេលដែលព្រះអនុញ្ញាតឲ្យសាតាំងល្បួងយូប នោះយើងអាចនិយាយថាការសាកល្បងយូបកើតចេញពីព្រះ ។ នៅក្នុងការបកស្រាយស្រដៀងគ្នានេះ នៅរូបភាពត្រី1 21:1 ក៏ត្រូវបានដោះស្រាយផងដែរ ។ នោះគឺអ្នកដែលបង្គាប់ឲ្យដាវីឌឲ្យធ្វើជំរឿនផ្ទាល់គឺសាតាំង ។ ពេលយើងដឹងថាព្រះជានរណា បញ្ជាលំបាកបែបនេះអាចត្រូវបានបកស្រាយ ។ តាមពិត ដូចបទគម្ពីរបើកសម្តែងទ្រង់អនុញ្ញាតឲ្យមានសកម្មភាពរបស់សាតាំង ដើម្បីសម្រេចបំណងរបស់ព្រះ ។ ដូច្នេះ យើងមិនអាចនិយាយបានថា រឿងពីរនៃព្រឹត្តិការណ៍ដូចគ្នាបង្កើតភាពចម្លែងចម្រាស់ឡើយ ។

(3) ហើយលោកប៊ឺរ៉ូ (Burrows) ក៏បាននិយាយថា "កំណត់ត្រានៅក្នុងបទគម្ពីរមិនត្រូវបានដឹកនាំដោយព្រះវិញ្ញាណទេ ។ មនុស្ស(អ្នកនិពន្ធបទគម្ពីរ) ដែលបានការបើកសម្តែងជាអ្នកត្រូវដឹកនាំដោយព្រះវិញ្ញាណ ។ និយាយឲ្យចំទៅសៀវភៅមិនត្រូវបានដឹកនាំដោយព្រះវិញ្ញាណទេ គឺជាអ្នកនិពន្ធត្រូវបានដឹកនាំដោយព្រះវិញ្ញាណ(ទំ.43, ទំ.28) ។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ បទគម្ពីរចែងថា

ការសរសេររបស់ពួកហោរាត្រូវបានដឹកនាំដោយព្រះវិញ្ញាណ (ធីម៉ូថេទី2 3:16, ពេត្រុសទី2 1:20-21) ។

(4) ជាថ្មីម្តងទៀតលោកប៊ឺរី Burrows បានបដិសេធក្នុងអក្សរប្រវត្តិសាស្ត្ររបស់ គម្ពីរយ៉ូណា និង យ៉ូប (ទំព័រ 71, 75) ។ ប៉ុន្តែព្រះយេស៊ូវបានកំណត់សំគាល់ របស់យ៉ូណា ទ្រង់បានណែនាំពី ប្រវត្តិរបស់យ៉ូប (យ៉ាកុប 5:11) ។ លោកប៊ឺរី និយាយថារឿងរ៉ាវប្រវត្តិសាស្ត្រនៅក្នុងសៀវភៅនេះមិនសំខាន់ដូចជា សារសមេ រៀនរបស់សាសនាដែលចេញពីអត្ថបទទាំងនេះឡើយ ។ ប៉ុន្តែនេះគឺជាការយល់ពី លក្ខណៈនៃបទគម្ពីរ ។ ព្រះគម្ពីរត្រូវតែពិចារណាពីការរួមបញ្ចូលគ្នារវាងការខាង ក្នុង និងពេលវេលាដែលវាមានសារៈសំខាន់ណាស់នៅក្នុង រឿងរ៉ាវនៃការបើកស ម្តែង ។ ដូចដែលព្រះបង្រៀនរាស្ត្រទ្រង់ទ្រង់បានមានបន្ទូលដោយការគំរាម កំហែងដ៏គួរឲ្យភ័យខ្លាច ប៉ុន្តែជាមួយនឹងការពិតជាប្រវត្តិសាស្ត្រដោយចូលទៅជិត ពួកគេយ៉ាងស្និទ្ធស្នាល ឬជាក់ស្តែង ។ លក្ខណៈនៃការបើកសម្តែងគឺជាលក្ខណៈ សំខាន់មួយនៃគ្រីស្ទាន ។

(5) ហើយ Burrows អះអាងថា គម្ពីរត្រូវបានបង្ហាញដោយទស្សនៈពិភព លោកបែបរឿងព្រេង ។ (ទំព័រ ១៦៩ ទំព័រ ១១៤) ។ តើអ្វីជារឿងព្រេងដែល គាត់និយាយ? គាត់បានកំណត់វាដូចខាងក្រោម៖ "រឿងព្រេងបុរាណដែលល្បី ល្បាញ និងត្រូវលុបបំបាត់មុនពេលយើងអាចទទួលយកសេចក្តីពិតណាមួយដែល អាចលាក់នៅពីក្រោយវា" ។ (គ្រោងនៃការសិក្សាពីព្រះគម្ពីរ ទំព័រ ១៧០ ទំព័រ ១១៥) ។ ម៉្យាងទៀតការអះអាងរបស់គាត់មានន័យថា ដោយសារការអស្ចារ្យ នៅឃ្លាតក្នុងបទគម្ពីរត្រូវបានសរសេរបែបរឿងព្រេងដោយសមហេតុផល នោះពួក គេមិនបានយល់ថាជាអក្សរសិល្ប៍នោះទេ ប៉ុន្តែយើងគួរតែយកតែអត្ថន័យខាង

វិញ្ញាណពីខ្លឹមសារនោះ ។ បើដូច្នេះមែន ព្រឹត្តិការណ៍អស្ចារ្យក្នុងគម្ពីរ ត្រូវ បាត់បង់លក្ខណៈនៃប្រវត្តិសាស្ត្រក្នុងគម្ពីរ ។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ បទគម្ពីរ បានប្រឆាំងនឹងការបកស្រាយបែបរឿងព្រេងនេះ ។ ត្រីស្មានមានលក្ខណៈ ពិសេសនៃការអស្ចារ្យនេះ ។ ព្រឹត្តិការណ៍អស្ចារ្យដែលមានចែងក្នុងបទគម្ពីរគឺជា រឿងប្រវត្តិសាស្ត្រ ។ ដើម្បីក្លាយជាព្រឹត្តិការណ៍ប្រវត្តិសាស្ត្រមួយដែលចេញពីភាព អស់កល្បជានិច្ចគឺការបើកសំដែង ។ ទាក់ទងនឹងហេតុការអស្ចារ្យរបស់ព្រះយេស៊ូ វ លោក Bavinck បាននិយាយថា "ការចាប់កំណើតរបស់ព្រះយេស៊ូ ការសុ គត់របស់ទ្រង់ ការរស់ឡើងវិញ និងការលើកឡើងរបស់ទ្រង់ គឺជាសកម្មភាព ប្រោសលោះរបស់ព្រះ ។ សកម្មភាពនៃការប្រោសលោះបែបនេះ មិនមែនជា មធ្យោបាយដើម្បីបង្ហាញអ្វីមួយនោះទេ ប៉ុន្តែជាការលេចចេញនៃព្រះផ្ទាល់ និង ការលេចចេញនូវការបើកសំដែងរបស់ទ្រង់ផ្ទាល់ ។ អំពីចំណុចទាំងនេះ ហេតុការ អស្ចារ្យទ្រង់ផ្ទាល់គឺជាប្រវត្តិសាស្ត្រ ហើយប្រវត្តិសាស្ត្រនេះបានក្លាយជាហេតុការដ៏ អស្ចារ្យ" (Geref. Dog. Vol I 1928, ទំព័រ 310) ។

(6) Burrows អះអាងថាបទគម្ពីរឆ្លុះបញ្ចាំងពីគំនិតអ្នកមិនជឿ ។ ហើយគាត់ក៏ មានប្រសាសន៍ដែរថា ៖ «វិធីដែលជនជាតិហេព្រើរ និងមនុស្សផ្សេងទៀតគិត អំពីការបង្កបង្កើតបានចេញមកពីការប្រឆាំងគ្នារវាងព្រះនិងនាគនៅកាលដើមដំ បូង ។ រឿងព្រេងនេះច្រើនតែត្រូវបានណែនាំតាមព្យញ្ជនៈនៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញា ចាស់ថាជារឿងព្រេងរបស់បាប៊ីឡូន និងកាណាន ។ នៅក្នុងលោកុប្បត្តិ 1:2, ជំរៅ", Tac hum (ចាក្កា) ជាភាសាហេព្រើរចង្អុលទៅ Tiamat នៅបាប៊ីឡូន ដែលជាមនុស្សអាក្រក់នៅសម័យបុរាណ ។ (មានតែក្នុងករណីនេះទេ អត្ថន័យ សំខាន់ត្រូវបានលុបចោលទាំងស្រុង) ហើយការគិតរបស់លេវីយ៉ាថាន

(Leviathan) (𐎠𐎤𐎡𐎴) នៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាចាស់ ជាកន្លែងរួមបញ្ចូលគំនិតអ្នកមិនជឿរឿងព្រេង” ។ (ទំព័រ 173 ទំព័រ 117) ប៉ុន្តែទស្សនៈនៃ Burrows នេះមិនអាចពឹងផ្អែកបានទេ ។ ទីមួយ វាដូចគ្នាទៅនឹងពាក្យនៃ “ជំរេ” (𐎠𐎢𐎽𐎫) នៅក្នុងលោកុប្បត្តិ 1:2 ទៅ Tiamat នៅបាប៊ីឡូន? G. Ch. Aalders បាននិយាយដូចខាងក្រោម នោះគឺថា Tiamat នៅបាប៊ីឡូនក្លាយជានាមស្រី នៅចុងបញ្ចប់ "t" ប៉ុន្តែ Tehum (𐎠𐎢𐎽𐎫) នៅក្នុងលោកុប្បត្តិ 1:2 ជានាមបុរស ។ ហើយអក្សរ "h" នៅក្នុង Tehum" មិនបង្ហាញនៅក្នុង Tiamat ទេ ។ តើអក្សរ "តាត" កើតឡើងនៅក្នុង Tehum យ៉ាងដូចម្តេច? វាគឺជាបញ្ហាលំបាកផងដែរ ។ ដោយសារតែហេតុផលពីរខាងលើ ការអះអាងរបស់ Tehum ជាភាសាហេព្រើរចេញពី Tiamat គឺមិនអាចទៅរួចនោះទេ ។ (Dit Zijn twee punten van wezenlijke beteekenis, endaarom moet het in hooge mate onwaarschijnlijk worden geacht, dat we in theomzouden te doen hebben met een word dataan het Babylonisch-Assyrisch werd ontleend. – De Goddelijke Openbaring in De Earte Drie Hoofstukken Van genesis, J.H. Kok, ទំព័រ 100) ។ ទីពីរ Aalders បានចង្អុលបង្ហាញថាពាក្យនៃទំនុកតម្កើង 74:13-14 ដែលព្រះជាម្ចាស់បានប្រយុទ្ធជាមួយ Reviathan (𐎠𐎤𐎡𐎴) ដែលជា "សត្វសំបើម" ក៏ទាក់ទងទៅនឹងការបង្កបង្កើតបែបរឿងព្រេងនៃអ្នកមិនជឿផងដែរ ។ គាត់បាននិយាយថា “ទំនុកតម្កើង 74:13-14 គឺទាក់ទងទៅនឹងប្រវត្តិសាស្ត្រនៃការប្រោសលោះរបស់អ៊ីស្រាអែល ពេលគឺព្រឹត្តិការណ៍ឆ្លងសមុទ្រក្រហម ។ (Dit geeft ons geen aanleiding om te denken aan de

schlepping maar wel een historisch gebeurtenis uit Israels verleden: de doortocht door Roode Zee. - De Goddelijke Openbaring in De Earte Drie Hoofstukken Van genesis, J.H. Kok, ទំព័រ 100) ។ ត្រង់ចំណុចទាំងនេះ លោក J. Ridderbos ក៏បានយល់ស្របជាមួយនឹងលោក Aalders ហើយបានចង្អុលបង្ហាញថា គោលគំនិត សត្វសំបើម (Leviathan) នៅក្នុងទំនុកតម្កើង 74:13-14 គឺខុសពីគោលគំនិតរបស់សត្វសំបើមនៅបាប៊ីឡូនទាំងនោះ ។ គាត់បាននិយាយថា "សត្វសំបើមនៅក្នុងសម័យដើមនៃការបង្កបង្កើតបាប៊ីឡូនត្រូវបានសម្លាប់ដោយព្រះរបស់ Malduk ហើយផ្នែកខាងលើនៃរាងកាយរបស់គាត់បានក្លាយជាវត្ថុធាតុដើម្បីធ្វើឱ្យស្ថានសួគ៌និងផ្នែកខាងក្រោមក្លាយជាឧបករណ៍សម្រាប់ធ្វើកន្លែងរបស់ព្រះរបស់គេ ។ ប៉ុន្តែនៅក្នុងទំនុកតម្កើង 74:13-14 ព្រះបានកំទេចក្បាលសត្វសំបើម (ក្រពើ) ហើយបានប្រទានអាហារដល់ប្រជារាស្ត្រនៅវាលរហោស្ថាន ។ នេះជាពាក្យប្រៀបធៀបអេហ្ស៊ីបទៅជា «សត្វសំបើម» ហើយបាននិយាយពីព្រឹត្តិការណ៍ដែលអ៊ីស្រាអែលបានឆ្លងសមុទ្រក្រហម ។ ដូច្នេះ ទំនុកតម្កើង 74:13-14 "សត្វសំបើម" មិនទាក់ទងនឹងការបង្កបង្កើតស្ថានសួគ៌ និងផែនដីទាំងស្រុងនោះទេ ។ គំនិតរបស់គាត់ព្យាយាមបំផ្លាញបទគម្ពីរដោយមិនជឿ ។ (Maar den wordt de nauwe verbinding onzer verzen met des chepping wel zeer dubious – Commentaar Op het Oude Testament, De Psalmen II, J.H. Kok, 1958, ទំព័រ 261) Aaldes បានពន្យល់នៅក្នុងអេសាយ 27:1, សត្វសំបើម មិនមែនជាសត្វនាគដែលទាក់ទងនឹងនាគនៅក្នុងសម័យដើមនៃការបង្កើតនោះទេ ។ នៅពេលដែលគាត់

បានសង្កេតមើលបរិបទនៃផ្នែកនេះ៖ "សត្វនាគនៅក្នុងសមុទ្រគឺជានិមិត្តសញ្ញានៃប្រទេសអេហ្ស៊ីប ។ សត្វសំបើមគឺជា អាស៊ីរី (Assyria) ឬបាប៊ីឡូន» ។ យោងទៅតាមគំនិតគាត់ ពាក្យនេះបាននិយាយថា ការជំនុំជំរះរបស់ព្រះជាម្ចាស់នឹងមកផែនដី (អេសាយ 26:21) ហើយបានទាយថា មានតែព្រះទេដែលបំផ្លាញជាតិសាសន៍ដែលខ្លាំងៗនោះ ហើយបានរំដោះអ៊ីស្រាអែល (អេសាយ 27:2-6) ប៉ុន្តែមិនទាក់ទងនឹងការបង្កបង្កើតនេះទេ ។ (De Goddelijke Openbaring In De Eerte Frie Hoofdstukken Van Genesis, J. H. Kok, ទំព័រ 112-113) ។ EJ Young បាននិយាយថា សត្វសំបើម គ្រាន់តែជាពាក្យប្រៀបធៀបទៅនឹងប្រជាជាតិជាសត្វរបស់ព្រះប៉ុណ្ណោះ ។ សព្វថ្ងៃនេះមានប្រភេទស្រដៀងគ្នា ។ វាត្រូវបានគេប្រើពាក្យបែបនេះនៅពេលយើងនិយាយថាអារក្សទៅកាន់ប្រទេសជាតិដែលជាសត្វ ។ ពាក្យរបស់ហោរាអេសាយមិនមានន័យថា ព្រះប្រាកដជាប្រយុទ្ធនឹងសត្វសំបើមនោះទេ (International Commentary on the O. T., the book of Isaiah II, Eerdmans Publishing Co: 1969, ទំព័រ 234-235) ។ ជាថ្មីម្តងទៀត Burrows និយាយថា "នៅក្នុងនិក្ខមនំ 20:5 ពាក្យថាព្រះជាម្ចាស់ជាព្រះដែលច្រណែនមានន័យថាចរិតច្រណែនរបស់ទ្រង់គឺទាក់ទងទៅនឹងចរិតអារក្ស (ទំព័រ 94) ។ គាត់ក៏និយាយផងដែរថា គំនិតរបស់សេរ៉ាភីម នៅក្នុងអេសាយជំពូកទី 6 បានមកពីការគោរពប្រណិប័តន៍សត្វពស់ (ទំព័រ 189) ហើយជំនឿចំពោះពួកទេវតានៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាចាស់គឺជាមរតកនៃ animism, the polytheism. (ទំព័រ ១៧៦) ។ ទ្រឹស្តីបែបនេះរបស់ Burrows ច្រានចោលការបើកសំដែងរបស់ព្រះហើយពឹងផ្អែកលើការប្រែប្រួលរបស់អ្នកកាន់សាសនា ។ ការគិតរបស់គាត់

ព្យាយាមបំផ្លាញបទគម្ពីរដោយភាពមិនជឿរបស់គាត់ ។ ដូច្នេះ Barton Payne និយាយថា "សៀវភៅរបស់ Burrows បានបង្ហាញយ៉ាងខ្លាំងទៅក្នុងពួកសេរីនិយម ។ អ្នកដែលអានសៀវភៅរបស់គាត់អាចដឹងថាសៀវភៅមិនមែនជាទ្រឹស្តីសាសនវិទ្យាទេ (Theology of the Old Testament, Zondervan, 1962, ទំព័រ 37) ។ យោងតាមការសិក្សាបែបវិទ្យាសាស្ត្រ និងទស្សនវិជ្ជាប្រែប្រួលនិយមនៃអ្នកកាន់សាសនាគឺពិតជាមិនត្រឹមត្រូវទេ ។ ទីមួយ តាមការលើកឡើងរបស់អ្នកប្រែប្រួល សាសនាត្រូវបានវាយតម្លៃដោយអ្នក មិនជឿ ។ ម្យ៉ាងទៀត មនុស្សបង្កើតសាសនាដោយភាពចាំបាច់ខាងរូបកាយ ។ តែក៏យោងទៅតាមវិធីសាស្ត្រដែលជាកម្មសិទ្ធិរបស់គោលការណ៍ប្រវត្តិសាស្ត្រ ។ យើងមិនអាចស្វែងរកប្រភពនៃសាសនាបានទេ ពីព្រោះដើមកំណើតនៃសាសនាពិតមិនមែនជាគោលការណ៍ប្រវត្តិសាស្ត្រទេ តែជាព្រះដែលធ្វើការក្នុងភាពអស្ចារ្យនៃប្រវត្តិសាស្ត្រ ។ យើងអាចពន្យល់ថាសាសនាពិតអាចសន្មតថាជាព្រះ ។ ម្យ៉ាងទៀត សាសនាពិតកើតចេញពីព្រះ ។ ទីពីរ អ្នកប្រែប្រួលនៃសាសនា បានអះអាងថាសាសនាដែលទាប (ឧទាហរណ៍ polytheism) ត្រូវបានវាយតម្លៃចេញពីសាសនាខ្ពស់ (theism) យោងទៅតាមការវិវឌ្ឍន៍នៃវប្បធម៌របស់មនុស្សជាតិ ។ ប៉ុន្តែទ្រឹស្តីនេះមិនអាចសម្រេចបានទេ ពីព្រោះយើងមិនអាចពន្យល់ថា នៅសម័យសាសនាដើម មានសាសនាជាន់ខ្ពស់ និងសាសនាទាបរួមគ្នា ។ ម្យ៉ាងវិញទៀត ដោយសារតែការជឿព្រះតែមួយ (theism) មាននៅក្នុង polytheism ជាក់ស្តែង អ្នកប្រែប្រួលនៃសាសនាមិនអាចពន្យល់ពីស្ថានភាពនេះបានទេ ។ នៅពេលដែលកុលសម្ព័ន្ធដើមបានអំពាវនាវដល់ព្រះគ្រប់ទាំងអស់ជាកម្មសិទ្ធិរបស់ផែនដីក្នុងការរស់នៅក្នុងវប្បធម៌ដូចគ្នានៃយុគសម័យខ្មៅងងឹត តើអ្វី

ស្រាវអែលមានសាសនាដ៏អស្ចារ្យតែមួយគត់យ៉ាងដូចម្តេច? ស្ថានភាពនេះជាមួយ នឹងសាសនាដ៏ល្អឥតខ្ចោះនេះ មិនត្រូវបាននាំមកដោយការអភិវឌ្ឍន៍រីកចម្រើន របស់មនុស្សឡើយ តែវាត្រូវបានសម្រេចដោយការបើកសម្តែងរបស់ព្រះ ។

5. ទស្សនៈនៃបទគម្ពីររបស់ Barth

ដោយសារលោក Barth មិនជឿលើបទគម្ពីរថាជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ គាត់គឺ គិតអវិជ្ជមាន ។ គាត់បាននិយាយថា « បទគម្ពីរគឺជាចម្លែកដោយឡែកពីការបើក សម្តែងផ្ទាល់ ។ ភ័ស្តុតាងមិនដូចគ្នាទៅនឹងអ្វីដែលបានបង្ហាញឱ្យឃើញនោះទេ »

(Wir unterscheiden damit die Bibel als solche von der Offenbarung. Ein Zeugnis ist ja nicht einfach identisch mit dem vom ihm und in ihm bezeugten – Kirchliche Dogmatik 1/2, ទំព័រ 51) ។ ហើយបន្ទាប់មក Barth បាននិយាយថា បទគម្ពីរគឺជាព្រះបន្ទូលរបស់ ព្រះ ។ ប៉ុន្តែ ពេលគាត់និយាយដូច្នេះ គាត់មិនបានន័យថាបទគម្ពីរជាព្រះបន្ទូល របស់ព្រះដែលមានខ្លឹមសារវិជ្ជមាននោះទេ ។ គាត់បាននិយាយថា "អ្វីដែលគាត់ បាននិយាយថាបទគម្ពីរគឺជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះចង្អុលបង្ហាញពីជីវិតនិង ព្រឹត្តិការណ៍ដែលមនុស្សមិនអាចគ្រប់គ្រងនិងប្រព្រឹត្តិតាម" (Wer, Wort Gottes" sagt, der sagt Wort Gotte, der redet also von einem menschlicher Verfungung und menschlicher Voraussicht entzogenen Sein und Geschehen - Kirchliche Dogmatik 1/2, ទំព័រ 585).

ហើយ "ដូចដែលយើងនិយាយថាបទគម្ពីរគឺជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ វាគឺជាកិច្ច ការរបស់ព្រះ វាមិនរាប់ថាជា ស្ថានភាព និងការពិតដែលយើងមិនអាចរាប់វា

បាននោះទេ ប៉ុន្តែយើងអាចមើលវាថាជាសកម្មភាពនៃបំណងរបស់ព្រះ ។ (Wer, Wort Gottes" sagt, der sagt Wort Gotte, der betrachtet also nicht einen Zustand oder Sach verhalt, sondern der blickt hin aauf ein Geschehen, und zwar auf ein ihn angehendes Geschehen, und zwar auf ein solches, das ein Handeln Gottes, und zwar ein auf freier Entscheidung beruhendes freies Handeln Gottes ist - Kirchliche Dogmatil ½, ទំព័រ 585) ហើយគាត់ក៏និយាយដែរថា "ដូចដែលគាត់បាននិយាយថាបទគម្ពីរគឺជាព្រះបន្ទូលនៃព្រះគឺជាហេតុការអស្ចារ្យ" "((Wer, Wort Gottes" sagt, der sagt Wunder Gottes. - Kirchliche Dogmatil ½, ទំព័រ 586). ដូច្នេះ គាត់បានកត់សម្គាល់ អត្ថន័យថា គម្ពីរគឺជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ លុះត្រាតែគម្ពីរមានតួនាទីជាទីបន្ទាល់ចំពោះការបើកសំដែង (ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ) ។ តើវាជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះឬ? គាត់បាននិយាយថា « ចំពោះលក្ខខណ្ឌនេះ ព្រះគម្ពីរមិនគួរញែកចេញពីការបើកសំដែងឡើយ » (In dieser Einschränkung ist die Bibel von der Offenbarung gerade auch nicht unterschieden - Kirchliche Dogmatil ½, ទំព័រ 512) ។ ប៉ុន្តែដូចដែលគាត់បាននិយាយបទគម្ពីរជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់ ដូចដែលបាននិយាយខាងលើ ខ្លឹមសារវិជ្ជមាននៃព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់មិនអាចត្រូវបានរាប់នៅក្នុងបទគម្ពីរនោះទេ ។ គាត់អះអាងថាបទគម្ពីរផ្ទាល់ជាពាក្យរបស់មនុស្ស ។ ដូច្នេះ គាត់អះអាងថាបទគម្ពីររួមបញ្ចូលផ្នែកមិនត្រឹមត្រូវ ។ គាត់ថាទៀត ការបណ្តាលនៃព្រះវិញ្ញាណចេញពីពាក្យសម្តីមិនមែនមានន័យថាពាក្យក្នុងគម្ពីរដែលគ្មានកំហុសអំពីប្រវត្តិសាស្ត្រ ឬ

លក្ខណៈទ្រឹស្តីសាសនវិទ្យាទេ ។ ការបណ្តាលដោយពាក្យសំដីមានន័យថាព្រះប្រើ
 ការបរាជ័យរបស់មនុស្ស ហើយទោះបីជាវាមានភាពខុសឆ្គងក៏ដោយក៏មនុស្សគួរ
 តែទទួលយកវា” “(Verbalinspiration bedeutet nicht: Unfehlbarkeit des
 biblischen Wortes in seinem sprachlichen, geschichtlichen,
 theologischen Charakter als menschliches Wort jetzt als solches
 von Got in seinen Dienst genommen und ungeachtet seiner
 menschlichen Fehlbarkeit als solches anzunehmen und zu horren
 - Kirchliche Dogmatik 1/2, ទំព័រ 592) ។ ទស្សនៈរបស់ Barth នៃបទ
 គម្ពីរក៏ខុសគ្នាទៅនឹងការអះអាងនៃបទគម្ពីរខ្លួនឯងដែរ ។

II. អ្នកវិវត្តន៍ខ្ពស់ (Higher Criticism)

ការវិវត្តន៍ខ្ពស់គឺខុសពីការវិវត្តន៍ជាន់ទាប ។ ការវិវត្តន៍ជាន់ទាប គឺជាការវិវត្ត
 គន់ទៅលើអត្ថបទ ផ្ទុយទៅវិញ អ្នកវិវត្តន៍ខ្ពស់សន្មតថាអត្ថបទនោះជាអត្ថ
 បទដើម ហើយធ្វើឲ្យបញ្ហានេះអាចទុកចិត្តបានដោយសង្កេតមើលពីភាពជាអ្នក
 និពន្ធ កាលបរិច្ឆេទនិពន្ធរបស់គាត់ និងខ្លឹមសារនៃការសរសេរ ។ ចលនាវិវត្តន៍
 បានកើតឡើងយ៉ាងខ្លាំងនៅ 18-19th Astruc បានចាប់ផ្តើម ហើយតាមរយៈ
 Graf-Wellhausen និង Driver ក៏ត្រូវបានរីកចម្រើនឡើង ។ ប៉ុន្តែការអះអាង
 ជាច្រើននៃចលនាវិវត្តន៍នេះត្រូវបានបរាជ័យដោយសារការរីកចម្រើនផ្នែកបុរាណ
 វិទ្យានាពេលថ្មីៗនេះ ។ ជាឧទាហរណ៍ នៅតំបន់ Nuzi និង Mari អ្វីដែល
 អ្នកបុរាណវិទូបានរកឃើញបានបង្ហាញថា ទំនៀមទម្លាប់របស់ពួកពួកយកោគី
 យោងទៅតាមការពិតក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រ ។ Wellhausen បានអះអាងនៅចុងសត

រក្សាទី 19 ថាសៀវភៅចាស់បំផុតនៃគម្ពីរសញ្ញាចាស់ពិតជាត្រូវបានសរសេរនៅ ឆ្នាំចុងក្រោយនេះមែន ។ គាត់បានសន្មតថាឯកសារនេះជាឯកសារ Elohim ដំបូង (ឧទាហរណ៍ក្នុងលោកុប្បត្តិជំពូកទី 1) ទៅឆ្នាំចុងក្រោយ នោះគឺបន្ទាប់ ពីថ្ងៃជាប់ឃុំឃាំង ។ ចោទិយកថា (D) ត្រូវបានសរសេរក្នុងសម័យយ៉ូស៊ែស ។ Driver ក៏ដូច Wellhausen គិតថាមានមនុស្សនៅមុនថ្ងៃ Josiah ផ្ទាល់បាន សរសេរការសំងាត់នៃចោទិយកថា ហើយបន្ទាប់មកនៅពេលក្រោយ (សម័យ Josiah) បានព្យាយាមកែទម្រង់សាសនា ។ ប៉ុន្តែយើងមិនអាចទទួលយកគំនិត នេះបានទេ ។ មនុស្សជាច្រើនក៏បានបង្កើតទ្រឹស្តីប្រឆាំងដែរ ។ តែ Yehuda ផ្ទុយពីទ្រឹស្តីរបស់ Wellhausen បទគម្ពីរបានសរសេរកំឡុងពេលការរង្វេងរបស់ ជនជាតិអ៊ីស្រាអែលនៅទីរហោស្ថាន ។ គាត់បានអះអាងថាដោយសារតែ បទ គម្ពីរ (ជាពិសេសផ្នែកចុងក្រោយនៃ បទគម្ពីរ) ត្រូវបានបញ្ចូលគ្នាជាមួយនឹង រចនាប័ទ្មនៃភាសាអេហ្ស៊ីប (A.S. Yahuda, Die Sprache des Pentateuch in ihren Beziehungen zum Aegyptischen, Erstes Buch, 192) ។ Wilhelm Moller និង Griffith ក៏បានអះអាងដែរថា ចោទិយកថា (D) មិនមែនជាសៀវភៅនៃសម័យរបស់យ៉ូស៊ែសទេ ។ Willy Staerk ក៏បានសរ សេរសៀវភៅ "បញ្ហានៃចោទិយកថា (Das Problem Deuteronomiums)" និងប្រឆាំងនឹងទ្រឹស្តីរបស់ Wellhausen ។ Paul Humbert ដែលជាអ្នកគាំ ទ្រដ៏ខ្លាំងម្នាក់បានអានទ្រឹស្តីប្រឆាំងទាំងអស់នេះ ហើយបាននិយាយថាទ្រឹស្តីឯក សារ (ការរិះគន់ជាន់ខ្ពស់) ត្រូវបានបំផ្លាញ ។ (Die Neuere Geness – Forschung, Theologische Rundschau, 1934) ។ យើងព្យាយាមណែនាំ ទ្រឹស្តីនៃការរិះគន់ជាន់ខ្ពស់ដោយសង្ខេប និងរិះគន់ពួកគេដូចតទៅ ។

1. អំពីបទគម្ពីរ

អ្នកវិះគន់ខ្ពស់មានទស្សនៈបែបរឿងព្រេងនៃអ្នកនិពន្ធ និងលក្ខណៈប្រវត្តិសាស្ត្រនៃសៀវភៅគម្ពីរសញ្ញាចាស់ជាច្រើន ។ ប៉ុន្តែទ្រឹស្តីរបស់ពួកគេមិនអាចសម្រេចបានដោយយុត្តិធម៌នោះទេ ។ ពួកគេបានបដិសេធថា ម៉ូសេមិនមែនជាអ្នកនិពន្ធសៀវភៅ បទគម្ពីរ ហើយបានបដិសេធនូវចរិតស្មោះត្រង់របស់គាត់ ។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ ខ្ញុំបានចង្អុលទៅការពិតដែលថាទ្រឹស្តីរបស់ពួកគេគឺខុសនៅក្នុងការណែនាំនៃការអត្ថាធិប្បាយក្នុងលោកុប្បត្តិរបស់ខ្ញុំ (ទំព័រ 29-34) ។ ការពិតដ៏អស់សង្ឃឹមដែលថាវាបានសម្ព័ន្ធការគិតរបស់ពួកគេខុស ត្រូវបានបង្ហាញនៅក្នុងសៀវភៅផ្សេងទៀតនៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាចាស់ដូចខាងក្រោម ។

2. អំពីសៀវភៅយ៉ូសេ

ការវិះគន់ជាន់ខ្ពស់គិតថាសៀវភៅនេះត្រូវបានសរសេរដោយអ្នកនិពន្ធមួយចំនួន ។ មូលហេតុដែលគេគិតដូច្នេះ គឺដោយសារសម្ភារៈរបស់យ៉ូសេមិនស៊ីសង្វាក់គ្នា ហើយបង្ហាញពីជម្លោះរវាងគ្នានឹងគ្នា ។ ប៉ុន្តែការអះអាងរបស់ពួកគេថាសម្ភារខុសនៃសៀវភៅនេះបង្ហាញពីការយល់ខុសរបស់ពួកគេចំពោះការពិតនៃសៀវភៅ ។

(1) តាមការអះអាងរបស់ពួកគេ យោងតាមអ្នកនិពន្ធដែកសាររបស់ព្រះយេហូវ៉ា (១៣:១៣, ១៥:១៣-១៩, ៦៣, ១៦:១០, ១៧:១២-១៣, ១៦-១៨, ១៩:៤៧) កុលសម្ព័ន្ធអ៊ីស្រាអែលបានប្រយុទ្ធគ្នានៅក្នុងទឹកដីកាណាន ប៉ុន្តែអ្នកនិពន្ធដែកសារនៃ Elohim បាននិយាយថា យ៉ូសេបានដឹកនាំក្រុមកុលសម្ព័ន្ធអ៊ីស្រាអែល

ហើយបានកាន់កាប់ស្រុកកាណាន (ជំពូក ២-១២) ។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ កំណត់ត្រាស្រដៀងគ្នាពីរដែលបង្ហាញពីចំណុចផ្សេងគ្នាគឺមិនខុសទេ ។ ឃ្លានៃជំពូក 2-12 បាននិយាយពីជ័យជំនះនៃសង្គ្រាមដ៏អស្ចារ្យដែលយ៉ូសេបានដឹកនាំ ប៉ុន្តែពួកគេមិនបានរុញច្រានជនជាតិកាណានចូលទៅក្នុងកន្លែងណាមួយឡើយ (13:1) ។ សង្គ្រាមដែលនៅសេសសល់នេះបង្ហាញថា កុលសម្ព័ន្ធនីមួយៗបានដើរតាមកេរដំណែលនៃទឹកដីរបស់ពួកគេ ហើយបានប្រយុទ្ធជាមួយជនជាតិកាណានដែលនៅសេសសល់ ។

(2) នៅក្នុងខ្លឹមសារក្នុង 4:8 និង ខ 9 កន្លែងសម្រាប់បង្កើតឡើងចំនួន 12 គឺខុសពីគ្នា ប៉ុន្តែតាមពិត វាមិនមែនជាការពិតទេ ។ ខទី ៨ មានន័យថា គេបង្កើតថ្ម ១២ ដុំ ខទី ៩ បានចង្អុលបង្ហាញថា ថ្ម ១២ ដុំត្រូវបានបង្កើតឡើងតាមទន្លេ ការបង្កើតត្រូវបានបង្កើតជាពីរកន្លែង ។

(3) ក្នុងព្រឹត្តិការណ៍កាន់កាប់ក្រុងយេរីខូ ៦:៣, ៧, ១០ បាននិយាយថា ទាហានអ៊ីស្រាអែលដើរ ៧ ដងជុំវិញក្រុង ប៉ុន្តែខ ៤, ៦ ថាសង្ឃ ៧នាក់ដើរជុំវិញ ៧ ដង ។ ថ្វីត្បិតតែពាក្យនេះ ហាក់ដូចជាផ្ទុយស្រឡះពីគ្នាទៅវិញទៅមក ប៉ុន្តែតាមពិតទៅ ព្រឹត្តិការណ៍ទាំងពីរនេះ ពុំមានទំនាស់នឹងគ្នានោះទេ ។ ពួកទាហាន និងសង្ឃដើរនៅមុខហិបនៃសម្ព័ន្ធមេត្រី ការដែលទាហានទាំងពីរដើរជុំវិញទីក្រុង ហើយពួកសង្ឃដើរជុំវិញទីក្រុងគឺជាការត្រឹមត្រូវ ។ ចំពោះការពិតទាំងនេះ ខទី ៤-៩, ១៣ ត្រូវបានសរសេរយ៉ាងលម្អិត ។

(4) យោងទៅតាម ការរិះគន់ជាន់ ចំនួនដែលត្រូវបានប្រមូលផ្តុំដើម្បីកាន់កាប់ទីក្រុងយេរីខូ 8:3 ប្រហែល 30,000 នាក់, 8:12 ប្រហែល 5,000 នាក់ ។ ប៉ុន្តែនេះក៏មិនត្រូវបានធ្វើឡើងសម្រាប់ឯកសារពីរត្រូវបានភ្ជាប់គ្នាដែរ ។

នៅទីនេះ ភាពខុសគ្នានៃលេខទាំងនេះត្រូវបានដោះស្រាយដោយ ៖ [1] ក្នុង ករណីដែលយ៉ូស្វេបានលាក់កំបាំងទាហានពីរលើក (មួយដងគឺ 30,000, មួយ ទៀតគឺ 5,000) មិនមានបញ្ហាអ្វីទេ) [2] ប្រសិនអ្នកចម្លងបានចម្លងតួលេខ ពួកគេធ្វើខុសខ្លះ វាមិនមែនជាកំហុសនៃអត្ថបទដើមទេ ។ ពួកគេប្រហែលជា មានកំហុសក្នុងការចម្លង ៣ (៥) ទៅជា ៦ (30) (Kiel និង Delitzsch) ។ [3] អ្នកប្រាជ្ញផ្សេងទៀត 30,000 នាក់នៅក្នុង ២ 3 មិនមែនជាទាហានដែល បានលាក់កំបាំងនោះទេ ប៉ុន្តែពួកគេគឺជាចំនួនសរុបនៃមនុស្សដែលបានចូលរួម ក្នុងសង្គ្រាម ។ ក្នុងចំណោមពួកគេ មនុស្ស 5000 នាក់អាចត្រូវបានរួមបញ្ចូល ជាទាហានលាក់កំបាំងនោះ (២ 12) ។ នៅក្នុងឈុតឆាកខាងលើ ប្រសិនបើ ការបកស្រាយណាមួយត្រូវបានជ្រើសរើសជាការត្រឹមត្រូវ តែមិនស្របតាមចំនួន ទាហាន នោះវាមិនធ្វើឱ្យយើងពិតដល់ឯកសារពីរប្រភេទនោះទេ ។ បើគ្មានការ អានខ្លឹមសារនៃឯកសារក្នុងនាមជាអ្នកសរសេរទេ គ្មាននរណាម្នាក់អាចរូបរួមពួក គេដោយបិទភ្នែកបានទេ ។ (5) យោងតាមពាក្យ របស់វិះជាន់ខ្ពស់ សៀវភៅ យ៉ូស្វេត្រូវបានកត់ត្រាដោយអ្នកសរសេរឯកសាររបស់ព្រះយេហូវ៉ា និងជាអ្នកសរ សេរឯកសារ Aloha ក្នុងអំឡុងពេលនៃផ្នែកមួយចំនួន ហើយក៏ជាអ្នកសរសេរ សៀវភៅចោទិយកថា (Rd) ដែលអ្នកនិពន្ធបានកត់ត្រា (ជំពូកទី 1 និង ជំពូកទី 24) ។ ហើយអ្នកសរសេរឯកសារសង្ឃប្បវត្តក៏បានបន្ថែមដែរ ។ ការ អះអាងបែបនេះគឺជាការស្មានរបស់ពួកគេ ហើយគ្មានលក្ខណៈវិនិច្ឆ័យណាមួយ មាននៅក្នុងពួកគេឡើយ ។

3. អំពីពួកចៅហ្វាយ

យោងតាមទស្សនៈរបស់ការិយាល័យខ្ពស់ ពួកគេបានអះអាងថា សៀវភៅពួកចៅហ្វាយត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយដំណាក់កាលដូចខាងក្រោម [1] ចាប់ពីសតវត្សទី 12 មុន គ.ស ដល់សតវត្សទី 10 មុន គ.ស រឿងរបស់ពួកចៅហ្វាយកើតឡើងតាមទម្លាប់ផ្ទាល់មាត់ [2] ចាប់ពីសតវត្សទី 10 មុន គ.ស ដល់សតវត្សទី 8 ប្រភេទដែលបានកត់ត្រា (ឯកសាររបស់ព្រះយេហូវ៉ា និង ឯកសារ (Elohim)) ត្រូវបានរៀបចំឡើង ។ [3] នៅក្នុងឯកសារខាងលើរបស់ព្រះយេហូវ៉ា និងឯកសារអាឡូហ៊ីមត្រូវបានកែសម្រួលពីសតវត្សទី 8 មុន គ.ស ដល់សតវត្សទី 7 [4] នៅចុងសតវត្សទី 7 មុន គ.ស វាត្រូវបានកែសម្រួលដោយអ្នកប្រាជ្ញនៃឯកសារចោទិយកថា ហើយក៏ [5] បន្ទាប់ពី ពេលវេលាមកដល់ម្តងទៀត កែសម្រួលបច្ចុប្បន្នបានមកដល់តាមរយៈការកែសម្រួលចុងក្រោយ ។ ហើយអ្នករិះគន់ផ្សេងទៀតអះអាងថា ពួកចៅហ្វាយត្រូវបានធ្វើឡើងក្នុងកំឡុងឆ្នាំ ៦៣០ មុនគ.ស ដល់ ២០០ឆ្នាំ មុន គ.ស ដោយធ្វើឱ្យវាជឿជាក់ថាខាងលើ ។ ប៉ុន្តែទ្រឹស្តីចុងក្រោយបានធ្វើតាមទ្រឹស្តីឯកសារដែលមិនមានលក្ខណៈវិនិច្ឆ័យ ។ R.K. Harrison បាននិយាយថាទ្រឹស្តីឯកសារដូចពួកគេគឺជាឯកសារយោង (សេចក្តីណែនាំអំពីគម្ពីរសញ្ញាចាស់ ឆ្នាំ 1969 ទំព័រ 689) ។ សៀវភៅនេះត្រូវបានសរសេរនៅដើមដំបូងនៃជួរនៃភាពជាស្តេច ពិតប្រាកដ ។ 1:21 ចែងថា: “ប៉ុន្តែប្រជាជនបេនយ៉ាមិនមិនបានបណ្តេញជនជាតិយេហូសដែលរស់នៅក្នុងក្រុងយេរូសាឡឹមទេ ដូច្នេះពួកយេហូសបានរស់នៅជាមួយនឹងប្រជាជនបេនយ៉ាមិននៅក្នុងក្រុងយេរូសាឡឹមរហូតដល់សព្វថ្ងៃនេះ គ្រាដែលពួក

យេហូវ៉ាត្រូវបំផ្លាញនៅក្នុងយេរូសាឡឹម គឺពង្សាចាប់តាំងពីព្រះបាទដាវីឌឡើង
សោយរាជ្យ (២ សាំយូអែល ៥:៦-៨) ។”

4. អំពីសៀវភៅរបស់សាំយូអែល

យោងទៅតាមការរិះដោះស្រាយកំណត់ត្រានៃព្រឹត្តិការណ៍ដូចគ្នានៅក្នុងសៀវភៅសាំ
យូអែលចេញមកពីរដងដែលបង្ហាញថាអ្នកនិពន្ធសៀវភៅនេះមិនមែនតែមួយ
ទេ ។ ប៉ុន្តែតាមការអះអាងរបស់ពួកគេ តើការកត់ត្រានៃព្រឹត្តិការណ៍នោះពិតជា
កើតឡើងវិញឬ? ខ្ញុំពិនិត្យមើលវគ្គដែលពួកគេបានផ្តល់ឲ្យខាងក្រោម ។

(1) កំណត់ត្រានៃ សាំយូអែលទី១ 2:31-36 និង 3:11-14 អំពីការបំផ្លាញ
ផ្ទះរបស់អេលីដែលត្រូវបានប្រាប់ដោយអ្នកនិពន្ធពីរនាក់គឺមិនត្រឹមត្រូវទេ ។ សាំ
យូអែល 2:31-36 គឺជាការព្រមានដែលហោរាម្នាក់បានផ្តល់ឲ្យដោយផ្ទាល់ ។
សាំយូអែល 3:11-14 ត្រូវបានប្រទានដល់សាំយូអែលដោយព្រះ ។

(2) ព្រឹត្តិការណ៍ដូចគ្នាដែលចាក់ប្រេងតាំងឲ្យសូលចេញមកបីដង; តាមពិតទៅ
វាមិនមែនជាការកត់ត្រាដែលៗនៃព្រឹត្តិការណ៍ដដែលនោះទេ ។ 9:26-10:1 គឺ
ជាព្រឹត្តិការណ៍ដែលសូលត្រូវបានចាក់ប្រេងតាំង 11:15 គឺជាព្រឹត្តិការណ៍ដែល
សូលត្រូវបានតាំងឡើងជាស្តេច ។ ការរិះដោះស្រាយយល់ច្រឡំថាអ្នកនិពន្ធបីនាក់
បានកត់ត្រាព្រឹត្តិការណ៍ដូចគ្នា ។

(3) ការរិះដោះស្រាយយល់បាននិយាយថាព្រឹត្តិការណ៍ដូចគ្នាដែលដាវីឌបានណែនាំដល់
សូលបង្ហាញមកពីរដង (សាំយូអែលទី១ ១៨:១៤-២៣, ១៧:៥៥-៥៨) ។ ប៉ុន្តែ
សាំយូអែលទី១ 16: 14-23 ជាព្រឹត្តិការណ៍នៅពេលដែលវិញ្ញាណអាក្រក់ចូល
គ្រប់គ្រងសូល ដាវីឌបានលេងពិណដើម្បីជួយសូល ។ ១៧:៥៥-៥៨ ជា
ឧទាហរណ៍ ពេលដាវីឌភ្ញាក់ផ្អើលចំពោះប្រជាជនដោយការយកឈ្នះលើប៉ាឡេស្ទីន

វាធ្វើឲ្យស្នូលទទួលស្គាល់ការនោះ ។ ដូច្នេះ វាបង្ហាញថាព្រឹត្តិការណ៍ទាំងពីរមិនមែនជាព្រឹត្តិការណ៍ដូចគ្នាទេ ។

(4) ការរិះដាន់ខ្ពស់បានរៀបរាប់ថា ព្រឹត្តិការណ៍ដែលដាវីឌព្យាយាមសម្លាប់ស្នូលត្រូវបានកត់ត្រាពីរដង (សំបុត្រអែលទី១ ១៧:១៩:៥ ២១:៩, សំបុត្រអែលទី២ ២១:១៩) ។ ប៉ុន្តែបុរស ឈ្មោះកូលីយ៉ាត (𐤊𐤍𐤏𐤍 𐤏𐤍𐤊) ដែល សំបុត្រអែល ២១:១៩ បានលើកឡើងនោះ គឺពិតជាប្អូនរបស់កូលីយ៉ាតមែន ។ (រូបភាពត្រីទី១ ២០:៥) ។ ការរិះដាន់ខ្ពស់យោងទៅតាមលក្ខណៈវិនិច្ឆ័យ ពួកគេបានអះអាងថា សៀវភៅសំបុត្រអែលត្រូវបានសរសេរដោយអ្នកនិពន្ធជាច្រើន ។ ពួកគេបានចាត់ថ្នាក់សៀវភៅសំបុត្រអែលទៅជាឯកសារដែលមានរយៈពេលពីរថ្ងៃ ភាគច្រើនជាឯកសាររបស់ព្រះយេហូវ៉ា (សតវត្សទី 10 មុន គ.ស) និងឯកសារអាឡូហ្សីម (សតវត្សទី 8 មុន គ.ស) ដែលត្រូវបានបង្កើតឡើង ការកែសម្រួលនេះត្រូវបានសម្រេចក្នុងអំឡុងសតវត្សទី 7 មុន គ.ស ។ ហើយអ្នកកែសម្រួលចោទិយកថា (R d) នៅសតវត្សទី ៦ បានបន្ថែមចំនុចជាច្រើន ។ Eissfeldt បានឃើញចំនុចរបស់ L ក៏វិភាគពីវាដែរ ។ គាត់ថា tended to respect the nomadic life ។ វាត្រូវបានសរសេររហូតដល់ឆ្នាំ 964-722 មុន គ.ស ។ Julian Morgenstern បានវិភាគផងដែរនូវចំណុច K materials ។ អ្នកសរសេរឯកសារព្រះយេហូវ៉ា និងអ្នកសរសេរឯកសារអាឡូហ្សីមបានដកឯកសារមួយចំនួនចេញពីឯកសារនេះ ។ ពួកគេបាននិយាយថាកាលបរិច្ឆេទ 899 មុន គ.ស; ភាគច្រើនវាជារឿងនៃ ជីវិតរបស់ម៉ូសេ ។ ដូចដែលខ្ញុំបានណែនាំខាងលើ អ្នករិះគន់ជាន់ខ្ពស់ បានអះអាងថា សៀវភៅសំបុត្រអែលត្រូវបានសរសេរដោយអ្នកនិពន្ធជាច្រើន មិនមែនជាអ្នកនិពន្ធសាមញ្ញនោះទេ ។ A. ប៉ុន្តែ

ដោយសារតែយើងបានឃើញតួអក្សរសាមញ្ញនៅក្នុងសៀវភៅរបស់សាំយូអែល ទ្រីស្តីវ័រគន់ជាន់ខ្ពស់ មិនអាចកើតឡើងបានទេ ។ ចំណែក B. ដូចជា អ្នកវិះ គន់ជាន់ខ្ពស់ បាននិយាយថា ប្រសិនបើសៀវភៅសាំយូអែលមានកំណត់ត្រាពីរ ដងដែលអាចមានភាពផ្ទុយគ្នា ដូចដែលយើងបាននិយាយខាងលើ វាមានន័យ ថាអ្នកកែសម្រួលបានបិទភ្នែករបស់ពួកគេនៅពេលដែលពួកគេបានកែសម្រួលឯក សារសាមញ្ញដោយខ្លួនឯង ។ នេះគឺជាការអះអាងដ៏ចម្លែងចម្រាសមួយ ។ នៅ ក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រនៃការកែសម្រួល អ្នកនិពន្ធបែបនេះមិនមានគោលបំណងអ្វីនោះ ទេ ។

5. អំពីសៀវភៅរបស់ពង្សាវតាក្សត្រ

យោងតាម អ្នកវិះគន់ជាន់ខ្ពស់ ពួកគេបានអះអាងថាសៀវភៅទីមួយ និងទីពីរ នៃពង្សាវតាក្សត្រដែលជាអ្នកប្រាជ្ញនៃអ្នកនិពន្ធចោទិយកថា ដែលទាក់ទងនឹងថ្ងៃ របស់ស្តេចយ៉ូសៀសបានកែសម្រួលពីរដង ពោលគឺមួយពេលវាត្រូវបានកែសម្រួល ភ្លាមៗបន្ទាប់ពីស្តេចយ៉ូសៀស បានស្លាប់ (600 មុន គ ស) ហើយបន្ទាប់ពី 50 ឆ្នាំវាត្រូវបានកែសម្រួលម្តងទៀត ។ អ្នកតំណាងនៃទ្រីស្តីនេះគឺ Pfeiffer ។ ដោយសារទ្រីស្តីសាសននៃចោទិយកថាបានសង្កត់ធ្ងន់ពី (ការស្ទង់រាជ្យ ឬការ ឡើងគ្រងរាជ្យត្រូវបានកំណត់ដោយការរក្សាច្បាប់ឬអត់) ។ ប៉ុន្តែទ្រីស្តីនេះមាន ចំណុចខ្សោយជាច្រើន ។

(1) សៀវភៅរបស់ពង្សាវតាក្សត្របានចង្អុលទៅការល្អនិងអាក្រក់ដូចជា «ព្រះ យេហូវ៉ាទតមើល»; ពួកគេគិតថាវាជាលក្ខណៈវិនិច្ឆ័យនៃការគិតរបស់អ្នកនិពន្ធ ចោទិយកថា ។ ប៉ុន្តែអ្នកជឿលើព្រះតែមួយគិតថាជារឿងធម្មតានៅក្នុងសៀវភៅ ទាំងអស់នៃគម្ពីរសញ្ញាចាស់ ។ ពិតហើយ ចោទិយកថា មិនមែនជាសៀវភៅតែ

មួយគត់ដែលត្រូវបានកែសម្រួលមុនថ្ងៃរបស់យ៉ូស្យែស ឬក្រោយថ្ងៃនោះទេ ។
ផ្ទុយទៅវិញ លោកម៉ូសេបានសរសេរនៅពេលមុន ។

(2) មនុស្សដែលអះអាងថាវាជាការកែសម្រួលនៃអ្នកប្រាជ្ញនៃចោទិយកថាបាន
អះអាងថាសៀវភៅទីមួយនិងទីពីរនៃពង្សាវតារក្សត្រកូរមបញ្ចូលឯកសាររបស់ព្រះ
យេហូវ៉ានិងឯកសារអាឡូហ៊ីមនិងឯកសារ L ។ ទ្រឹស្តីនៃឯកសារបែបនេះគ្រាន់
តែជារូបភាពពិតប្រយោជន៍ (K. Harrison សេចក្តីផ្តើមនៃគម្ពីរសញ្ញាចាស់,
1969, ទំព័រ 731) ។

(3) ហើយមនុស្សមួយចំនួនដែលបានអះអាងពីទ្រឹស្តីនេះ មានទស្សនៈដូចគ្នាថា
មួយណាជាការកែសម្រួលលើកទីមួយ ពីកន្លែងណាទៅកន្លែងណា និងកែសម្រួល
លើកទី២ ពីកន្លែងណា ។ ដូច្នេះ ទ្រឹស្តីនៃការកែសម្រួលសៀវភៅពង្សាវតារក្សត្រ
មិនអាចបង្កើតបានឡើយ សៀវភៅរបស់ពង្សាវតារក្សត្រត្រូវបានកត់ត្រាដោយ
ប្រើសំណេរដែលសរសេរដោយយេរេមា និងហោរាដូចគ្នា ។ លើកលែងតែប្រជា
ជនដែលមានអំណាចពីពួកហោរា អ្នកណាក៏គ្មានសិទ្ធិសរសេរប្រវត្តិរបស់ស្តេចយូ
ដា និងអ៊ីស្រាអែលដែរ (រក្សាត្រកូរទី២ ៩:២៩, ១២:១៥ ១៣:២២ ២០:៣៤
៣២:៣២) ។

6. អំពីសៀវភៅអេសធើ

អ្នករិះគន់ជាន់ខ្ពស់ បានអះអាងថា វាពិបាកនឹងនិយាយថាសៀវភៅនេះមិនមែន
ជារឿងប្រវត្តិសាស្ត្រណាស់ ។ ដែលមានហេតុផលដូចខាងក្រោមនេះ ៖

(1) ព្រឹត្តិការណ៍ដែលស្ត្រីជនជាតិយូដាបានក្លាយជាមហាក្សត្រីមិនអាចទទួលយក
បាននៅក្នុងច្បាប់របស់ Persia ។ ទោះយ៉ាងណាក៏ដោយមិនមានបញ្ហាអ្វីទេ ។

ស្តេចអហាស្វ័រុស (Ahasuerus) ជាស្តេច (Xerxes) ដែលជាស្តេចផ្តាច់ការ ។
ដូច្នេះហើយ គាត់មានសមត្ថភាពឥតខ្ចោះក្នុងការយកនាវីដ៏ស្រស់ស្អាតម្នាក់
សម្រាប់ខ្លួនគាត់ ។

(2) យោងទៅតាម Herodotus បន្ទាប់ពីឆ្នាំទី 7 នៃស្តេច Xerxes ម្ចាស់
ក្សត្រីរបស់គាត់គឺជា Amestris ។ កំណត់ត្រាដែលនាងអេសធើរបានក្លាយជា
មហាក្សត្រីនៅពេលនោះគឺមិនត្រូវបានគេទុកចិត្តឡើយ ។ ប៉ុន្តែនៅប្រហែលឆ្នាំ
៤៨០ មុន គ.ស. Xerxes បានប្រយុទ្ធជាមួយក្រិក ហើយត្រូវបានចាញ់
ហើយគាត់ចង់ទទួលបានការល្អងលោមពីអ្នកបំរើ (Herodotus) ។ ក្នុងអំឡុង
ពេលនោះ អេសធើរ ប្រហែលជាត្រូវបានជ្រើសរើស ។ សូមមើល អេសធើរ
2:16 ff ។ ប៉ុន្តែទោះបីជាស្តេច Xerxes មានម្ចាស់ក្សត្រី Amestris ក៏
ដោយក៏គាត់នឹងយក Esther ជាមហាក្សត្រីរបស់គាត់ដែរ ។

(3) ព្រឹត្តិការណ៍ដែលស្តេច Ahasuerus ឬ Xerxes បានសម្លាប់សត្រូវរបស់
សាសន៍យូដាចំនួន 75,000 នាក់ (9:16) មិនអាចជឿបានទេ ប្រសិនបើ
យើងធ្វើតាមគំនិតរបស់អេសធើរ ។ នេះជាដំណោះស្រាយចំពោះភាពខុសគ្នា
នេះ ។ A. Haaman ដែលជាសត្រូវរបស់ម៉ាដេកាយ (Mordecai) បាន
រៀបចំផែនការបំផ្លាញជនជាតិយូដាទាំងអស់ (៣:៦) ។ បន្ទាប់មក ផែនការ
នេះបានបរាជ័យ ហើយ Esther បានក្លាយជាអ្នកសម្រុះសម្រួលបានបង្កើត
ផែនការដ៏សំខាន់ដើម្បីសង្គ្រោះប្រជាជនរបស់នាង ។ គឺដើម្បីសម្លាប់សត្រូវជា
ច្រើន ។ យើងតាមអេសធើរ 8:3-14 B. ឯកសារហេព្រើរបុរាណដែលមានតួ
អក្សរកត់ត្រាជាលេខត្រូវបានទុកក្នុងទីសំគាល់ ។ ក្នុងករណីនេះអ្នកនិពន្ធ ពូត
គេយល់ខុស តួលេខអាចនឹងច្រឡំ ។ LXX បានកត់ត្រាមនុស្សចំនួន 150,00

នាក់ ដូច្នេះវាពិបាកណាស់ដែលតួលេខនោះបានកែតួលេខទៅជា 75,000 នាក់ ។ C. នៅពេលនោះ វាមិនមែនជាបញ្ហាទេដែលពួកផ្តាច់ការពីបុរាណនៅជិតតំបន់ភាគខាងកើតបានសម្លាប់មនុស្សជាច្រើន ។

(4) ប្រសិនបើម៉ាដេកាយ (Mordecai) ត្រូវបានចាប់ដាក់គុក ហើយបានទៅដល់បាប៊ីឡូនជាមួយនឹងស្តេច Jechonia (អេសធើរ 2:5-6) ក្នុងកំឡុងឆ្នាំ 597 មុន គ.ស គាត់គឺជាបុរសចំណាស់ម្នាក់នៅក្នុងសម័យនៃការគ្រប់គ្រងរបស់ជនជាតិពែរ្ស (Persian) (BC 485-465) ។ ដូច្នេះ តើគាត់ជាបុរសចំណាស់ដែលត្រូវបានតែងតាំងដោយអហាស្វិរុស (Ahasuerus) យ៉ាងដូចម្តេច? អ្នករិះគន់បាននិយាយដូច្នេះ ។ ប៉ុន្តែនៅចុងបញ្ចប់នៃវគ្គរបស់អេសធើរ 2:6 "តែអ្នកដែលត្រូវបាននាំយកទៅឆ្ងាយ" ពាក្យរបស់ "ម៉ាដេកាយ (Mordecai)" មិនត្រូវបានបង្ហាញនៅក្នុងអត្ថបទនៃភាសាហេព្រើរទេមានតែ "គាត់" (វា) សព្វនាមដែលទាក់ទងត្រូវបានបង្ហាញ ។ (ជាលំដាប់នៃអត្ថបទភាសាហេព្រើរ) ដូច្នេះ វាជារឿងធម្មតាសម្រាប់វាដែលមានពាក្យមុន "Kish" នៅលើពាក្យខាងលើ ។ បុរស "Kish" គឺជាជីតាដ៏អស្ចារ្យរបស់ម៉ាដេកាយ (Mordecai) ។ ដូច្នេះវាត្រូវបានដោះស្រាយយ៉ាងល្អ ។

7. អំពីសៀវភៅយ៉ូប

អ្នករិះគន់ជាន់ខ្ពស់ បានអះអាងថាសៀវភៅយ៉ូបមិនមានអ្នកនិពន្ធតែម្នាក់ទេ ។ ពួកគេបាននិយាយថា សេចក្តីផ្តើម និងការសន្និដ្ឋានត្រូវបានសរសេរដោយអ្នកនិពន្ធតែម្នាក់ ប៉ុន្តែខ្លឹមសារហាក់ដូចជាត្រូវបានសរសេរដោយអ្នកផ្សេង ។ ពួកគេមានហេតុផលដូចខាងក្រោម ។

(1) សេចក្តីផ្តើម និងសេចក្តីសន្និដ្ឋាន គឺជាភាពសមញ្ញ ហើយខ្លឹមសារត្រូវបានសរសេរតាមបែបកំណាព្យ ។ ប៉ុន្តែមិនមានបញ្ហាជាមួយនោះទេ ។ សេចក្តីផ្តើម និងសេចក្តីបញ្ចប់ គឺជាការពន្យល់នៃសៀវភៅដូចជាសេចក្តីបន្ថែម ។ វាត្រូវបានគេគិតថានឹងក្លាយទៅជាភ្លើងធម្មតា ។ Steinmueller ចង្អុលបង្ហាញថាសៀវភៅអេហ្ស៊ីបដែលត្រូវបានសរសេរនៅ BC 1900 (Tale of the Eloquent Peasant) ត្រូវបានសរសេរជារចនាប័ទ្មដូចគ្នា (សមាសភាពនៃការសិក្សាព្រះគម្ពីរ II, 1942, ទំព័រ 166 ។

(2) ដោយសារសេចក្តីផ្តើម និងសេចក្តីបញ្ចប់បានរៀបរាប់ថា យ៉ូប គឺជាពូជសាសន៍ពនេចរ ។ (១:៣, ១៣-១៧, ៤២:១២) ប៉ុន្តែប្រធានបទបានរៀបរាប់ថាគាត់ជាកសិករ (៣១:៨, ១២, ៣៨-៤០) ដូច្នេះពួកគេមានជម្លោះនឹងគ្នា ។ ប៉ុន្តែមិនមានបញ្ហានៅទីនេះទេ ។ អ្នកស្រែចំការពីបុរាណត្រូវបានគេប្រាប់ជាមួយនឹងកសិកម្មជាទូទៅ (លោកុប្បត្តិ ៤:២, យូដាស ១:១៤) ។

(3) ក្នុងសេចក្តីផ្តើមនិងការបញ្ចប់ កូនរបស់យ៉ូបទាំងអស់បានស្លាប់ ប៉ុន្តែក្នុង 19:17 បង្ហាញថាគាត់នៅមានកូន ។ ទោះយ៉ាងណាក៏ដោយយើងអាចយល់ពីភ្លើងនេះ ។ "បងប្អូនរបស់ខ្ញុំ" (兄弟) នៅក្នុង 19:17 អាចបកប្រែទៅជា "កូនប្រុសរបស់ខ្ញុំ" ។ ពាក្យនេះត្រូវតែត្រូវបានបកប្រែថា "បងប្អូនរបស់ខ្ញុំ" ។

(4) សេចក្តីផ្តើមនិយាយថា មូលហេតុនៃការរងទុក្ខរបស់យ៉ូប; ប្រធានបទសំខាន់មិនបាននិយាយទាំងស្រុងទេ ។ មិនមានបញ្ហានៅទីនេះទេ ។ សេចក្តីផ្តើមបានរៀបរាប់ថា ការរងទុក្ខរបស់យ៉ូបត្រូវបានកំណត់ដោយស្ថានសួគ៌ ប៉ុន្តែ

គោលបំណងនៃប្រធានបទសំខាន់ យ៉ូប ក្នុងការរងទុក្ខបានកត់ត្រាដំណើរការ ដែលគាត់តស៊ូឆ្លងកាត់ការរងទុក្ខរបស់គាត់ដោយសារតែគាត់មិនដឹងមូលហេតុ ។ ព្រះនៅស្ថានសួគ៌ទ្រង់ជ្រាបអំពីហេតុការណ៍នៃការរងទុក្ខរបស់គាត់ (ដូចជាសេចក្តី ផ្តើម) ។ យ៉ូបខ្លួនឯងមិនបានដឹងទេ ។ ដូច្នេះ សេចក្តីផ្តើម និងប្រធានបទ សំខាន់ត្រូវបានរៀបរាប់អំពីឃ្លាផ្សេងៗគ្នា ជាជាងឃ្លាធម្មតា ។

8. អំពីសៀវភៅរបស់ហោរាតូច

(1) សៀវភៅរបស់ហូសេ

អំពីទ្រឹស្តីនៃការនិពន្ធរបស់ហូសេ លោក Volz និង Marti បានអះអាងថា ទី មួយ ជំពូក និងខគម្ពីរ ជាព្រះពររបស់អ៊ីស្រាអែល (11:8-11, 14:2-9) មិន មែនជាការសរសេររបស់ ហូសេទេ ។ និងទីពីរ ជំពូក និងខគម្ពីរបាននិយាយ ថាប្រជាជាតិខាងត្បូងជាកម្មសិទ្ធិនៃការសរសេរនេះ ។ ប៉ុន្តែ 1) ទំនាយដែលថា អ៊ីស្រាអែលនឹងត្រូវបានប្រទានពរនាពេលអនាគតគឺមិនផ្ទុយទៅនឹងប្រព័ន្ធនៃ សៀវភៅនេះទេ ។ ហូសេបានសង្កត់ធ្ងន់ថា សេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ព្រះក៏ជា បទពិសោធន៍នៃសេចក្តីជំនឿរបស់គាត់ដែរ ។ 2) ហូសេជាហោរានៃប្រជាជាតិ ខាងជើង ប៉ុន្តែបានខ្វល់ខ្វាយចំពោះប្រជាជាតិខាងត្បូង ហើយគាត់បានទទួល ស្គាល់ថាប្រជាជាតិខាងជើងជាប្រជាជាតិបះបោរ (៣:៥, ៨:៤) ។ ដូច្នេះគាត់ អាចនិយាយអំពីប្រជាជាតិភាគខាងត្បូង ។

(2) សៀវភៅរបស់យ៉ូអែល

អ្នកវិះគន់ជាន់ខ្ពស់ អះអាងថាសៀវភៅ យ៉ូអែល ត្រូវបានសរសេរបន្ទាប់ពីថ្ងៃនៃ ការជាប់ឃុំឃាំង (Driver, Merx, Corniril, Oesterly, Robinson) ។ ទ្រឹស្តីរបស់ពួកគេមិនអាចបង្កើតឡើងបានទេ ព្រោះទម្រង់អក្សរនៃសៀវភៅនេះ

ខុសពីសៀវភៅទំនាយក្រោយពីការជាប់ឃុំ (ហាកាយ សាការី ម៉ាឡាតី) ។

តាមសម្តី អ្នកវិចិត្រ 1) ដោយសារសៀវភៅនេះមិនមានពាក្យថា “ស្តេច” ហើយបង្ហាញតែអ្នកចាស់ទុំ និងពួកសង្ឃប៉ុណ្ណោះ វាបានបង្ហាញថាវាត្រូវបានសរសេរក្រោយថ្ងៃជាប់ឃុំឃាំង ។ ប៉ុន្តែជាថ្ងៃរបស់យ៉ូអែល (ជាស្តេចក្មេង គឺជាថ្ងៃរបស់យ៉ូណាស) បានបង្ហាញពីស្ថានភាពនៃសង្គម (ពង្សាវតារក្រសួងទី២ ១១: ២១) ។ វាប្រហែលជាពិបាកដែលយ៉ូណាសបានឡើងសោយរាជ្យនៅអាយុ៧ឆ្នាំដែលបានត្រង់រាជ្យ ។

2) ដោយសារតែការពិតដែលថាជនជាតិយូដាត្រូវបានជាប់ឃុំនៅក្នុង 2:2 ត្រូវបានកត់ត្រាកាលបរិច្ឆេទដែលសរសេរសៀវភៅនេះត្រូវតែមានបន្ទាប់ពីថ្ងៃជាប់ឃុំនោះ ។ ប៉ុន្តែអ្នកជាប់ឃុំនៅក្នុងកំណត់ត្រាមិនបានចង្អុលបង្ហាញអំពីស្ថានភាពនៃការជាប់ឃុំនៅបាប៊ីឡូនទេ តែជាស្ថានភាពរបស់ជនជាតិយូដាដែលត្រូវបានឃុំឃាំងដោយបាប៊ីឡូន ។ ខទី 3, 4 បង្ហាញពីការពិតនេះ ។

3) ចំណុចដែលសៀវភៅមិនបាននិយាយ វាធ្វើឲ្យយើងគិតក្រោយពីថ្ងៃជាប់ឃុំ ។ ប៉ុន្តែការលើកឡើងចំពោះរូបព្រះមិនបានកត់សម្គាល់នៅក្នុងសៀវភៅទំនាយដូចជា ណាហ៊ីម សេផានា អូបាខា ដែលនៅមុនថ្ងៃជាប់ឃុំនោះទេ ។

4) Oesterly និង Robinson អះអាងថាពណ៌អក្សរនៃការបើកសំដែងនៅក្នុងសៀវភៅនេះ (យូអែល 2:28-29) បានបង្ហាញថាត្រូវបានសរសេរក្នុងកំឡុងថ្ងៃកណ្តាល (ប្រហែលឆ្នាំ 200 BC) ដោយសារអក្សរសិល្ប៍នៃការបើកសំដែងជាច្រើនបានចេញមកពីថ្ងៃកណ្តាល ។ ប៉ុន្តែពណ៌អក្សរសិល្ប៍នៃការបើកសំដែងក៏ត្រូវបានបើកបង្ហាញផងដែរ នៅក្នុងសៀវភៅអេសាយ ដែលជាសៀវភៅមុនថ្ងៃជាប់ឃុំឃាំង ។ យោងតាម អេសាយ ១៣:១០ ។ ៥) ព្រឹត្តិការណ៍ដែលជនជាតិយូដាបានលក់ទៅឲ្យក្រិក (៣:៦) បង្ហាញថាវាគឺ

ក្រោយថ្ងៃជាប់ឃុំ ។ ការលើកឡើងអំពីព្រឹត្តិការណ៍នេះត្រូវបានលាតត្រដាងមុន ថ្ងៃជាប់ឃុំ ។ ការលើកឡើងអំពីរឿងនេះត្រូវបានបង្ហាញរួចហើយនៅក្នុងអក្សរ សិល្ប៍អាស៊ីរ៉ូនៃសតវត្សទី 8 (R. K. Harrison, សេចក្តីផ្តើមនៃគម្ពីរសញ្ញា ចាស់, 1969 ទំព័រ 877) ។ ម្យ៉ាងទៀត ព្រឹត្តិការណ៍ដែលប៉ាឡេស្ទីនកាន់កាប់ យូដាបានកើតឡើងនៅសម័យរបស់ព្រះយេស៊ូ (គ.ស ៨៩-៨៨៣) (រដ្ឋា ក្សត្រទី២ ២១:១៦-១៧) ។ ពេលនោះ ក្រុងទីរ៉ុសដែលទាក់ទងនឹងការលក់ ទាសករសាសន៍យូដាប្រហែលជាត្រូវបានលក់ ។ ដូច្នេះ សៀវភៅយ៉ូអែលក៏ត្រូវ បានសរសេរនៅចំពោះមុខស្តេចអូស្ស៊ីសផងដែរ (រដ្ឋា ក្សត្រទី២ ២៦:៦) (Wunsch) ។

(3) សៀវភៅរបស់អេម៉ុស

អ្នករិះគន់ជាន់ខ្ពស់ អះអាងថាសៀវភៅអេម៉ុសមានវគ្គបន្ថែមជាច្រើន ។ លោក Pfeiffer បាននិយាយថាថា ការសន្យារបស់ព្រះមេស៊ី (៩:៩-១៤) និងទំនុក តម្កើង (៤:១៣, ៥:៨ ៩:៥-៦) ជាកម្មសិទ្ធិនៃការបន្ថែមនេះ ។ ប៉ុន្តែទ្រឹស្តីនេះ មិនអាចបង្កើតឡើងបានទេ ។ ការសន្យារបស់ព្រះមេស៊ី និងទំនុកតម្កើងចេញ មកពីឯកសារដំបូងនៃគម្ពីរសញ្ញាចាស់ ។ Eissfeldt បានគិតថាក្នុង 1:9-12, 2:4, 5 ការបន្ថែមនៃកាលបរិច្ឆេទចុងក្រោយ ។ ប៉ុន្តែការទាមទារនេះក៏មិនមាន លក្ខណៈវិនិច្ឆ័យនៃគោលបំណងនោះទេ ។

Oesterly និង Robinson បានអះអាងថា "ត្រសាលរបស់ដាវីឌត្រូវបាន បំផ្លាញ" នៅក្នុង 9:11-12 គឺជាភស្តុតាងដែលត្រូវបានសរសេរបន្ទាប់ពីថ្ងៃនៃ ការជាប់ឃុំ ។ ប៉ុន្តែ «ត្រសាលរបស់ដាវីឌត្រូវបំផ្លាញ» មិនមានអត្ថន័យនៃ ស្ថានភាពដែលរាជវង្សយូដាបានដួលរលំឡើយ ។ Bentzen ដែលជាអ្នករិះគន់

ជាន់ខ្ពស់ ក៏ទទួលស្គាល់ការបកស្រាយបែបនេះដែរ (សេចក្តីផ្តើម II, 1949, ទំព័រ141) ។

(4) សៀវភៅរបស់អូបាឌា

Oesterly និង Robinson បានអះអាងថា យើងមិនអាចស្គាល់អ្នកនិពន្ធ សៀវភៅនេះបានទេ ។ ពួកគេក៏បានបដិសេធនូវភាពស្មោះត្រង់នៃសៀវភៅនេះ ហើយបានទាយថាសៀវភៅនេះត្រូវបានធ្វើឡើងនៅចុងសតវត្សទី 6 មុនគ. ស ដែលនៅពាក់កណ្តាលនៃសតវត្សទី 2 ។ ហើយបន្ទាប់មកអ្នកប្រាជ្ញផ្សេងទៀត (Pfeiffer, Rudolph និង Eissfeldt) ក៏ដូចគ្នាដែរ មិនជឿលើភាពស្មោះត្រង់ នៃសៀវភៅនេះទេ ។ ទ្រឹស្តីខាងលើគឺជាការស្មានមិនច្បាស់លាស់ដោយគ្មានលក្ខណៈវិនិច្ឆ័យណាមួយឡើយ ។ យើងមិនចាំបាច់គិតថាកាលបរិច្ឆេទសរសេរ សៀវភៅនេះគឺនៅក្រោយការជាប់ឃុំនោះទេ ។ សៀវភៅនេះរួមបញ្ចូលខ្លឹមសារ ដែលជនជាតិយូដាត្រូវបានសង្កត់សង្កិន (90-9៤) ប៉ុន្តែយើងមិនចាំបាច់ និយាយថាវាទាក់ទងនឹងការខ្វល់ខ្វាយពីការលុកលុយរបស់យូដាដូចថ្ងៃរបស់យេហូ វ៉ាម (គ.ស ៨៤៨-៨៤១) ។ យូដាបានឈ្លានពាន និងបំផ្លាញដោយប៉ាឡេស្ទីន និងអេដុម (របាក្សត្រទី២ ២១:១៦-១៧, យ៉ូអែល ៣:៣-៦, អេម៉ុស ១:៦) ។ សូមមើល ពង្សាវតាក្សត្រទី២ ៨:២០-២២ ។

(5) សៀវភៅរបស់យ៉ូណាស

អ្នករិះគន់ជាន់ខ្ពស់ បានផ្ទុយពីសៀវភៅយ៉ូណាសដែលត្រូវបានសរសេរដោយ ហោរាយ៉ូណាសមុនសតវត្សទី 8 មុនគ. ស ។ 1) Eissfeldt បាននិយាយថា ដំណើររឿងដែល យ៉ូណាស ចូលទៅក្នុងពោះត្រី គឺជារឿងប្រេង ហើយអ្នកសរ សេរសៀវភៅនេះ ក៏មិនត្រូវបានប្រាប់ដល់យើងដោយសេចក្តីពិតដែរ ។ ហើយ

សៀវភៅនោះជាកម្មសិទ្ធិរបស់ថ្ងៃបន្ទាប់ពីការជាប់ឃុំដោយសារវាមានរចនាប័ទ្មនៃ ការសរសេរជាភាសា អាហ្វាប (Aramaic) (Oesterly និង Robinson បាន សង្កេតឆ្លងលើចំណុចនេះ) ។ ប៉ុន្តែទ្រឹស្តីខាងលើមិនគួរឱ្យជឿទេ ។ 1) យ៉ូណាស គឺជាមនុស្សពិតនៅផ្នែកផ្សេងទៀតនៃគម្ពីរសញ្ញាចាស់ (ពង្សាវតារក្សត្រទី១ ១៤: ២៥) 2) ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទបានទទួលស្គាល់ថាព្រឹត្តិការណ៍របស់យ៉ូណាសជា ព្រឹត្តិការណ៍ប្រវត្តិសាស្ត្រ (ម៉ាថាយ 12:39-41, 16:4, លូកា 11 : 29-32) គ) រចនាប័ទ្ម អាហ្វាប (Aramaic) នៅក្នុងសៀវភៅនេះមិនបានធ្វើតាមតួអក្សរ ទាំងស្រុងបន្ទាប់ពីថ្ងៃនៃការជាប់ឃុំនោះទេ ។ រចនាប័ទ្ម អាហ្វាប (Aramaic) មិនមកពីអក្សរសិល្ប៍ហេព្រើរនៅថ្ងៃពេលក្រោយទេ ។ អក្សរសិល្ប៍ភាសាហេព្រើរ នៅសម័យខាងលើបានលាតត្រដាងវា ដូច្នេះអ្នកប្រាជ្ញដែលមានសិទ្ធិអំណាចបាន បង្ហាញឱ្យឃើញថា (R. D Wilson, គឺជា អ្នកប្រាជ្ញវិះគន់ជាន់ខ្ពស់? 1922, ទំព័រ 31-32. A Scientific Investigation of the Old Testament, 1959, ទំព័រ 112-122). 2) ហើយ អ្នកវិះគន់ ផ្សេងទៀតក៏ បាននិយាយមួយឃ្លានេះដែរ ពោលគឺ “ឈ្មោះ “យ៉ូណាស” ក្នុងសៀវភៅនេះ មិនមែនជាអ្នកនិពន្ធសៀវភៅនេះទេ ប៉ុន្តែវាបានបង្ហាញថាអ្នកនិពន្ធមិនមែនជា អ្នកផ្សេងទេ ។ នេះពិតជាមិនមែនជាបញ្ហាពិបាកទេ ។ ជារឿយៗ អ្នកនិពន្ធ ដាក់បញ្ចូលឈ្មោះរបស់គាត់នៅក្នុងសៀវភៅរបស់គាត់ ដូចទម្លាប់របស់អ្នកនិពន្ធ នៅសម័យបុរាណ ។ Anabasis ដែល ជាអ្នកទស្សនៈវិទូក្រិក បានសរសេរស្រ ដៀងគ្នាទៅនឹងរឿងនេះដែរ ។ 3) អ្នកវិះគន់ម្នាក់និយាយថា សៀវភៅយ៉ូណា សមិនត្រូវបានសរសេរដោយលោកយ៉ូណាសក្នុងសម័យ Assyria ទេ ប្រហែល ឆ្នាំ 430 មុនគ. ស តែគ្រាន់តែជារឿងប្រឌិតដែលគាត់បានបង្កើតដើម្បី

បំផ្លាញជាតិនិយម ។ យោងទៅតាមទស្សនៈនេះ លោក "យ៉ូណាស" ត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយជនជាតិយូដាដោយប្រៀបធៀបថា "សមុទ្រ" ពួកអ្នកមិនជឿគឺជា "ត្រីធំ" តំណាងឱ្យបាបីឡូននិង "យ៉ូណាសនៅក្នុងពោះត្រី" សំដៅទៅលើការពិតដែលថាអ៊ីស្រាអែលគឺ ជាប់ឃុំ (Bentzen, សេចក្តីផ្តើមអំពីគម្ពីរសញ្ញាចាស់ II, ទំព័រ 146) ។ ប៉ុន្តែយើងមិនអាចទទួលយកទ្រឹស្តីនេះបានទេ ។ សៀវភៅប្រភេទនេះត្រូវបានបង្កើតឡើងសម្រាប់កំណត់ត្រាប្រវត្តិសាស្ត្រ (Unger) ។ លើសពីនេះទៅទៀត ការលើកឡើងខាងលើគឺមិនធម្មតាទេ ។ រឿងដែលយ៉ូណាសនៅក្នុងពោះត្រីរយៈពេលបីថ្ងៃត្រូវបានប្រៀបធៀបថា តើហេតុអ្វីបានជាអាយុ ៧០ ឆ្នាំត្រូវបានបង្កើតឡើងទៅជាបីថ្ងៃ? 4) អ្នករិះគន់ផ្សេងទៀតបានចែករំលែកថា ប្រសិនបើអ្នកនិពន្ធលោកយ៉ូណាសជាមនុស្សនៅសម័យ Assyria, ហេតុអ្វីគាត់មិនហៅស្តេចសម័យនេះថា «ស្តេចក្រុងនីនីវ»? ម្យ៉ាងទៀត ពួកគេបានទាយថា ក្រោយពីអស់រយៈពេលយូរពេលដែល Assyria, ត្រូវបានបំផ្លាញ អ្នកនិពន្ធប្រើតែ «ស្តេចក្រុងនីនីវ» ជំនួស «ស្តេចស្រុកអាស៊ីរីវិញ» ។ ទ្រឹស្តីនេះមិនអាចយកជាការបានទេ ។ មានឧទាហរណ៍ខ្លះដែលស្តេចនៃប្រជាជាតិមួយត្រូវបានគេហៅថាជាស្តេចនៃរាជធានីនៃប្រជាជាតិដទៃទៀតស្រដៀងនឹងសៀវភៅដទៃទៀតដែរ ។ ព្រះគម្ពីរសញ្ញាចាស់បានហៅស្តេចអ៊ីស្រាអែលនៅតំបន់ខាងជើងថាជាស្តេចស្រុកសាម៉ាវី (ពង្សាវតារក្សត្រ ២១:១) ហើយបានហៅបេនហាដេតថា (Benhadad) «ស្តេចស៊ីរីទៅជាស្តេចដាម៉ាស (រក្សត្រទី២ ២៤:២៣) ។ ទីក្រុងដាម៉ាស គឺជារដ្ឋធានីនៃប្រទេសស៊ីរី ។ 5) អ្នករិះគន់ បានលើកបញ្ហាមួយអំពីផ្លូវទៅក្រុងដាម៉ាសរយៈបីថ្ងៃ (៣:៣) ។ ម្យ៉ាងវិញទៀត ពួកគេបានអះអាងថា វាមានន័យថាជាទីក្រុងដែលជារឿងព្រេងដ៏អ

ស្មារបំផុត ដូច្នេះហើយ សៀវភៅនេះមិនមានការពិតក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រទេ ។
ប៉ុន្តែពាក្យដែលយ៉ូណាសបាននិយាយបានចង្អុលបង្ហាញថា គាត់បានប្រកាសជុំ
វិញទីក្រុងអស់រយៈពេលបីថ្ងៃ (Archer) ។

(6) សៀវភៅរបស់មីកា

នៅសតវត្សរ៍ទី៨ មុនគ.ស. ហោរាមីកាបានសរសេរសៀវភៅមីកាឡើង ប៉ុន្តែ
អ្នករិះគន់ជាន់ខ្ពស់ បានជំទាស់ ។ Pfeiffer បានបដិសេធភាពសាមញ្ញនៃ
សៀវភៅនេះដោយបញ្ជាក់ថាមានតែជំពូក 1-3 ប៉ុណ្ណោះដែលត្រូវបានសរសេរ
ដោយហោរាមីកា (2:12, 13 គឺជាករណីលើកលែង); 4:1-5:15 ត្រូវបាន
បន្ថែមនៅថ្ងៃ ជាប់ឃុំ ។ Eissfeldt ក៏បានអះអាងស្រដៀងគ្នាដែរ ។ ហើយ
ជំពូកទី 6, 7 របស់អ្នកប្រាជ្ញផ្សេងទៀតគឺជាគំនិតបន្ទាប់ពីថ្ងៃនៃការជាប់ឃុំ ។
ដោយសារតែផ្នែកនេះគឺជាព្រឹត្តិការណ៍ដែលជនជាតិអ៊ីស្រាអែលដែលបាន
ខ្ចាត់ខ្ចាយបានចូលទៅក្នុងស្ថានភាពជាអ្នកទោសបានត្រឡប់វិញ ។ ប៉ុន្តែនៅក្នុង
ឃ្លា 1:2, 3:1, 6:1 ពាក្យ «ឮ» ត្រូវបានសរសេរម្តងហើយម្តងទៀតដែលអាច
បញ្ជាក់ថាមីកាជាអ្នកនិពន្ធដូចគ្នាពេញមួយសៀវភៅនេះ ។ ទ្រឹស្តីនៃ អ្នករិះគន់
បង្ហាញថា ដោយសារតែសៀវភៅនេះបានកត់ត្រាការសន្យាថាពួកគេនឹងត្រលប់
មកវិញពីកន្លែងដែលខ្ចាត់ខ្ចាយ នោះវាមិនមែនជាការសរសេរមុនពេលជាប់ឃុំ
នោះទេ ។ ប៉ុន្តែហោរាមីកាអាចទាយបានថា នៅថ្ងៃអនាគត យូដានឹងត្រូវជាប់
ឃុំ ហើយនឹងត្រឡប់មកវិញ ដោយសារព្រះគុណរបស់ព្រះក្នុងពេលតែមួយ ។

(7) សៀវភៅរបស់ណាហ្វិម

សៀវភៅណាហ្វិម ដូចជាសៀវភៅយ៉ូណាសដែរ គឺជាសៀវភៅរបស់ហោរា ដែល
ផ្ដោតលើការជំនុំជំរះដែលនឹងវិវត្តទទួល ។ ដូចដែលយើងឃើញនៅក្នុង 3:8-

10 សៀវភៅនេះត្រូវបានសរសេរនៅពេលវេលាដែលត្រូវមកដល់ (វាត្រូវបានគេ ហៅថា no-Amon) នៃប្រទេសអេហ្ស៊ីប (BC 663) ត្រូវបានបំផ្លាញ (3:8) មុនពេល នីនីវ៉េ ត្រូវបានបំផ្លាញ (BC 612) (៣:១, 7) ទោះបីជាវា ដូច្នេះក៏ដោយ Pfeiffer បាននិយាយថា 1: 11-2: 2 ត្រូវបានភ្ជាប់ដោយអ្នក ក្រោយ ហើយ 1: 2-10 គឺទាំងស្រុងដោយអ្នកក្រោយ ក្នុង 2: 3-3: 19 ត្រូវ បានសរសេរតែ ណាហ្ស៊ីម មួយប៉ុណ្ណោះ ប៉ុន្តែពាក្យទាំងនេះមាននៅលើលក្ខណៈ វិនិច្ឆ័យ ។

(8) សៀវភៅហាបាកុក

ហាបាកុកបានទាយនៅគ្រាដែលបាប៊ីឡូនត្រូវបានបង្កើតឡើង (ប្រហែលឆ្នាំ ៦០៧ មុនគ.ស) ដោយសំដៅទៅលើ ១:៦ ។ ដូច្នេះ ថ្ងៃនោះនឹងជាពេលវេលា របស់យ៉ូអាគីមនៅស្រុកយូដា ។ ទោះជាបែបនេះក្តី អ្នកវិចិត្រ បានអះអាងថា ជំពូកទី ៣ ក្នុងសៀវភៅនេះត្រូវបានសរសេរនៅសតវត្សទី ៣ ឬទី ៤ មុនគ. ស ។ ព្រោះឃ្លាក្នុងជំពូកទី៣ មានកំណាព្យ ។ ដូច្នេះ តើអក្សរសិល្ប៍កំណាព្យ ទាំងអស់ត្រូវបានធ្វើឡើងនៅថ្ងៃជាប់យុំមែនទេ? ច្បាស់ណាស់ ទ្រឹស្តីនេះមិនមាន លក្ខណៈវិនិច្ឆ័យពិតទេ ។

(9) សៀវភៅសេផានា

សៀវភៅសេផានា ជាសៀវភៅមុនសម័យយ៉ូស្យែស (គ.ស ៦៤០-៦៨) ។ (១: ១) នៅពេលយើងពិនិត្យមើល ១:៤-៦, ៨-៩, ១២, ៣:៣,៧ នោះសីលធម៌នៃ សង្គមយូដាត្រូវបានខូច កាលបរិច្ឆេទសរសេរគឺមុនការកែទម្រង់របស់យ៉ូស្យែស ។ ក្នុងចំណោម អ្នកវិចិត្រ Eissfeldt បាននិយាយថា 1:2-2:3 និង 3:1-13 (លើកលែងតែ 8-10) គឺជាកំណត់ត្រារបស់ សេផានា ផ្នែកដែលនៅសល់នៃ

ជំពូកទី 3 គឺជាផ្នែកដែលភ្ជាប់ដោយអ្នកក្រោយ ។ ប៉ុន្តែទ្រឹស្តីមិនមានលក្ខណៈ វិនិច្ឆ័យក្នុងគោលបំណងពិតទេ ។

(10) សៀវភៅហាកាយ

ហាកាយបានដាស់តឿនឲ្យសង់ព្រះវិហារបរិសុទ្ធឡើងវិញសម្រាប់ការវិលត្រឡប់ របស់ពួកយូដាដូចសាការី (គ.ស. ៥២០) ។ សូមមើល ហាកាយ ១:១ ។ Oesterly និង Robinson បាននិយាយថា ហាកាយ ខ្លួនឯងមិនបានសរសេរ វាទេ តែមនុស្សពិតប្រាកដដូចជា ហាកាយ ក៏បានសរសេរវាដែរ ។ ប៉ុន្តែទ្រឹស្តី នេះមិនមានលក្ខណៈវិនិច្ឆ័យច្បាស់លាស់ទេ ។

(11) សៀវភៅសាការី

សាការីបានដាស់តឿនឲ្យសង់ព្រះវិហារបរិសុទ្ធឡើងវិញសម្រាប់ការវិលត្រឡប់ របស់ជនជាតិយូដាដូចលោកហាកាយ ។ គាត់បានទាយពីរខែបន្ទាប់ពីហាកាយ (គ.ស. ៥២០); ផ្នែកបញ្ចប់នៃសាការី (ជំពូក 9-14) ត្រូវបានចាត់ទុកថាជា ឆ្នាំចុងក្រោយរបស់គាត់ ។ ប៉ុន្តែ អ្នកវិចិត្រ ខ្លះបានអះអាងថាផ្នែកនេះត្រូវបាន សរសេរដោយអ្នកផ្សេង ។ ទ្រឹស្តីនេះមិនអាចទទួលយកបានទេព្រោះផ្នែកនេះក៏ បង្ហាញពីរចនាប័ទ្មឃ្លាដូចគ្នាមុន (ជំពូក 1-8) ។ ទោះបីជារចនាប័ទ្មនៅក្នុង ផ្នែកខ្លះនៃសៀវភៅមានភាពខុសប្លែកគ្នា (ជំពូក 9-11) តែរចនាប័ទ្មនៃអ្នកនិព ន្នអាចត្រូវបានគេសន្មតថាជាការផ្លាស់ប្តូររចនាប័ទ្មនៅថ្ងៃក្រោយរបស់គាត់ ។

(12) សៀវភៅម៉ាឡាគី

សៀវភៅម៉ាឡាគីបានប្រាប់ថាបានសរសេរឡើងនៅ BC 435 មុន គ ស ។ មូលហេតុដែលគិតដូច្នេះគឺដោយសារតែទំនាយរបស់គាត់នៅថ្ងៃដែលព្រះវិហារត្រូវ បានសាងសង់រួចហើយ (1: 7, 10, 3: 1) អំពើបាបនៃថ្ងៃនោះគឺមានដូចជា

ឧទាហរណ៍ អំពើពុករលួយរបស់ពួកហោរា (ប្រៀបធៀប 1:6 និង នេហេមា 13:4-9) និងការមិនអើពើនឹងដង្ហាយមួយភាគក្នុងដប់ ជាដើម ។

(Compare 3:7-12 and Neh 13:10-14). Also, critics did not think that the date was later. (The end of the Introduction)

(ប្រៀបធៀប ៣:៧-១២ និង នេហេមា ១៣:១០-១៤) ។ ម្យ៉ាងទៀត អ្នករិះគន់ មិនបានគិតថាជាថ្ងៃក្រោយនោះទេ ។ (ចុងបញ្ចប់នៃសេចក្តីផ្តើម)

ផ្នែកទី 2 ការសិក្សាពីព្រះនៃព្រះគម្ពីរសញ្ញាចាស់

ជំពូក 1 ការសិក្សាអំពីប្រភពដំបូង

អំពីខ្លឹមសារលម្អិតនៃប្រភពដើមនៃអ្វីៗទាំងអស់ វាពិបាកនឹងដឹងពីពាក្យខាងលើ នៃព្រះគម្ពីរលោកុប្បត្តិជំពូកទី១ ។ ព្រះគម្ពីរលោកុប្បត្តិជំពូកទីមួយមានខ្លឹមសារ ពិបាកដែលត្រូវបកស្រាយដោយចំណេះដឹងរបស់មនុស្ស ។ អ្វីដែលយើងពិបាក នឹង សិក្សាពីប្រភពដំបូង (proctology) គឺដូចគ្នាទៅនឹងពាក្យថាថ្ងៃចុងក្រោយ ឬការយាងត្រឡប់មកវិញជាលើកទីពីររបស់ព្រះគ្រីស្ទ (eschatology) ។ វាក៏ ពិបាកក្នុងការនិយាយរឿងខាងលើដែលបទគម្ពីរប្រាប់ទៅកាន់ ថ្ងៃចុងក្រោយ ឬ ការយាងត្រឡប់មកវិញជាលើកទីពីររបស់ព្រះគ្រីស្ទ (eschatology) ក្នុងពេល ជាមួយគ្នានេះ វាពិបាកក្នុងការយល់ខ្លឹមសារខ្លះនៅក្នុងបទគម្ពីរឱ្យបានពេញលេ ញ ។ ហេតុផលដែល proctology និង eschatology ពិបាកយល់ព្រោះរឿង ពីរដែលមនុស្សមិនបានជួបប្រទះ ។ យើងមានសម្ភារៈនៃព្រះគម្ពីរលោកុប្បត្តិ ជំពូកទីមួយក្នុងការសិក្សាអំពីបុព្វហេតុនៃប្រភពដំបូងនេះ ។ ព្រះគម្ពីរលោកុប្បត្តិ ជំពូកទីមួយប្រាប់អំពីការបង្កើតសត្វទាំងអស់ដោយព្រះ ។ តើអ្វីទៅជាគោល បំណងនៃកំណត់ត្រា? វាមានគោលបំណងបង្ហាញថាអ្នកផ្តល់ អ្នកប្រោសលោះ និងអ្នកវិនិច្ឆ័យគឺជាព្រះដើម្បីបង្កើតអ្វីៗទាំងអស់ ។ បទគម្ពីរគឺជាប្រវត្តិការ ប្រោសលោះអ្នកប្រោសលោះគឺជាព្រះដែលបានបង្កើតអ្វីៗទាំងអស់ ។ លើកលែង តែព្រះដែលបានបង្កើតរបស់ទាំងអស់គ្មានអ្នកណាអាចបំផ្លាស់ប្តូរមនុស្សជាថ្មី ដែលត្រូវបានបំផ្លាញដោយសារអំពើបាបហើយអាចសង្គ្រោះគាត់បានឡើយ ។ (ទំនុកដំកើង 121:1-2)

I. បញ្ជាក់ដាច់លំដោយនៃការបង្កើត

នៅក្នុងលំដាប់លំដោយនៃការបង្កើតព្រះគម្ពីរលោកុប្បត្តិជំពូកមួយបាន បង្ហាញពីការបង្កើតជាលំដាប់ រុក្ខជាតិ (11-13) សត្វ (20-23) មនុស្ស (26-31) ។ ប៉ុន្តែជំពូកទី 2 បានបង្ហាញពីលំដាប់ មនុស្ស (7) រុក្ខជាតិ (9) សត្វ (19) ។ អ្នកវិចិត្រខ្ពស់អះអាងថា ជំពូកទាំងពីរនេះជាការសរសេរ របស់អ្នកនិពន្ធផ្សេងទៀតចំពោះចំណុចខុសគ្នានេះ ។ (Von Rad) ។ ប៉ុន្តែ Aalders (G. Ch. Aalders) បានពន្យល់អំពីបញ្ហានេះយ៉ាងល្អ វាមានដូច ខាងក្រោម ពោលគឺ 1) ព្រះគម្ពីរលោកុប្បត្តិជំពូកទី ពីរមានការឯកភាពគ្នា ។

អ្នកនិពន្ធម្នាក់និយាយថាប្រភេទដើមនៃលំដាប់នៃការបង្កើត 2:4 ff ប្រវត្តិសាស្ត្រនៃពិភពលោកដែលបានបង្កើតព្រមគ្នានេះបង្ហាញពីរឿងលម្អិតខ្លះ ដែលគាត់មិនបាននិយាយនៅក្នុងជំពូកទីមួយ ។ (De Goddelijke Openbaring In De Eerste Drie Hoofdstukken Van Genesis, 1932, ទំព័រ 56) 2) នៅក្នុងការបង្កើតមនុស្ស ព្រះគម្ពីរលោកុប្បត្តិជំពូកទី 1 បាន សង្កត់ធ្ងន់លើទិដ្ឋភាពខាងវិញ្ញាណនៃការបង្កើតមនុស្ស ជំពូកទី 2 បង្ហាញពី ទិដ្ឋភាពនៃសម្ភារៈ ។ (នៅក្នុងព្រះគម្ពីរលោកុប្បត្តិទី 1... Alle nadruk wordt gelegd op de goddelijke zijde van de Mensch als beeld en gelijkenis Gods ។ ក្នុងព្រះគម្ពីរលោកុប្បត្តិទី 2 echter valt all licht op de sotffelijke zijde van den mensch.... –the same nook, p 267) ។

II. គោលបំណងនៃការបង្កើតគ្រប់របស់ទាំងអស់

គោលបំណងដែលព្រះបានបង្កើតរបស់ទាំងអស់គឺដើម្បីបើកសម្តែងសិរីល្អរបស់ព្រះ (អេសាយ 43:7) ហើយគឺដើម្បីប្រើវាតាមរយៈមនុស្ស ។ បន្ទាប់ពីព្រះបានបង្កើតរបស់ដែលចាំបាច់នោះការពិតដែលព្រះទ្រង់បានបង្កើតមនុស្សនោះបានបង្ហាញពីវា ។ ហើយយើងក៏ដឹងដែរថាទ្រង់បានបង្ហាត់ថា « បង្ក្រាបគ្រប់ទាំងអ្វីដែលមានជីវិត » (លោកូប្បត្តិ 1:28) ។

III. ការបង្កើត? ឬ ការកែច្នៃ

នៅក្នុងពាក្យថា “ផែនដីគ្មានរូបរាង និងភាពទទេ” នៅក្នុងព្រះគម្ពីរលោកូប្បត្តិ 1:2 Schofield និយាយថាពាក្យនេះមានន័យថា ជាការសំខាន់ផែនដីត្រូវបានបំផ្លាញដោយភាពខូចបង់របស់ទេវតា ។ តាមការបកស្រាយនេះ ផែនដីត្រូវបានបង្កើតឡើងជាកន្លែងដែលទេវតារស់នៅ ។ ភាពខូចបង់របស់ពួកគេបានធ្វើឱ្យមានភាពច្របូកច្របល់ និងភាពទទេដូច្នេះ បន្ទាប់មកពាក្យខាងក្រោម (3-25) វាមានន័យថាព្រះជាម្ចាស់កែច្នៃរបស់ដែលព្រះបានបង្កើតដែលច្រឡំ ។ ប៉ុន្តែ យើងមិនអាចឃើញការបង្រៀននៅក្នុងសៀវភៅណាមួយនៃបទគម្ពីរទេ ។ មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះ នៅក្នុងឃ្លានៃ “ដោយគ្មានទម្រង់ និងភាពទទេ” យើងគួរតែផ្តោតលើមួយចំនួន ។ នោះគឺពាក្យ “hayeda (הָיְדָה)” ជាភាសាហេព្រើរដែលបកប្រែបានថាជាពាក្យ “បាន” មិនមានន័យថា “ក្លាយជា” ទេ ។ Hayeda ក៏មិនមែនអភិវឌ្ឍទេ ប៉ុន្តែជាការបង្ហាញពីប្រភពដើម ។ ខគម្ពីរដែល Schofield ប្រកាន់យកលក្ខណៈវិនិច្ឆ័យនៃទ្រឹស្តីរបស់គាត់គឺ អេ

សាយ 14: 12 វានិយាយថា “ តើអ្នកបានធ្លាក់ពីលើមេឃដោយរបៀបណា, ឧ ផ្កាយថ្ងៃ, កូនរបស់ Dawn! អ្នករាល់គ្នាដែលបានដាក់ប្រជាជាតិនានាអោយទាបអ្នកត្រូវគេកាត់ទៅលើដីយ៉ាងណា! ” ។ Scofield អះអាងថានៅទីនេះ “ផ្កាយថ្ងៃត្រូវបានកាត់បន្ថយ” ចង្អុលបង្ហាញពីភាពខូចបង់របស់ទេវតា ។ លោកបានអះអាងថា ដោយសារហេតុការណ៍នេះ ផែនដីត្រូវបានបំផ្លាញចោល (លោកុប្បត្តិ1:2) ប៉ុន្តែការបកស្រាយនេះមិនត្រឹមត្រូវទេ ។ ពាក្យរបស់អេសាយ 14:12 គ្រាន់តែប្រៀបធៀបអំណាចរបស់ស្តេចបាបីឡូននឹងត្រូវវិនាស ។ នៅសម័យបុរាណកន្សោមដែលចង្អុលអំណាចដ៏ក្រអឺតក្រទមរបស់ពួកផ្តាច់ការ ទៅជាអំណាចដើម្បីមានឥទ្ធិពលលើស្ថានសួគ៌ក៏ចេញមកពី ដានីយ៉ែល 8:10 ដែរ ។ (E. J Young, the New International Commentary, the Book of Isaiah Vol. I, Eerdmans Publishing Co, 1965, p 440) Schofield ក៏អះអាងដូចគ្នាដែរចេញពី អេសេគាល 28:12-16 ប៉ុន្តែពាក្យ ទំនាយថា ឋានៈដ៏ក្រអឺតក្រទមរបស់ស្តេចទីរ៉ូនឹងត្រូវវិនាស ។

IV. អត្ថន័យដែលព្រះបានបង្កើតអ្វីៗទាំងអស់ដោយព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់

ពេលណាដែលព្រះបានបង្កើតអ្វីគ្រប់យ៉ាង ទ្រង់បានបញ្ជាដោយព្រះបន្ទូលរាល់ពេល ។ ហេតុដូច្នេះហើយ “ពាក្យថា “ព្រះមានបន្ទូល (אֱלֹהִים אֵל)” ចូរឲ្យមាន ។ (លោកុប្បត្តិ 1:3, 6, 9, 11, 20, 24, និង 26) ។ ដូចដែលឃើញថាព្រះគម្ពីរលោកុប្បត្តិជំពូកទី 1 អាចហៅថាជាជំពូកមួយនៃ “ព្រះមានបន្ទូល ” ។ ព្រះបានបង្កើតរបស់ទាំងអស់ដោយព្រះបន្ទូលបានបើកសម្តែងពីព្រះនៃសេចក្តីតាំងសញ្ញានោះគឺជាភាពស្មោះត្រង់របស់ព្រះ ។ ដូចជា

មានស្រាប់អ្វីៗទាំងអស់ត្រូវបានបង្កើតឡើងតាមដែលព្រះបានបង្ហាត់តាមការពិត
នេះបានផ្តល់ការកំសាន្តចិត្តដល់មនុស្សកាន់តែខ្លាំង ។ នោះគឺដូចដែលព្រះបាន
មានបន្ទូលតែមួយដងដោយផ្ទាល់នោះវាត្រូវតែបានសម្រាប់បំពេញ ដូច្នេះជាការ
ពិតដែលថាទ្រង់ធ្វើសេចក្តីតាំងសញ្ញាគឺដើម្បីសង្គ្រោះទ្រង់ផ្តល់នូវការល្អដល់
កាន់តែប្រសើរឡើង ។ ពាក្យរបស់ទ្រង់គឺដូចគ្នាទៅនឹងការពិត មិនត្រឹមតែ
ប៉ុណ្ណោះ តាមរយៈពាក្យរបស់ទ្រង់អ្វីៗទាំងអស់ត្រូវបានបង្កើតឡើង បង្ហាញពី
របស់អ្វី (លោហធាតុ) នៃការថាព្រះបានបង្កើត ។ ម្យ៉ាងទៀតវាបង្ហាញថាព្រះ
ផ្ទាល់បានបង្កើតអ្វីមួយដោយសារអំណាចរបស់ទ្រង់ ។ មុនការពិតនេះជាដំបូង
ការវិវត្តន៍និយមត្រូវបានបង្ហាញថាមិនពិត ។ Evolutionism ការវិវត្តន៍និយមគិតពី
ការអភិវឌ្ឍន៍នៃធម្មជាតិនៅក្នុងរបស់អ្វី(cosmos) ។ ការវិវត្តន៍វាបដិសេធថាអ្វីៗ
ទាំងអស់មិនមែនមានដោយព្រះដែលមានព្រះបន្ទូលទេ ។ ជាពិសេសនៅពេល
ដែលព្រះបានបង្កើតការរស់ ទ្រង់បានបង្កើតតាមប្រភេទសត្វមានជីវិតបាន
បង្ហាញឱ្យឃើញពីភាពចម្រូងចម្រាសនៃការវិវត្តន៍និយមដែលអះអាងថាសត្វទាប
ត្រូវបានអភិវឌ្ឍទៅជាសត្វខ្ពស់ជាងដោយការផ្លាស់ប្តូរលំហ ។ (លោកុប្បត្តិ 1:11,
12, 21, 24, និង 25) អ្វីៗទាំងអស់នឹងត្រូវបានរីករាលដាលតាមការផ្លាស់ប្តូរ
កន្លែងដែលព្រះបានបង្កើត ។ អ្នកវិវត្តន៍និយម(Evolutionist) បាននិយាយថា
មនុស្សនេះត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយស្វាវគឺជាការកុហកដែលក្មេងៗមិនអាចជឿ
បាន ។ មនុស្សនោះបានអនុវត្តការច្នៃប្រឌិតបែបវិទ្យាសាស្ត្រជាបន្តបន្ទាប់ ប៉ុន្តែ
ទោះបីជាស្វាត្រូវចំណាយពេលប៉ុន្មាន 10000 ឆ្នាំក៏ដោយ វាមិនអាចទៅរួចនោះ
ទេ ។ មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះ មនុស្សមានសាសនា សត្វមិនមានទេ ។ ដូច្នេះថ្ងៃ
ចាស់និងថ្ងៃនេះគឺដូចគ្នា ។ ដូច្នេះហើយបានជាពាក្យដែលព្រះបានបង្កើត«តាម

លំហ» «អ្វីៗមានជីវិតនិងសត្វទាំងអស់» ទីពីរ ការបញ្ចេញមិនពិតត្រូវបានលាតត្រដាង ។ ទ្រឹស្តីនៃ ការហូរចេញ (effusion) ដែលត្រូវបានគេ អះអាងថា ប្រភពដើម ដែលជាម៉ាទ្រីស និងអ្វីៗទាំងអស់ដែលមានវត្តមាន ហើយខាងលើនៃម៉ាទ្រីសនៃអ្វីៗទាំងអស់គឺគ្មានអ្វីសោះ ។ ទស្សនវិជ្ជាភាគខាងកើតនិងទស្សនវិជ្ជាលោកខាងលិចបានចង្អុលបង្ហាញទៅទ្រឹស្តីនៃការហូរចេញពីបុរាណ ។ ផ្លាតូ (Platto) នៅលោកខាងលិចអះអាងថា ពិភពបាតុភូតកើតចេញពីគំនិត ឯណាចា (Noja) នៅពិភពខាងកើតអះអាងថាអ្វីៗទាំងអស់ចេញមកក្រៅដោយតាមផ្លូវ ។ ហើយខុងជឺ (Confucius) ក៏បានអះអាងដែរថាអ្វីៗទាំងអស់ត្រូវបានហូរចេញពី Taegeuk ទោះបីជាទ្រឹស្តីនៃ ការហូរចេញ (effusion) អះអាងថាបែងចែករវាងប្រភពដើម និងចាបដា (Jabda) ប៉ុន្តែតាមពិតវាមិនមែនទេព្រោះសំខាន់ ចាបដា (Chabda) និងប្រភពដើម គឺជាសារធាតុដូចគ្នា នៅក្នុងទ្រឹស្តីនេះ ប្រភពដើមគឺ ឆាដ ចាបដា (Chad Jab Da) គឺជាប្រភពដើម ។ ដូចទ្រឹស្តីមួយនេះ មិនដឹងប្រភពដើមពិតរបស់ទាំងអ្វីៗអស់នោះទេ ។

V. ការវាយតម្លៃនៃវិបត្តិសាសនាទូទៅចំពោះព្រឹត្តិការណ៍នៃការបង្កើត

លោកBarth ជឿលើការបង្កើត ។ គាត់បាននិយាយថា “ប្រសិនបើព្រះមិនបានបង្កើតគ្រប់របស់ទាំងអស់ទេ ពិភពលោកមិនអាចមានបានទេ ។ ” (Dogmatic, III/1, S.5) ដូច្នេះហើយ គាត់បាននិយាយថាព្រឹត្តិការណ៍នៃការបង្កើតគឺ Sage (ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ) Sage ដែលគាត់បានប្រាប់គឺជាការបញ្ចេញមតិប្រវត្តិសាស្ត្រមិនច្បាស់លាស់របស់ព្រះនៅក្នុងពិភពនៃភាពអស់កល្បជានិច្ច ។

គាត់បាននិយាយថាសកម្មភាពនៃការបង្កើតរបស់ព្រះមិនអាចត្រូវបានបង្ហាញជាប្រវត្តិសាស្ត្របានទេ ។ (Dogmatik, III/1, s, 87) ដូច្នេះហើយ គាត់ហាក់ដូចជាគិតថា ព្រឹត្តិការណ៍នៃការបង្កើតគឺជាការបើកសម្តែង ។ យើងទទួលស្គាល់ថាអ្វីៗដែលបានបង្កើតទាំងអស់សុទ្ធតែជាការបើកសម្តែង ប៉ុន្តែ Barth មិនបានឃើញដូច្នេះទេ ហើយនិយាយថា “វាមិនមែនជាការបើកសម្តែងនោះទេ ហើយក៏មិនដូចគ្នានឹងចំណេះពិតចំពោះព្រះដែរ ។ ហើយ «វាមិនអាចត្រូវបានសរសេរដោយការបើកសម្តែងទេ ជាជាងវាអាចរំខានដល់ការស្គាល់ព្រះ ។ (Dogmatiek II/1, S.55) ។ ប៉ុន្តែទ្រឹស្តីនៃកាល់វីន(Calvinism)បានហៅគ្រប់របស់ដែលបានបង្កើតទាំងនោះថាជាការបើកសម្តែង ។ (ការបើកសម្តែងទូទៅ) Calvinist H. Bavinck មានន័យថា « ការបើកសម្តែងទូទៅ និងការបើកសម្តែងពិសេសបង្ហាញពីព្រះយ៉ាងច្បាស់ ។ ដូច្នេះ មនុស្សគួរទទួលយកនូវភស្តុតាងទោះជាមនុស្សរូបនោះតវ៉ានឹងព្រះក៏ដោយ» ។ (Gereformeerde Dogmatiek II, ទំព័រ 55) នេះជាគំនិតត្រឹមត្រូវដោយផ្អែកលើបទគម្ពីរ ។

VI. ការយល់ទៅនឹងការបង្កើត

ហេប្រើរ 11:3 ចែងថា «យើងរាល់គ្នាក៏យល់ដោយសារសេចក្តីជំនឿនោះថាលោកីយបានកើតមកដោយសារបន្ទូលនៃព្រះបានជារបស់ដែលមើលឃើញទាំងប៉ុន្មាននោះមិនមែនកើតអំពីរបស់ដែលមើលឃើញទេ» ។ យើងមិនបានឃើញកិច្ចការបង្កើតផ្ទៃមេឃនិងផែនដីទេ ។ ប៉ុន្តែយើងមានវិធីសាស្ត្រច្បាស់ជាងយើងខ្លួនឯងឃើញវាទៅទៀត ។ វាពិតជាគ្រោះថ្នាក់ណាស់ដែលជំនឿរបស់ខ្ញុំពីផ្នែកលើការរកមើលការពិតនិងការពិតសំខាន់ៗមួយចំនួនដែលមាននៅខាងក្រៅនៃបទពិសោធន៍របស់ពួកយើង ។ យើងមិនដឹងរឿងនៅខាងក្រៅស្ទួនរបស់ម្តាយយើង

ទេ យើងឃើញបាល់រំកិល ប៉ុន្តែយើងមិនឃើញការរំកិលនៃសកលលោកទេ ។ នៅពេលផ្សេងទៀតយើងឃើញអ្វីៗខុស ។ ដូច្នេះចំពោះអ្វីដែលសំខាន់ យើងត្រូវការភស្តុតាងនៃព្រះ ដែលខ្ពស់ហើយអស្ចារ្យជាងមនុស្សទៅទៀត ។ ភស្តុតាងគឺជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ ។ ជាការពិតណាស់ ក្នុងការយល់ដឹងអំពីការបង្កើតយើងអាចធ្វើការបង្ហាញដែលសមហេតុផល ។ ឧទាហរណ៍វាគឺជាការបង្ហាញនៃ cosmos នេះគឺមិនមែនកើតឡើងដោយចៃដន្យនោះទេ ។ គ្រប់របស់ដែលបានបង្កើតទាំងអស់មានចរិតសមហេតុផលបានមកដោយចៃដន្យគឺជាការអះអាងមួយដែលមិនសមហេតុផលវាហាក់បីដូចជាភាពងងឹតចេញពីពន្លឺអញ្ចឹងឯង ។ ម្យ៉ាងទៀត យើងមិនមែនជឿលើការបង្កើតដោយសារតែប្រព័ន្ធទ្រឹស្តីក្នុងចិត្តយើងនោះទេយើងជឿលើការបង្កើតគឺដោយសារការដែលយើងជឿលើព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ ។ អាស្រ័យហេតុនេះហើយសេចក្តីជំនឿផ្តល់នូវភាពផ្អែមល្អៃម អំណរ និងសន្តិភាពនៅក្នុងចិត្តរបស់អ្នកជឿ ។

VII. ទំនាក់ទំនងរវាងសេចក្តីជំនឿនៃការបង្កើតនិងជីវិតនៃសាសនា

1. យើងមានចិត្តដែលបន្ទាបដូចដែលយើងបានជឿលើព្រះដែលបានបង្កើតអ្វីៗទាំងអស់មក ។

នៅពេលដែលយើងជឿលើសេចក្តីពិត យើងយល់ពីអ្វីដែលយើងមិនមាន ។ ខ្ញុំមិនមាន " មូលដ្ឋាន " សម្រាប់ខ្លួនខ្ញុំទេ ។ យ៉ូហានប្រាប់ថា ៖ « ដោយពាក្យថា ៖ «ទូលបង្គំបានចេញពីផ្ទៃម្តាយមកដោយខ្លួនទេដែរ ព្រះយេស៊ូវ វាទ្រង់បានប្រទានមកហើយទ្រង់ក៏បានដកយកទៅវិញ សូមឲ្យព្រះនាមព្រះយេស៊ូវវាបានព្រះពរចុះ» ។ (យ៉ូហ 1:21) បើទោះបីយើងរងទុក្ខក៏ដោយ ក៏យើង

មិនត្រូវបន្ទោសព្រះឡើយតែយើងគួររសើរតម្កើងព្រះជាជាង យើងអាចនឹងមាន
ចិត្តដែលបន្ទាប ។ តាំងពីដំបូងមកយើងគួរដឹងថាយើងជាកម្មសិទ្ធិរបស់ព្រះ ។

**2. យើងមានសេចក្តីសង្ឃឹម ដូចដែលយើងជឿលើព្រះដែលបានបង្កើតផ្ទៃមេឃ
និងផែនដី ។**

អ្នកដែលជួយយើងបានគឺមានតែព្រះមួយអង្គប៉ុណ្ណោះ ។ អ្វីៗទាំងអស់នៅលើ
លោកនឹងត្រូវខូចខាត រលត់និងបាត់បង់ទៅ ។ ប៉ុន្តែ ព្រះមានសិទ្ធិអំណាចនៃ
ស្ថានសួគ៌ និងផែនដី ហើយមានជីវិតអស់កល្បជានិច្ច ។ ទំនុកតម្កើង 121:1-
2 ចែងថា ៖ «ខ្ញុំនឹងងើបភ្នែកមើលទៅឯភ្នំ តែសេចក្តីជំនួយដល់ខ្ញុំមកពីណា?
សេចក្តីជំនួយរបស់ខ្ញុំមកពីព្រះយេហូវ៉ាទេ គឺជាព្រះដែលបង្កើតផ្ទៃមេឃ និងផែន
ដី» ។

ជំពូក 2 ការបើកសម្តែងនៃយុគសម័យដើម

នៅទីនេះខ្ញុំបានបន្តលើទ្រឹស្តីព្រះគម្ពីរដែលសរសេរដោយបណ្ឌិត រ៉ូស (ទ្រឹស្តីព្រះគម្ពីរ ឆ្នាំ 1948 ក្រុមហ៊ុនបោះពុម្ព Eerdmans Grand Rapids ទំព័រ 37-50) ពេលខ្លះបានបន្ថែមការបកស្រាយរបស់អ្នកប្រាជ្ញផ្សេងទៀត ហើយអះអាងពីទស្សនៈរបស់ខ្ញុំ ។

I. ការបើកសម្តែងមុនពេលការធ្វើចលនាប្រោសលោះ

ការបើកសម្តែងនៃយុគសម័យមុនភាគច្រើនគឺដោយការប្រើនិមិត្តសញ្ញា ឬ typology ។ នេះគឺជាការបើកសម្តែងនៃនិមិត្តសញ្ញាទាំងបួន គោលការណ៍នៃជីវិតត្រូវបានបង្ហាញដោយដើមឈើជីវិតគោលការណ៍នៃការសាកល្បងដោយដើមឈើនៃសេចក្តីល្អ និងអាក្រក់ គោលការណ៍នៃការល្បងដោយសត្វពស់ និងគោលការណ៍នៃការស្លាប់ខាងវិញ្ញាណដោយ ការស្លាប់របស់រាងកាយនីមួយៗ ។

1. និមិត្តសញ្ញាដំបូង គឺដើមឈើនៃជីវិត

“ដើមឈើនៃជីវិត” មានទីតាំងនៅកណ្តាលសួនច្បារអេដែន (លោកុប្បត្តិ 2:9) ដូចដែលយើងសង្កេតឃើញថា សួនអេដែនត្រូវបានហៅឲ្យធ្វើសួននៃព្រះ (អេស . 28:13) វាច្បាស់ណាស់ថាវាជាកន្លែងផ្តោតលើព្រះ ហេតុនេះវាមិនមែនជាកន្លែងដែលមនុស្សនឹងរស់នៅទេជាជាងវាកន្លែងដែលមនុស្សនឹងត្រូវមានភាពជិតស្និទ្ធជាមួយព្រះ ។ មានការបកស្រាយបន្តិចបន្តួចអំពី “ដើមឈើនៃជីវិត” ។ (1) លោក លូទើ (Luther) បាននិយាយថា ដើមឈើធ្វើឱ្យជីវិតរបស់មនុស្សមានសុខភាពល្អជានិច្ច ឬធ្វើឱ្យពួកគេកាន់តែក្មេង ហើយគាត់ចង់ឱ្យ

ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអាចក្លាយទៅជាដូច្នេះផងដែរ ហើយគាត់បានបោះចោលការសង្ស័យទាំងអស់ ។ (ការអត្ថាធិប្បាយរបស់លោក លូទែ (Luther) លើលោកុប្បត្តិ Vol. I Zondervan. ទំព័រ 46-47) យើងគោរពពលក្ខណៈនៃអំណាចដ៏មានមហិទ្ធិបូជនីនៃព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះមួយនេះ ។ តាមពិតយើងគួរតែគិតពីព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ ។ ប៉ុន្តែយើងមានការសង្ស័យថាហេតុអ្វីបានជាព្រះបានប្រទានជីវិតអស់កល្បជានិច្ចដល់មនុស្ស ព្រោះថាព្រះមានតែព្រះប៉ុណ្ណោះដែលមិនត្រូវស្លាប់ (1 ទីម 6:16) មានតែទ្រង់ប៉ុណ្ណោះដែលជាប្រភពនៃជីវិតអស់កល្បជានិច្ច ។ (2) កាល់វីន(Calvin) បានបកស្រាយអំពីដើមឈើជីវិត ដែលអ័ដាមត្រូវចាំថាជីវិតដែលត្រូវទទួលគឺកើតចេញពីព្រះតែមួយគត់ (ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ) ។ ម្យ៉ាងទៀតនៅពេលណាដែលគាត់ស៊ីផ្លែឈើនៃដើមជីវិត គាត់ត្រូវតែនៅជិតព្រះ ហើយចងចាំប្រភពនៃជីវិត (ព្រះ) ។ លោកបានសង្កត់ធ្ងន់ថា ដើមជីវិតខ្លួនវាផ្ទាល់គ្រាន់តែជានិមិត្តសញ្ញាខាងក្រៅតែប៉ុណ្ណោះហើយវាគឺគ្មានជីវិតអស់កល្បជានិច្ចនោះទេ ។ គាត់បានដឹងថាដើមឈើនៃជីវិតគឺជានិមិត្តរូបនៃព្រះគ្រីស្ទ ដូចជាការបកស្រាយរបស់ Augustine ។ (Calvin's Commentaries Vol 1 Eerdmans ទំព័រ 116-117) ។ ត្រង់ចំណុចនេះ វ៉ូស (Vos) ស្របតាមការបកស្រាយរបស់កាល់វីន (Calvin) អំពីនិមិត្តសញ្ញានៃព្រះគ្រីស្ទ ប៉ុន្តែអ័ដាមមិនបានស៊ីផ្លែឈើនោះទេ ។ គាត់មានប្រសាសន៍ដូចតទៅនេះថា ៖ «ផលផ្លែមុនដែលមនុស្សទទួលនៃការល្អៗ គាត់មិនបានស៊ីផ្លែឈើនៃដើមឈើជីវិតទេ (លោកុប្បត្តិ 3:22) ក្រោយពីគាត់បានធ្លាក់ទៅការល្អៗ គាត់ក៏មិនបានស៊ីវាដែរ ។ (លោកុប្បត្តិ 3:24) (ទ្រឹស្តីព្រះគម្ពីរ ឆ្នាំ 1949 ទំព័រ38) ។ ដូច្នេះហើយ ខ្ញុំគិតថា អ័ដាម ដែលជាបុព្វការីជនបានបំបែកសេចក្តីតាំងសញ្ញានៃកិច្ចការ

ហើយត្រូវបរាជ័យ ព្រះគ្រីស្ទបានរក្សាសេចក្តីតាំងសញ្ញានៃកិច្ចការជំនួសគាត់ ហើយបានទទួលជីវិតអស់កល្បជានិច្ចវិញ ។ ដូច្នេះ ដើមឈើនៃជីវិតគឺជា និមិត្តរូបនៃព្រះអម្ចាស់យេស៊ូវគ្រីស្ទ ដោយរក្សាសេចក្តីតាំងសញ្ញានៃកិច្ចការហើយ ក្លាយជាផ្លូវនៃជីវិតដ៏អស់កល្បរបស់ពួកគេ ។ ជីវិតអស់កល្បជានិច្ចមិនត្រូវបាន បំបែកចេញពីព្រះគ្រីស្ទទេ ។ ប្រសិនបើវាត្រូវបានបំបែកចេញពីព្រះគ្រីស្ទ វាមាន ន័យថាជីវិតអស់កល្បមាននៅខាងក្រៅព្រះហើយបន្ទាប់មកវានឹងបែរទៅជាមាន ពួកលទ្ធិទ្វេ ឬទ្វេនិយម ។ បើដូច្នោះមែន វាគឺមិនត្រឹមត្រូវតាមបទគម្ពីរទេ ។

2. និមិត្តសញ្ញាទី២ ដើមឈើនៃសេចក្តីល្អនិងអាក្រក់

1) តើដើមឈើល្អនិងអាក្រក់មានន័យយ៉ាងណា ?

យោងតាមទ្រឹស្តីខ្លះដើមឈើនៃល្អនិងអាក្រក់ជាកម្មសិទ្ធិរបស់ការស្រមើលស្រមៃមួយ ។ នោះក៏ព្រោះតែទេវតាច្រណែននឹងមនុស្ស ហើយធ្វើឲ្យគេយល់ឃើញពីល្អ និងអាក្រក់ហើយធ្វើឲ្យគេនៅក្នុងសភាពរបស់សត្វ ហើយហាមមិនឲ្យកើតផល ខាងកើត ។ ប៉ុន្តែការបកស្រាយនេះបានចាត់ទុកបទគម្ពីរខុសដោយការបកប្រែ របស់ពួកពហុសាសនាឬពួកអ្នកជឿថា មានព្រះច្រើន ។ ហើយក៏វាខុសផងដែរ ចំពោះការនិយាយថាដើមឈើនៃការល្អនិងអាក្រក់ត្រូវចាត់ទុកជាដើមឈើវេទមន្ត ។ (1) តាមទ្រឹស្តីផ្សេងទៀត មានន័យថា ដើមឈើដែលកំណត់ល្អ និង អាក្រក់ដោយស្វ័យភាពពោលគឺដើមឈើដែលជាដើមឈើដែលទាក់ទងនឹងប្រព្រឹត្ត អំពើបាប ។ លុះបុរសនោះបះបោរនឹងបញ្ញត្តិដែលហាមប្រាម ហើយបរិភោគផ្លែ ឈើនោះហើយក៏ទៅដល់កន្លែងដ៏ក្រអឺតក្រទម ក៏កំណត់នូវអំពើល្អ និងអាក្រក់ ដោយឯកឯង (លោកុប្បត្តិ 3:22) ស្វ័យភាពគឺជាអំពើបាប និងអំពើអាក្រក់ ។

មនុស្សត្រូវរើសផ្នែកលើអ្នកដទៃ (ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ) ឱ្យបានត្រឹមត្រូវ ។ នៅក្នុងការបកស្រាយនេះ ដើម្បីដឹងខុស ដឹងត្រូវ ឬដឹងល្អ និងអាក្រក់មានន័យថា “"ជ្រើសរើស" ល្អ និងអាក្រក់ ឬ " កំណត់" ពួកគេ ។ ទោះយ៉ាងណាក៏ដោយ វាមិនមែនជាការបកស្រាយធម្មជាតិទេ ។ (2) ហើយបើតាមការបកស្រាយផ្សេងទៀត ដើមឈើនៃការល្អ និងអាក្រក់ គឺជាមធ្យោបាយនាំទៅរកព្រះឲ្យចូលទៅក្នុងភាពចាស់ទុំខាងសីលធម៌ ។ អ្នកប្រាជ្ញជាច្រើនបានគាំទ្រការបកស្រាយនេះ ដែលនៅក្នុងការបកស្រាយនេះថា ព្រះទ័តឃើញការស្តាប់បង្គាប់ ឬការមិនស្តាប់បង្គាប់ ដោយបង្គាប់ដល់មនុស្សតាមរយៈដើមឈើនៃសេចក្តីល្អ និងអាក្រក់ ។ ដូច្នេះបើមនុស្សដើរតាមបានល្អ នោះគេអាចនឹងទទួលបានសេចក្តីល្អក្នុងការស្តាប់បង្គាប់ព្រះ ។ ជាលទ្ធផលគាត់ប្រហែលជាដឹងថាអ្វីជាការល្អ និងអ្វីជាការអាក្រក់ ។ សេចក្តីល្អពិតគឺការជឿព្រះ ហើយស្តាប់បង្គាប់ទ្រង់ ។

3. និមិត្តសញ្ញាទី៣ សត្វពស់

“សត្វពស់” គឺជារបស់ពិត ប៉ុន្តែត្រូវបានគេប្រើជាតម្រូវការរបស់សាតាំង ។ វាគឺជាសត្វតំណាងឲ្យសាតាំងដើម្បីល្អៗអំពីមាម និងអេវ៉ា ដែលជាតំណាងរបស់មនុស្សលោក ។ (1) យោងតាមរបាយការណ៍មួយទៀត “ពស់” មិនមែនជាសត្វពស់ពិតទេ ប៉ុន្តែជាពាក្យអសុរស ។ អ្នកតស៊ូមតិនៃទ្រឹស្តីនេះនិយាយដូចខាងក្រោម នោះគឺ 1) " តើសត្វពស់និយាយយ៉ាងដូចម្តេច? 2) ព្រះបានដាក់បណ្តាសាដល់សត្វពស់ថា “14 រួចព្រះយេស៊ូវដឹងថាព្រះទ្រង់មានព្រះបន្ទូលទៅពស់ថាដោយព្រោះឯងបានធ្វើដូច្នេះ នោះនៅក្នុងអស់ទាំងពួកសត្វស្រុក សត្វព្រៃឯងជាសត្វត្រូវបណ្តាសាហើយ គឺឯងត្រូវលូនតែនឹងពោះ ហើយត្រូវស៊ីចូលដី

អស់១ជីវិត ។” (លោកុប្បត្តិ 3:14) ពួកគេគិតថាវាជាបញ្ហាដ៏ពិបាក ។ តាមពិតសត្វពស់មិនស៊ីដីទេ ។ ប៉ុន្តែពាក្យថាពស់ស៊ីដីមានន័យថាជាពាក្យដេរស្តីឲ្យថោកទាប ។ (ទំនុកតម្កើង 72:9, អេសាយ 49:23 អេសធើរ 3:29, មីកា 7:17) ។ នៅពេលដែលសត្វពស់លូនលើដី វាអាចចូលទៅក្នុងមាត់របស់វា ។ ដូចជាសត្វពស់វាស់នៅក្នុងស្ថានភាពមួយដែលវេទនា ។ ដូច្នេះលោកុប្បត្តិ 3:14 មិនមានន័យថាពស់នឹងស៊ីដីជាអាហារឡើយ ។ (2) យោងទៅតាមការបកស្រាយត្រឹមត្រូវ “ពស់” គឺជារបស់ពិត ហើយជានិមិត្តរូបនៃអារក្ស ។ (វិវរណ 12:9) អារក្សគឺជាអារក្សតាំងពីមុនដែលវាចូលមកល្បងដល់មនុស្សមកម្លេះ ។ យ៉ូហានទី1 3:8 ចែងថា «តែអ្នកណាដែលប្រព្រឹត្តអំពើបាបវិញ នោះគឺមកពីអារក្សទេ ពីព្រោះអារក្សបានធ្វើបាបចាប់តាំងពីដើមរៀងមក ដោយហេតុនោះបានជាព្រះរាជបុត្រានៃព្រះបានលេចមកដើម្បីនឹងបំផ្លាញការរបស់អារក្សចេញ ។ យ៉ូហាន 8:44 ចែងថា «អ្នករាល់គ្នាមានអារក្សសាតាំងជាឪពុកហើយអ្នករាល់គ្នាចូលចិត្តធ្វើតាមតណ្ហា ដែលគាប់ចិត្តដល់ឪពុករបស់អ្នកវាជាអ្នកសំឡាប់គេតាំងពីដើមមក វាមិនបាននៅជាប់ក្នុងសេចក្តីពិតព្រោះគ្មានសេចក្តីពិតនៅក្នុងវាទេ កាលណាវាពោលពាក្យភូតភរ នោះដុះចេញអំពីចិត្តវាមកដ្បិតវាជាអ្នកកំភូតហើយជាឪពុកនៃសេចក្តីនោះឯង ។ ”វាជារបស់ពិតហើយសកម្មភាពរបស់វាគឺមិនពិតទេ ព្រោះវាជាអ្នកកុហក ។ ដូច្នេះហើយវាគ្មានអំណាចនៅចំពោះព្រះគ្រីស្ទ និងអស់អ្នកណាដែលជឿលើព្រះគ្រីស្ទឡើយ ។ ចុះតើអារក្សមានដើមកំណើតយ៉ាងណា? ដូចដែលយូដាស 1:6 បាននិយាយថាវាគឺជាទេវតាអាក្រក់ក្នុងចំណោមពួកទេវតា ។ (Bavinck, Gereformeerde Dogmatiek, ឆ្នាំ 1910, ទំព័រ 11) លោក Barth និយាយថា អារក្សមិនមែនជាសត្វទេ ហើយនិយាយ

ដូចតទៅនេះថា “អ្វីទៅជាដើមកំណើតនៃអារក្ស និងចរិតរបស់វា? ចម្លើយតែមួយគត់គឺ នីហ្គីល គឺជាប្រភពដើម និងចរិតរបស់គាត់ ។ Nihil នៅក្នុងពាក្យព្រះគម្ពីរគឺ “ការភាន់ច្រឡំ” ភាពងងឹត និង “មេនៃសេចក្តីស្លាប់ (hades)” ។ វាកើតឡើងដោយការបដិសេធការពិត ។ ពាក្យ Nihil (das Nichtige) អាចត្រូវបានប្រើចំពោះអារក្ស ។ ដោយសារតែវាមិនត្រូវបានបង្កើតដោយព្រះ វាមិនមែនជាសត្វនោះទេ ។ វាស្លាប់ព្រះនិងរបស់ដែលព្រះបានបង្កើត ។ វាដូចជា nihil (ភាពទទេ) អារក្សគឺ nihil ហើយវាមិនមែនជារបស់ដែលបំបែក ។ អារក្សគឺ nihil ប៉ុន្តែវាមានតួរលេខថាមពល ចលនា និងសកម្មភាព ។ “ការបកស្រាយរបស់ Barth នៃអារក្សបានបដិសេធសាជាបស់ព្រះបង្កើតនិងបុគ្គលិកលក្ខណៈរបស់វា ។ ដូច្នេះវាមិនមែនតាមព្រះគម្ពីរទេ ។

4. និមិត្តសញ្ញាទី៤ ការប៉ះទង្គិចនៃរាងកាយ

(1) ការស្លាប់ខាងវិញ្ញាណ អំបាម និងអេវ៉ាត្រូវបានផ្តោតទៅសាថារូបកាយលាក់កំបាំងនឹងត្រូវស្លាប់ដោយសារការមិនស្តាប់តាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ (ដ្បិតគាត់បានស៊ីផ្លែឈើនៃការល្អនិងអាក្រក់)(លោកុប្បត្តិ 3:19) ប៉ុន្តែ ម្យ៉ាងទៀត ជាដំបូងបង្អស់ព្រលឹងរបស់ពួកគេបានចាកចេញពីព្រះ គឺបានបង្ហាញពីសេចក្តីស្លាប់ ។ នោះវាគឺជាការពិតដែលពួកគេគិតថាគួរឲ្យអម៉ាស់ចំពោះភាពអាក្រាតរបស់ពួកគេ (លោកុប្បត្តិ 3:7) ជាភស្តុតាងដែលថាពួកគេបានចាកចេញពីព្រះ ។ (សេចក្តីស្លាប់) យើងអាចពន្យល់យ៉ាងលម្អិត ដើម្បីគេចផុតពីភាពអម៉ាស់ ដែលពួកគេបានបិទបាំងរូបកាយរបស់ពួកគេដោយស្លឹកឧទុម្ពរ ដូច

តទៅនេះ ពីព្រោះមុនពេលពួកគេប្រព្រឹត្តអំពើបាប សិរីល្អនៃព្រះនៅជាមួយពួកគេ ចិត្តមានពេញដោយភាពក្លាហាន សន្តិភាព និងកិត្តិយសខាងវិញ្ញាណ ។ ដូច្នេះហើយ ពួកគេមិនមានអារម្មណ៍អម៉ាស់នៅចំពោះព្រះឡើយ ។ (លោកុប្បត្តិ 2:25) ប៉ុន្តែ ក្រោយពីពួកគេបានប្រព្រឹត្តអំពើបាប ដោយព្រះសិរីល្អរបស់ព្រះបានចាកចេញពីពួកគេ ពួកគេក៏ស្អប់ហើយអម៉ាស់ក្នុងការឃើញរូបរាងរបស់ពួកគេដែរ ។ ហេតុនេះហើយបានជាពួកគេមានអារម្មណ៍ថាអម៉ាស់ ។ ចុះតើអ្វីទៅជាការអម៉ាស់? ដូច Aaldes បាននិយាយថា វាជាប្រឡងអម៉ាស់ដែលមនុស្សមានអារម្មណ៍ថា បុគ្គលិកលក្ខណៈខាងក្រៅរបស់ពួកគេ ដែលបាត់បង់ភាពសុខសាន្តខាងវិញ្ញាណ ។ (De Goddelijke Openbaring in De Eerste Drie Hoofdstukken Van Genesis, 1932, ទំព័រ 513) ។ ត្រង់ចំណុចនេះ លោកបណ្ឌិត យ៉ង់ មានទស្សនៈផ្សេងទៀត ។ ពោលគឺមុននឹងមនុស្សបានប្រព្រឹត្តអំពើបាបនោះ ពួកគេមានសេចក្តីរីករាយដែលបានឃើញរបស់ដែលព្រះបានបង្កើតទាំងអស់ត្រឹមត្រូវតាមការបង្កើតរបស់ព្រះ ។ បន្ទាប់មក ពួកគេបានគិតថាវាគឺគ្រប់គ្រាន់ ដែលឃើញរូបកាយអាក្រាត ដែលព្រះបានបង្កើត ។ ប៉ុន្តែបន្ទាប់ពីពួកគេបានប្រព្រឹត្តអំពើបាបដោយសារពួកគេមិនបានឃើញវាត្រឹមត្រូវតាមអ្វីដែលព្រះបានបង្កើតបានជាធ្វើឲ្យពួកគេអម៉ាស់ ។ (លោកុប្បត្តិ ទំ.69) ប៉ុន្តែការបកស្រាយវាគឺជាទស្សនៈដ៏ល្អនៅផ្នែកផ្សេងទៀតវាក៏បានរួមបញ្ចូលនូវភាពចម្រូងចម្រាសផងដែរ ។ ប្រសិនបើរូបកាយអាក្រាតរបស់គាត់គឺជាសេចក្តីល្អដ៏សំខាន់នៅក្នុងទស្សនៈរបស់ព្រះតើបន្ទាប់ពីបានប្រព្រឹត្តអំពើបាបនោះ មនុស្សនឹងរស់នៅដូចជារូបកាយអាក្រាតដែរឬទេ? តើការស្លៀកពាក់ជាអំពើបាបឬ? ចុះហេតុអ្វីបានជាព្រះធ្វើឲ្យមនុស្សស្លៀកពាក់?

ទ្រង់ធ្វើដូច្នេះដោយសារពួកគេបានបាត់បង់សិរីល្អ បន្ទាប់ពីបានប្រព្រឹត្តអំពើបាប ។ (រ៉ូម 3:21)

(2) ការស្លាប់របស់រាងកាយ ។ ចំពោះការស្លាប់ (ការបំផ្លិចបំផ្លាញ) នៃរូបកាយនៅក្នុងលោកុប្បត្តិ 3:19 អ្នកប្រាជ្ញជាក់លាក់មួយបាននិយាយខុស ។ នោះគឺការស្លាប់របស់អំនាច និងអេវ៉ាគឺជាលទ្ធផលធម្មជាតិនៃរូបកាយរបស់ពួកគេ ប៉ុន្តែមិនមែនជាឈ្នួលនៃអំពើបាបរបស់ពួកគេទេ ។ ម្យ៉ាងទៀត មុនអំនាច និងអេវ៉ាបានស៊ីផលផ្លែឈើដឹងការល្អ និងអាក្រក់ ពួកគេក៏ត្រូវបានតែងតាំងឲ្យស្លាប់ដែរ ។ ពួកគេបាននិយាយខុស លោកុប្បត្តិ 3:19 បាននិយាយថា វាជាគោលការណ៍ធម្មជាតិដែលមនុស្សគួរតែត្រឡប់ទៅក្នុងធូលីដីវិញ ។ ប៉ុន្តែនៅលើពាក្យខាងលើដែលជាលោកុប្បត្តិ 3: 17-18 ការងារមុនពេលដែលពួកគេបរិភោគវានិងការស្លាប់របស់ពួកគេបានមកពីសកម្មភាពដែលពួកគេបានបរិភោគផ្លែឈើ ដឹងល្អនិងអាក្រក់ ។ នោះគឺដោយសារពួកគេប្រព្រឹត្តអំពើបាប ដែលគេរងទុក្ខនៅពេលគេធ្វើការនោះទីបញ្ចប់នៃការឈឺចាប់នឹងត្រូវស្លាប់ ។ ការឈឺចាប់គឺជាបុព្វហេតុនៃសេចក្តីស្លាប់ហើយលទ្ធផលគឺសេចក្តីស្លាប់ ។ ត្រង់នេះ ពាក្យថា “until ”(រ៉ូម) “ដល់ដល់” (អេដ) គឺជាការភ្ជាប់ដើម្បីបង្ហាញពីលទ្ធផលនៃទុក្ខ ។ ដូច្នេះ កាលវីន(Calvin) បាននិយាយថា «អំនាចរស់នៅក្នុងការរងទុក្ខទីបំផុតជាការចាប់ផ្តើមនៃសេចក្តីស្លាប់» ។ នៅពេលយើងអានផ្នែកចុងក្រោយនៃ ខទី 19 យើងមានអារម្មណ៍ថាការស្លាប់របស់មនុស្សគឺជាលទ្ធផលចាំបាច់ (លទ្ធផលធម្មជាតិ) ពោលគឺ យើងស្នើសុំសរសើរចំពោះពាក្យ « ដ្បិតអ្នករាល់គ្នាជាធូលីដី ហើយអ្នកនឹងត្រឡប់ទៅជាធូលីដីវិញ » ។ ប៉ុន្តែអំពីចំណុចនេះលោក Gerrhardus Vos ពន្យល់ដូចតទៅ ពោលគឺ “ពាក្យនេះមិននិយាយ

អំពីលទ្ធផលនៃសេចក្តីស្លាប់ទេ ។ មូលហេតុនៃការស្លាប់គឺជាអំពើបាប ប៉ុន្តែជា ចរិតលក្ខណៈរបស់មនុស្ស ។ ពាក្យនេះបង្ហាញតែវិធីដែលសេចក្តីស្លាប់មករកគេ ប៉ុណ្ណោះ ។ ប្រសិនបើប្រកាសរបស់មនុស្សមិនត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយដី នោះ សេចក្តីស្លាប់ដែលនឹងមកសម្រាប់អំពើបាបអាចនឹងមកតាមវិធីផ្សេងទៀត » ។

(Biblical Theology 1954, p 48) ។ ខាងលើបាននិយាយដូចខាងក្រោម នោះគឺថា “ដោយសារតែអំពើបាបត្រូវបានបង្កើតឡើងសិរីរុងរឿងនៃរូបព្រះបានភ្លឺ ដល់គាត់នៅពេលជាមួយគ្នា; លក្ខណៈនៃរូបកាយដែលជាប់របស់ផែនដីត្រូវបាន បាត់ទៅ នៅកម្រិតណាមួយ ។ ប៉ុន្តែនៅពេលដែលគាត់បានប្រព្រឹត្តអំពើបាប ភាពល្អនៃរូបកាយស្ថានសួគ៌របស់គាត់ត្រូវបានបាត់ខ្លួនគាត់ផ្ទាល់ត្រូវបានបង្ហាញ ថាជាប់របស់តែមួយគត់ដែលជាប់នៅលើផែនដី ។ ប្រាកដណាស់ប្រសិនបើ មនុស្សដំបូងរស់នៅបានត្រឹមត្រូវ គាត់អាចនឹងរស់នៅរកជីវិតដ៏ល្អប្រសើរវិញ ។ គាត់ប្រហែលជាគ្មានអំពើពុករលួយ និងការបំផ្លិចបំផ្លាញឡើយ» ។ (លោកុប្បត្តិ រ៉ូល 1948 ទំព័រ 180) បើដូចដែលលោកុប្បត្តិ 3:19 ពិពណ៌នាថាសេចក្តី ស្លាប់ជាលទ្ធផលនៃធម្មជាតិ នោះវាជាការផ្ទុយទៅនឹងព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះគឺពាក្យ ថា « អ្នកមិនត្រូវបរិភោគឡើយដ្បិតនៅថ្ងៃដែលអ្នកបរិភោគវា អ្នកនឹងត្រូវ ស្លាប់ជាប្រាកដ» ។ លោកុប្បត្តិ 2:17 ចែងយ៉ាងច្បាស់ថាសេចក្តីស្លាប់ជាលទ្ធផល នៃអំពើបាប ។ យោងទៅរ៉ូម 3:23 ព្រះបន្ទូលនៃព្រះមិនមានការទាស់ទែងគ្នា ឡើយ ។ យោងទៅអេសាយ 34:16 ។

(3) លទ្ធផលនៃសេចក្តីស្លាប់ ប្រាក់ឈ្នួលដែលអំពើបាប និងអេវ៉ាបានទទួលជាលទ្ធផល នៃការប្រព្រឹត្តអំពើបាបដូច្នេះវាពិតជាវេទនាណាស់ ។ វាគឺជាការផ្តាច់ទំនាក់ ទំនងជាអចិន្ត្រៃយ៍ចេញពីការប្រកបគ្នាដ៏មានពរជាមួយព្រះ ។

បន្ទាប់ពីអំបាម និងអេវ៉ាបានប្រព្រឹត្តអំពើបាប ពួកគេមិនអាចទទួលបានផលផ្ទៃ
នៃជីវិតទៀតទេហើយត្រូវបានបណ្តេញចេញពីសួនអេដែនទៀត ។ នេះមានន័យ
ថាខាងវិញ្ញាណរបស់ពួកគេត្រូវបានស្លាប់ ។ អំពីការពិតដែលថាពួកគេមិនបាន
បរិភោគផ្លែឈើនៃជីវិត ការបកស្រាយរបស់លោក បណ្ឌិត យ៉ង់ គឺជាទ្រឹស្តីដ៏ល្អ
មួយ ប៉ុន្តែផ្នែកខ្លីមួយចំនួនត្រូវបានបង្ហាញឱ្យដឹង ។ លោកមានប្រសាសន៍ដូច
តទៅ នោះគឺ «ដើមឈើនៃជីវិតមានការប្រារព្ធពិធី ដែលមានន័យថា វាជា
និមិត្តរូបនៃជីវិតដែលចេញមកពីព្រះ ។ មានតែអ្នកដែលអាចញ៉ាំបានទេ ទើប
អាចញ៉ាំបាន ។ ប្រសិនបើអំបាមបានបរិភោគវាគាត់ប្រហែលជាយករបស់ដែល
គាត់មិនមែនជាកម្មសិទ្ធិរបស់គាត់ ។ បើគាត់ស៊ី វាជាសកម្មភាពល្អ ។ បើ
គាត់ស៊ីវា គាត់អាចរស់ជារៀងរហូត ។ ប៉ុន្តែប្រសិនបើគាត់រស់នៅក្រោមអំពើ
បាប និងសេចក្តីស្លាប់នោះមិនមែនជាជីវិតអស់កល្បជានិច្ចដែលព្រះប្រទានឱ្យ
អ្នកជឿនោះទេផ្ទុយទៅវិញវានឹងជាសេចក្តីស្លាប់អស់កល្បជានិច្ច ។ ដូច្នេះ ការ
ដែលព្រះបានបណ្តេញអំបាមនិងអេវ៉ាចេញពីសួនអេដែន ហើយហាមមិនឲ្យ
បរិភោគផ្លែឈើនៃជីវិត គឺជាការដាក់ទណ្ឌកម្មរបស់ព្រះហើយក៏ជាសេចក្តីសប្បុរស
របស់ព្រះសម្រាប់ពួកគេផងដែរ ។ រហូតទាល់តែព្រះត្រីសូដែលបានផ្តល់សិទ្ធិឱ្យ
មនុស្សអាចបរិភោគផ្លែឈើនៃជីវិតនឹងមកដល់ពិភពលោកពួកគេមិនគួរប៉ះពាល់
ផ្ទៃនៃជីវិតទេ ។ ជីវិតអស់កល្បជានិច្ចក្នុងស្ថានភាពដែលមានបាប គឺជាបណ្តា
សា ប៉ុន្តែមិនមែនជាព្រះពរទេ ។ (លោកុប្បត្តិ ទំព័រ 156) ការគិតរបស់លោក
បណ្ឌិត យ៉ង់ គឺជារឿងល្អមួយ ប៉ុន្តែគាត់រួមបញ្ចូលការបកស្រាយខុស ។ ហេតុ
ផលដែលព្រះហាមប្រាមមិនឲ្យប៉ះពាល់ផ្ទៃឈើនៃជីវិត គឺជាការខ្វល់ខ្វាយអំពីរឿង
នោះ ឯង បើកាលណាគេបរិភោគទៅ នោះនឹងបានរួចជីវិតអស់កល្បជានិរន្តរ៍

ក្នុងស្ថានភាពជាអ្នកមានបាប ។ ប្រសិនបើអ័ដាមអាចបរិភោគផ្លែឈើនៃជីវិត ពួកគេអាចរីករាយនឹងជីវិតដ៏មានពរ ផលនៃជីវិតធ្វើឱ្យមនុស្សមាននិរន្តរភាព និងផ្តល់ជីវិតប្រកបដោយព្រះពរ ។ ជីវិតអស់កល្បជានិច្ចនៅក្នុងលោកុប្បត្តិ 3:22 មានន័យថាជាជីវិតដែលមានពរដែលមនុស្សនឹងព្រះរស់នៅជាមួយគ្នា ។ ព្រះអាចអនុញ្ញាតឲ្យមានជីវិតបែបនេះដល់ពួកគេ ។ ដូច្នេះ ទ្រង់បានបណ្តេញអ័ដាមចេញពីសួនអេដែន ។

II. ការបើកសម្តែងដំបូងនៃការប្រោសលោះ

នៅក្នុងការតាំងសញ្ញានៃការងារ (លោកុប្បត្តិ 2:17) ព្រះបានប្រទានឱ្យអ័ដាម តែបញ្ញត្តិតែមួយគត់ (បញ្ញត្តិមិនឱ្យបរិភោគផ្លែឈើដ៏ខុស ត្រូវ) នៅពេល ដែលគាត់បានបំបែកបញ្ញត្តិនោះព្រះបានទម្លាក់គាត់ចុះទៅក្នុងសេចក្តីស្លាប់ ។ អ័ដាមដែលជាតំណាងនៃមនុស្សលោកអាចរក្សាព្រះបញ្ញត្តិនៃព្រះសម្រាប់ខ្លួនគាត់ គាត់អាចទទួលបានជីវិតអស់កល្បជានិច្ច ។ វាគឺជាសេចក្តីតាំងសញ្ញានៃកិច្ចការ (ហូសេ 6:7) នៅត្រង់ចំណុចនេះ Herman Bavinck និយាយថា "បញ្ញត្តិ ដែលព្រះបានប្រទានដល់អ័ដាមគឺជាសេចក្តីតាំងសញ្ញាដែលមានខ្លឹមសារនៃ ព្រឹត្តិការណ៍ នោះគឺជាសេចក្តីតាំងសញ្ញាដែលថា ប្រសិនបើអ័ដាមគោរពតាម ព្រះបន្ទូលនៃព្រះ គាត់នឹងទទួលបានជីវិតអស់កល្បជានិច្ច ។ (Er light den in opgeslotten, dat het gebod, aan Adam gegeven in het wezen der zaak een verdond was, ombat het, evenals dat van God met Israel, bedoelde, om Adam in den weg van gehoorsaamheid het eeuwige levende. Dogmatiek II ទំព័រ 607) ។ ដូចគ្នានេះដែរ ព្រះ បានបង្កើតមនុស្សជាតិ ហើយក្នុងចំណុចដែលត្រូវប្រព្រឹត្តចំពោះទ្រង់ ព្រះទ្រង់

រក្សានូវគោលការណ៍នៃសេចក្តីតាំងសញ្ញា ។ ដូចអ្វីខាងលើដែលព្រះបានប្រព្រឹត្ត
ចំពោះអ័ដាម ហើយបានចុះកិច្ចសន្យាជាមួយគាត់ជាកិច្ចសន្យាការងារ ឬ សេច
ក្តីតាំងសញ្ញាការងារ ។ ពេលគឺប្រសិនបើគាត់គោរពតាមបញ្ញត្តិរបស់ព្រះ គាត់
មិនស្លាប់ទេហើយនឹងមានជីវិតអស់កល្បជានិច្ចវិញ ។ ឥឡូវនេះ អ័ដាមបានផ្តាច់
សេចក្តីតាំងសញ្ញា គាត់មិនអាចជួយខ្លួនគាត់បានតែស្លាប់ ។ នៅក្នុងសេចក្តី
តាំងសញ្ញាការងារ គាត់គ្មានផ្លូវនៃជីវិតទេ ។ ប៉ុន្តែព្រះទ្រង់នឹកចាំពីសេចក្តីមេត្តា
ករុណានៅក្នុងសេចក្តីក្រោធរបស់ព្រះ... (ហាបាគុក 3:2 ដូចជាការបើកស
ម្តែងនៃលោកុប្បត្តិ 3:15 ទ្រង់បានសន្យានឹងផ្តល់សេចក្តីសង្គ្រោះនៃមនុស្សស្រប
តាមបើកសម្តែងនៃលោកុប្បត្តិ 3:15 ដែលជាសេចក្តីតាំងសញ្ញានៃព្រះគុណ ។
ម្យ៉ាងទៀត ពេលដែលព្រះដាក់ទោសដល់មនុស្សមានបាបព្រះបានសន្យាថានឹង
ផ្តល់ជីវិតអស់កល្បជានិច្ចតាមរយៈព្រះគ្រីស្ទ ។ ហើយលោកុប្បត្តិ 3:9-24 ក៏
បានលាតត្រដាងថា ទោះជាព្រះបានដាក់សេចក្តីក្រោធដល់អ័ដាម និងអេវ៉ាក៏
ដោយ ក៏មានរួមបញ្ចូលនូវព្រះគុណរបស់ទ្រង់ដែរ ។ (1) នៅពេលដែលព្រះ
បានមករកអ័ដាមដំបូង វាគឺជាសកម្មភាពនៃព្រះគុណ (លោកុប្បត្តិ 3:9) (2)
អេវ៉ាបានទទួលការឈឺចាប់ពីកំណើត ប៉ុន្តែនាងបានបង្កើតកូនមក នោះគឺជាព្រះ
គុណរបស់ព្រះ ។ (លោកុប្បត្តិ 3:16 ធីម៉ូថេទី1 2:15. (លោកុប្បត្តិ 3:23)

(3) ទោះបីជាអ័ដាម និងអេវ៉ាត្រូវបានបណ្តេញចេញពីសួនច្បារអេដែនក៏ដោយ
ក៏ពួកគេបានបង្កើតវប្បធម៌នៅលើផែនដីនេះ ក៏ជាព្រះគុណផងដែរ ។ ក្រោយពី
មនុស្សបានប្រព្រឹត្តិបាប គាត់បានទទួលសេចក្តីក្រោធពីព្រះនិងសេចក្តីមេត្តា
ករុណារបស់ព្រះផងដែរ ។ (H. Bavinck, Na den valtreedt er dus

aanstonds tweeerlei principe in working: torn en genade, gerechtigheid en barmhartigheid. – Gereformeerde Dogmatiek, III,

1910, Kampen, J.H. Kok, ទំព័រ 205) ។ បន្ទាប់មក នៅក្នុងកិច្ចសន្យា
នៃសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់ព្រះសម្រាប់អ័ដាម និងអេវ៉ា (លោកុប្បត្តិ 3:15) តើ
ព្រះគុណរបស់ទ្រង់បានបង្ហាញខ្លួនសារអ្វីខ្លះ? វាគឺជាការសន្យាដែលទ្រង់ប្រទាន
ពរឱ្យយកឈ្នះអារក្ស ។ ការយកឈ្នះគឺគ្រាន់តែជាសេចក្តីសង្គ្រោះប៉ុណ្ណោះ ។
(យ៉ូហាន 12:31, រ៉ូម 16:20) ឧតម្តីដែលសន្យាថានឹងទទួលជ័យជម្នះនេះគឺ
លោកុប្បត្តិ 3:15 ពោលគឺ «អញនឹងធ្វើឱ្យឯង និងស្ត្រី គឺជាពូជឯង និងពូជ
នាងមានសេចក្តីខ្មាំងនឹងគ្នា ពូជនាងនឹងកិនក្បាលឯង ហើយឯងនឹងចឹកកែង
ជើងគេ» ។ ក្នុងពាក្យនេះយើងផ្ដោតលើសេចក្តីពិតសំខាន់ៗចំនួនបួន នោះគឺ
(1) អ្នកដែលធ្វើឲ្យមានឯកភាពរវាងមនុស្ស និងអារក្ស គឺមានតែព្រះ
ប៉ុណ្ណោះ ។ នៅទីនេះ «អញនឹងដាក់» ចង្អុលបង្ហាញអត្ថន័យ ។
ដូចជាការសង្គ្រោះនឹងត្រូវបានសម្រេចដោយតែព្រះចេស្ដារបស់ព្រះ ។ (2)
ត្រង់ចំណុចដែលមនុស្សដែលក្លាយជាខ្មាំងសត្រូវនឹងសាតាំងបានរួចជីវិត (អ្នក
ដែលបានជីវិតអស់កល្បជានិច្ច) ការពិតដែលមនុស្សបានស្តាប់តាមពាក្យរបស់
សាតាំង គឺសេចក្តីស្លាប់ ។ ប៉ុន្តែនៅពេលអនាគត ថ្ងៃដែលជាសត្រូវនឹងអារក្ស
នឹងមកដល់ក្នុងពេលឆាប់ៗ ។ (3) សកម្មភាពនៃខ្មាំងសត្រូវរវាងពូជរបស់ស្ត្រី
និងកូនចៅរបស់អារក្សសាតាំងនឹងត្រូវបន្ត ។ វាមានន័យថាមានមនុស្ស
ដែលបានជ្រើសរើស ហើយម្ខាងទៀតមានអ្នកដើរតាមអារក្ស ។ រូបកាយរបស់
អ្នកដែលដើរតាមអារក្សសាតាំង មិនមែនចេញពីអារក្សទេ តែគំនិតរបស់គេដើរ
តាមវិញ្ញាណអាក្រក់ ។ (យ៉ូហាន 8:44) (4) ជ័យជម្នះរបស់មនុស្សដែលបាន

ជ្រើសរើសនឹងត្រូវសម្រេចដោយការកិនក្បាលអារក្ស ។ ដូច្នេះ ជាការសន្យានៃ សេចក្តីសង្គ្រោះដែលព្រះបានប្រទានដល់មនុស្ស នោះជាការឈ្នួតប្រគល់ ដូច ជាការបញ្ចេញមតិថាពួកគេយកឈ្នះអារក្សបានតាមរយៈព្រះគុណរបស់ព្រះ ។ ទី បំផុតការសន្យាគឺមានយល់ឃើញដូចគ្នាទៅនឹងទិដ្ឋភាពនៃសេចក្តីសង្គ្រោះនៅក្នុង ព្រះគម្ពីរសញ្ញាថ្មី ។ (វិវរណ 17:14) ដូច្នេះ យើងគិតអំពីវានៅត្រង់នេះ ពាក្យ ថា «ពូជស្រី» មិនបានចង្អុលប្រាប់ពីព្រះមេស៊ីដោយប្រយោលនោះទេ វារួម បញ្ចូលជាមួយសារជាតំណាងនៃមនុស្សដែលបានជ្រើសរើស ។ វាមានន័យថាព្រះ ដែលផ្តល់ការសន្យាបានតែងតាំងជាពូជពង្ស (ព្រះមេស៊ី) ដែលអាចតំណាងនៅ ក្នុងពូជរបស់ស្រី ។ ជាពិសេសនៅក្នុង លោកុប្បត្តិ 3:15 «ពូជនាងនឹងកិន ក្បាលឯង» គឺជាចំណុចដ៏គួរឲ្យចាប់អារម្មណ៍របស់យើង ។ ជាការពិតណាស់ វាមានន័យថា អ្នកជឿលើព្រះគ្រីស្ទ ទទួលបានជីវិតអស់កល្បជានិច្ច ដោយយក ឈ្នះលើអំពើបាប និងអារក្ស ។ ហេតុនេះហើយបានជាប៉ុលបាននិយាយថា ៖ « ឯព្រះនៃសេចក្តីសុខសាន្ត នៅបន្តិចទៀតទ្រង់នឹងកិនអារក្សសាតាំងឲ្យនៅក្រោម ជើងអ្នករាល់គ្នាហើយ សូមឲ្យអ្នករាល់គ្នាបានប្រកបដោយនូវព្រះគុណនៃពញ្ញៈ យេស៊ូវគ្រីស្ទ ជាព្រះនៃយើងចុះ (រ៉ូម 16:20) ។ ការស្លាប់របស់មនុស្សត្រូវបាន ដោះស្រាយដោយការយកឈ្នះលើអំពើបាបនិងអារក្ស (លោកុប្បត្តិ 3:15) ។ ទ សូនៈនៃការសង្គ្រោះនេះបាននិយាយថាការស្លាប់របស់មនុស្សគឺជាសត្រូវខាងក្រៅ និងខ្លឹមសាររបស់មនុស្ស ។ អាស្រ័យហេតុនេះ ទស្សនៈនៃការសង្គ្រោះនេះ បង្ហាញថា ទស្សនៈនៃអត្ថិភាពនិយមគឺមិនត្រឹមត្រូវទេ ។ លោក Karl Barth ដែលជាអ្នកបង្កើតអត្ថិភាពបាននិយាយថា ៖ ការស្លាប់គឺជាខ្លឹមសាររបស់មនុស្ស

វាត្រូវបានគ្រប់គ្រងជាកម្មសិទ្ធិរបស់លំដាប់មួយនៃការបង្កើតវាជាការល្អ ។ ដូច្នេះ ភាពជាមនុស្សនឹងត្រូវបញ្ចប់ ហើយនឹងត្រូវស្លាប់ ។ “(Es gehört auch zu des Menschen Natur, es ist auch Gottes Schopfung, die es so bestimmt und geordnet hat und es ist insoferngut und recht so, dass das Sein des Mechen in der Zeit endlich, dass der Mesch: / sterblich III. 2, § 770) ។ លោកបានសង្កត់ធ្ងន់ថា ក្រោយពីមនុស្សស្លាប់ទៅ ភាពជាមនុស្សមិនអាចបន្តបានយ៉ាងខ្លាំងនោះទេ ។ (Der Mensch als solcher Mensch sterblich ist: - K. D. III/2, p 770) ។ លោក Barth បាននិយាយថា “ការស្លាប់របស់មនុស្សជាកម្មសិទ្ធិរបស់ធម្មជាតិដែលលំដាប់នៃការបង្កើតរបស់ព្រះ វាជាការល្អ” ។ ពាក្យនេះផ្ទុយទៅនឹងលោកុប្បត្តិ 2:17 ។ លោកុប្បត្តិ 2:17 បានចែងថា ៖ «តែងត្រង់ដើមដឹងខុសត្រូវ នោះមិនត្រូវឲ្យឯងស៊ីផលឡើយ ដ្បិតនៅថ្ងៃដែលឯងស៊ី នោះនឹងត្រូវស្លាប់ជាមិនខាន» ។ ពាក្យនេះបានលាតត្រដាងយ៉ាងច្បាស់ថា បើអ្នកជាមិនបានស៊ីផលនៃដើមឈើដឹងខុស ត្រូវទេ នោះគាត់អាចនឹងមានជីវិតអស់កល្បជានិច្ច ។ ហេតុនេះហើយបានជាសេចក្តីស្លាប់មិនមែនជារបស់មនុស្សខ្លួនឯងទេ គឺបានចូលមកពីខាងក្រៅ ជាអំណាចនៃអារក្ស និងអំពើបាប ។ ដូច្នេះដើម្បីយកឈ្នះអារក្ស និងអំពើបាបក្នុងព្រះគ្រីស្ទ គាត់នឹងបានសង្គ្រោះ (ជីវិតអស់កល្បជានិច្ច) (លោកុប្បត្តិ 3:15) ដូច្នេះ បទគម្ពីរបាននិយាយអំពីសង្គ្រាមខាងវិញ្ញាណច្រើន ។ ព្រះយេស៊ូវទ្រង់មានបន្ទូលថា ខ្ញុំឈ្នះលោកីយ៍” (យ៉ូហាន 16:33) រ៉ូម 8:37 មានបន្ទូលថា “ទេ គឺក្នុងសេចក្តីទាំងនោះយើងខ្ញុំរំសេសលើសជាងអ្នកមានជ័យជំនះទៅទៀតដោយសារព្រះអង្គទ្រង់ស្រឡាញ់យើង” ។

ហើយ កូរិនថូសទី១ 15:5និយាយថា « តែអរព្រះគុណដល់ព្រះអង្គ ពីព្រោះ
 ទ្រង់ប្រទានឲ្យយើងមានជ័យជំនះ ដោយសារពញ្ជារបស់យើងស្ទើរតែគ្រប់គ្រាន់ ជាព្រះអង្គ
 ម្ចាស់នៃយើង ។ អេភេសូរ 6:11 ចែងថា “ចូរពាក់គ្រឿងសឹករបស់ព្រះ
 ទាំងមូល ដើម្បីឲ្យអ្នកអាចទប់ទល់នឹងផែនការរបស់អារក្ស ។ ” ហើយ Col
 2:15 និយាយថាជ័យជំនះនៃលើឆ្មាង ។ អំណះអំណាង ៖ ការរិះគន់ទស្សនៈនៃ
 ប្រភពដើមនៃសាសនាមិនពិតទស្សនៈនៃប្រភពដើមនៃរឿងទាំងអស់ដែលរឿងរ៉ាវ
 របស់ពួកអ្នកមិនជឿដែលបានលើកឡើងនោះគឺមិនអាចទុកចិត្តបានទេ ។ (1)
 នៅក្នុងរឿងរ៉ាវនៃបាប៊ីឡូន Mardock ព្រះរបស់គេបានប្រយុទ្ធជាមួយ Tiamat
 នាគនិងយកឈ្នះវាហើយគាត់បានបង្កើតស្ថានសួគ៌ផែនដីនិងចក្រភពស្ថានសួគ៌
 ហើយបានបង្កើតមនុស្សដោយឈាម Kinguoc ដែលជាមេទ័ពរបស់ Tiamat
 ។ (2) នៅក្នុងទេវកថានៃទេវកថាអេហ្ស៊ីប Atoem ដែលស្ថិតនៅលើទឹកបាន
 បង្កើតព្រះ Sjoe និង Tefnet ហើយក៏នៅកណ្តាលទឹក Keb (ដី) និង
 Noet = ស្ថានសួគ៌) បានចាកចេញ ។ Sjoe នៅខាងលើបានស្រែកឃ្លាន
 Noet នៅលើផែនដី ។ (3) នៅក្នុងទេវកថារបស់ Benige នៅដើមដំបូង
 មានសារធាតុច្របូកច្របល់ដ៏ខ្មៅងងឹត និងអំណាច នៅទីនោះ មេរោគ និង
 ភក់ត្រូវបាននាំមក ហើយនៅទីនោះមានជីវិត ។ (៤) ក្នុងអរិយសាវ័ករបស់
 ឥណ្ឌា កាលដើមថា តាដ មានន័យថា ច្រកចេញមួយយ៉ាងដាច់ស្រយាល
 បន្ទាប់ពីការតាំងចិត្តនោះ ច្បាប់ សច្ចៈ សមុទ្រ វេលា ថ្ងៃ យប់ ថ្ងៃនិង ខែ
 ឋានសួគ៌ និងផែនដី បរិយាកាសជាដើម បានកើតឡើង តាមលំដាប់លំដោ
 យ ។ (5) Avesta ជាភាសា Persian បាននិយាយថាកាលពីដើម Ahura
 Mazda ដែលជាព្រះនៃប្រាជ្ញាបានបង្កើតពិភពលោកដ៏ល្អនៅទីនោះ

Angramainyoc ដែលជាព្រះអាក្រក់បានបង្កើតពិភពលោកផ្ទុយ ។ (6) នៅក្នុងទេវកថា Geek នៅដើមដំបូងមានការភ័ន្តច្រឡំ ។ បន្ទាប់ពីនោះផែនដីក៏កើតឡើង ហើយមនុស្សក៏កើតឡើង ហើយក៏កើតឡើងនៅភាពងងឹតនិងយប់ក៏បានកើតឡើងដែរ ។ ដោយការបង្រួបបង្រួមគ្នានៃធាតុទាំងពីរនេះបានបង្កើតខ្យល់និងថ្ងៃ ។ ហើយព្រះផ្សេងៗក៏ត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយអាពាហ៍ពិពាហ៍នៃផែនដី និងស្ថានសួគ៌ ។ (7) នៅក្នុងការគិតឬរឿងរ៉ាវរបស់ចិន Ban KO ត្រូវបានគេហៅសម្រាប់មនុស្សយក្សដើម ហើយបន្ទាប់ពីការស្លាប់របស់គាត់គ្រប់ផ្នែកនៃរាងកាយរបស់គាត់បានបង្កើតអ្វីៗទាំងអស់ឡើង ។ យើងអាចដឹងថារឿងរ៉ាវខាងលើមិនអាចជឿទុកចិត្តបានទេ ហើយក៏មិនអាចទទួលយកបានដែរ ។

មូលហេតុ (1) ពួកគេបានក្លាយទៅជាទ្រីស្តីនៃសម្ព័ន្ធភាពដែលថាជារូបកាយរបស់ព្រះនោះបានបង្កើតអ្វីៗទាំងអស់ ។ បើវាជាការពិត នោះមានន័យថា ព្រះនិងរបស់ទាំងអស់ជាវត្ថុធាតុដូចគ្នា ។ នេះជាគំនិតដែលពិតប្រាកដផ្ទុយពីបទគម្ពីរ ។ (2) ពួកគេបានចេញពីគំនិតនៃព្រះចម្រុះឬព្រះផ្សេងៗ ។ ព្រះដែលស្រមើរស្រមៃបាននិយាយចុងក្រោយគឺដូចគ្នានៅនឹងមនុស្សដែរ ។ ហើយព្រះក៏មានព្រះផ្សេងៗផង ។ ចុងបញ្ចប់នេះមានរឿងផ្សេងៗជាច្រើន ដែលពួកគេបានពាក់រូបព្រះសិប្បនិម្មិត ។ គំនិតបែបនេះគឺជាគំនិតដែលកើតចេញពីមនុស្សនៃភាពងងឹត ។ (3) រឿងរ៉ាវរបស់ពួកភីស៊ានតាមពិតគឺជាលទ្ធិទ្វេនិយម បន្ទាប់មកវាជាការគិតខុសដែលមិនស្គាល់ព្រះពិតដ៏ជាព្រះដែលគ្រប់គ្រងស្ថានសួគ៌ និងផែនដីដោយអង្គទ្រង់ផ្ទាល់ ។

ជំពូក 3 ការបើកសម្តែងមុនពេលទឹកជំនន់ និងសម័យការលោកណូវ៉េ

នៅក្នុងចំណងជើងនេះការបើកសម្តែងមុនទឹកជំនន់ វាត្រូវបានដកស្រង់ការបកប្រែនៃ «ទ្រឹស្តីព្រះគម្ពីរ» ដែលសរសេរដោយបណ្ឌិត វ៉ូស (G. Vos) ។ បើកសម្តែងនៅថ្ងៃនេះត្រូវបានបើកសម្តែង ជាដំបូង ការរៀបចំកុលសម្ព័ន្ធ; ទីពីរ កិច្ចការនៃព្រះគុណមិនមានច្រើនទេ ។ ការរៀបចំកុលសម្ព័ន្ធគឺជាការរៀបចំសម្រាប់ចលនានៃការប្រោសលោះដែលនឹងត្រូវបានបង្ហាញនៅពេលអនាគត ។ នោះគឺដោយសារទឹកជំនន់ ជាដំបូង ចាំបាច់បង្កើនឲ្យមាននៅចំនួនប្រជាជនតិចតួច ។ ហើយនៅថ្ងៃទីបីអំពើបាបបានកើនឡើង វាជារឿងធម្មតាដែលកិច្ចការនៃព្រះគុណនឹងត្រូវមានកម្រិតអប្បបរមាមិនអាចកាត់បន្ថយបាន ។ ការបើកសម្តែងនៅថ្ងៃនេះត្រូវបានបង្កើតឡើងជាបួនដំណាក់កាល ។

I. ការវិវឌ្ឍន៍យ៉ាងឆាប់រហ័សនៃអំពើបាបចេញពីជួររបស់កាអ៊ីន (លោកុប្បត្តិ 4:1-24)

ពូជពង្សរបស់កាអ៊ីនត្រូវបានបង្កើតឡើងនៅក្នុងអរិយធម៌សម្ភារៈនិយម ។ វាជាកម្មសិទ្ធិរបស់ព្រះគុណនៃធម្មជាតិ ។ ប៉ុន្តែព្រះគុណនៃធម្មជាតិត្រូវបានប្រើប្រាស់ខុសដោយពួកគេហើយការកែលម្អនៃអំពើបាបត្រូវបានកើនឡើង ។ ដូចដែលយើងឃើញហើយយើងអាចមើលឃើញថាអំពើបាបដែលអ័ដាមបានប្រព្រឹត្តបាននាំមកនូវវល្លៈផលដ៏អាក្រក់ដល់ពួកគេ ។ កាអ៊ីនត្រូវបានព្រះប្រធាន ហើយមិនបានប្រើចិត្ត ហើយបានសម្លាប់អេបិល ។ ហើយដោយសារគាត់មិនបានព្យាយាមទទួលខុសត្រូវ គាត់ព្រួយបារម្ភតែពីទោសដែលគាត់ទទួល ។ នៅពេល

ដែលគាត់បានមកដល់ជំនាន់ទី 7 នៃការអ៊ីន វាលស្មៅ តន្ត្រី ឧស្សាហកម្មត្រូវបានអភិវឌ្ឍ ។ ប៉ុន្តែពួកគេមិនបានអរព្រះគុណព្រះសម្រាប់ការអភិវឌ្ឍវប្បធម៌នៅក្នុងព្រះគុណនៃធម្មជាតិទេដូចទៅវិញគាត់បាន ចាកចេញទៅឆ្ងាយ Lamech បានច្រៀងបទចម្រៀងដាវដែលជាបទចម្រៀងនៃឃាតកម្ម ។ (លោកូប្បត្តិ ៤:២៣-២៤) ។ នេះហើយជាអំពើបាបដែលឃាតកម្មជាអំណាច ។ Abs និង Lamech ត្រូវបានធ្វើបាបពួកគេបោះបង់ចោលនៅទំលាប់រៀបការម្តង បែទៅជារៀបការច្រើនដងវិញ ។ លទ្ធផលដ៏អាក្រក់ត្រូវបាននាំមកដល់ពួកគេ ។

II. ការអភិវឌ្ឍនៃពូជពង្សរបស់សេត (លោកូប្បត្តិ4:25-5:32)

នៅក្នុងពាក្យនៃការអភិវឌ្ឍន៍កូនចៅរបស់សេតកំណត់ត្រាអំពីការអភិវឌ្ឍន៍វប្បធម៌របស់ពួកគេមិនមានទេហើយមានតែចលនាប្រោសលោះប៉ុណ្ណោះដែលត្រូវបានកត់ត្រា ។ ផ្នែកមួយ ព្រះបានប្រើកុលសម្ព័ន្ធមួយចំនួន ហើយបានធ្វើឱ្យពួកគេបានអភិវឌ្ឍខាងវប្បធម៌ ម្យ៉ាងវិញទៀត ព្រះបានប្រើអ្នកដទៃជាទិដ្ឋភាពនៃសាសនា ។ ក្រោយមក ជនជាតិក្រិកបានអភិវឌ្ឍសិល្បៈ ជនជាតិរ៉ូម ច្បាប់ និងនយោបាយ ។ ប្រជាជាតិទាំងពីរនេះត្រូវបានប្រើប្រាស់នៅតំបន់វប្បធម៌ ។ កូនចៅរបស់សេតនៅសម័យបុរាណគឺមានទំនាក់ទំនងទៅនឹងចលនាប្រោសលោះដូចគ្នានេះដែរ ប៉ុន្តែអ្វីដែលយើងត្រូវប្រយ័ត្នចំពោះចំណុចដែលចលនានេះក៏បានទទួលតួនាទីតិចជាងគេដែរ ។ វាត្រូវបានកត់ត្រាចេញមកតែពីមនុស្សពិសេសក្នុងតំបន់នេះតែប៉ុណ្ណោះដែលត្រូវបានគេប្រៀបធៀបជាមួយនឹងមនុស្សមួយចំនួននៅក្នុងត្រកូលការ៉ាអ៊ីន ។ នោះគឺដូចដែលការ៉ាអ៊ីន និងអេបិលត្រូវបានគេប្រៀបធៀប

គ្នា អេណុកដែលជាកូនរបស់កាអ៊ីន (4:17) និងហេណុក (5:6) ជាកូនរបស់សេតបានផ្ទុយគ្នា ។ ហើយបន្តិចម្តងៗ ហេណុក ដែលជាកូនចៅរបស់សេត (5:21-24) ឡាម៉េក ដែលជាកូនចៅរបស់កាអ៊ីន (4:23-24) ត្រូវបានផ្ទុយគ្នាទៅវិញទៅមក ។ ការបើកសម្តែងបានបង្ហាញដោយជីវិតរបស់ហេណុក ខណៈដែលមនុស្សត្រូវបានយកមកចេញជាថ្មី ហើយត្រូវបានស្តារឡើងវិញនូវការប្រកបជាមួយព្រះគឺដើម្បីបានសង្គ្រោះដោយរើសចេញសេចក្តីស្លាប់ ។ ហើយឡាម៉េកដែលជាកូនចៅរបស់សេត (5:27) និយាយទៅកាន់កំណើតរបស់ណូអេថា “ ហើយដាក់ឈ្មោះគាត់ថាណូអេដោយនិយាយថា” ចេញពីដីដែលព្រះបានដាក់បណ្តាសាម្នាក់នេះគាត់នឹងធ្វើឱ្យយើងបានឆ្ងល់ស្បើយពីការងាររបស់យើងនិងពី ការលំបាកនៃដែរបស់យើង» ។ វាជាគំនិតដែលបង្ហាញចាត់ចែងរួចផុតពីបណ្តាសា ។ នេះក៏ផ្ទុយទៅនឹងការគិតរបស់មនុស្សនៅក្នុងជួរត្រកូលរបស់កាអ៊ីន ពោលគឺពួកគេមិនមានអារម្មណ៍ថាទទួលបានត្រូវបណ្តាសាពីបុព្វបុរសរបស់ពួកគេទេហើយពួកគេបានព្យាយាមទទួលបានការល្អឯលោមពីការអភិវឌ្ឍន៍វប្បធម៌ដោយចុះកិច្ចសន្យា ។ គ្រាន់តែចលនានៃការប្រោសលោះនៅក្នុងថ្ងៃនេះត្រូវបានរាប់ថាទន់ខ្សោយយ៉ាងខ្លាំង អំពើបាបមានការទំនោរទៅនឹងការអភិវឌ្ឍយ៉ាងខ្លាំង ។

III. ការរីករាលដាលនៃអំពើបាបតាមរយៈអាពាហ៍ពិពាហ៍រវាងកូនរបស់កាអ៊ីន និងកូនរបស់សេត

ព្រឹត្តិការណ៍នេះត្រូវបានធ្វើឡើងដោយការសម្របសម្រួលតាមរយៈការរៀបការក្នុងកូនចៅរបស់សេត លោកុប្បត្តិ 6:2 ចែងថា ៖ «នោះកូនរបស់ព្រះបានឃើញ

ថាកូនស្រីរបស់មនុស្សថាជាស្រស់ល្អក៏យកធ្វើជាប្រពន្ធតាមតែចិត្តគេទៅ ។

"នៅទីនេះ "កូនប្រុសរបស់ព្រះ " ចង្អុលបង្ហាញកូនចៅ របស់សេត ។ ប៉ុន្តែមានទ្រឹស្តីដែលគេចង់សំដៅលើទេវតា ប៉ុន្តែវាមិនមែនជាទ្រឹស្តី ត្រឹមត្រូវទេ ។ (1) ប្រសិនបើទ្រឹស្តីនេះត្រឹមត្រូវ ប្រវត្តិនៃអំពើបាបខាងលើនេះ មិនមែនជាប្រវត្តិនៃភាពធ្លាក់ក្នុងអំពើបាបរបស់មនុស្សជាតិ ដែលត្រូវបានផ្លាស់ប្តូរ ទៅជាប្រវត្តិនៃអំពើអាក្រក់របស់ទេវតានោះទេ ។ វាធ្វើឱ្យបរិបទខុសពីធម្មជាតិ ។

(2) លក្ខណៈវិនិច្ឆ័យរបស់ពួកអ្នកប្រាជ្ញដែលពាក្យថា «កូនរបស់ព្រះ» ចង្អុលបង្ហាញថាជាពួកទេវតា ដោយយោងទៅលើយូដាស 6-7 វានិយាយថា "6 ទោះទាំងពួកទេវតាដែលមិនបានរក្សាសណ្ឋានដើមរបស់ខ្លួនគឺជាទេវតាដែល បោះបង់ចោលទីលំនៅចេញ នោះទ្រង់បានឃុំក្នុងសេចក្តីងងឹតទាំងជាប់ចំណង អស់កល្បជានិច្ច ទុកសំរាប់នឹងជំនុំជំរះនៅថ្ងៃដ៏ធំនោះ 7 ដូចជាក្រុងសូដុម និងក្រុងកូម៉ូរ៉ា ហើយអស់ទាំងទីក្រុងនៅជុំវិញដែរដែលគេបានប្រគល់ខ្លួនទៅ ប្រព្រឹត្តសេចក្តីកំផិតដូចគ្នា ទាំងបណ្តោយទៅតាមសាច់ដទៃ ហើយទ្រង់បានតាំង អ្នកទាំងនោះទុកជាក្បួន ឲ្យគេរងទុក្ខទោស ក្នុងភ្លើងដ៏ឆេះអស់កល្បជានិច្ច ។ "ប៉ុន្តែនៅទីនេះ "រូបដូចគ្នា" មិនមែនមានន័យថាជារូបទេវតាទេ តែជារូបនៃ ពួកខុសឆ្គងនៅសម័យយូដាស ។ ចំណង់ផ្សេងទៀត (សាច់ឈាម) ចង្អុលទៅ លើការប្រើការរួមភេទដែលមិនសមនឹងសណ្តាប់ធ្នាប់ធម្មជាតិ ។ (នោះគឺវាដូចជា អំពើបាបរបស់មនុស្សស្រឡាញ់ភេទដូចគ្នា) (3) Anell ដូចលោកុប្បត្តិ 6:2 «នោះពួកកូនប្រុសរបស់ព្រះ គេឃើញកូនស្រីរបស់មនុស្សថាជាស្រស់ល្អ ក៏យក ធ្វើជាប្រពន្ធតាមតែចិត្តគេទៅ "មានន័យថា ពួកគេបានយកប្រពន្ធហើយរស់នៅ ជាមួយគ្នាជាអចិន្ត្រៃយ៍ ។ ការគិតថាទេវតាបង្កើតក្រុមគ្រួសារ ហើយរស់នៅជា

មួយគ្នា មិនត្រូវបានកំណត់តាមបទគម្ពីរទេ ។ សូមមើល ម៉ាថាយ 22:30 ។ អ្វីដែលការពិតនៃផ្នែកនេះ (លោកុប្បត្តិ 6:1-2) និយាយជាបន្តបន្ទាប់ធ្វើឱ្យយើងដឹងថាកូនរបស់អ្នកថ្វាយយញ្ញបូជាគឺជាត្រកូលរបស់សេតត្រូវបាន រៀបការសូម្បីតែពូជអ្នកថ្វាយយញ្ញបូជាក៏ត្រូវបានខូច ។ ម្យ៉ាងទៀត ពូជអ្នកថ្វាយយញ្ញបូជាត្រូវបានគេសម្រុះសម្រួលជាមួយនឹងពូជទុច្ចរិត ដែលពិភពលោកត្រូវបានផ្លាស់ប្តូរទៅជាពិភពងងឹត ។ លោកុប្បត្តិ ជំពូកទី6 បាននិយាយជាច្រើនពីភាពខូចបង់របស់មនុស្ស ពោលគឺវានិយាយថា “អំពើទុច្ចរិតរបស់មនុស្សគឺធំធេងណាស់នៅលើផែនដី” (5) “ឥឡូវនេះ ផែនដីបានខូចនៅចំពោះព្រះនេត្ររបស់ព្រះ” (11) “ហើយព្រះយេស៊ូវ មានបន្ទូលទៅល្អអេថា៖ «ដ្បិតផែនដីពោរពេញទៅដោយអំពើបាបដោយសារពួកគេ ។” (13)

IV. ការជំនុំជំរះនៃទឹកជំនន់ (លោកុប្បត្តិ 6:3-9:17)

ព្រះបានព្យាយាមដាក់ទោសពិភពលោកដែលពោរពេញទៅដោយអំពើបាបនិងអំពើអាក្រក់ ។ ដូច្នេះទ្រង់បានកំណត់រយៈពេល 120 ឆ្នាំ ហើយបានបង្កើតល្អអេដើម្បីប្រកាសពីការប្រែចិត្ត ។ (ក្នុងការរៀបចំទូក) យោងតាម ពេត្រុសទី 2 2:5 ។ បន្ទាប់មក ដោយសារគ្មាននរណាម្នាក់ លើកលែងតែសមាជិកគ្រួសារ 8 នាក់របស់ល្អអេតែប៉ុណ្ណោះដែល ប្រែចិត្ត ព្រះបានបំផ្លាញមនុស្សទាំងអស់ដោយទឹកជំនន់ ។ អ្នកវិះគន់ជាន់ខ្ពស់បានបដិសេធព្រឹត្តិការណ៍នៃគ្រួសារទឹកជំនន់តាមលក្ខណៈវិនិច្ឆ័យនៃពាក្យ “Nephilim” ។ ពោលគឺគេអះអាងថាកុលសម្ព័ន្ធនេះហ្នឹងមាននៅស្រុកកាណានក្នុងសម័យលោកម៉ូសេ (ជនគណនា 13:33) ប្រសិនបើការបំផ្លិចបំផ្លាញនៃពិភពលោកគឺជាការពិត នោះ

ការពិតដែលកុលសម្ព័ន្ធនេះហ្នឹងមាននៅថ្ងៃម៉្លេះមិនអាចយល់បានឡើយ ។
 ប៉ុន្តែទ្រឹស្តីមិនត្រូវបានបង្កើតឡើងទេ ។ ក្នុងនាមជាអ្នកស៊ើបការណ៍ ដែលបាន
 ស៊ើបអង្កេតលើទឹកដីកាណានបានរាយការណ៍ពីពាក្យថា ដីនោះមានជនជាតិនិហ្នឹង
 លអាចត្រូវបានបកប្រែជាពីរយ៉ាង គឺវាត្រូវបានគេបកប្រែថាជាយក្ស (LXX)
 ឬជាអ្នកវាយប្រហារ ។ ដូច្នេះ Nephilim មិនមែនជាសព្វនាមទេ ប៉ុន្តែជំនាន់
 ក្រោយគេអាចប្រើបានចំពោះជាតិខ្លាំងមួយចំនួន ។ ឬទោះបីជាវាជាសព្វនាមក៏
 ដោយ ក៏អ្នកស៊ើបការណ៍ដែលបានទៅស្រុកកាណានបានប្រើពាក្យនេះថា «
 មនុស្សដូចជាសាសន៍នីហ្នឹងហ្នឹង» ។ (H Green, The unity of Book
 of Genesis, 1895's son's Scribner, ទំព័រ 57-58) អ្នករិះ
 គន់ជាន់ខ្ពស់ថា រឿងទឹកជំនន់នេះ បង្រួបបង្រួមឯកសារពីរ ព្រោះមានរឿងដ
 ដែលៗ ហើយចំណុចផ្ទុយគ្នាក្នុងកំណត់ហេតុ ។ ប៉ុន្តែរចនាប័ទ្មដដែលៗគឺជា
 រចនាប័ទ្មផ្ទុយគ្នានៅក្នុងវេយ្យាករណ៍ភាសាហេព្រើរមិនមានបញ្ហាអ្វីនោះទេ ។
 ហើយគេអាចបកស្រាយបានថា ក្នុងព្រឹត្តិការណ៍ដូចគ្នានេះ មាតិកាផ្សេងទៀត
 អាចត្រូវបានគេបង្ហាញ ។ ភាពមិនស៊ីសង្វាក់គ្នានេះបង្ហាញថា អ្នកនិពន្ធខ្លះមិន
 បានបង្រួបបង្រួមឯកសារទេ ។ ប្រសិនបើអ្នកនិពន្ធបង្រួបបង្រួមឯកសារនោះ
 គាត់នឹងដកចំណុចដែលមិនស្របគ្នា ។ តាមរយៈព្រឹត្តិការណ៍នៃទឹកជំនន់អ្វីដែល
 យើងឃើញគឺជាការពិតដែលថាព្រះជាសេចក្តីយុត្តិធម៌និងសេចក្តីមេត្តាករុណា ។

1. សេចក្តីយុត្តិធម៌នៃព្រះ

ដោយសារព្រះមិនអាចបំផ្លាញពិភពលោកដោយទឹកជំនន់ ស្ថានភាពនៃអំពើបាប

និងអំពើអាក្រក់នៅក្នុងពិភពលោកគឺធ្ងន់ធ្ងរណាស់ ។ ដូចដែល H. Bavinck
បាននិយាយពេលវេលាដ៏លឿនលឿននៃអំពើបាបដូចជាថ្ងៃនឹងកើតឡើងនៅមុនថ្ងៃ
ដែលព្រះយេស៊ូវយាងមកជាលើកទីពីរ ។ (ម៉ថាយ 24:37-39)

(Gereformeerde Dogmatick III, ទំព័រ 226) រឿងទឹកជំនន់កើតមានក្នុង
ជាតិសាស្ត្រដទៃពីបុរាណ ។ ជាពិសេសភស្តុតាងនៃទឹកជំនន់បុរាណដែលបាន
កើតឡើងនៅទឹកដីខាងដេអាចត្រូវបានគេសំដៅទៅ ដូចគ្នា ។ យោងតាម
របាយការណ៍របស់អ្នកបុរាណវិទ្យាម្នាក់ឈ្មោះ Woolly ដែលបានដឹកកាយជា
រឿងរាល់ឆ្នាំតាំងពីឆ្នាំ 1927 គាត់បានរកឃើញភក់ទំហំ 240 សង់ទីម៉ែត្រនៅ
ក្នុងដី Ur in Chaldea ដែលបង្ហាញពីភស្តុតាងនៃទឹកជំនន់នៅសម័យណូអេ ។
យើងជឿថាទឹកជំនន់នៃសម័យលោកណូអេគឺជារឿងប្រវត្តិសាស្ត្រតាមរយៈភស្តុ
តាងនេះ ។ ហើយក៏មានអ្នកវិចិត្រខ្ពស់ថាព្រឹត្តិការណ៍នៃទឹកជំនន់ណូអេចេញពី
រឿងទឹកជំនន់បាប៊ីឡូន ។ តាមដំណើររឿងទឹកជំនន់បាប៊ីឡូន នៅថ្ងៃដែលស្តេច
អ៊ូរុក គឺលហ្គាមីស និងអ៊ុតណាភីធីមបានសង់សំពៅមួយតាមការណែនាំរបស់ព្រះ
អេ ។ ហើយដើម្បីដឹងពីភស្តុតាងនៃទឹកជំនន់ គាត់បានបញ្ជូនសត្វស្លាបទៅខាង
ក្រៅ ទីបំផុតនោះកប៉ាល់ក៏បានមកដល់កំពូលភ្នំមួយ ។ ហើយ Utnapishtim
ថ្វាយដង្ហាយដល់ព្រះបន្ទាប់ពីទឹកជំនន់ព្រះត្រូវបានប្រមូលផ្តុំដូចជាហ្វូងរុយ ។

ប៉ុន្តែទ្រឹស្តីរបស់អ្នកវិចិត្រខ្ពស់ដែលថាព្រឹត្តិការណ៍នៃទឹកជំនន់ Noahic
ចេញពីរឿងកខ្វក់បែបនេះមិនអាចបង្កើតបានទេ ។ រឿងទឹកជំនន់នៅបាប៊ីឡូនគឺ
ជាពហុនិយម ឬពួកដែលជឿលើព្រះច្រើន ប៉ុន្តែព្រឹត្តិការណ៍នៃទឹកជំនន់គឺជាអ្នក
ដែលជឿលើព្រះ ។ រឿងទឹកជំនន់បាប៊ីឡូនគឺគ្មានសីលធម៌ ឬមិនសមហេតុផល
ប៉ុន្តែព្រឹត្តិការណ៍នៃទឹកជំនន់ណូអេគឺមានហេតុផល និងក្រមសីលធម៌ ។

2. សេចក្តីមេត្តាករុណានៃព្រះ

ព្រះបានដោះស្រាយកិច្ចព្រមព្រៀងនៃធម្មជាតិចំពោះល្អអេ និងពិភពនៃធម្មជាតិ ដែលមានន័យថាទ្រង់នឹងមិនបំផ្លាញផែនដី និងពិភពលោកនៃធម្មជាតិម្តងទៀត ដោយទឹកជំនន់នោះទេ ។ (លោកុប្បត្តិ 8:20-9:17) ។

(1) ទំនាក់ទំនងរវាងសេចក្តីតាំងសញ្ញានៃធម្មជាតិ និងសេចក្តីតាំងសញ្ញានៃព្រះ គុណ 1) ភាពស្មោះត្រង់នៃសេចក្តីតាំងសញ្ញានៃធម្មជាតិធានានូវភាពស្មោះត្រង់ នៃកិច្ចព្រមព្រៀងនៃព្រះគុណ (Oehler, Theology of the Old Testament, p 56) នោះគឺយើងឃើញថាព្រះរក្សាលើសេចក្តីតាំងសញ្ញានៃធម្មជាតិ ហើយវា ត្រូវបានបើកសម្តែងយ៉ាងច្បាស់ថា ទ្រង់នឹងបន្តកិច្ចព្រមព្រៀងនៃព្រះគុណដោយ ស្មោះត្រង់ ។ 2) យោងតាមសេចក្តីតាំងសញ្ញានៃធម្មជាតិ វត្ថុនៃសេចក្តីតាំង សញ្ញានៃព្រះគុណ (នោះគឺជាមនុស្សជាតិនិងធម្មជាតិរុងរឿងឡើង) ព្រះចង់ឱ្យ អ្នកដែលបានសង្គ្រោះនឹងក្លាយទៅជាប្លង់មនុស្សដ៏ច្រើន (ធីម៉ូថេទី 1 2:4) សូម មើលវិវរណៈ 7:4 ពាក្យដែលថាព្រះបានបង្កើតមនុស្ស ហើយបានប្រទានពរផង ដែរគឺ « ទ្រង់ប្រទានពរដល់គេ ហើយមានព្រះបន្ទូលថា ៖ «ចូរបង្កើតកូនឲ្យចំ រើនជាច្រើនឡើង ឲ្យមានពេញពាសលើផែនដីចុះ» (លោកុប្បត្តិ 9:២៨) 3) បន្ទាប់ពីបានបំពេញសេចក្តីតាំងសញ្ញានៃព្រះគុណ សេចក្តីតាំងសញ្ញានៃធម្មជាតិ ក៏ត្រូវបានបញ្ចប់ហើយបន្ទាប់មកអ្វីៗទាំងអស់ព្រះបានបង្កើតក៏កើតឡើងវិញ ។ សូមមើល រ៉ូម 8:19-23, ពេត្រុសទី 2 3:13 វិវរណៈ 21:5 (K. Schilder, Wat is de Hemel, ការបកប្រែជាភាសាអង់គ្លេស, ទំព័រ 35) បារីក (Bavick)ក៏បាននិយាយផងដែរថា « ព្រះវរបិតា ព្រះរាជបុត្រា និងព្រះ

វិញ្ញាណបរិសុទ្ធបានរៀបចំសេចក្តីតាំងសញ្ញានៃព្រះគុណ ដោយសេចក្តីតាំងសញ្ញា នៃធម្មជាតិហើយបានបញ្ចប់សេចក្តីតាំងសញ្ញានៃធម្មជាតិជាមួយនឹងសេចក្តីតាំង សញ្ញានៃព្រះគុណ» ។ (Gereformeerde Dogmatiek III ទំព័រ 235) 4) ជាពិសេស បទគម្ពីរចែងថា សេចក្តីតាំងសញ្ញានៃធម្មជាតិ គឺជាប្រភេទនៃ សេចក្តីតាំងសញ្ញានៃព្រះគុណ ។ យោងតាម អេសាយ៥៤:៩ កិច្ចការ 33:25- 26 ។ (G. Vos Biblical Theology, ទំព័រ 65) វាមានន័យដូចអ្វីដែល បានរៀបរាប់ខាងលើ គឺដោយសារតែសេចក្តីតាំងសញ្ញានៃធម្មជាតិមិនអាច បំបែកចេញពីសេចក្តីតាំងសញ្ញានៃព្រះគុណបានទេ ។

(2) ភាពចាំបាច់នៃសេចក្តីតាំងសញ្ញានៃព្រះ

ភាពចាំបាច់ដែលព្រះបានកំណត់ចំពោះអត្ថបទនោះ មនុស្ស [1] គឺជាអ្នកធ្វើឱ្យ យើងជឿលើភាពស្មោះត្រង់របស់ទ្រង់ ។ ទំនាក់ទំនងរបស់មនុស្សជាមួយព្រះត្រូវ បានបង្កើតឡើងដោយជំនឿ ។ សេចក្តីជំនឿកើតឡើងក្នុងលក្ខណៈវិនិច្ឆ័យនៃ ភាពស្មោះត្រង់របស់ព្រះ ។ ភាពស្មោះត្រង់របស់ព្រះត្រូវបានធានាដោយភាព ស្មោះត្រង់នៃព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់ ។ ពេលដែលអ្វីដែលព្រះមានបន្ទូលត្រូវបាន សម្រេចតាមរយៈសេចក្តីតាំងសញ្ញាភាពស្មោះត្រង់របស់ព្រះបានលេចមក ហើយ មនុស្សដែលបានឃើញក៏ជឿលើទ្រង់ (យ៉ូហាន 13:19, 14:29, ទំនុកជំរើង 44:7, 45:21, 46:10, 48:3, 5) សូមមើល រ៉ូម 4:13-14 ។ [2]

ក្នុងការប្រព្រឹត្តចំពោះមនុស្សលោក ព្រោះព្រះមិនប្រព្រឹត្តចំពោះមនុស្សតែមួយ ជំនាន់តែព្រះប្រព្រឹត្តចំពោះមនុស្សទាំងអស់ក្នុងគ្រប់ជំនាន់ព្រះទ្រង់បានសន្យាថា

អ្វីៗទាំងឡាយនឹងមានទៅអនាគតឆ្ងាយ ។ នៅពេលដែលអ្វីៗនៃកិច្ចសន្យាត្រូវបានតែងតាំង បញ្ហានៃការសម្រេចនឹងត្រូវបានបើកបង្ហាញឱ្យឃើញ ។ (រ៉ូម 5:6 ដើម្បីថេទី 1 6:15) ជាពិសេសនៅក្នុងសេចក្តីតាំងសញ្ញានៃធម្មជាតិដែលបានធ្វើចំពោះឈ្នួរ និងធម្មជាតិព្រះបានមានបន្ទូលថា ៖ «កាលដែលផែនដីនៅសេសសល់ គ្រាប់ពូជ និងការច្រូតកាត់ ត្រជាក់ និងកម្ដៅ រដូវក្ដៅ និងរដូវវស្សា ទាំងថ្ងៃទាំងយប់ នឹងមិនបញ្ឈប់ឡើយ» ។ សេចក្តីតាំងសញ្ញានេះនឹងត្រូវបានដោះស្រាយនៅចុងបញ្ចប់នៃពិភពលោកទាំងស្រុង សូមមើលលោកុប្បត្តិ 9:11-16 ។ [3] ប្រព័ន្ធនៃសេចក្តីតាំងសញ្ញាត្រូវការជាប្រព័ន្ធនៃការសាកល្បងដែលដើម្បីសាកល្បងបុគ្គលិកលក្ខណៈនៃសាសនានិង សីលធម៌ សេចក្តីតាំងសញ្ញានៃព្រះមានលក្ខខណ្ឌដូចគ្នាចំពោះមនុស្ស ការស្តាប់បង្គាប់ចំពោះសេចក្តីតាំងសញ្ញា (នៅក្នុងសេចក្តីតាំងសញ្ញានៃការងារ ការគោរពច្បាប់ នៅក្នុងសេចក្តីតាំងសញ្ញានៃព្រះគុណ ការគោរពប្រតិបត្តិចំពោះសេចក្តីជំនឿ) ត្រូវបានបង្ហាញដោយការត្រួតពិនិត្យនៅក្នុងដំណើរការនៃរយៈពេលយូរ ។ ទោះបីជាអ្នកជឿមិនបានទទួលខ្លឹមសារនៃការសន្យាពិតប្រាកដក៏ដោយ ប៉ុន្តែពួកគេត្រូវតែជឿការសន្យារហូតដល់ទីបញ្ចប់ ។ ជំនឿអាចសម្រេចបាននូវបុគ្គលិកលក្ខណៈសីលធម៌ខាងសាសនារបស់គាត់តាមធម្មជាតិ ។ (រ៉ូម 5:3-4, 8:24-25 ពេត្រុសទី 1 1:6-7) (3) លក្ខណៈនៃសេចក្តីតាំងសញ្ញានៃព្រះ [1] ការស្រាវជ្រាវភាសាចំពោះសេចក្តីតាំងសញ្ញា ពាក្យថា " កិច្ចសន្យា " (ឬ " សេចក្តីតាំងសញ្ញា) នៅក្នុងទំនាក់ទំនងទៅនឹងសេចក្តីតាំងសញ្ញានៃធម្មជាតិ

មាននៅលោកុប្បត្តិ 9:9, 11, 17 ។ ពាក្យនេះគឺ Berit (ברית) ជាភាសាហេព្រើរគឺជាពាក្យដើម ។ យោងទៅតាមអ្នកប្រាជ្ញជាច្រើន Berit បានចេញ

មកពី Bara (២២២), វាមានន័យថាកាត់ផ្តាច់ ។ វាជាពាក្យនៃការគិត ឧបមា ថា កាលដែលកិច្ចសន្យាធ្វើសម័យបុរាណនៅជិតភូមិភាគបូព៌ា ឬបែកខាងកើត សត្វនោះត្រូវគេសម្លាប់កាត់ចោល ហើយដាក់នៅផ្នែកទាំងសងខាង (លោកុប្បត្តិ 15:10) តាមទំនៀមទម្លាប់ កាលដែលដៃគូនៃសេចក្តីតាំងសញ្ញាបានបំបែកចេញ គាត់ត្រូវត្រូវកាត់ចេញដូចជាសត្វអញ្ចឹងដែរ ។ ដូចគ្នានោះដែរ សេចក្តីតាំងសញ្ញាគួរតែត្រូវបានបំបែក ។ នៅក្នុងសេចក្តីតាំងសញ្ញានៃការងារដែលត្រូវបាន ធ្វើឡើងចំពោះអ័ដាម ពាក្យ “សេចក្តីតាំងសញ្ញា” មិនត្រូវបាន ប្រើនៅក្នុងសេចក្តីតាំងសញ្ញាជាមួយឈូអេ ហើយនិងអំប្រាហាំដូចដែលពាក្យនេះ ត្រូវបានប្រើពីដំបូងឡើយ ។ ដូចជាហ្វឺនបែបនេះ សេចក្តីតាំងសញ្ញាត្រូវបាន សង្កត់ធ្ងន់នៅក្នុងសង្គមដែលពុករលួយ បោកបញ្ឆោតច្រើនជាងថ្ងៃដែលគ្មានកំហុស ។ (H Bavinck, Gereformeerde Dogmatiek III. ទំព័រ 209) ។ [2]

លក្ខណៈនៃកិច្ចការផ្តាច់មុខរបស់ព្រះលក្ខណៈនៃកិច្ចការផ្តាច់មុខរបស់ព្រះគឺត្រូវ បានសង្កេតឃើញដោយការប្រើប្រាស់ជាប្រវត្តិសាស្ត្រនៃពាក្យសេចក្តីតាំងសញ្ញា (២២២) ។ ពាក្យនេះទាក់ទងទៅនឹងអត្ថបទដែលមិនបានចាប់អារម្មណ៍ ។ (លោកុប្បត្តិ 8:9-10, 13, យ៉ូហ 5:23, 31:1 អេសាយ 28:15, យេរេមា 33:20, 21, 25, ហូសេ 2:18-19) ។ វាមានន័យថាដោយមិនទាក់ទងនឹងឆន្ទៈរបស់ដៃ គូផ្សេងទៀតទេ គឺព្រះទ្រង់ផ្ទាល់ជាអ្នកដោះស្រាយវា ។ ដូច្នេះ ក្នុងការតាំងចិត្ត របស់ព្រះចំពោះអត្ថបទនៃសេចក្តីតាំងសញ្ញា មនុស្ស បានមកដោយសារភាព ឯករាជ្យរបស់ព្រះដ៏មានអំណាចព្រះចេស្ដានៃព្រះដ៏ជាម្ចាស់ ។ (លោកុប្បត្តិ 15:8-21) ព្រះអង្គទ្រង់ពឹងលើរូបអង្គផ្ទាល់ក្នុងការទទួលខុសត្រូវនូវការសម្រេច សេចក្តីតាំងសញ្ញា ដែលទ្រង់បានស្បថជាមួយនឹងជីវិតរបស់ទ្រង់ផ្ទាល់ (លោកុ

ប្បត្តិ 22:16, ចោទិយកថា 32:40) ។ ដោយសារសេចក្តីតាំងសញ្ញារបស់ព្រះ
 ត្រូវបានធ្វើឡើងដោយកិច្ចការផ្តាច់មុខរបស់ទ្រង់ ក្នុងការបកប្រែសេចក្តីតាំង
 សញ្ញាដែលជាបេរីត berith ((ברית), Septuagint (LXX) បាននិយាយថា
 Diadake (διαθήκη) មិនមែន Shindeke (συνθήκη) ព្រោះ Shindeke
 (συνθήκη) គឺជាសេចក្តីតាំងសញ្ញាជាមួយដៃគូរដូចគ្នា ផ្ទុយទៅវិញ Diadake
 (διαθήκη) គឺជាសេចក្តីតាំងដែលបង្កើតឡើងដោយព្រះជាម្ចាស់ផ្ទាល់ដោយភាគី
 តែម្នាក់ ភាពស្មោះត្រង់ និងការធានាគឺជាកំស្លែងណាស់ ។ ប្រសិនបើសេចក្តី
 តាំងសញ្ញានៃសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់ព្រះជាម្ចាស់ពីងផ្នែកលើការសហការរបស់
 មនុស្សនោះ នោះសេចក្តីតាំងសញ្ញាមិនអាច ក្លាយជាកម្មវត្ថុនៃសេចក្តីជំនឿបាន
 ទេ ។ ព្រោះមនុស្សជាអ្នកដែលទុច្ចរិតទាំងស្រុង ហើយអាចត្រូវបរាជ័យ ។ រ៉ូម
 3:4 និយាយថា “ទេ មិនមែនឡើយ សូមឲ្យព្រះបានរាប់ជាពិត ហើយគ្រប់
 ទាំងមនុស្សជាភូតភរវិញចុះ” ហើយរ៉ូម 3:10 និយាយថា “តាមពិត បានសរ
 សេរថា ៖ «គ្មានអ្នកណាសុចរិតសោះ សូម្បីតែម្នាក់ក៏គ្មានផង» ហើយរ៉ូម ១១:
 ៣៥និយាយថា «តើអ្នកណាបានថ្វាយដល់ទ្រង់ជាមុន នោះនឹងបានប្រគល់មក
 អ្នកនោះវិញ»

ជំពូកទី 4 ការបើកសំដែងសំខាន់នៃប្រជាជាតិដែលបានជ្រើសរើស

នៅទីនេះ យើងនិយាយពីការបើកសំដែងកើតឡើងដល់អំប្រាហាំ ។ យើងគិតពី ជាដំបូង ទ្រឹស្តីនៃ អ្នកវិវត្តន៍ ចំពោះអំប្រាហាំ ។ ទ្រឹស្តីរបស់ពួកគេគឺជាលក្ខណៈ ប្រវត្តិសាស្ត្ររបស់អំប្រាហាំ ។ ក្នុងចំណោម អ្នកវិវត្តន៍ជាន់ខ្ពស់ មួយចំនួនបាន អះអាងថាអំប្រាហាំមិនមែនជាមនុស្សពិតទេ ។ J. Pedersen និយាយថា ប្រវត្តិរបស់អំប្រាហាំ មិនមែនជារឿងពិតទេ គឺជារឿងដែលបានកើតឡើងក្នុង សម័យរាជវង្ស ។ (Israel III-IV ទំព័រ 666-669) ប៉ុន្តែ អំណាចដ៏អស្ចារ្យ W. F. Albright បានបង្ហាញថា អំប្រាហាំ គឺជាមនុស្សពិតប្រាកដ slate board excavated at Nuzi and Mari region ។ (ជនជាតិយូដា ៖ ប្រវត្តិសាស្ត្រ វប្បធម៌ និងសាសនារបស់ពួកគេ កែសម្រួលដោយ Louis Finkelstein) ។ ជាពិសេសព្រឹត្តិការណ៍នៃការបណ្តេញចេញរបស់ហាការ គឺត្រឹម ត្រូវតាមច្បាប់របស់មេសូប៉ូតាមី (Mesopotamia) ។ បណ្ឌិត ហារីស (Dr. Harris) ជាអ្នកស្ទង់មតិបុរាណវិទ្យា ឆ្នាំ ១៩៦៥ ទំព័រ ២១-២២) ហើយអ្នក ប្រាជ្ញមួយចំនួនអះអាងថា កំណត់ត្រាព្រះគម្ពីររបស់អំប្រាហាំមានភាពចម្លងច ម្រាស ។ នោះគឺនៅក្នុងលោកុប្បត្តិ 17:17 នៅពេលដែលលោកអំប្រាហាំមាន អាយុ 100 ឆ្នាំគាត់បានសារភាពថាខ្លួនគាត់មានវ័យចំណាស់ ដូច្នេះគាត់មិន អាចបង្កើតកូនបានទេនៅក្នុងលោកុប្បត្តិ 25:1-4 (បន្ទាប់ពីសារ៉ាបានស្លាប់) គាត់យកប្រពន្ធទីពីរបង្កើតបានកូនពីរនាក់ ទើបគេអះអាងថាវាជារឿងចម្លងច ម្រាស ។ ប៉ុន្តែបញ្ហាលំបាកនេះក៏អាចដោះស្រាយបានដែរ ។ អំប្រាហាំបាន បង្កើតអ៊ីសាកដោយទទួលបានអំណាចនៃផលផ្ទៃដោយអំណាចការអស្ចារ្យនៃព្រះ; យើងគិតថាអំណាចនេះមិនខ្សោយនៅពេលក្រោយនោះទេ ។ (Augustine)

មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះ បញ្ហាខាងលើអាចដោះស្រាយបានដូចជាការនេះ ។ ដែល
មានលក្ខណៈនៃកំណត់ត្រារបស់លោកប្បត្តិ មានលក្ខណៈស្មោះត្រង់ជាប្រវត្តិសា
ស្ត្រ ។ វាត្រូវបានបញ្ជាក់តាមរយៈលោកប្បត្តិជំពូក 36 និង 46 មានកំណត់
ត្រានៃឈ្មោះជាច្រើន ។ អ្នកនិពន្ធអក្សរសាស្ត្រដែលសរសេរប្រលោមលោក ឬ,
autography, មិនកត់ត្រាឈ្មោះជាច្រើនដែលគាត់មិនស្គាល់ទាំងអស់នៅកន្លែងតែ
មួយ ។ រចនាប័ទ្មសរសេរបែបនេះត្រូវបានគេចាប់អារម្មណ៍ដោយអ្នកនិពន្ធតែ
ម្នាក់គត់ដែលសរសេរលក្ខណៈនៃប្រវត្តិសាស្ត្រនេះ ។ ជំនឿរបស់យើងចំពោះការ
ពិតដែលថាអំប្រាហាំគឺជាបុគ្គលប្រវត្តិសាស្ត្រពីងផ្នែកលើសិទ្ធិអំណាចរបស់ព្រះ
យេស៊ូវនិងពួកសាវកច្រើនជាងការលន់តួទោសទាំងអស់ ។ នៅក្នុងពាក្យរបស់
ព្រះយេស៊ូវ និងសាវក អំប្រាហាំត្រូវបានចាត់ទុកជាតួអង្គប្រវត្តិសាស្ត្រពិតប្រាក
ដ ។ យើងជឿថាអំប្រាហាំគឺជាបុគ្គលប្រវត្តិសាស្ត្រនៅក្នុងលក្ខណៈវិនិច្ឆ័យនៃ
ពាក្យបែបនេះ ។ លក្ខណៈពិសេសនៃការបើកសំដែងដែលព្រះបានប្រទានដល់អំ
ប្រាហាំ ភាគច្រើនត្រូវបានបង្ហាញជាបីយ៉ាងគឺ សកលនិយម ការអស្ចារ្យ
(universalism, the supernaturalism) និងគោលការណ៍នៃការជ្រើសរើស ។
សកលនិយម គឺជាការសន្យានៃសេចក្តីសង្គ្រោះ ការអស្ចារ្យ គឺការសម្រេច
ដោយអំណាចនៃព្រះ ដែលអំណាចរបស់មនុស្សមិនអាចធ្វើបាន ។ ហើយគោល
ការណ៍នៃការជ្រើសរើសមានន័យថាត្រូវបង្កើតឡើងដោយការជ្រើសរើសរបស់
ព្រះ ។ លក្ខណៈពិសេសទាំងបីនៅក្នុងចំណុចខាងលើត្រូវបានបើកបង្ហាញនៅក្នុង
ចលនានៃសេចក្តីសង្គ្រោះនៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាថ្មី ។

I. របៀបនៃការបើកសំដែង

1. ការបើកសំដែងតាមរយៈការដាក់ស្តែង (លោកុប្បត្តិ ១៥:១, ១៧:១, ២០:៦-៧)

ពាក្យ “ដាក់ស្តែង” គឺ machze (מַחֲזֵה) ជាភាសាហេព្រើរ ។ អ្នកដែលទទួលការបើកសំដែងនេះមិនមានកម្រិតក្នុងផ្នែកសរុប ឬនៅផ្នែកខ្លះក្នុងប្រតិបត្តិការនៃបញ្ញាចិត្តនោះទេ ។ ដំណើរការនៃបញ្ញាចិត្តរបស់អ្នកដែលទទួលការបើកសំដែងនៃការដាក់ស្តែងត្រូវបានកំណត់នៅក្នុងចំនួនសរុប ឬមួយផ្នែកគឺជាអ្នកដែលចាកចេញពីព្រលឹងរបស់គាត់ចេញពីរាងកាយនៅក្នុងសាសនាក្រិក ។ ដូចដែលមនុស្សនៅក្នុងបទគម្ពីរបានឃើញការដាក់ស្តែងនោះ ពួកគេមិនបានកើតឡើងដូច្នេះទេ ។ បុគ្គលក្នុងគម្ពីរបានភ្ញាក់ឡើង ហើយបានឃើញការដាក់ស្តែង គេបានឃើញការដាក់ស្តែងនោះ ហើយគេបាននិយាយនឹងឆ្លើយតប ។ សូមមើល និក្ខន្ធ 4:6 32:7 អេសាយ 6 យេរេមា 1 អេសេគាល 4-9 ។ (Bavinck, Gereformeerde Dogmatick, J.H. Kok, 1967, Vole I, ទំព័រ, 304) ការបើកសំដែងបែបនេះ បាននិយាយថា ជាកម្មវត្ថុពិត ។ ការបើកសំដែងតាមរយៈការលេចមករបស់ព្រះ (Theophany) ទ្រង់ជា «ទេវតានៃព្រះយេហូវ៉ា» (លោកុប្បត្តិ ១៦:៧, ២២:១១-១២, ១៥, ៣១:១១) បានលេចមកហើយបាននិយាយ តើ «ទេវតានៃព្រះយេហូវ៉ា» ជាអ្នកណា? ទ្រង់ផ្ទាល់គឺជាអាកប្បកិរិយារបស់ព្រះ ហើយនៅពេលខ្លះ ទ្រង់បានចង្អុលព្រះថាជាបុគ្គលទីបី ។ បន្ទាប់មក ទ្រង់គឺព្រះដូចគ្នា ប៉ុន្តែទ្រង់គឺជាអ្នកផ្សេងទៀត ។ នៅចំណុចដែលទ្រង់ជារូបឆ្លុះនោះ ទ្រង់គឺជាព្រះផ្សេងទៀត ហើយនៅក្នុងអត្ថន័យដែលនៅជាមួយព្រះដែលមើលមិនឃើញ ទ្រង់គឺជាព្រះតែមួយ ។ Gerrhardus Vos

បានរកឃើញអត្ថន័យបន្ថែមពីរនៅទីនេះ ។ ទីមួយ វាគឺជាអត្ថន័យ នៃពិធីបុណ្យ
ណាមួយ ។ ពេលគឺដោយយករូបឆ្លុះដែលមើលឃើញដែលទ្រង់បានបង្កើត
ដើម្បីអាចចាប់យកទំនាក់ទំនងដែលបិទប្រសប់ ទីពីរ វាគឺជាអត្ថន័យនៃសញ្ញា
ខាងវិញ្ញាណរបស់ព្រះ ពេលគឺ ទេវតាដែលមើលឃើញបានចង្អុលព្រះថាជា
បុគ្គលទីបី ដោយធ្វើឱ្យមនុស្សទាក់ទាញទេវតាដែលមើលមិនឃើញ ។ (Biblical
Theology, W. B. Eerdmans, 1948, ទំព័រ 87) ។ ដូច្នេះ យើងគិតថា
«ទេវតានៃព្រះយេស៊ូវ» គឺជាព្រះគ្រីស្ទមុនការចាប់កំណើត ។ សូមមើលលោកុ
ប្បត្តិ 32:29-30, ហូសេ 12:4 សាការី 3:1-2, ម៉ាឡាគី 3:1 (Payne,
Theology of the Old Testament, Zondervan, 1962, ទំព័រ 167-170)
។

**1. ការបើកសម្តែងតាមរយៈសុបិន (លោកុប្បត្តិ 15:12-16, 28:12, 13:11,
35:9)**

យើងគួរគិតខ្លះៗក្នុងចំណុចនេះ ។ នោះគឺបទគម្ពីរខ្លះៗថាសុបិននោះទុកជាទ
ទេ ។ (យ៉ូហ ២០:៨ ទំនុកតម្កើង ៧៣:២០ ស. ៥:៧ អេសាយ ២៩:៧-៨)
ប៉ុន្តែ វាចង្អុលទៅលើសុបិនទូទៅដែលព្រះមិនប្រើ ។ ក្នុងន័យនេះ ព្រះបានមាន
បន្ទូលថារឿងសុបិនចង្អុលទៅទំនាយទុកជាទទេ ។ (យេរេមា ២៣:២៨, ២៩:៨
សាការី ១០:២) ប៉ុន្តែ នៅថ្ងៃនៃការបើកសំដែងពិសេស ព្រះបានប្រើសុបិនជា
វិធីនៃការបើកសំដែង ។ កាលដែលព្រះបានបើកសម្តែងព្រះហឫទ័យរបស់ទ្រង់
ដល់សាសន៍អ៊ីស្រាអែល ទ្រង់បានប្រើសុបិននោះ (ជនគណនា ១២:៦) ជា
ពិសេសទ្រង់បានធ្វើចំពោះសាសន៍ដទៃ ។ (លោកុប្បត្តិ ២០:៣, ៦, ៣១:២៤,
៤១:១, ចៅហ្វាយ ៧:១៣, ដានីយ៉ែល ២:១, ៤:៥) ដូចយើងឃើញហើយ

សុបិនគឺជាការភ្ញាក់ដឹងខ្លួន ដែលត្រូវប្រើជាពិសេសចំពោះអ្នកដែលគ្មាន ចំណេះដឹងខ្លះ ។

II. មាតិកានៃការបើកសំដែង

ការនេះមានក្នុងលោកុប្បត្តិ 12:2-3, ការសំខាន់គឺ "ហើយអញនឹងបង្កើតនគរ១យ៉ាងធំពីឯង" ហើយ "នៅក្នុងក្រុមគ្រួសារទាំងអស់នៅផែនដីនឹងទទួលពរ" កិច្ចព្រមព្រៀងនេះត្រូវបានកត់សម្គាល់នៅជំពូកផ្សេងទៀត ។ (១៥:៤-២១, ១៧:៥-៨, ១៨:១៨-១៩, ២២:១៧-១៨) ។ «អញនឹងបង្កើតនគរ១យ៉ាងធំពីឯង» ដែលរួមបញ្ចូលក្នុងសេចក្តីសញ្ញានេះ (លោកុប្បត្តិ 12:2) បានទាយថា នគរនឹងត្រូវបានសម្រេចដោយកូនចៅរបស់អំប្រាហាំ ។ នៅទីនេះ "ប្រជាជាតិ (גוֹי כְּנָעִי)" មានន័យថាប្រជាជាតិដ៏អស្ចារ្យ ។ នេះបានចង្អុលទៅប្រជាជាតិនៃទិវាធិបតេយ្យដែលបានបង្ហាញថាជានគរអ៊ីស្រាអែល ។ នគរនេះនៅទីបំផុតគឺជានគរខាងវិញ្ញាណដែលស្ថិតនៅចំកណ្តាលនៃព្រះមេស៊ី ។ លោកុប្បត្តិ 17:5 អំប្រាហាំនឹងធ្វើជាបិតានៃគ្រប់ទាំងសាសន៍ ពីព្រោះអ្នកដែលបានរើសតាំងក្នុងចំណោមប្រជាជាតិជាច្រើននឹងចូលរួមក្នុងនគរព្រះមេស៊ី ។ ខាងរឺន វាច្បាស់ណាស់ថាព្រះពរដែលមនុស្សបានទទួលមានលក្ខណៈខាងវិញ្ញាណ ។ មូលហេតុគឺមួយនេះ នៅក្នុងលោកុប្បត្តិ ១២:២-៣ ពាក្យ «ព្រះពរ» លើកឡើងមាន ៥ ដង ។ វាចង្អុលទៅព្រះពរនៃសេចក្តីសង្គ្រោះតាមរយៈដង្វាយលោះបាប... ព្រះពរគឺផ្ទុយពីបណ្តាសា ។ បណ្តាសាគឺជាឈ្នួលនៃអំពើបាប ប៉ុន្តែព្រះពរគឺជាលទ្ធផលនៃដង្វាយលោះបាប ។ នៅពេលដែលអ្នកមិនបានប្រព្រឹត្តអំពើបាប ផែនដីបានទទួលបណ្តាសា (លោកុប្បត្តិ 3:17) ឥឡូវនេះកិច្ចព្រមព្រៀងរបស់អំប្រាហាំបានសន្យាថាគ្រប់ជាតិសាសន៍នៅលើផែនដីនឹងទទួលបានព្រះពរតាមរយៈកូនចៅរបស់អំប្រាហាំ ។

នៅទីនេះ “នៅក្នុងឯង” ពាក្យនេះត្រូវបានបង្ហាញថា “នៅក្នុងពូជពង្សរបស់អ្នក (វង្សៗ)” នៅក្នុងលោកុប្បត្តិ 22:18 កាន់តែច្បាស់ ។ នៅទីនេះពាក្យ «ពូជ» ពិតណាស់មានន័យថា «កូនចៅ» របស់ព្រះមេស៊ី ។ (កាឡាទី ៣:១៦)

។ កិច្ចព្រមព្រៀងនៅភ្នំស៊ីណេតាមរយៈលោកម៉ូសេក៏បានរួមបញ្ចូលខ្លឹមសារនៃកិច្ចព្រមព្រៀងរបស់អំប្រាហាំ ហើយវាបានស្នើឱ្យមានការបន្តនៃកិច្ចព្រមព្រៀងអំប្រាហាំនេះ ។ វាទាក់ទងនឹងនគរ (ច្បាប់បានបង្កើតនគរ) ហើយវាមានប្រព័ន្ធនៃដង្វាយលោះបាបដោយឈាមនៃការបូជាយញ្ញ ។ កិច្ចព្រមព្រៀងនេះមិនបានបះបោរនឹងកិច្ចព្រមព្រៀងនៃព្រះគុណទេ (កិច្ចព្រមព្រៀងរបស់អំប្រាហាំនៅសម័យដើម) (កាឡាទី ៣:១៦) ដូចជាកិច្ចព្រមព្រៀងដែលមកជាមាតិកាសាមញ្ញ (សេចក្តីពិតដូចគ្នា) ហេតុនេះហើយបានជាពាក្យនៃកិច្ចព្រមព្រៀង (៣:១៦) ក្នុងគម្ពីរសញ្ញាចាស់ត្រូវបានប្រើជាឯកវចនៈ ។ (O. T. Allis, Prophecy And the church, ឆ្នាំ 1945, ទំព័រ 59) ហើយព្រមព្រៀងរបស់ដាវីឌក៏បានផ្តោតលើចំណុចកណ្តាលនៃនគរដែរ ។ (សំយ៉ូអែលទី២ ៧:១៣-១៦ ទំនុកតម្កើង ២:៧, ១១០ :) ជាពិសេស ហោរាក្នុងនគរ បានទាយអំពីនគររបស់ព្រះមេស៊ី ដែលរួមបញ្ចូលក្នុងនគរខាងលើ ។ (ហូសេ ៣:៥ អេមុស ៩:១១) ។ ហើយហោរាទាំងនេះបានទាយរឿងជាច្រើនអំពីរបៀបរបបនៃដង្វាយលោះបាបតាមរយៈព្រះមេស៊ី ។ ជាឧទាហរណ៍ ដូចជាអេសាយជំពូកទី 53 ក៏បានប្រាប់ ។ សូមមើលទំនុកតម្កើង 65:2-3, 145:21, អេសាយ 19:24 40:5, 49:6, 55:1 ។ តើការសន្យានៃនគរបានសម្រេចឬទេ? យើងឃើញថាវាត្រូវបានសម្រេចដោយការយាងមកជាលើកដំបូងរបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ និងចលនានៃដំណឹងល្អរបស់ទ្រង់ ។ ប៉ុន្តែនៅក្នុង អ្នកជឿទាំងគម្ពីរសញ្ញាចាស់និងថ្មី

បានអះអាងថា វាមិនទាន់បានសម្រេចនៅឡើយទេ ។ ពួកគេបាននិយាយថា ប្រសិនបើជនជាតិយូដាទទួលយកព្រះយេស៊ូវជាព្រះមេស៊ី នោះទំនាយអំពីនគរ អាចសម្រេចបាន ប៉ុន្តែពួកគេមិនទទួលយកព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទទេ ហើយបាន សម្លាប់ទ្រង់នៅលើឈើឆ្កាង ការសម្រេចនៃនគរត្រូវបានពន្យារពេល ហើយ ចលនានៃក្រុមជំនុំដែលគម្ពីរសញ្ញាចាស់មិនបាននិយាយច្បាស់ជាត្រូវបានបង្កើត ឡើង ។ (Gablicin, ហោរាដានីយ៉ែល, ទំព័រ 1. 166, គ្រីស្ទសាសនា ឬ សាសនា, ទំព័រ 85) ប៉ុន្តែនៅក្នុងព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះយេស៊ូវ មិនមែនជាពាក្យ គ្រាន់តែជា ការសម្រេចនៃទំនាយនៃនគររបស់ដាវីឌត្រូវបានពន្យារពេល ទាំងស្រុងនោះទេ ។ តែជាពាក្យដែលជនជាតិយូដាបានបាត់បង់ "នគរនៃព្រះ" នគរនឹងត្រូវដកហូតដោយអ្នកមិនជឿ និងពាក្យស្រដៀងគ្នា ។ (ម៉ាថាយ 21:43) យោងទៅ ម៉ាថាយ 8:11-12, អេសេគាល 14:24 ។ ពាក្យនេះមាន ន័យថា នគរនៃព្រះនោះគឺ នគរនឹងត្រូវផ្ទេរទៅឲ្យសាសន៍ដទៃដែលចង្អុលទៅ កាន់ចលនានៃដំណឹងល្អក្នុងគម្ពីរសញ្ញាថ្មី ។ ពាក្យថាត្រូវដកហូត និងពាក្យត្រូវ ផ្អាកគឺខុសគ្នា ។ ជាពិសេស ព្រះយេស៊ូវទ្រង់មានបន្ទូលថា នគរដែលបានទាយ នៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាចាស់ (នគរដែលព្រះគ្រប់គ្រង) នឹងត្រូវសម្រេចដោយចលនា នៃក្រុមជំនុំតាមរយៈការប្រកាសដំណឹងល្អ ។ ជាពិសេសពាក្យប្រៀបធៀបនៃម៉ា ថាយជំពូកទី 13 បានចង្អុលបង្ហាញវានៅក្នុងទំនាយរបស់ម៉ាថាយ 16:16 ដើម្បីចង្អុលទៅព្រឹត្តិការណ៍តែមួយគត់បានប្រើនគររបស់ព្រះជំនួសឱ្យពាក្យថា ក្រុមជំនុំ ។ ដូចដែលយើងបាននិយាយខាងលើ អ្នកប្រាជ្ញនៃសម័យកាន់កាប់ ត្រួតត្រា (dispensationalism) បានអះអាងថា នគរបានបង្ហាញពីលក្ខណៈខាង ក្រៅ ហើយទំនាយនៃប្រព័ន្ធបូជាត្រូវបានសម្រេចដោយក្រុមជំនុំនៅក្នុងគម្ពីរ

សញ្ញាថ្មី ។ ពួកគេបាននិយាយថាទំនាយនេះត្រូវបានសម្រេចដោយជនជាតិយូដា ។ ប៉ុន្តែទ្រឹស្តីនេះមិនត្រឹមត្រូវទេ ដោយសារការធ្វើតាម (១) តាមរយៈដង្វាយលោះបាបរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ប្រព័ន្ធនៃការបូជានៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាចាស់ត្រូវបានលុបចោលជាយូរហើយ ។ (ហេប្រើរ ៩:១០) (២) បន្ទាប់ពីដង្វាយលោះបាបរបស់ព្រះគ្រីស្ទ អ្នកដែលរីករាយនឹងការទទួលមរតកនៃឥរិយាបថរបស់ព្រះ មិនមែនជាប្រជាជាតិអ៊ីស្រាអែលខាងរូបកាយទេ តែជាជនជាតិអ៊ីស្រាអែលថ្មី ដែលជាក្រុមជំនុំពិត ។ (ម៉ាថាយ ២១:៤៣, ពេត្រុសទី១ ២:៩-១០) ទំនាយនៃគម្ពីរសញ្ញាចាស់ទៅកាន់គម្ពីរសញ្ញាថ្មីមានពណ៌ខាងក្រៅ ។ ហេតុនេះ ពួកគេហាក់ដូចជានៅកណ្តាលនៃប្រជាជាតិអ៊ីស្រាអែល ។ ឧទាហរណ៍ ពួកគេទៅតាម ៖

(1) ទំនាយថាព្រះមេស៊ីនឹងយាងមកក្នុងដំណាក់របស់ដាវីឌ ។ (យេរេមា 23:5, 30:9, អេសេគាល 34:23-24 ហូសេ 3:5 អេមុស 9:11 ទ្រង់គឺជាព្រះ (សាការី ៩:៩) ហោរា ចោទិយកថា 18:15 អេសាយ 11:2 សង្ឃ័យ្យង (ទំនុកដំកើង 110:4, អេសាយ 53: សាការី 3:8) (2) ទំនាយអំពីការស្តារឡើងវិញនូវយញ្ញបូជាតាមរយៈព្រះមេស៊ី ។ (អេសាយ 2:2, 30:19, 35:10, 52:1, 56:6-7, 60:7 61:6, 66:20-23, យេរេមា 3:16-17, 35:10, 52: 1, 56:6-7, 60:7, 61:6, 66:20-23, យេរេមា 3:16-17, 30:18, 31:38, 33:18, យ៉ូប 1:17, 21 មីកា 4: ១-២ ហាកាយ ២:៦-៩ សាការី ១:១៧, ៣:៣-៨) (2) ទំនាយអំពីព្រះពរនៃសម្ភារៈតាមរយៈព្រះមេស៊ី (អេសាយ ២:៤, ៣២:១៥, ២០, ៥១:២-៣, ៦០:១៧-១៨, ៦២:៨-៩, ៦៥:៩, ២២ យេរេមា ១២-១៤, អេសេគាល ៣៤:១៤, ២៩, ៣៦:២៩-៣០ ហូសេ ២:១៨ យ៉ូអែល ៣:១៨, អេម៉ុស ៩:១៣-១៤ មីកា ៤:៣-៤ សាការី ៨:១២, ១៤:៨, ១០) (4)

ទំនាយដែលសាសន៍ដទៃនឹងចូលក្នុងស្រុកអ៊ីស្រាអែល ។ (ទំនុក. ២១, ២៤, ៤៥, ៤៦, ៤៧ ៤៨ ៦៨ ៧២ ៨៦ ៨៩ ៩៦ ៩៨, អេសាយ ១៨:៧, ១៩:១៨-២៥, ២៥:៦-៩ យេរេមា ៣:១៧, ៤:២, ១៦:១៩-២១, ៣៣ :១, យ៉ូអែល 3:2-15 មីកា 9:12, អូបាខា 1:17-21, មីកា 5:3 សាការី 2:11, 3:8-9 ហាកាយ 2:7, សាការី 2:11 8:20-23 14 :16) ចំពោះទំនាយទាំងអស់នៅខាងលើជាពណ៌ខាងក្រៅ ពួកគេហាក់ដូចជាចង្អុលទៅចំណុចកណ្តាលនៃអ៊ីស្រាអែល ។ ប៉ុន្តែវាមិនត្រឹមត្រូវទេ ។ ហេតុផលដែលទំនាយយកពណ៌ខាងក្រៅបានលាតត្រដាងថាពួកគេជាស្រមោលនៃការពិត (រឿងខាងវិញ្ញាណដែលទាក់ទងនឹងក្រុមជំនុំនៃគម្ពីរសញ្ញាថ្មី) (ហេប្រើរ ១០:១) ។

ជំពូកទី 5 ការបើកសំដែងទាក់ទងនឹងប្រព័ន្ធនៃប្រជាជាតិដែលបានជ្រើសរើស

ខ្លឹមសារនៃចលនានៃការបើកសំដែងនៅក្នុងថ្ងៃរបស់លោកម៉ូសេត្រូវបានបង្ហាញនៅពេលនោះថា ម៉ូសេបានរំដោះអ៊ីស្រាអែលចេញពីប្រទេសអេស៊ីប ហើយបន្តទៅកាណាន ។

I. អត្ថន័យនៃចលនារបស់និក្ខមន៍

យោងទៅតាមលោក Vos (G. Vos) នៅក្នុងប្រភេទ ចលនានៃនិក្ខមន៍គឺជាការប្រោសលោះដែលព្រះជាម្ចាស់បានសង្គ្រោះមនុស្សដែលបានជ្រើសរើសរបស់ទ្រង់ចេញពីអំពើបាប ។ វាគឺជាសញ្ញានៃចលនានៃសេចក្តីសង្គ្រោះនៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាថ្មី ។ អ៊ីស្រាអែលបានបម្រើរូបព្រះនៅស្រុកអេស៊ីប (យ៉ូសេ ២៤:១៤ អេសេគាល ២៣:៨) ហើយក៏ត្រូវគេបៀតបៀនដោយប្រទេសដែលថ្វាយបង្គំរូបព្រះ ។ នេះគឺជាប្រភេទខាងក្រៅនៃពិភពលោកនេះដែលបម្រើអំពើបាបហើយទទួលផលនៃអំពើបាប (Biblical Theology, Eedermans, 1954, ទំព័រ 127-128) ។ ដូច្នេះ ចលនានៃនិក្ខមន៍មានអត្ថន័យរៀបចំនៃកិច្ចការនៃការប្រោសលោះរបស់ព្រះគ្រីស្ទនៅក្នុងព្រះគម្ពីរសញ្ញាថ្មី ។ បន្ទាប់មក « ថ្ម » ដែលទឹកបានចេញមក គឺចង្អុលទៅព្រះគ្រីស្ទនៅក្នុងព្រះគម្ពីរសញ្ញាថ្មី ។ (កូរិនថូសទី១ ១០:៤) ។ សូមមើល ហេព្រើរ ៩:៩, ១០:១ Bavinck បាននិយាយថា ពាក្យទាំងអស់នៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាចាស់ត្រូវបានសម្រេចជាគោលការណ៍ ។ (Het gansche Oude Testament wordt Principeel in Hem vervuld) ។ យោងតាម រ៉ូម ១៥:៨ (Gereformeerde Dogmatiek III, J.H. Kok, 1967, ទំព័រ 317) ។ សាវ័កប៉ុលបាននិយាយថា ព្រះគ្រីស្ទជាកូនចៀមនៃ

បុណ្យរំលង ។ (ជាភាសាក្រិច បុណ្យរំលង) (កូរិនថូសទី១ ៥:៧) នេះគឺដូចគ្នាទៅនឹងទំនាយថាចលនានៃនិក្ខមនំបានទាយអំពីចលនានៃសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ។ យោងតាមលោក វ៉ុន រ៉ាដ (Von Rad) កំណត់ត្រាដែលទាក់ទងទៅនឹងចលនានៃនិក្ខមនំ គឺជាឯកសារដែលបានកែសម្រួលនៃការបកស្រាយទ្រឹស្តីសាសនវិទ្យាដែលសម្រេចបានដោយអ៊ីស្រាអែលអស់រយៈពេលជាយូរ ។ (ការសិក្សាព្រះគម្ពីរសញ្ញាចាស់ I, ទំព័រ 280-281, Harper & Row Publishers, 1962) ទ្រឹស្តីបែបនេះ មានន័យថាបដិសេធការកត់ត្រាអំពីចលនានៃនិក្ខមនំ គឺជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះដើម្បីទទួលយកសិទ្ធិអំណាច ។ ហេតុដូច្នេះហើយ ដំណោះស្រាយនៃទ្រឹស្តីបែបនេះ មិនបាននិយាយថា កំណត់ត្រានៃចលនានៃនិក្ខមនំ ទាយពីចលនានៃការសង្គ្រោះរបស់ព្រះគ្រីស្ទនៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាថ្មីនោះទេ ។ G. Von Rad គឺខុស ព្រោះគាត់មិនបានទទួលស្គាល់បទគម្ពីរជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់ និង w. Eichrodt ប្រឆាំងនឹងការបកស្រាយនៃទ្រឹស្តីដែលចលនានៃការសង្គ្រោះរបស់ព្រះគ្រីស្ទនៅក្នុងពាក្យនៃប្រភេទគម្ពីរសញ្ញាចាស់បានបង្ហាញ ។ (ការសិក្សាគម្ពីរសញ្ញាចាស់ I, ទំព័រ 280-281, Harper & Row Publishers, 1962) ។ ទស្សនៈរបស់គាត់ចំពោះរឿងនេះគឺខុស ។

II. ឈ្មោះរបស់ព្រះទាក់ទងនឹងនិក្ខមនំ (គោលលទ្ធិរបស់ព្រះនៅក្នុងម៉ូសេ)

ព្រះនាមរបស់ព្រះដែលទាក់ទងនឹងចលនានៃនិក្ខមនំ គឺព្រះយេហូវ៉ា (יהוה). អត្ថន័យនៃព្រះយេហូវ៉ាគឺ «អញជាព្រះដ៏ជាព្រះ» ហើយជាអ្នកដែលសម្រេចតាមការសន្យារបស់ទ្រង់យ៉ាងពិតប្រាកដ ។ និក្ខមនំ ៦:២-៣ គឺជាការពន្យល់ច្បាស់អំពីព្រះនាមបរិសុទ្ធ ។ និក្ខមនំ ៣:១៤ បាននិយាយថា ព្រះយេហូវ៉ាត្រូវបានបកប្រែថា «អញជាព្រះដ៏ជាព្រះ» ក្នុងឃ្លា «ព្រះដ៏ជាព្រះទ្រង់» ជាអ្នកដែល

មិនចេះផ្លាស់ប្តូរអស់កល្បជានិច្ច ។ ដូច្នេះ ព្រះនាមបរិសុទ្ធរួមបញ្ចូលអត្ថន័យថា ព្រះនឹងសម្រេចការប្រោសលោះយ៉ាងប្រាកដ ។ ដោយសារទ្រង់ ជាអត្ថន័យនៃ ព្រះនាមទ្រង់ ទ្រង់គឺជាព្រះអម្ចាស់ដែលមានអធិបតេយ្យភាព (sovereignty) គ្មាននរណាម្នាក់អាចជ្រៀតជ្រែកក្នុងចលនានៃសេចក្តីសង្គ្រោះបានទេ ។ ចុះបើ សិនជាព្រះទ្រង់ចង់សំដែងសេចក្តីក្រោធ ព្រមទាំងបើកឲ្យស្គាល់ព្រះចេស្ដា ដល់ គ្រឿងប្រដាប់គួរនឹងក្រោធ ដែលរៀបចំឡើងសំរាប់តែត្រូវបំផ្លាញដូច្នេះ (និក្ខមនំ ៩:១៦, រ៉ូម ៩:២២-២៤) ។ ហើយសម្រាប់ទ្រង់គឺជាព្រះដែលមិនអាចផ្លាស់ប្តូរ បាន ទ្រង់បានសម្រេចនូវចលនានៃការប្រោសលោះដែលទ្រង់បានចាប់ផ្តើមរហូត ដល់ទីបញ្ចប់ ។ ទ្រង់គ្រាន់តែជាព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទប៉ុណ្ណោះ ។ ការពិតដែលថាព្រះ យេស៊ូវនៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាចាស់គឺជាព្រះមេស៊ីផ្ទាល់ក៏ត្រូវបានប្រាប់ផងដែរដោយ ការសង្កេតរបស់ ម៉ាឡាគី 4:5 "មើល មុនដែលថ្ងៃដ៏ធំ ហើយគួរស្វែងខ្លាច របស់ព្រះយេស៊ូវបានមកដល់ នោះអញនឹងចាត់អេលីយ៉ា ឲ្យមកឯងរាល់គ្នា" ។ នោះគឺមុនព្រះយេស៊ូវយាងមក នោះជាមុនដំបូងលោកយ៉ូហានបាទីស្ទបាន មកផែនដី ។ អ្នកនិពន្ធនៃគម្ពីរសញ្ញាថ្មីបានគិតថាពាក្យនៃគម្ពីរសញ្ញាចាស់បាន ចង្អុលបង្ហាញពីការមកដល់នៃព្រះមេស៊ី ។ (Warfield, Christology and Criticism, Oxford University Press, 1929, ទំព័រ 26) ។ នៅពេលនោះ ព្រះនាមដ៏បរិសុទ្ធ គឺព្រះយេស៊ូវ ជាឈ្មោះមួយនៃព្រះមេស៊ីក្នុងសាលាប្រជុំរបស់ សាសន៍យូដា ។ (A. Edersheim, ជីវិត និង ពេល របស់ព្រះយេស៊ូវ គឺព្រះ មេស៊ី 1883, I. ទំព័រ 178) ។ ពាក្យព្រះអម្ចាស់ (Κύριος) នៅក្នុង គម្ពីរ សញ្ញាចាស់ (Septuagint) (LXX) បានយកវា ហើយបង្កើតព្រះនាមដ៏បរិសុទ្ធ របស់ព្រះយេស៊ូវ ។ ដូច្នេះហើយ នៅក្នុងសំបុត្ររបស់ប៉ុល និងផ្នែកផ្សេងទៀត

នៃគម្ពីរសញ្ញាថ្មី ការហៅព្រះយេស៊ូវជាព្រះអម្ចាស់ បង្ហាញឱ្យឃើញថា ទ្រង់ត្រូវបានកំណត់អត្តសញ្ញាណចំពោះព្រះយេស៊ូវ ។

III. ច្បាប់គ្រប់គ្រងដោយព្រះ (theocracy)

ជីវិតនៃសង្គមដែលអ៊ីស្រាអែលបានបង្កើតឡើងនៅក្នុងថ្ងៃនៃនិក្ខមន៍គឺជា ច្បាប់គ្រប់គ្រងដោយព្រះ ដែលទទួលយកព្រះគឺជាស្តេច ។ ដូច្នេះ នៅថ្ងៃសាំយូអែល ដែលប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលទាមទារស្តេច នោះព្រះបានបដិសេធជាបណ្តោះអាសន្ន ។ (ប៉ុន្តែបន្ទាប់មកព្រះបានអនុញ្ញាត) ក្នុងច្បាប់គ្រប់គ្រងដោយព្រះ ភាពជាម្ចាស់របស់ទ្រង់ សាសនា និងនយោបាយជារបស់ព្រះតែមួយ ។ ដូចប្រទេសជាតិដែលស្របតាមសាសនា និងនយោបាយ គឺជាប្រភេទនៃនគរដ៏រុងរឿងរបស់ព្រះដែលបានបង្ហាញដោយឥទ្ធិឫទ្ធិ (អំណាចនៃការអស្ចារ្យ) ។ នគររបស់ព្រះមិនមានការបែងចែករវាងក្រុមជំនុំនិងប្រជាជាតិនោះទេ ។ នៅទីនោះក្រុមជំនុំគឺជានគរ ហើយនគរគឺជាក្រុមជំនុំ ។ ដូច្នេះ "ខ្ញុំមិនឃើញមានព្រះវិហារណា នៅក្នុងក្រុងនោះទេ ដ្បិតព្រះអម្ចាស់ ជាព្រះដ៏មានព្រះចេស្តាបំផុត ព្រមទាំងកូនច្រៀមដែរ ទ្រង់ជាព្រះវិហារនៃទីក្រុងនោះ"(វិវរណៈ ២១:២២) ពីព្រោះស្ថានសួគ៌គ្មានវត្ថុអ្វីទាំងអស់ជាសាសនា ។ ពិតណាស់ជានគររបស់ជាពួកសង្ឃប្បូង ជាសាសន៍បរិសុទ្ធ ។ (ពេត្រុសទី១ ២:៩) ចុះតើច្បាប់គ្រប់គ្រងដោយព្រះ (theocracy) មានអ្វីខ្លះ? តើវាមិនមែនជារបស់ព្រះគុណ តែជាសំណងឬ? ជនជាតិយូដាបានយល់ខុសក្នុងការដោះស្រាយវាជាច្បាប់នៃសំណង ។ ប៉ុន្តែគំនិតសំខាន់នៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាចាស់គឺខុសគ្នា ។ នៅក្នុង G. Vos បានចង្អុលបង្ហាញប្លន់យ៉ាងចំពោះការពិតដែលថាទំនាក់ទំនងនៃច្បាប់គឺជាព្រះគុណ ពោលគឺ 1) ដោយសារតែព្រឹត្តិការណ៍នៃនិក្ខមន៍របស់អ៊ីស្រាអែលបានកើតឡើងមុន

ពេលពួកគេបានទទួលច្បាប់ ការរក្សាច្បាប់មិនអាចក្លាយជាបុព្វហេតុបានទេ ។

2) មូលហេតុដែលពួកគេបានទទួលព្រះពរពីកាណានគឺការពិតដែលថាពួកគេបានរក្សាច្បាប់នោះ ។ (ចោទិយកថា ៩:៦) ទោះជាបន្ទាប់ពីអ៊ីស្រាអែលបានប្រព្រឹត្តអំពើខុសឆ្គងដែលពួកគេត្រូវបានដាក់ទណ្ឌកម្មក៏ដោយ ក៏មិនមានន័យថាត្រូវបោះបង់ចោលជារៀងរហូតដែរ ។ ប៉ុន្តែនៅពេលណាដែលពួកគេប្រែចិត្តការដាក់ទណ្ឌកម្មរបស់ពួកគេត្រូវបានកាត់បន្ថយ ។ កាលដែលគេប្រែចិត្តនូវអ្វីដែលគេត្រូវបានអត់ទោសគឺចេញពីព្រះគុណ ។ ដ្បិតឈ្នួលនៃអំពើបាបគឺជាសេចក្តីស្លាប់ ទោះជាមនុស្សមានបាបប្រែចិត្តពីអំពើបាបក្តី បើគ្មានច្បាប់នៃព្រះគុណទេ គេក៏ត្រូវស្លាប់ ។ 3) នៅក្នុងផ្នែកនៃច្បាប់ទំលាប់ក្នុងទំនាក់ទំនងរបស់មនុស្សត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយព្រះគុណវាបានបង្រៀនយើងជាច្រើន ។ ជាឧទាហរណ៍ នៅក្នុងព្រះវិហារបរិសុទ្ធ ពួកគេបានផ្តល់តម្លៃដង្ហាយឈោបបាប ដូចជាការថ្វាយយញ្ញបូជា ។ បន្ទាប់មក ឈាមដែលស្រក់ចេញពីកូនចៀម គឺជាប្រភេទនៃព្រះលោហិតសន្យារបស់ព្រះគ្រីស្ទ ដែលនឹងយាងមកនៅពេលអនាគតដូច្នេះវាបានបង្ហាញពីប្រព័ន្ធនៃសេចក្តីសង្គ្រោះដោយព្រះគុណយ៉ាងច្បាស់ ។

(Biblical Theology, Eerdmans, 1954, ទំព័រ 142-145)

IV. ច្បាប់ទំលាប់

ក្នុងចំណោមច្បាប់ទំលាប់ ចំនុចសំខាន់តំណាងការទាំងនោះមានដូចខាងក្រោម ។

1. រោងឧបោសថ

មិនមែនមានន័យថាជាកន្លែងដែលព្រះជាម្ចាស់គង់នៅទេ តែជាកន្លែងនៃការប្រកបជាមួយមនុស្សដើម្បីសង្គ្រោះពួកគេ ។ ក្នុងពេលជាមួយគ្នានេះវាគឺជាប្រភេទនៃក្រុមជំនុំនៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាថ្មី ។ (អេភេសូរ ២:២១-២២, ហេព្រើរ ៣:៦ ពេត្រុសទី១ ២:៥) ។

2. ដង្វាយយញ្ញបូជា

ការពិតដែលថាមនុស្សបានស្រក់ឈាមបន្ទាប់ពីសត្វត្រូវបានសម្លាប់ដោយការផ្តល់ជូននៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាចាស់គឺជាប្រព័ន្ធដែលព្រះបានបង្កប់ដល់ពួកគេ ។ ការអ៊ិននិងអេបិលបានថ្វាយដង្វាយនីមួយៗដល់ព្រះ នៅក្នុងការថ្វាយដង្វាយរបស់អេបិលត្រូវបានទទួលយកដោយព្រះ ប៉ុន្តែការអ៊ិននិងត្រូវបានទទួលយកទេ ។ បើដូច្នេះ តើមានលទ្ធផលបែបណា? វាគ្មានអ្វីនោះទេ គ្រាន់តែដើម្បីបញ្ជាក់វាតាមរយៈបទគម្ពីរ ។ ហេព្រើរ 11:4 បាននិយាយថា ការដែលអេបិលបានថ្វាយដោយសេចក្តីជំនឿ គឺជាមូលហេតុដែលត្រូវទទួលយក ហើយចំណុចដែលគាត់ថ្វាយដល់ព្រះនូវអ្វីដែលប្រសើរជាងនោះ ក៏ជាមូលហេតុនោះដែរ ។ “យញ្ញបូជាប្រសើរជាង” (ដង្វាយ) មិនមែននិយាយតែអាកប្បកិរិយានៃសេចក្តីជំនឿប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែជាលក្ខណៈសក្តិសមនៃការថ្វាយ ។ បន្ទាប់មក ក្នុងការថ្វាយយញ្ញបូជាមានតែសេចក្តីជំនឿប៉ុណ្ណោះដែលជាលក្ខខណ្ឌសក្តិសម ប៉ុន្តែវិធីសាស្ត្រនៃការថ្វាយបង្គំតាមគោលដៅក៏ជាលក្ខខណ្ឌចាំបាច់ដែរ ។ យើងជឿលើវាយ៉ាងត្រឹមត្រូវ ។ ក្រៅពីព្រះគ្រីស្ទ គ្មាននរណាម្នាក់អាចចូលទៅព្រះវរបិតាបានឡើយ ។ (យ៉ូហាន ១៤:៦) តើប្រព័ន្ធនៃការបូជានេះចាប់ផ្តើមឡើងដោយរបៀបណា? ទីមួយ វាត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយសេចក្តីសញ្ញារបស់ព្រះពិតប្រាកដ ។ (ទំនុកដំកើង ៥០:៥) អំពីអត្ថន័យនៃយញ្ញបូជា លក្ខណៈនៃកិច្ចព្រមព្រៀងដែល

ត្រូវបានបង្កើតឡើង ប្រព័ន្ធនៃយញ្ញបូជាគឺសំខាន់ជាង ព្រោះវាកើតចេញពី អំណាចរបស់ព្រះ ។ ជំនឿកើតឡើងដោយសារការនៃសិទ្ធិអំណាចរបស់ព្រះ ហើយបង្ហាញពីប្រសិទ្ធភាពដោយសារអំណាច ។ តើអ្វីដែលទំនុកតម្កើងសង្គត់ធ្ងន់ គឺការស្តាប់បង្គាប់ពិតប្រាកដច្រើនជាងពិធីសាសនាខាងក្រៅនៃយញ្ញបូជា ។

(ទំនុកដំកើង ៥០:៩-១៥) យោងទៅតាមយេរេមា ៧:២២-២៣ ។ ទីពីរ ការ បើកសំដែងនៃព្រះមិនមានអ្វីក្រៅតែពីលក្ខណៈ នៃពិធីបុណ្យទេ ។ មនុស្សដែល គ្របដោយរូបកាយគួរត្រូវបានប្រព្រឹត្តតាមរយៈ ពិធីបុណ្យ ទៅចំពោះការពិត ខាងវិញ្ញាណ (និងការពិតទៅអនាគត) ។ ពិធីបុណ្យ គឺជាប្រព័ន្ធនៃព្រះដើម្បី តំណាងឱ្យការពិតខាងវិញ្ញាណយោងទៅតាមនិមិត្តសញ្ញា ។ ទោះបីជាលោក Paul Tillich គឺជាអ្នកទស្សនៈវិទូ existentialism ជាមួយនឹងទស្សនៈផ្សេងគ្នា ចំពោះទស្សនៈរបស់យើងដែលបានសង្កត់ធ្ងន់នៅចំណុចនេះក៏ដោយ «អ្នកប្រូតេស្ត ង់គួរដោះស្រាយ ពិធីបុណ្យនៃលក្ខណៈ គួរចាប់អារម្មណ៍ ។ ប្រសិនបើវាមិន មានលក្ខណៈ នៃពិធីបុណ្យសាសនាដែលអាចមើលឃើញ នោះក្រុមជំនុំនឹងត្រូវ រលាយបាត់» ។ (The Protestant Era, Chicago, ឆ្នាំ 1948, ទំព័រ 94) ។

ពិធីយញ្ញបូជារួមបញ្ចូលនៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាចាស់អត្ថន័យទំនាយ ។ ដូចដែលហេ ព្រើរ 9:9 និយាយថា "នេះជាសេចក្តីប្រៀបពណ៌ដល់ជាន់ឥឡូវនេះ" នេះគឺជា អត្ថន័យ ។ អ្នកនិពន្ធសៀវភៅហេព្រើរបាននិយាយថា ប្រព័ន្ធនៃយញ្ញបូជាគឺជា របៀបនៃសាច់ឈាម ហើយវាជាសញ្ញាសម្គាល់នៃប្រព័ន្ធខាងវិញ្ញាណក្នុងព្រះគម្ពីរ សញ្ញាថ្មី ។ (ហេព្រើរ ៩:១០) អំពីដង្វាយដុត (លេវីវិន័យ 1:3-17) ពាក្យថា ដង្វាយដុតមានន័យថា លើកឡើង ជាភាសាហេព្រើរ ដែលជាឈ្មោះត្រឹមត្រូវនៃ ការលះបង់ពេញលេញ ។ បន្ទាប់មកតាមលំដាប់ចុងក្រោយនេះគឺការដុត (៧:២២)

ដង្វាយនៅលើអាសនៈគឺខុសគ្នានឹងការដុតវាដើម្បីបំផ្លាញទាំងស្រុង ។ (ក្រ) ការដុត (១២៣) នៅលើអាសនៈមិនបំផ្លាញទេ ដង្វាយដុត ប្តូរទៅជា សិរីល្អ ។ Geerhardus ចង្អុលទៅចំណុចនេះ ។ (កិរិយាសព្ទនេះមិនរៀបរាប់អំពីការដុតនៃប្រភេទដែលប្រើប្រាស់នោះទេ ប៉ុន្តែជាប្រភេទ គ្រប់គ្រង ដំណើរការដែលអ្វីមួយត្រូវបានផ្លាស់ប្តូរទៅជាសារធាតុល្អិត Biblical Theology, ឆ្នាំ ១៩៥៤ ទំព័រ ១៨៦) ។ ដូច្នេះ ទស្សនៈនៃកិរិយាសព្ទនេះបង្ហាញថា តង្វាយដុតគឺជាពាក្យប្រៀបធៀបនៃការឧទ្ទិស ។ ពិតមែនឬដែលថាមនុស្សនោះថ្វាយខ្លួនចំពោះព្រះ បុគ្គលិកលក្ខណៈរបស់គាត់ត្រូវបានរាប់ជាបរិសុទ្ធ ។ ដូច្នេះហើយនៅទីនេះ ពាក្យពិសេសនៃដង្វាយនេះគឺ "ក្លិនអាឡម៉ា" (-תבואה) ក៏និយាយអំពីលទ្ធផលនៃការលះបង់ផងដែរ ។ ដោយសារដង្វាយនេះគឺជាការលះបង់ទាំងស្រុង វាមានឈ្មោះ (לֶחֶם) នៃ "ភាពទាំងអស់" ឬ ការថ្វាយ "ពេញលេញ" ។ ថ្វីត្បិតតែនេះគឺជាការបូជាក៏ដោយ ក៏វាមានលំដាប់នៃការបោះឈាមនៃការបូជាលើផ្ទៃទាំងបួន ។ (លេវីវិន័យ ១:៥) ដង្វាយនៃគម្ពីរសញ្ញាចាស់មិនមានធាតុផ្សំនៃដង្វាយលោះបាប ហើយឯករាជ្យនោះទេ ។ (G. Vos) នេះគឺជាគោលការណ៍នៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាថ្មីដែលថា ទោះបីជាអ្នកជឿធ្វើអ្វីក៏ដោយ គាត់នៅជាប់ "ក្នុងព្រះគ្រីស្ទ" ។ ទោះបីជាអ្នកជឿបានលះបង់ខ្លួនឯងចំពោះព្រះក៏ដោយ ប៉ុន្តែការអាក្រក់ជាបន្តបន្ទាប់ និងបញ្ហាមិនពេញលេញរបស់គាត់ត្រូវតែត្រូវបានដោះស្រាយដោយដង្វាយលោះបាប ។ (P. Fairbairn, The Typology of Scriptures II, 1900, ទំព័រ 302) ហើយដង្វាយដុតត្រូវបន្តនៅទីសក្ការៈសម្រាប់ប្រជាជាតិអ៊ីស្រាអែលទាំងអស់ ។ (និក្ខមនំ ២៩:៣៨-៤៦, លេវីវិន័យ ៦:៩ ជនគណនា ២៨:៣) នេះជានិមិត្តរូបនៃការដែលអ៊ីស្រាអែ

លបានទទួលព្រះគុណជាបន្តបន្ទាប់ (ដង្ហាយនោះផ្ទាល់ត្រូវបានថ្វាយដោយព្រះ)
 ហើយថ្វាយខ្លួនចំពោះព្រះ ។ ការលះបង់មិនមែនសម្រាប់តែមនុស្សពិសេសនោះ
 ទេ ប៉ុន្តែសំរាប់អ្នកណាដែលព្រះគួរធ្វើ ។ គំនិតដែលយើងគួរថ្វាយដង្ហាយដល់
 ព្រះបានចាក់ឫសក្នុងចិត្តមនុស្សតាំងពីដើមដំបូងមក ។ H. Bavinck និយាយ
 ថា “ក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រមុនពេលមានអំពើទុច្ចរិត ព្រះគម្ពីរមិនមានការថ្វាយដង្ហាយ
 អ្វីឡើយ” ។ ប៉ុន្តែនៅក្នុងន័យទូទៅ យើងមិនអាចបដិសេធបានទេថានៅពេល
 នោះ ក្នុងន័យទូទៅមានការថ្វាយដែលជាធាតុផ្សំនៃសកម្មភាពវប្បធម៌ ។ ទោះ
 យ៉ាងណាក៏ដោយ តាមរយៈអំពើបាបដែលបានប្រព្រឹត្តរបស់មនុស្សជាតិ ប្រព័ន្ធ
 នៃការថ្វាយដង្ហាយត្រូវបានបង្កើតឡើង ហើយដង្ហាយលោះបាបត្រូវបានរៀបចំ
 ជាប្រព័ន្ធ ។ មនុស្សជាតិដែលខូចបានរស់នៅក្នុងការពិរោធរបស់ព្រះ ជាជាង
 គំនិតនៃសេចក្តីល្អរបស់ព្រះ ហើយបន្ទាប់មកបានថ្វាយដង្ហាយលោះបាបមិនត្រឹម
 តែថ្វាយបង្គំ និងការអរព្រះគុណប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែដោយការកោតខ្លាចផងដែរ ។
 (Geref. Dog III, 1910, ទំព័រ 357) ។ Rhen នៅក្នុងប្រព័ន្ធនៃការផ្តល់
 ជូនមនុស្សជាតិមានកំហុសជាច្រើន ។ ដូច្នេះ ព្រះបានបើកសម្តែងនូវវិធីនៃការ
 ថ្វាយបង្គំ វាគឺជាការថ្វាយខាងសាសនា និងសីលធម៌ ។ មនុស្សជាតិដូចខាង
 លើត្រូវការការថ្វាយបង្គំព្រះក្នុងជីវិតរបស់គាត់ ។ ពួកគេទាមទារការថ្វាយពេញ
 លេញ ហើយពួកសង្ឃនៅស្ងៀម ។ ការទាមទារនេះត្រូវបានសម្រេចក្នុងពេលតែ
 មួយដោយព្រះគ្រីស្ទ ។ Bavinck និយាយថា “នៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ គ្រប់សេចក្តី
 សញ្ញាជីវិតទទួលបានក្លាយជា អាម៉ែន ។ ”(នៅក្នុង Hem zijn alle beloften
 Gods ja en amen. - Geref. Dog. III. 1910, ទំព័រ 363) ។

ព្រះគ្រីស្ទគឺជាភាពពេញលេញនៃដង្ហាយទាំងអស់ ។ នៅក្នុងអត្ថន័យនៃគោលការណ៍ព្រះគ្រីស្ទបានថ្វាយដង្ហាយដុតសម្រាប់យើង ។ ទ្រង់ថ្វាយខ្លួនជាដង្ហាយសម្រាប់សម្តេចសង្ឃ ។ ដែលទ្រង់បានជំនួសប្រជាជនរបស់ទ្រង់ ។ (យ៉ូហាន ១៧:១៩ អេភេសូ ៥:២) ការបូជារបស់អ្នកជឿទូទៅត្រូវបានប្រតិបត្តិក្នុងព្រះគ្រីស្ទ ។ នោះគឺពួកគេបានទទួលអត្ថប្រយោជន៍ដែលព្រះគ្រីស្ទបានប្រទានឲ្យមានប្រសិទ្ធភាពនៃដង្ហាយលោះបាប និងដង្ហាយដុត ។ ពួកគេក៏ក្លាយទៅជាដង្ហាយដុតដោយការបូជាបែបនេះ ។ ដូចបាននិយាយខាងលើនេះហើយ នេះជាលទ្ធផលនៃការបូជារបស់ព្រះគ្រីស្ទ ។ នៅក្នុងអត្ថន័យ ហេប្រើរ ៩:១៤ និយាយថា "ចំណង់បើព្រះលោហិតរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ដែលទ្រង់បានថ្វាយព្រះអង្គទ្រង់ ឥតសៅហ្មង ដល់ព្រះ ដោយសារព្រះវិញ្ញាណដ៏គង់នៅអស់កល្បជានិច្ច នោះនឹងសំអាតទាំងបញ្ញាចិត្តអ្នករាល់គ្នា ពីអស់ទាំងការស្លាប់ផង ដើម្បីឲ្យបានបំរើព្រះដ៏មានព្រះជន្មរស់" ។

(1) អំពីដង្ហាយម្សៅ (លេវីន័យ ២:១-៦)

ដង្ហាយម្សៅមានន័យថា "វត្ថុមាន (ἄρτος)" ជាភាសាហេប្រើរ ។ ដង្ហាយនេះគឺដើម្បីថ្វាយបាយដែលធ្វើពីម្សៅល្អជាមួយនឹងប្រេង គ្រឿងក្រអូប និងអំបិល ជាពិសេសម្សៅល្អជានិមិត្តរូបនៃការបូជា ។ លោក ជី វ៉ូស (G. Vos) បាននិយាយថា ដោយសារតែសម្ភារៈ (អំណាចនៃគ្រាប់ធញ្ញជាតិ) នៃដង្ហាយនេះរក្សាជីវិតរបស់មនុស្ស វាក៏មានន័យថាជីវិត ។ (Biblical Theology, 1954, ទំព័រ 175-176) អំបិលគឺជានិមិត្តសញ្ញានៃភាពបរិសុទ្ធ (ការប្រឆាំងនៃភាពមិនបរិសុទ្ធរបស់អ្នកជឿ) ប្រេងគឺជាព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ហើយគ្រឿងក្រអូបគឺជាការអធិស្ឋាន ។ (Biblical Theology) 2) ដង្ហាយនេះមិនមែនដើម្បីបរិច្ចាគដល់

ព្រះដូចអ្នកមិនជឿនោះទេ ។ យោងតាមការបង្រៀននៃបទគម្ពីរ (កូរិនថូសទី១ ៤:៧) របស់ដែលមនុស្សថ្វាយយញ្ញបូជាដល់ព្រះ មានន័យថាទទួលយកវាចេញពីព្រះ ហើយត្រឡប់ទៅថ្វាយព្រះវិញ ។ 3) ដង្វាយម៉ៀងមិនបានបង្កើតឡើងដោយឯករាជ្យទេ ប៉ុន្តែតែងតែមានការបូជាដោយឈាម ។ (Fairbairn) ត្រង់ចំណុចនេះ អ្នកជឿដើម្បីទទួលបានដង្វាយលោះបាបរបស់ព្រះគ្រីស្ទក៏គួរតែធ្វើរាល់អំពើល្អនៅក្នុងគុណសម្បត្តិនៃលោហិតរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ។ 4) ដង្វាយនេះជានិមិត្តសញ្ញានៃការផ្តល់ជូនការខំប្រឹងនៃរាស្ត្ររបស់ព្រះ ។ ម្យ៉ាងទៀត នេះជានិមិត្តសញ្ញាដើម្បីក្លាយជាសកម្មភាពសុចរិតដ៏បរិបូរដោយការផ្តល់ការខំប្រឹងនៃរាស្ត្ររបស់ព្រះ ។ ដោយសារការថ្វាយយញ្ញបូជានេះជាលក្ខណៈរបស់រុក្ខជាតិ វាបង្ហាញថាគេគួរថ្វាយស្រូវដែលបានច្រូតកាត់បន្ទាប់ពីគេដាំដុះដីបានដុះលូតលាស់ហើយបង្កើតផល ។ គ្រាប់ធញ្ញជាតិ ដែលជាវត្ថុសំខាន់ក្នុងដង្វាយនេះ ត្រូវបានគេយកមកធ្វើជាម្សៅល្អ គឺជាពាក្យប្រៀបធៀបនៃការខិតខំលះបង់របស់មនុស្ស ។ ពេលដង្វាយនេះក្លាយជាអាហារប្រចាំថ្ងៃ វាទាក់ទងនឹងការងារខាងវិញ្ញាណមិនត្រឹមតែចំពោះការងារទូទៅប៉ុណ្ណោះទេ ។ រ៉ូម 11:16 "បើម្សៅ១ក្តាប់មុនដំបូងជាបរិសុទ្ធ នោះដុំទាំងមូលក៏បរិសុទ្ធ ហើយបើឫសបរិសុទ្ធ នោះមែកក៏បរិសុទ្ធដែរ ។" "វាមានន័យដូច្នេះ រាល់សកម្មភាពរបស់អ្នកជឿ និងការខិតខំប្រឹងប្រែងរបស់ពួកគេ គួរតែត្រូវបានដុតដោយព្រះអម្ចាស់ ។ កូរិនថូស 10:31 ចែងថា ៖ «ដូច្នេះ ទោះបើស៊ី ឬផឹក ឬធ្វើការអ្វីក៏ដោយ នោះចូរធ្វើទាំងអស់សំរាប់ចំរើនសិរីល្អដល់ព្រះចុះ ។ "យើងឃើញថាដង្វាយនោះជាកម្មសិទ្ធិរបស់រុក្ខជាតិដែលត្រូវបានថ្វាយដល់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទណាស់ ។ ការអ៊ុនក៏ថ្វាយដង្វាយបែបនេះដល់ព្រះដែរ ។ (លោកុប្បត្តិ ៤:៣) ដង្វាយរបស់គាត់មិនត្រូវបានទទួល

ចំពោះព្រះទេ ដោយសារដង្ហាយរបស់គាត់មិនបានរួមជាមួយឈាមនៃយញ្ញបូជា ស្របតាមច្បាប់នៃដង្ហាយម្សៅ ហើយគាត់មានការមិនជឿ ។ សូមមើល ហេព្រើរ ១១:៤ ។ នំម្សៅនៃវត្ថុមានដែលបានរៀបចំនៅលើរោងឧបោសថ ហើយព្រះវិហារបរិសុទ្ធក៏មានគោលការណ៍ដូចគ្នានៃការថ្វាយដង្ហាយម្សៅដែរ ។ វាមានន័យថាជាដង្ហាយដែលប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលបានថ្វាយ ហើយវាគឺជាការប្រៀបធៀបនៃផលផ្លែនៃការខិតខំប្រឹងប្រែងដោយសុចរិត ដែលពួកគេគួរតែថ្វាយនៅចំពោះព្រះ ។ វាជាប្រភេទនៃការខិតខំប្រឹងប្រែងដ៏សុចរិតដែលអ្នកជឿទាំងអស់នៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាថ្មីគួរតែបានថ្វាយ ។ ប៉ុន្តែជីវិតរបស់អ្នកជឿនេះត្រូវបានឆ្លុះបញ្ចាំងចេញពីការជឿថា ព្រះគ្រីស្ទបានក្លាយជាដង្ហាយម្សៅ (ដែលបានក្លាយទៅជានំប៉័ងជីវិត) ។ ព្រះយេស៊ូវផ្ទាល់បានធ្វើជាដង្ហាយម្សៅ ដោយការខិតខំស្តាប់បង្គាប់ព្រះវរបិតា ។ (យ៉ូហាន ៤:៣២-៣៤, ៦:៣៥) ។

(2) ដង្ហាយមេត្រី (លេវីន័យ ៣:១-១៧)

“עֹלָה” ជាភាសាហេព្រើរនៃដង្ហាយមេត្រីមានន័យថា យញ្ញបូជាមេត្រី ។ នេះជាការថ្វាយដោយស្ម័គ្រចិត្តសម្រាប់ការអរព្រះគុណ និងការសន្យា ប៉ុន្តែដូចជាដង្ហាយផ្សេងទៀតដែរ មានធាតុនៃដង្ហាយលោះបាប ដែលឈាមត្រូវបោះលើអាសនៈ ។ អ្វីក៏ដោយដែលអ្នកជឿធ្វើនៅចំពោះព្រះ គាត់គួរតែពឹងផ្អែកលើព្រះលោហិតរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ។ នៅក្នុងយញ្ញបូជាដើម្បីថ្វាយប្រេងដល់ព្រះ (លេវីន័យ ៣:៣-៥) មានន័យថាថ្វាយជីវិតទ្រង់ ហើយថ្វាយវត្ថុដែលល្អបំផុតជាសញ្ញានៃការអរព្រះគុណ ។ ដង្ហាយនេះមានន័យថាផលនៃសេចក្តីមេត្រីដែលបានសម្រេចដោយព្រះគ្រីស្ទ (រ៉ូម ៥:១) ។ ការបង្គាប់ឲ្យបរិភោគគ្រឿងបូជាក្នុងរោងឧបោសថនោះមានសារៈសំខាន់ ។ ពិធីទទួលទានគ្រឿងបូជាមិនមែនមាន

ន័យត្រឹមតែស៊ីផឹកទេ តែមានន័យខាងវិញ្ញាណ ។ វាត្រូវបានបង្ហាញថាអ្នកដែល
 បរិភោគគ្រឿងឬជាគួរតែធ្វើតាមលំដាប់ខាងវិញ្ញាណជាច្រើន (លេវីន័យ
 22:10-16, 30) ។ ការងារដែលគេបរិភោគគ្រឿងឬជាបានចង្អុលបង្ហាញថា
 អ្នកជឿមានទំនាក់ទំនងពិសេសជាមួយព្រះគ្រីស្ទ បើធៀបនឹងដង្វាយ ។ អ្នកជឿ
 មិនបានពេញចិត្តតែឃើញព្រះគ្រីស្ទទេ តែជឿទ្រង់ពីខាងក្រៅ ក៏ចេញពីការ
 ទទួលទ្រង់ក្នុងចិត្ត ដូចជាទទួលទានអាហារដែរ ។ យើងយល់ពីសេចក្តីពិតនេះ
 ដោយសង្កេតមើលពិធីបុណ្យរំលងឲ្យបានលម្អិតបន្ថែមទៀត ។ កាលអ៊ីស្រាអែល
 ប្រារព្ធពិធីបុណ្យរំលង ជាដំបូងគេលាបឈាមកូនចៀម ។ (និក្ខមនំ ១២:៧) វា
 ជាពាក្យប្រៀបធៀបនៃដង្វាយលោះបាប ។ បន្ទាប់មក ពួកគេចូលទៅក្នុងផ្ទះ
 ហើយបានបរិភោគសាច់កូនចៀម ។ នៅពេលពួកគេបរិភោគវាមានច្បាប់ជា
 ច្រើន និក្ខមនំ ១២:៨-១១) ។ វាមិនមែនគ្មានន័យទេ ។ វាបានបង្ហាញពីសេច
 ក្តីពិតខាងវិញ្ញាណដែលអ្នកជឿលើព្រះគ្រីស្ទគួរតែចូលទៅក្នុងជំនឿដ៏ជ្រាលជ្រៅ
 នេះ ។ ព្រះយេស៊ូវក៏បានបង្រៀនឲ្យជឿលើព្រះអម្ចាស់ ដូចជាការបរិភោគ
 អាហារដែរ ។ (យ៉ូហាន ៦:៥៣-៥៨) តើការបរិភោគនិងផឹកមានន័យយ៉ាងណា?

1) ដូចជាទ្រង់ផ្ទាល់បានបរិភោគនិងផឹក របស់ដែលទ្រង់បានជួយសង្គ្រោះដោយ
 ការជឿព្រះគ្រីស្ទ ក៏គួរតែត្រូវបានធ្វើដោយខ្លួនទ្រង់ផ្ទាល់ដែរ ។ មួយទៀតដើម្បី
 ជំនួស គាត់មិនអាចជឿលើព្រះគ្រីស្ទបានទេ ។ បន្ទាប់មក ការល្អនៃការប្រោស
 លោះរបស់ទ្រង់ ការស្លាប់របស់ទ្រង់ និងអំណាចនៃការរស់ឡើងវិញរបស់ទ្រង់
 ក្លាយជាជីវិតនៅក្នុងចិត្តរបស់យើង ។ (៣) ដង្វាយលោះបាប (លេវីន័យ ៤:១-
 ៥:១៣) នៅក្នុងភាសាហេព្រើរ "לֶחֶם" ដង្វាយលោះបាបមានន័យថា ជាអំពើ
 បាប ពីព្រោះដង្វាយនេះបានមកពីបញ្ហានៃអំពើបាបដែលបានប្រព្រឹត្ត វាត្រូវ

បានសម្គាល់ជាមួយនឹងដង្ហាយផ្សេងទៀតដោយប្រើពាក្យនេះ ។ ពាក្យថា ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទមិនបានស្គាល់អំពើបាបទេ ប៉ុន្តែបានធ្វើឲ្យទ្រង់ជាអំពើបាបសម្រាប់យើង (កូរិនថូសទី២ ៥:២១) មានន័យថាជាដង្ហាយលោះបាប ។ ដង្ហាយលោះបាបត្រូវបានធ្វើឡើង ដែលថាមនុស្សនោះត្រូវបានអត់ទោសដោយព្រះដោយសារភាពទន់ខ្សោយ និងអំពើបាបរបស់ពួកគេ ។ លេវីវិន័យជំពូកទី៤ បង្ហាញថា «ដើម្បីប្រព្រឹត្តអំពើបាប» ឬ «ដោយអចេតនា» ពាក្យនេះ (לִּפְעֻמָּה) ត្រូវបានបកប្រែដោយពាក្យហេព្រើរដដែល ។ (២, ១៣, ២២, ២៧) ក្នុងន័យតានតឹង វាត្រូវបានបកប្រែដោយការបរាជ័យ (ដោយការខុស កំហុស ឬដោយការធ្វេសប្រហែស) ។ (P. Fairbairn, Typology of Scriptures) ការដែលមនុស្សប្រព្រឹត្តអំពើបាបដោយកំហុសរបស់ខ្លួន មិនមែនមានន័យថាខ្លួនបានធ្វើដោយមិនដឹងទាំងស្រុងថាជាអំពើបាបនោះទេ ប៉ុន្តែមានន័យថាទោះបីជាគាត់ដឹងថាជាអំពើបាបក៏ដោយ ក៏គាត់បានធ្វើបាបដែរ ។ សម្រាប់ភាពទន់ខ្សោយ ចរិតទន់ខ្សោយ និងការល្អៗពីខាងក្រៅ ។ លោក Kurtz បានចង្អុលបង្ហាញចំណុចល្អ ។ (ដង្ហាយពិសិដ្ឋ ទំព័រ 90) ។ អំពើបាបដែលបានប្រព្រឹត្តដូចការប្រព្រឹត្តបែបនេះ គឺខុសគ្នានឹងអំពើបាបដែលមានកំហុស (ចោទិយកថា ៤:៤២) និងអំពើបាបដែលប្រមាថដល់ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ (ម៉ាថាយ 12:31 ហេព្រើរ 10:26-29 យ៉ូហានទី១ 5:16) ។ នេះជាអំពើបាបដែលមនុស្សនោះបានប្រព្រឹត្តតាមបញ្ញត្តិរបស់ព្រះដោយសារតែភាពទន់ខ្សោយរបស់គាត់ ។ អត្ថន័យនៃសកម្មភាពនៃការដាក់ដៃលើសត្វគឺមានសារៈសំខាន់ណាស់ ។ "ដាក់ដៃលើ" មានន័យថា សង្កត់យ៉ាងខ្លាំង (מְדַבֵּר לְכָבוֹד); វាគឺជាពាក្យដដែលនៃការ«សង្កត់ធ្ងន់» នៅក្នុង ទំនុកដំកើង ៨៨:៧ ។ ការដាក់ដៃលើក្បាលសត្វ

គឺជាការប្រៀបធៀបនៃអំពើដែលអ្នកជឿផ្ទេរអំពើបាបរបស់ខ្លួនទៅសត្វ ដែលជា
 សកម្មភាពនៃជំនឿ ។ អ្នកជឿគួរតែជឿលើព្រះគ្រីស្ទតាមតែសកម្មភាពនេះ ។
 លោក Spurgeon បាននិយាយថា “នេះគឺជាខ្លឹមសារនៃសេចក្តីជំនឿ មិនមែន
 ជាកម្រិតនៃការទាក់ទងទៅកាន់ព្រះគ្រីស្ទទេ ប៉ុន្តែយើងទំនោរទៅទទួលបន្ទុកដ៏
 ធ្ងន់របស់យើងលើទ្រង់ ។ (ព្រះគ្រីស្ទនៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាចាស់, 1899, ទំព័រ
 349) ការដែលសង្ឃពាល់ឈាម ហើយបោះលើរាំងនននៃទីសក្ការៈ ហើយលាប
 លើស្នែងនៃអាសនៈគ្រឿងក្រអូប (លេវីវិន័យ ៤:៥-៧) គឺជាសកម្មភាពដ៏មាន
 អត្ថន័យ ។ កិច្ចការនេះគឺជាប្រភេទនៃការពិតដែលថាព្រះគ្រីស្ទបានចូលទៅក្នុងទី
 សក្ការៈនៃស្ថានសួគ៌ ។ (ហេប្រើរី ៩:១២) ការនេះគ្រប់គ្រាន់ហើយ ពីព្រោះត្រូវ
 ប្រតិបត្តិនៅកន្លែងដែលព្រះទ្រង់ជ្រាប ។ សកម្មភាពនេះត្រូវបានធ្វើតែចំពោះព្រះ
 ប៉ុណ្ណោះ ។ ការដែលគាត់បានបោះឈាមនៅលើរាំងនននៅលើការស្ងៀមនៃទី
 បរិសុទ្ធនៃកន្លែងបរិសុទ្ធមានន័យថាមនុស្សមានបាបអាចចូលទៅចំពោះព្រះបា
 ន ។ ហើយការបោះលើស្នែងនៃអាសនៈគ្រឿងក្រអូប អ្នកមានបាបទទួលគ្រឿង
 ក្រអូបនៃការអធិស្ឋាន ដោយការជឿលើព្រះលោហិតរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ដោយសេច
 ក្តីជំនឿ ។ ការបង្ហូរឈាមទៅផ្នែកខាងក្រោមនៃដង្ហាយដុតក៏មានអត្ថន័យសំខាន់
 ដែរ ។ វាគឺជាប្រភេទនៃការពិតដែលថាអំណាចដែលព្រះបានទទួលយកបុគ្គលិក
 លក្ខណៈរបស់មនុស្សមានបាបគឺគ្រាន់តែជាព្រះលោហិតរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ។ អាស
 នៈនៃដង្ហាយដុតគឺជាកន្លែងដែលអ្នកជឿដុតយញ្ញបូជាដែលមានជីវិតដោយចិត្តនៃ
 ការលះបង់ និងការអរព្រះគុណ ហើយផ្នែកខាងក្រោមមានន័យថាលក្ខណៈវិនិច្ឆ័យ
 និងគ្រឹះជាដើម ។ សង្ឃបានចាក់ឈាមនៅផ្នែកខាងក្រោមជាអត្ថន័យថា
 ផ្នែកខាងក្រោមត្រូវបានធ្វើឡើងដោយឈាម ។ ការដុតស្បែកនៃកូនគោគ្រប់

ផ្នែកនៅខាងក្រៅមានអត្ថន័យណាស់ ។ នេះជាពាក្យប្រៀបធៀបនៃព្រឹត្តិការណ៍ ដែលព្រះគ្រីស្ទបានសុគតនៅខាងក្រៅក្រុងយេរូសាឡឹម ។ (ហេប្រើរ ១៣:១១- ១២)

ឯកសារយោង - ទ្រឹស្តីខុសក្នុងច្បាប់ទំលាប់នៃពិធីសាសនា

អ្នកប្រាជ្ញម្នាក់និយាយថា ប្រព័ន្ធដង្វាយនៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាចាស់គឺចេញពីប្រជា ជាតិផ្សេងទៀតនៅជុំវិញអ៊ីស្រាអែល ដោយសារពួកគេមានប្រព័ន្ធការថ្វាយមួយ ចំនួនជាមួយសង្ឃ និងការថ្វាយដង្ហាយ ។ ប៉ុន្តែវាជាការយល់ខុស ។ ទោះបីជា ប្រព័ន្ធនៃការថ្វាយរបស់អ៊ីស្រាអែលមានចំណុចស្រដៀងគ្នាមួយចំនួនទៅនឹងជាតិ សាសន៍ផ្សេងទៀតនៃអ្នកមិនជឿលើការខាងក្រៅក៏ដោយ យើងមិនអាចនិយាយ ថាវាចេញពីប្រជាជាតិផ្សេងទៀតនោះទេ ។ ដោយសារព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះមាន វត្តមានលើមនុស្សនោះ ទោះបីជាប្រព័ន្ធស្រដៀងគ្នាមួយចំនួនបានចូលមកក្នុង ពួកគេក៏ដោយ ក៏វាមិនមានជាបញ្ហាអ្វីដែរ ។ ថ្វីត្បិតតែពាក្យខ្លះនៃព្រះបន្ទូល របស់ព្រះមានលក្ខណៈស្រដៀងនឹងសាសនា និងប្រព័ន្ធណាមួយក៏ដោយ តែវា បង្ហាញពីទិដ្ឋភាពខាងក្រៅបន្តិចបន្តួច ប៉ុន្តែតាមពិតវាមានភាពខុសគ្នាខ្លាំងពីគ្នា ទៅវិញទៅមក ដូចជាភាពខុសគ្នារវាងស្ថានសួគ៌ និងផែនដី ។ ជាឧទាហរណ៍ នៅពេលដែលគាត់បានបកប្រែបទគម្ពីរទៅជាភាសាអារ៉ាប់ ដើម្បីប្រកាសដំណឹង ល្អ គាត់បានបកប្រែព្រះទៅជាអាឡោះ (Allah) ដែលជាព្រះនាមនៃព្រះរបស់ មូស្លីម ។ ជាការពិតណាស់ ព្រះនៅក្នុងសាសនាគ្រីស្ទ និងព្រះអាឡោះនៅក្នុង សាសនាអ៊ីស្លាម គឺខុសគ្នា ។ ប៉ុន្តែសម្រាប់វិធីសាស្ត្រដែលអ្នកបកប្រែបានសម្តែង អំពីព្រះគឺគ្រាន់តែជាពាក្យព្រះ គឺអាឡោះ ពួកគេខ្លីវា ហើយប្រើដោយផ្ទាល់ ។

ដូច្នេះ វាមិនត្រឹមត្រូវទេដែលលក្ខខណ្ឌនិងប្រព័ន្ធនៃគ្រីស្ទសាសនាគឺស្រដៀងគ្នា
នឹងសាសនារបស់អ្នកមិនជឿ ដោយមិនពិចារណាពីពួកវា ដែលប្រព័ន្ធជាច្រើន
នៃគ្រីស្ទសាសនាចេញមកពីប្រជាជាតិផ្សេងទៀត ។ ឧទាហរណ៍ ចូរយើងគិតពីទ
ស្សនៈរបស់ Mowinkel ។ គាត់បានអះអាងថា អេសាយ 6:1 “ព្រះអម្ចាស់
គង់លើបល្ល័ង្កដ៏ខ្ពស់ ហើយបានដំកើងឡើង” វាបានចេញពីទំនៀមទំលាប់មិន
ពិតជុំវិញសាសន៍យូដា ។ តាមលំដាប់លំដោយ វាកើតចេញពីការតាំងព្រះមហា
ក្សត្រក្នុងពិធីប្រចាំឆ្នាំ ។ (Psalmenstu dien II, Das Thronbesteigung
fest jahwas under der Ursprung der Eschatologie) ។ បន្ទាប់មកពិធី
តែងតាំងស្តេចនេះបានសំដែងថា ព្រះរបស់ពួកគេបានឡើងជាស្តេចក្នុងគ្រាដំបូ
ង ។ ប៉ុន្តែ អេសាយជំពូកទី៦ មិនមានន័យថាព្រះយេស៊ូបានក្លាយជាព្រះ
ដំបូងឡើយ ប៉ុន្តែទ្រង់ជាព្រះអស់កល្បជានិច្ច ។ ដូច្នេះ ក្នុងទិដ្ឋភាពនៃការពិត
នេះ ទោះបីជាការពិតពីរនៃរឿងខ្លះស្រដៀងគ្នាក៏ដោយ ក៏យើងមិនគួរនិយាយ
ការដូចគ្នានេះដែរ ។ អ្នកវិចិត្រ Alford Haldar និយាយថា បន្ទាប់ពីនិក្ខមន៍
រោងឧបោសថ និងប្រព័ន្ធនៃការថ្វាយ បានបង្កើតឡើងនៅក្នុងប្រទេសអ៊ីស្រាអែ
ល វាត្រូវបានដកចេញពីជនជាតិកាណាន ។ គាត់អះអាងថានៅក្នុងប្រព័ន្ធដ
ង្វាយរបស់ជនជាតិកាណាន ទំនាយនៃស្តេច និងសម្តេចសង្ឃត្រូវបានប្រាប់
ដោយព្រះ ។ គាត់បាននិយាយជាបន្តបន្ទាប់ថា ម៉ូសេជាឡើងប្រេង ហើយត្រូវ
បានគេរាប់ថាជាព្រះ (និក្ខមន៍ ៤:១៦) ។ ត្រង់ចំណុចនេះ ប្រព័ន្ធដង្វាយនៅ
ក្នុងនិក្ខមន៍គឺស្រដៀងនឹងប្រព័ន្ធនៃដង្វាយរបស់កាណាន ។ (សមាគមនៃ
សាសនារបស់ហោរាក្នុងចំណោមពួកបុរាណ Semites, Uppsala, 1945 ទំព័រ
91-92) ប៉ុន្តែការអះអាងបែបនេះរបស់ Hundal មិនត្រូវបានទទួលយកទេ ។

នៅក្នុងបទគម្ពីរលោកម៉ូសេត្រូវបានគេប្រាប់ថាជាមនុស្សពិត (មិនមែនជាមនុស្ស
ក្នុងរឿងប្រេងទេ) ជំពូកនិងខគម្ពីរជាច្រើនអំពីលោកម៉ូសេមិនបានចង្អុលទៅលើ
រូបភាពនៃគោលគំនិតនិងពាក្យប្រៀបធៀបនេះទេ ។ ហើយអ្នកប្រាជ្ញ
Wellhausen ក៏បាននិយាយខុសដែរថា “ម៉ូសេមិនមែនជាអ្នកកាន់សាសនា
និងច្បាប់ទេ (បញ្ញត្តិដប់ប្រការ) តែគាត់ជាកម្មសិទ្ធិនៅថ្ងៃបន្ទាប់ដែលជាបស់
គាត់វិញ ។ ប៉ុន្តែវាជាការបង្ខិតបង្ខំ ។ ប្រសិនបើពាក្យរបស់ Wellhausen
ត្រឹមត្រូវ តើគាត់អាចពន្យល់ពីប្រពៃណីរបស់អ៊ីស្រាអែលដែលទទួលយកជាអ្នក
ប្រកាសច្បាប់យ៉ាងដូចម្តេច? ជនជាតិអ៊ីស្រាអែលបានដឹងថា មានតែព្រះបន្ទូល
របស់ព្រះប៉ុណ្ណោះដែលត្រូវបានស្តាប់តាមយ៉ាងពិតប្រាកដ ។ ពួកគេបានជឿតាម
ប្រពៃណីថាច្បាប់នេះ ជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះយេហូវ៉ាចេញមកពីលោកម៉ូសេ ។
ទំនៀមទម្លាប់ដ៏តឹងរ៉ឹងបែបនេះមិនអាចចូលទៅជិតដោយការគិត និងរឿងរាវ
របស់មនុស្សបានទេ ។ តែជាការបម្រើរបស់ពួកហោរានៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាចាស់
បានការពារច្បាប់ និងចំណេះដឹងអំពីព្រះ ម៉ូសេជាមនុស្សពិតខាងប្រវត្តិសា
ស្ត្រ ។ ដូច្នេះហើយ ប្រវត្តិនៃការបើកសំដែងនៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាចាស់អាចជំនួស
បានចំពោះម៉ូសេម្នាក់ ។ (ហេព្រើរ ៣:១-៦) ដូច្នេះ ការបដិសេធទណៈប្រវត្តិ
សាស្ត្រគឺមិនត្រឹមត្រូវទេ ។

ជំពូកទី 6. ការបើកសម្តែងនៃថ្ងៃនៃសេចក្តីទំនាយ

I. លក្ខណៈនៃពេលបច្ចុប្បន្ន

លើកនេះបន្តលើព្រឹត្តិការណ៍ប្រវត្តិសាស្ត្រថ្មី ពោលគឺយោងទៅតាមព្រឹត្តិការណ៍ ដែលអ៊ីស្រាអែលបានបង្កើតស្តេចនោះត្រូវបានលាតត្រដាង ។ ប្រព័ន្ធនៃទំនាយ នេះមានគោលបំណងការពារអំពើបាបនៃលទ្ធិប្រជាធិបតេយ្យដែលត្រូវបានបង្កើត ឡើងបុរសជាស្តេច ។ ព្យាករ៍ត្រូវបានបញ្ជូនទៅកាន់លទ្ធិប្រជាធិបតេយ្យហើយ បានក្លាយជាអ្នកឃ្លាំមើលដើម្បីទ្រទ្រង់លទ្ធិប្រជាធិបតេយ្យ ។ វាត្រូវបានចាប់ផ្តើម ជាមួយនឹងថ្ងៃរបស់សាំយូអែល ។ (Vos Biblical Theology, Eerdmans, 1948, ទំព័រ 203-204) នៅក្នុងភាសាដើម វាពិបាកក្នុងការដោះស្រាយអត្ថ ន័យរបស់ព្យាករ៍ (ណេប៊ី អ៊ីយ៉ា (נביא) ។ លោកជឺ វ៉ូស (G. Vos) បាន និយាយថា អត្ថន័យអរូបិចេញពី និក្ខមនំ ៤:១៦ យេរេម៉ានៅដើមដំបូង Augustine បានធ្វើការបកស្រាយដូចគ្នា ។

II. ព្រះបន្ទូលដើមនៃសេចក្តីទំនាយ

ដោយសារតែប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលដែលនឹងចូលទៅក្នុងទឹកដីកាណានឆាប់ៗនេះ មិនគួររស់នៅដូចកុលសម្ព័ន្ធផ្សេងទៀតទេ ។ នោះព្រះមានបន្ទូលថានៅថ្ងៃ អនាគតគាត់នឹងបង្កើតប្រព័ន្ធនៃពួកហោរា ។ (ចេទិយកថា18:15) ។ ចេទិ យកថា18:15 "ព្រះយេហូវ៉ា ជាព្រះនៃឯង ទ្រង់នឹងបណ្តាលឲ្យមានហោរា១កើត ឡើងពីពួកបងប្អូនឯង ឲ្យដូចជាអញត្រូវឲ្យឯងរាល់គ្នាស្តាប់តាមអ្នកនោះចុះ" ។

នេះគឺជាការសន្យារបស់ព្រះមេស៊ី ដែលស្របគ្នានឹងការសន្យានៃពួកហោរា ។ ដូច្នេះប្រព័ន្ធនៃហោរាមិនកើតចេញពីអបិយជំនឿរបស់ជនជាតិកាណាន (9 ប្រព័ន្ធនៃហោរាក្លែងក្លាយ) ទេ ប៉ុន្តែសម្រាប់ការរារាំងដែលព្រះបានប្រតិបត្តិ ។ អ្នកប្រាជ្ញមួយចំនួនបាននិយាយថាភាពខុសឆ្គងរបស់ហោរាពិតត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយពួកហោរាក្លែងក្លាយ វាគឺជាការខុស ។ តើទំនាយ (ជាឧទាហរណ៍ ព្រះមេស៊ី ព្យាករ) អំពីព្រឹត្តិការណ៍ពិត ដ៏អស្ចារ្យ ចេញពីការមិនពិតដោយរបៀបណា? របស់ល្អមិនអាចកើតចេញពីរបស់អាក្រក់បានទេ ។ ហោរាពិតនិយាយពាក្យដែលបានទទួលការបើកសម្តែងចេញពីព្រះ និងដោយការគ្រប់គ្រងព្រះបន្ទូលនៃព្រះ ។ ប៉ុន្តែហោរាក្លែងក្លាយ (1) គេបញ្ចេញដើម្បីផលប្រយោជន៍ផ្ទាល់ខ្លួន និងភាពលោភលន់របស់គេ ។ (2) គេនិយាយទំនាយមិនពិត ដោយបោកបញ្ឆោតព្រះអាក្រក់ ។ (3) គេមិនបានទទួលព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះទេ ប៉ុន្តែគាត់បានយល់ខុសដែលគាត់បាននិយាយ ។

III. របៀបដែលហោរាស្តាប់ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ

ក្នុងចំណោម “Dogmatic” ភាគ 1 ដែលសរសេរដោយលោក បាវីង (H. Bavinck) ខ្ញុំនឹងជ្រើសរើសយកមួយចំនួន ហើយពន្យល់វាដូចខាងក្រោម ៖

(1) ហោរានៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាចាស់បានដឹងថាពួកគេត្រូវបានហៅដោយព្រះសម្រាប់ការទាយនៅក្នុងទស្សនៈពិសេស ណាមួយ (bepaald ougenblick) (យោងទៅតាម និក្ខមនំ3: សាំយូអែល3: ពួកចៅហ្វាយ 6: យេរេមា 1: អេសេគាល1:-3:, ៣:៧-៨) ហើយពេលខ្លះការត្រាស់ហៅរបស់ពួកគេ គឺមិនមែន

ដោយឆន្ទៈរបស់ពួកគេទេ ប៉ុន្តែដោយកិច្ចការតែមួយប៉ុណ្ណោះ ។ (និក្ខមនំ. 3: យេរេមា1:5-7, 26:5) ។ ដូច្នេះពួកគេមិនអាចបង្រៀនទៅតាមចិត្តរបស់គេឡើយ ។

(2) ពួកគេមិនបានទទួលការបើកសម្តែងទេ

ប៉ុន្តែពួកគេទទួលបើកសម្តែងដោយចិត្តនៃការស្វែងយល់ពីព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះយ៉ាងច្បាស់ ។ (និក្ខមនំ 3:11-12, ជនគណនា 12:8, គណនា18:18 សាំយូអែលទី2 23:2 ហាបាគុក2:1, ហូសេ 1:9,13,2:2, 7, 4:1, 4, 11, 5:5 , 10, 6:4) ។ ពួកគេបានបំបែកព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះដោយនិយាយថា ៖ “ព្រះយេហូវ៉ាបានមានបន្ទូលថា” ជួនកាលទំនាយដែលព្រះយេហូវ៉ាបានមានបន្ទូលដោយផ្ទាល់ត្រូវបានលាតត្រដាងដោយទម្រង់ពាក្យដើម្បីទទួលស្គាល់ព្រះយេហូវ៉ាជាអ្នកដំបូង ។ (និក្ខមនំ 4:12, 15, ជនគណនា 23:5, យ៉ូសេ 1:1-11 រពាក្យត្រទី 2 17:13, អេសាយ 7:10, 8:1 យេរេមា1 ហូសេ 1:12) ។ ពួកគេមិនបានប្រកាសថាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់មិនមែនជាអ្វីឡើយ ។

(3) ពួកគេបានស្គាល់ទីកន្លែងទទួលការបើកសម្តែង និងពេលវេលាយ៉ាងច្បាស់ (អេសាយ 16:13-14 យេរេមា 26:1 33:1 34:1 35:1 36:1 49:34 អេសេគាល 3:16, 8:1, 26:1 ហាបាគុក 1:1 Zech 1:1)? 1 34: 1 35: 1 36: 1 49:34 Ez 3:16, 8: 1, 26: 1 Hag 1: 1 ម៉ាឡាគី 1: 1) ។

(4) ពួកគេមានមនសិការតាមរយៈការយល់ដឹងពីព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ តាមគំនិតរបស់គាត់ ។

(ជនគណនា 16:28, នេហេមា 6:8) ។ ហើយបន្ទាប់មកបានប្រកាសថា អ្នកដែលបានបង្រៀនគំនិតរបស់មនុស្ស(មិនមែនជាគំនិតនៃព្រះវិញ្ញាណ) នោះពាក្យទំនាយនោះគឺជា “ ហោរាក្លែងក្លាយ ” (អេសាយ 9:15 យេរេមា 14:14, 23:16,21,22,26,32, 36, អេសេគាល 13:2-3, 6, 9, 17-18, សាការី 3:4) ។

(5) ហោរាពិតមិននិយាយគំនិតផ្ទាល់ខ្លួននៅក្នុងចិត្តរបស់គាត់ទេ គឺគាត់និយាយព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់

ព្រះបន្ទូលដែលគាត់បានទទួលមិនមែនសម្រាប់ខ្លួនគាត់ទេ គឺសម្រាប់អ្នកដទៃ ហើយពួកគេក៏គ្មានសិទ្ធិលាក់បាំង និងគ្មានសេរីភាពដែរ ។ (និក្ខមនំ3: , 4: ជនគណនា 4:2 12:32 យេរេមា 1:7,17, 26:2, 42:4 អេម៉ុស 3:8) ។ ហោរាដែលបានទទួលការបើកសម្តែងនៅខាងលើបានប្រកាសផ្សាយដំណឹងល្អដោយមាត់របស់គាត់ ។ ប៉ុន្តែគោលការណ៍ដូចគ្នានេះ គឺទាក់ទងនឹងការផ្សាយដំណឹងល្អរបស់ពួកគេ (ការបកប្រែ) (និក្ខមនំ 17:14, 24:4, 34:27, ជនគណនា 33:2, ជនគណនា 31:19, អេសាយ 30:8, យេរេមា 25:13, 30:2 36:2, 27-32, ដានីយ៉ែល 12:4 ហាបាគុក 2:2) ។

IV. ទ្រឹស្តីខុសចំពោះវិធីសាស្ត្រដែលហោរាស្តាប់ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ

1. លោកយូនេន សេហ្វ (Kuenen Saif's) បាននិយាយថា “មូលហេតុដែលហោរាបាននិយាយថា ។

ខ្លឹមសារនៃសេចក្តីប្រកាសរបស់គាត់ គឺជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ គឺមិនមែនដើម្បីអះអាងថា វាជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះទេ ពីព្រោះវាជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះយ៉ាងពិតប្រាកដ ។ ពួកគេអះអាងដូច្នេះ ព្រោះវាគឺជាការដាក់នូវកំហុស ដើម្បីធ្វើឱ្យប្រជាជនមានការយកចិត្តទុកដាក់យ៉ាងខ្លាំង ។ ប៉ុន្តែទ្រឹស្តីនេះជាការរើសអើងមិនត្រូវនឹងការអះអាងរបស់ហោរា ។ តើការដែលហោរាស្តីបន្ទោសដល់ហោរាក្លែងក្លាយគឺមិនដោយសារការបង្រៀនរបស់ពួកគេមិនមែនជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះទេឬ អតីតជាការគិតតាមគំនិតរបស់ពួកគេ?

2. ហើយខ្លះទៀតនិយាយថា ព្រះបានប្រទានដល់ពួកហោរាជាស្នូលនៃការបង្រៀនមួយចំនួនពួកគេបានពង្រីកវា ហើយប្រកាសវា ។

ប៉ុន្តែវាជាទ្រឹស្តីរឹងទទឹងមិនពិតដែលជារឿងចម្រូងចម្រាសចំពោះគម្ពីរ ។ ហោរាបានប្រកាសអំពីអ្វីដែលគាត់បានទទួលពីព្រះ ។

3. ហើយខ្លះនិយាយខុសថា ពាក្យទំនាយរបស់ហោរាចេញមកពីការទស្សនាយ ។

1) គម្ពីរសញ្ញាចាស់ទាំងអស់គឺផ្ទុយពីការទស្សនាយ ហើយបានថ្កោលទោសយ៉ាងខ្លាំង ។ (ជនគណនា 18:10-14) មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះ 2) ពួកហោរាបានទទួលព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាធម្មតា ហើយប្រកាសដោយអសកម្ម ។ 3) ពួកគេ

មិនបានធ្វើការដើម្បីប្រាក់ខែនៃសម្ភារៈ ហើយដោយសារតែវាជាព្រះបន្ទូលរបស់
ព្រះជាម្ចាស់នោះ ពួកគាត់បានប្រកាសនៅក្នុងការបៀតបៀនដោយមិនស្ទាក់ស្ទើ
រ ។ ប៉ុន្តែត្រូវទាយត្រូវធ្លាក់ទៅក្នុងការល្អងដោយការកែច្នៃរបស់មនុស្ស ដូច្នេះគឺ
ថាពួកគេបានជូនដំណឹងអំពីការយល់ដឹងផ្ទាល់ខ្លួនរបស់ពួកគេដល់អ្នកដទៃដោយ
ការល្អងពីសេចក្តីប៉ងប្រាថ្នាដ៏មានបាប ។

**4. អ្នកប្រាជ្ញមួយចំនួនគិតថា វិធីសាស្ត្រក្នុងការទទួលការបើកសម្តែង គឺដូចគ្នា
ទៅនឹងទេវភាពរបស់ហោរាក្លែងក្លាយ ។**

លោកហាសស្តី (Harsher) និងអ្នកប្រាជ្ញដទៃទៀតគិតថា វិធីសាស្ត្រក្នុងការ
ទទួលការបើកសម្តែងរបស់ហោរាដែលបានកត់ត្រានៅក្នុងបទគម្ពីរគឺដូចគ្នាទៅនឹង
ព្រះក្លែងក្លាយដែរ ប៉ុន្តែការអះអាងរបស់ពួកគេគឺខុសពីព្រោះហោរារបស់ពួកអ្នក
មិនជឿបានចូលទៅក្នុងការទស្សនាទាយ ។ ពួកគេផ្តោតទៅលើការធ្វើសមាធិនិងធ្វើ
ឱ្យរាងកាយរបស់ពួកគេរងទុក្ខ ។ ល។ និងវិធីមួយចំនួនទៀត ។ ហើយនៅពេល
ដែលពួកគេចូលទៅក្នុងការបែកបាក់ ពួកគេហាក់ដូចជាវង្វេងស្មារតី ឬជា
មនុស្សរិកលចរិត ។ ប៉ុន្តែហោរាពិតនៅក្នុងព្រះគម្ពីរគឺខុសគ្នាក្នុងការទទួលបាន
ការបើកសម្តែង ។ ពួកគេមិនប្រើមធ្យោបាយគំនិត និងវិធីសាស្ត្រខាងរូបកាយ
ទេ ហើយនៅពេលពួកគេបានទទួលបើកសម្តែង ដោយព្រះធ្វើការនៅក្នុងចិត្តពួក
គេ ។ នៅពេលពួកគេបានទទួលបើកសម្តែង ភាពដឹងខ្លួនរបស់ពួកគេត្រូវបាន
ដំណើរការជាបន្តបន្ទាប់ ។ អ្នកវិចិត្របានចង្អុលបង្ហាញការពិតមួយចំនួនដើម្បី
បង្កើតទ្រឹស្តីរបស់ពួកគេនៅក្នុងបទគម្ពីរ ។ ទីមួយ អ្នកវិចិត្របានអះអាងថា

ពេលខ្លះដោយការចង្អុលទៅសកម្មភាពមិនប្រក្រតីដែលហោរានៅក្នុងតម្កល់សញ្ញា ចាស់បានយកពួកគេក៏ត្រូវបានចូលរួមនៅក្នុងស្ថានភាពដូចគ្នានឹងព្រះក្លែងក្លាយ ដែរ ។ ជាឧទាហរណ៍ ដូចដែលលោកយេរេមាបានបង្រៀនថា សាសន៍យូដាត្រូវ បានចាប់ខ្លួននៅបាប៊ីឡូន លោកយេរេមាបានលើកនឹមនៅលើខ្នងរបស់គាត់ ហើយដើរតាមផ្លូវនៃក្រុងយេរូសាឡឹម (យេរេមា 27:, 28:) ហើយលោកអេសាយបានដើរដោយជើងអាក្រាតរបស់គាត់ដើម្បីបង្ហាញ អេហ្ស៊ីប និង គុសនឹងត្រូវចាប់ខ្លួន (អេសាយ 20) ។ យោងតាម អែសរ៉ា 4:4-8, 12:1-7, 9-17 ។ ប៉ុន្តែសកម្មភាពរបស់ហោរាពិតបែបនេះ មានអត្ថន័យជានិមិត្តរូប ហើយ បង្ហាញព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះ ។ ផ្ទុយទៅវិញអ្នកដែលយកព្រះក្នុងសកម្មភាពមិន ប្រក្រតីគឺគ្មានន័យ ។ ទីពីរ អ្នកវិចារក៏អះអាងដែរថា យោងទៅតាមពង្សាវតា ក្សត្រទី1 20:35-42 ក៏ពួកហោរាបានទាយក្នុងស្ថានភាពដូចគ្នាដូចជាព្រះដ៏ទៃ ដែរ ប៉ុន្តែនៅក្នុងកំណត់ត្រាជាលាយលក្ខណ៍អក្សរ សកម្មភាពរបស់ហោរាម្នាក់ បានទទួលយកការបើកសម្តែងរបស់ព្រះរួចហើយផ្ទេរវាទៅចំពោះស្តេចដោយជារឺធី សាស្ត្រមួយ ។ នៅពេលដែលស្តេចអហាប់អាចសម្លាប់បេនហាដាតសកម្មភាព ដើម្បីដោះលែងគាត់បានប្រឆាំងទៅនឹងព្រះទ័យរបស់ព្រះ ។ ដូច្នេះហោរាបាន ចាត់វិធានការជានិមិត្តរូបដើម្បីបង្ហាញពីអំពើបាបរបស់ស្តេចអហាប់ ។ ទីបី អ្នក វិចារបាននិយាយយោងទៅតាម សំយូអែលទី1 19:19-24 ថាទំនាយពិតដែល បានសរសេរនៅក្នុងបទតម្កល់បានចេញមកពីស្ថានភាពដូចគ្នានៃព្រះក្លែងក្លាយអ្វី ដែលជំពូកនិងខតម្កល់ខាងលើបានបង្រៀនបាននិយាយថា លោកសូលបានមក ដល់ណាយ៉ូតដើម្បីតាមចាប់ដាវីឌ ហើយបានទាយសូម្បីតែគាត់បានដោះសម្លៀក បំពាក់របស់គាត់ ហើយដេកចុះ ហើយទាយនៅចំពោះមុខសំយូអែល ។ យើង

អាចឃើញការបីយ៉ាងដែលខុសពីព្រះ ។ [1] ការពិតដែលថាសូលត្រូវបានដេក
 ចុះនៅក្នុងស្ថានភាពអាក្រាតមិនបានធ្វើឱ្យគាត់ទាយទេ ។ មុនពេលសូលទៅដល់
 ណាហ្គុត ទ្រង់បានទាយនៅតាមផ្លូវ ។ ហេតុនេះហើយបានជាគាត់មិនបានយក
 វិធីដូចជាសភាពអាក្រាត ហើយដេកចុះដើម្បីទាយនោះទេ ។ [2] នៅទីនេះការ
 អាក្រាតមិនបានចង្អុលបង្ហាញឱ្យប្រាកដថាអាក្រាតទេ នៅក្នុងភាសាហេព្រើរ,
 (២១) យោងទៅយ៉ូប 22:6 ។ វាប្រហែលជាមានន័យថា គាត់បានដោះស
 ម្លៀកបំពាក់ស្តេចរបស់គាត់ចេញ ។ ពិតណាស់គាត់ត្រូវបានរងការអម៉ាស់
 ដោយសារកិច្ចការនៃព្រះវិញ្ញាណរបស់ព្រះ ហើយគាត់យកអាកប្បកិរិយាជាសិស្ស
 មិនមែនអាកប្បកិរិយារបស់ស្តេចទេ ។ [3] ណាប៉ាល់ (ណាល់ផាល់) ជាភាសា
 ហេព្រើរមានន័យថា ដេកចុះ ឬដេកក្នុងសភាពអោនក្បាលចុះមកលើដីដោយ
 បន្ទាបខ្លួន ហើយវាអាចនឹងលុតជង្គង់ចុះ ។ ពាក្យនេះអាចត្រូវបានបកប្រែជា
 ការដេក ។ ពាក្យភាសាហេព្រើរមួយទៀតដែលត្រូវនិយាយកុហកគឺ Shakabe
 (២២) ។

V. តើហោរាពិតជាអ្នកនិពន្ធបទព្វម្តីឬ?

យើងឆ្លើយសំណួរនេះដូចខាងក្រោម ៖ នោះគឺពួកគេមិនមានអ្វីផ្សេងក្រៅពីធ្វើជា
 អ្នកនិពន្ធទេ ជាគោលការណ៍ ព្រោះពួកគេមិនស្នាក់នៅនៅថ្ងៃរបស់គាត់ទេ ប៉ុន្តែ
 មានឥទ្ធិពលរហូតដល់ថ្ងៃក្រោយ ។ ឧទាហរណ៍ទំនាយរបស់ព្រះមេស៊ីដែលពួកគេ
 បាននិយាយ គឺទាក់ទងនឹងមនុស្សជំនាន់ក្រោយ ដូច្នេះពួកគេគួរសរសេរវា
 ហើយប្រកាសដល់មនុស្សជំនាន់ក្រោយ (កិច្ចការ 3:24) ។ តាមពិត ពួក
 ហោរាបានកត់ទុកក្នុងន័យថាពួកគេបានកត់ត្រាទំនាយរបស់ពួកគេនៅលើអត្ថបទ
 នៃសៀវភៅទំនាយ ។ ដូចដែលយើងឃើញពាក្យនេះយើងមិនអាចនិយាយបាន

ថា មានតែអត្ថបទគឺជាពាក្យរបស់ហោរា ហើយមួយទៀតមិនមែនជាពាក្យ
ទំនាយនោះទេ ។ ហោរាខ្លួនឯងមានអារម្មណ៍ថាចាំបាច់ត្រូវប្រកាសទំនាយនេះ
រហូតដល់មនុស្សជំនាន់ក្រោយ ។ (អេសាយ 30:8 យេរេមា 30:2 36:20-32,
51:60 អេសេគាល43:11 ហាបាគុក 2:2) ។

ជំពូកទី 7 ព្រះវិញ្ញាណនៃព្រះបានបើកសម្តែងនៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាចាស់

ពាក្យ “ព្រះវិញ្ញាណនៃព្រះ” មិនបង្ហាញច្រើននៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាចាស់ទេ ។ សៀវភៅ 18 ក្បាល ក្នុងចំណោម 39 ក្បាលមិនបង្ហាញពាក្យព្រះវិញ្ញាណច្បាស់ទេ ។ ប៉ុន្តែវាបានធ្វើដូច្នេះ ពួកគេមិនមានហេតុផលចាំបាច់ក្នុងការប្រើព្រះវិញ្ញាណនៃព្រះនៅក្នុងសៀវភៅនោះទេ ។ ប៉ុន្តែវាមិនខ្លីទេដែលការបង្រៀននៃ “ព្រះវិញ្ញាណនៃព្រះ” ក្លាយជាគោលលទ្ធិប្រវត្តិសាស្ត្រ ។ តើពាក្យ “ព្រះវិញ្ញាណនៃព្រះ” នៅក្នុងព្រះគម្ពីរសញ្ញាចាស់ដូចគ្នានឹងពាក្យនិងខ្លឹមសារនៃ “ព្រះវិញ្ញាណ” នៅក្នុងព្រះគម្ពីរសញ្ញាថ្មីដែរឬទេ? ជាការពិតណាស់ ពាក្យនេះគឺមានខ្លឹមសារដូចគ្នាទាំងក្នុងព្រះគម្ពីរសញ្ញាចាស់និងសញ្ញាថ្មី ។ (1) អ្នកដែលដឹកនាំអ៊ីស្រាអែលគឺជាព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធនៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាថ្មី (កិច្ចការ 7:51) ។ (2) អ្នកដែលផ្តល់សេចក្តីជំនឿដល់ពួកបរិសុទ្ធក្នុងគម្ពីរសញ្ញាចាស់គឺព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ (កូរិនថូសទី2 4:13) ។ (3) ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធដូចគ្នាបានបង្កើតការបូជាតាមពិធីសរសេរជនជាតិអ៊ីស្រាអែល (ហេប្រើរ 9:8) (4) ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធដូចគ្នាបានមានបន្ទូលតាមរយៈហោរាទាំងអស់ (ម៉ាថាយ 22:43, ម៉ាកុស13:36, កិច្ចការ 1:16, 28:25 ហេប្រើរ 3:7, 10:15 ពេត្រុសទី1 1:11 ពេត្រុស2 1:21) ។ ដូច្នេះតើកិច្ចការនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធមានប៉ុន្មានប្រភេទក្នុងព្រះគម្ពីរសញ្ញាចាស់? លោកប៊ី ប៊ី វ៉ែហ្វីល (B.B.Warfield) និងវ៉ែកយ៉ែកជាចំណងជើងបីដូចខាងក្រោម ៖

I. កិច្ចការនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ (The Cosmical Spirit)

លោកុប្បត្តិ 1:2 ចែងថា ៖ “ព្រះវិញ្ញាណនៃព្រះក៏គ្របបំពេញនៅលើផ្ទៃទឹក” ។ វាចង្អុលប្រាប់ពីកិច្ចការពិសេសដំបូងនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ដែលទាក់ទងនឹងការបង្កើតស្ថានសួគ៌ និងផែនដី ។ នៅទីនេះ ភាសាហេព្រើរ (אֱלֹהִים) បកប្រែទៅជា “គ្របបំពេញ” គឺមានន័យជ្រៅណាស់ ។ វាចង្អុលបង្ហាញថាមេមានគ្របបំពេញលើពង (ការបង្កាត់ពូជ) ។ កិច្ចការពិសេសដំបូងនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធបានមានព្រះវត្តមានតាំងពីមុនការបង្កើត ។ នៅក្នុងកិច្ចការនៃការបង្កើតទ្រង់បានធ្វើការគ្របបំពេញពីលើ ហើយបានសម្រេចនូវព្រះបន្ទូលនៃព្រះ (សេក្តីបង្គាប់របស់ព្រះនៅក្នុងលោកុប្បត្តិ ជំពូកទី1) ។ លោកប៊ី ប៊ី វ៉ារហ្វីល (B. B. Warfield) បានប្រៀបធៀបវាជាមួយនឹងចរិតលក្ខណៈការបញ្ជូនរបស់ព្រះជាម្ចាស់ ។ កិច្ចការ នៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធត្រូវបានកត់ត្រាជាច្រើននៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាចាស់ (យ៉ូប 26:1, 32:8 ទំនុកដំកើង 36:9 104:30 សុភាសិត20:27 ។

II. ប្រវត្តិនៃការគ្រប់គ្រង (The History of Theocracy)

ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធបានធ្វើការសម្រាប់ការគ្រប់គ្រងលើជនជាតិអ៊ីស្រាអែល ។ ជាឧទាហរណ៍ ការពិតដែលព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធបានយាងមកសណ្ឋិតលើពួកចៅហ្វាយ (ចៅហ្វាយ 3:10,6:34, 11:29,13:25, 14:6, 19, 15:14) ។ ការពិតដែលព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធបានមកសណ្ឋិតលើព្រះបាទសូល និងព្រះបាទដាវីឌ (សាំយូអែលទី1 11:6, 16:13) ការពិតដែលព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធបានយាងមកសណ្ឋិតលើមនុស្សដែលបានបង្កើតផ្នែកនៃរោងឧបោសថ ។ (និក្ខមនំ 28:3, 31:3, 35:31) ការពិតដែលថាព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធបានយាងមកលើអ្នកចាស់ទុំ 70នាក់

(ជនគណនា 11:17, 25) ការពិតដែលព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធបានបំពេញដោយ ប្រាជ្ញារបស់ទ្រង់ដល់យ៉ូស៊ូយ៉ាងពេញលេញ (ជនគណនា34:9) ហើយពួកហោរា បានទទួលអំណោយទាននៃទំនាយពីព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ។ (ជនគណនា 24:2 សំយូអែលទី1 10:6 រូបាគូត្រីទី2 15:1, 24:20 អេសាយ 48:16 ម៉ាឡាគី 3:8)

III. អង្គព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ (The Individual Spirit)

ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធធ្វើឲ្យមនុស្សកើតសាជាថ្មីឡើងវិញ ហើយគាត់ក្លាយជាកូន របស់ព្រះ ។ នេះមានន័យថា កិច្ចការខាងវិញ្ញាណ និងកិច្ចការសិលធម៌របស់ទ្រង់ ។ នេះជាកិច្ចការរបស់ព្រះអង្គដែលសម្រេចបាននូវភាពបរិសុទ្ធ ។ កិច្ចការនៃ ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធនេះបានកើតឡើងនៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាចាស់ ក៏ដូចជាគម្ពីរសញ្ញា ថ្មីដែរ ។ (លោកុប្បត្តិ 6:3 នេហេមា 9:20, ទំនុកដំកើង 51:11) ក្នុងចំណុច នេះហោរាបានទន្ទឹងរង់ចាំភាពបរិបូរណ៍នៃកិច្ចការនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធនៅក្នុង ព្រះគម្ពីរសញ្ញាចាស់ដូចជា ព្រះគម្ពីរសញ្ញាថ្មី ។ សេចក្តីទំនាយដែលព្រះចាក់ ព្រះវិញ្ញាណមកលើពួកគេ ដូចជាការចាក់ទឹកយ៉ាងបរិបូរណ៍ (អេសាយ 32:15 40:29, យ៉ូអែល 2: 28-30 សាការី 12:10) ។ យ៉ូហាន បាទីស្ទ និងព្រះ យេស៊ូវបានចង្អុលទៅសមិទ្ធិផល ហើយបានសម្តែងនូវពាក្យថា “បុណ្យជ្រមុជ ដោយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ” ។ (ម៉ាកុស1:8, យូហាន 1:33, នៅ 1:5) ។ ដូច្នេះ “ពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ” មានន័យថាជាកិច្ចការ សកលនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធនៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាថ្មី ។ ម្យ៉ាងទៀតវាមានន័យថា ការងារនឹងកើតមានលើពិភពលោកទាំងមូលដោយមិនបែងចែកកុលសម្ព័ន្ធនិង ជាតិសាសន៍ ។ ដូច្នេះ វាមិនមានន័យថា ការដែលមនុស្សម្នាក់បានទទួលបុណ្យ

ជ្រមុជទឹកនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធបានមកដល់ស្តង់ដារខាងវិញ្ញាណខ្ពស់ជាងនោះ
 ទេ ។ ទោះបីជាពួកគ្រីស្ទាននៅក្នុងព្រះវិហារកូរិនថូសបានទទួលពិធីបុណ្យជ្រមុជ
 ទឹកនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធក៏ដោយ ក៏កម្រិតនៃជីវិតរបស់ពួកគេមានកម្រិតទាប
 (កូរិនថូសទី1 3:1-4, 12-13) ។ ក្នុងចំណុចដែលយើងគួរគិតអំពី “ភាពពេញ
 លេញនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ” គឺដោយឡែកពីគ្នា ។ ការដាស់តឿនរបស់ប៉ុល
 “ទទួលបានភាពពេញលេញនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ” (អេភេសូរ 5:18) មិន
 មានន័យថាមនុស្សអាចបានគ្រប់លក្ខណ៍ដោយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធនោះទេ ។ នៅ
 ទីនេះពាក្យ “ចូរឲ្យបានពេញដោយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ” (πληροῦσθε ἐν
 Πνεύματι) គឺជាប្រភេទពាក្យបញ្ជាក្នុងពេលបច្ចុប្បន្ន តែមិនបង្ហាញពីភាព
 ពេញលេញក្នុងពេលបច្ចុប្បន្នទេ ។ នៅក្នុងវេយ្យាករណ៍ក្រិក ពាក្យបញ្ជានៃ
 ប្រភេទបច្ចុប្បន្ន មានន័យថា បញ្ជាឱ្យធ្វើជាបន្តបន្ទាប់ ។ លោកចន ស្តត់
 (John R. Stott), ពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក និង ភាពពេញលេញនៃព្រះវិញ្ញាណ
 បរិសុទ្ធ, Intersity Fellowship, ទំព័រ 33) ដូច្នេះនៅក្នុងការសេចក្តីបញ្ចប់
 ការទស្សនាវារបស់ហោរានៅក្នុងប្រតិបត្តិការនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ នៅក្នុងគម្ពីរ
 សញ្ញាថ្មីបាននិយាយថា ការងារដ៏បរិបូរណ៍នៃព្រះវិញ្ញាណយ៉ាងច្បាស់ ។ វាត្រូវ
 បានសម្រេចបំពេញ ដូច្នេះថ្ងៃនៃគម្ពីរសញ្ញាថ្មីក្លាយជាថ្ងៃនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ
 (កូរិនថូសទី2 3:៦6-8) ។ ដូច្នេះ នៅថ្ងៃនៃព្រះគម្ពីរសញ្ញាថ្មី ចិត្តរបស់មនុស្ស
 នៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាថ្មីត្រូវបានផ្លាស់ប្តូរខាងវិញ្ញាណ និងខាងសីលធម៌ ។ សមិទ្ធិ
 ផលដ៏បរិបូរណ៍នេះគឺជាលក្ខណៈពិសេសនៃថ្ងៃនេះ ។ ប៉ុន្តែនៅចំណុចដែលយើង
 គួរគិតដល់អ្នកដទៃ ។ វាគឺជាការពិតដែលថា ការអស្ចារ្យដ៏នៅអស់កល្បនឹង
 កើតឡើងដូចជាកិច្ចការដ៏បរិបូរនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ។ ជាការពិតណាស់ការអ

ស្មារ្យមិនមានអត្ថន័យដូចនឹងការបើកសម្តែងនៃសារីកទេ ។ ប៉ុន្តែព្រះមានព្រះ
ជន្មគង់នៅ ជាព្រះអម្ចាស់ដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់បំផុត បើទ្រង់ចង់ធ្វើឥឡូវនេះ ទ្រង់អាចធ្វើ
ការដ៏អស្ចារ្យបាន ។

ជំពូកទី ៨ ទស្សនៈនៃគម្ពីរសញ្ញាចាស់អំពីការបាត់ខ្លួននៃជីវិតបន្ទាប់ពីការស្លាប់

I. វិធីសាស្ត្រក្នុងការដោះស្រាយបញ្ហានេះ

ការស្លាប់នៃជីវិតមានសារៈសំខាន់ជាងអ្វីផ្សេងៗ ។ មនុស្សគ្រប់រូបមិនចង់ស្លាប់ទេ ។ ប៉ុន្តែសេចក្តីស្លាប់កើតមានដល់គ្រប់គ្នា ។ ហេតុដូច្នេះ «ហើយដែលរំដោះអស់អ្នកដែលខ្លាចសេចក្តីស្លាប់ទៅជាទាសករអស់មួយជីវិត ”(ហេប្រើរ 2:15) បញ្ហានេះត្រូវបានពន្យល់ដោយព្រះគ្រីស្ទដែលយកឈ្នះលើសេចក្តីស្លាប់ (ដោយការរស់ឡើងវិញ) យ៉ាងច្បាស់ ។ លូកា ១៦:២៧-៣១ “គាត់ក៏និយាយថា លោកឪពុកអើយ បើដូច្នេះ សូមលោកចាត់ឲ្យគាត់ទៅឯផ្ទះឪពុកខ្ញុំបន្តិច ដ្បិតខ្ញុំមានបងប្អូន៥នាក់ សូមឲ្យគាត់ទៅធ្វើបន្ទាល់ប្រាប់គេផង ក្រែងលោកគ្លាត់មកក្នុងស្ថានវេទនានេះដែរ លោកអម្រាហាំឆ្លើយថា គេមានលោកម៉ូសេ និងពួកហោរាហើយ ចូរឲ្យគេស្តាប់តាមលោកទាំងនោះចុះ” ។ ហើយគាត់បាននិយាយថា ៖ «តែគាត់ប្រកែកថា ទេ លោកអម្រាហាំ ឪពុកអើយ បើមានអ្នកណាពីពួកមនុស្សស្លាប់ទៅឯគេវិញ នោះគេនឹងប្រែចិត្តជាមិនខាន» ។ ព្រះយេស៊ូវនៅក្នុងផ្នែកនេះ បានបង្រៀនថា វិធីសាស្ត្រដ៏មានឥទ្ធិពលតែមួយគត់ ដើម្បីធ្វើឱ្យពួកគេជឿលើពិភពលោកនៃអនាគត មិនមែនជាបទពិសោធន៍នៃពិភពលោកខាងមុខនេះទេ ប៉ុន្តែជាព្រះបន្ទូលនៃបទគម្ពីរ ។ នៅទីនេះ ម៉ូសេ និងពួកហោរា “បានចង្អុលបង្ហាញបទគម្ពីរនៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាចាស់” ។ ប្រៀបធៀប គម្ពីរសញ្ញាចាស់មានបរិមាណតិចតួចអំពីស្ថានភាពនៃការមានបន្ទាប់ពីការស្លាប់ (ជាពិសេសបញ្ហានៃជីវិតអស់កល្បជានិច្ចនៅក្នុងអ្នកជឿ) ប៉ុន្តែយើងមិនមានអារម្មណ៍តូចត្រូវទេ ។ ទោះបីជាវាតូចនៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាចាស់ក៏ដោយ ការពិតវាមិនពិតទេ ។ ផ្នែកដែលយើងយល់គឺវាពិតតូចប៉ុណ្ណោះ ។ ជាឧទាហរណ៍

និក្ខមនំ ៣:៦ ចែងថា ហើយគាត់មានប្រសាសន៍ថា « យើងជាព្រះនៃឪពុក
 ឯង ជាព្រះរបស់អំប្រាហាំ ជាព្រះរបស់អ៊ីសាក និងជាព្រះនៃយ៉ាកុប » ។
 លោកម៉ូសេលាក់មុខ ព្រោះគាត់ខ្លាចក្រឡេកមើលទៅព្រះ ។ ពាក្យនេះមានន័យ
 ថា កូនចៅរបស់ព្រះនឹងមានជីវិតអស់កល្បជានិច្ច ។ បន្ទាប់មកមុនព្រះយេស៊ូវ
 បង្រៀនអត្ថន័យដល់ពួកគេ គ្មានអ្នកណាដឹងអត្ថន័យនោះទេ ។ យោងទៅតាម
 ម៉ាថាយ 22:32 ។ បន្ទាប់ពីរូបកាយរបស់អ្នកជឿ ខតម្ពីរដែលព្រលឹងគាត់នឹង
 រស់នៅអស់កល្បជានិច្ចបានចេញមកពីវា ។ នោះគឺ គម្ពីរសញ្ញាចាស់ គឺជាស្ថាន
 ភាពខ្វាក់នៃការបើកសំដែង ប៉ុន្តែវាមិនមែនជាផលផ្លែ ដូចដែលគម្ពីរសញ្ញាថ្មី
 បានធ្វើនោះទេ វាមិនបង្ហាញការពិតជាក់ស្តែងនោះទេ ។ ប៉ុន្តែគម្ពីរសញ្ញាចាស់
 បង្រៀនវាយ៉ាងទូលំទូលាយ ។ ម្យ៉ាងទៀត ព្រះគម្ពីរសញ្ញាចាស់បានសន្មតអំពី
 ជីវិតបន្ទាប់ ហើយផ្តល់មេរៀនទាំងអស់ ។ (Schultz)

II. ការបង្រៀននៃគម្ពីរសញ្ញាចាស់ដល់ជីវិតបន្ទាប់ពីការស្លាប់របស់គ្រីស្ទបរិស័ទ

ជាពិសេសនៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាចាស់ ការបង្រៀនអំពីភាពមិនចេះរឹងស្នូតនៃជីវិត
 បន្ទាប់ពីការស្លាប់ត្រូវបានចង្អុលបង្ហាញដូចខាងក្រោម

1. ការបើកសំដែងនៅក្នុងលោកុប្បត្តិ

ព្រឹត្តិការណ៍របស់ហេណុកនៅក្នុងលោកុប្បត្តិ (លោកុប្បត្តិ ៥:២១-២៤) ព្រះបាន
 នាំអេណុកទៅស្ថានសួគ៌ ។ (24) ពាក្យនេះ (ក្រា to be taken) ដែលត្រូវ
 បានបង្ហាញតែមួយដងក្នុងគម្ពីរ មានន័យថា នាំយកមក ។ ពាក្យនេះផ្ទុយទៅ
 នឹងពាក្យ «ស្លាប់» (kam) ។ ពាក្យនេះត្រូវបានគេប្រើនៅទីនេះផ្ទុយពីពាក្យ «
 ត្រូវបានស្លាប់» យ៉ាងច្បាស់ ។ អត្ថន័យនៃពាក្យនេះត្រូវបានបង្ហាញដោយពាក្យ

ថា "ដែលបានផ្លាស់ប្តូរ" (metadidemi) ពាក្យនេះមានន័យថាអេណុកមិនបានស្លាប់ទេហើយគាត់ត្រូវបានផ្លាស់ប្តូរទៅក្នុងព្រះ ។ បន្ទាប់មក ហេណុកត្រូវបានផ្លាស់ប្តូរ ទាំងព្រលឹង និងរូបកាយរបស់គាត់ទៅក្នុងនគរព្រះ ។ ព្រឹត្តិការណ៍នេះបានបង្ហាញពីការពិតតំណាងនៃគ្រីស្ទបរិស័ទ ។ ព្រះគម្ពីរបង្រៀនអំពីការសង្គ្រោះនៃព្រលឹង និងការរស់ឡើងវិញនៃរូបកាយ ។

2. ការបើកសំដែងនៅក្នុងនិក្ខមនំ

លោកម៉ូសេបានស្តាប់តាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់ ដែលបានលេចមកក្នុងភ្លើងក្នុងគុម្ពបន្ទានៅលើភ្នំ ហូបែ ។ (និក្ខមនំ ៣:១-៦) នោះគឺថា «យើងជាព្រះនៃឪពុកឯង ជាព្រះរបស់អំប្រាហាំ ជាព្រះរបស់អ៊ីសាក និងជាព្រះនៃយ៉ាកុប » ។ យើងគួរតែអានការបកស្រាយរបស់ព្រះយេស៊ូវក្នុង (លូកា ២០:៣៧-៣៨) គាត់បានរកឃើញអត្ថន័យនៃការរស់នៅរបស់ព្រះចេញពីវិវត្ត (និក្ខមនំ ៣:៦) ដូចដែលព្រះបានប្រាប់ម៉ូសេបន្ទាប់ពី 500 ឆ្នាំចាប់តាំងពីអំប្រាហាំបានស្លាប់ ទ្រង់បាននិយាយថា "ឯញ គឺជាព្រះរបស់អំប្រាហាំ" ពាក្យនេះបានធ្វើឲ្យប្រាកដក្នុងចិត្តថាអំប្រាហាំមានជីវិតរស់នៅក្នុងនគររបស់ព្រះនៅពេលនោះ (សម័យម៉ូសេ) ដោយសារព្រះគឺជាព្រះនៃមនុស្សស្លាប់ និងមនុស្សរស់ ។ (ម៉ាថាយ ២២:៣២) នៅទីនេះ មនុស្សស្លាប់មានន័យថា មនុស្សស្លាប់ខាងវិញ្ញាណ ។ ក្នុងន័យដដែលនោះ ព្រះយេស៊ូវមានព្រះបន្ទូលថា ៖ «តែព្រះយេស៊ូវមានព្រះបន្ទូលទៅអ្នកនោះថា ចូរមកតាមខ្ញុំវិញ ទុកឲ្យពួកមនុស្សស្លាប់កប់ខ្មោចពួកគេចុះ» ។ (ម៉ាថាយ ៨:២២) ដូច្នេះ សេចក្តីស្លាប់នេះមិនមែនមានន័យថាគ្មានអ្វីនោះទេ តែជាមនុស្សដែលស្ថិតនៅក្រោមបណ្តាសា ។ (ស្ថានភាពដែលមិនត្រូវប្រែចិត្ត, ទណ្ឌកម្មដ៏អស់កល្ប) ដូច្នេះ តើនរណាជាព្រះ? ទ្រង់ជាអ្នក

ដែលស្ថិតនៅក្រោមបណ្តាសា ដែលជាព្រះនៃមនុស្សរស់ ។ តើនៅពេលណា ដែលអំប្រាហាំបានក្លាយជាមនុស្សរស់? វាជាពេលដែលគាត់ជាកម្មវត្ថុនៃសេចក្តីសញ្ញារបស់ព្រះ ។ ម្យ៉ាងទៀត កាលដែលព្រះបានក្លាយជាព្រះរបស់គាត់ គាត់បានក្លាយជាមនុស្សរស់ ។ នៅពេលដែលព្រះបានក្លាយជាព្រះរបស់មនុស្សពិតប្រាកដ គាត់បានក្លាយជាមនុស្សរស់ ។ សេចក្តីសញ្ញាដែលព្រះបានក្លាយជាព្រះរបស់គាត់ មិនមែនបណ្តោះអាសន្នទេ ប៉ុន្តែអស់កល្បជានិច្ច ។ តាមសេចក្តីសញ្ញា ព្រះទ្រង់ប្រទានជីវិតអស់កល្បជានិច្ច ហើយតាមរយៈទ្រង់ ព្រះទ្រង់ធ្វើឲ្យគាត់ទទួលឥទ្ធិពលនៃសេចក្តីសញ្ញាដ៏អស់កល្បជានិច្ច ។ ដូច្នេះ ជីវិតដ៏នៅអស់កល្បជានិច្ចគឺជាព្រះផ្ទាល់ ។ ដូច្នេះហើយ ពាក្យ “πάντες γὰρ αὐτῷ ὄσωσι” ដើរតាមទ្រង់ (លូកា ២០:៣៨) ដូចដែលយើងបានបកប្រែពាក្យនេះដោយផ្ទាល់ថា “ពីព្រោះមនុស្សគ្រប់គ្នារស់នៅដោយសារទ្រង់” ពោលគឺមនុស្សគ្រប់គ្នាត្រូវបានប្រោសឱ្យរស់ឡើងវិញតាមរយៈព្រះ ។ ដូចដែលព្រះយេស៊ូវបានសង្កត់ធ្ងន់លើការពិតដែលថាទ្រង់ជាជីវិត និងការរស់ឡើងវិញ ហើយពេលទ្រង់ទទួលយកព្រះ នោះទ្រង់ក៏ទទួលបានការប្រោសឲ្យរស់ឡើងវិញដែរ ។ នៅក្នុងបញ្ហាដែលមនុស្សរស់នៅ (រហូតដល់ជីវិតដ៏មានពរនៃការមកដល់នៃពិភពលោក និងការរស់ឡើងវិញ) មានតែព្រះប៉ុណ្ណោះដែលគ្រប់គ្រាន់ ។ ដូច្នេះ គម្ពីរសញ្ញាចាស់បានប្រើពាក្យជាច្រើនរបស់ព្រះ ដើម្បីជំនួសការមកដល់នៃពិភពលោកខាងមុខ ។ ការបញ្ចេញមតិបែបនេះគឺជាចរិតលក្ខណៈនៃសេចក្តីពិតនៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាចាស់ ។ ចំពោះមនុស្សដែលមិនស្វែងរកជីវិតដែលមានពរនៅក្នុងកន្លែងផ្សេងទៀតលើកលែងតែព្រះ នោះកំណត់ត្រាគួរតែថាព្រះជាចំណុចកណ្តាល ។ ប្រសិនបើមនុស្សនោះទទួលយកព្រះក្នុងពេលបច្ចុប្បន្ននេះ ជីវិតអស់កល្បជានិច្ច

ត្រូវបានរួមបញ្ចូលទាំងស្រុងក្នុងគាត់ ។ ទស្សនៈនៃជីវិតអស់កល្បដែលព្រះជា
ចំណុចកណ្តាលនៃជីវិតគឺខុសគ្នាពីភាពមិនចេះបិតថេររបស់ទស្សនវិទូមិនជឿ ។
សូក្រាត (Socrates) បានពិចារណាលើត្រៃស្លាប់របស់គាត់យ៉ាងជ្រាលជ្រៅ
គាត់បាននិយាយពីការពន្យល់ចំនួនបួនដល់ជីវិតអស់កល្បនៃព្រលឹង ។ ក្នុង
ចំណោមនោះ ដូចជាភាពសាមញ្ញ (លក្ខណៈមិនត្រូវបានបែងចែក ដែលមិន
រលាយ) នៃព្រលឹងគាត់បានប្រកែកអំពីជីវិតអស់កល្បនៃព្រលឹង ។ Platon ក៏
បានបង្ហាញដូចនេះដែរ ។ ប៉ុន្តែការគិតរបស់គេខុសព្រោះគេគិតថាមនុស្សនោះ
មានឯករាជ្យនិយម ។ ពួកគេមិនបានដឹងថាការស្លាប់របស់មនុស្សគឺជាការដាក់
ទណ្ឌកម្មទេ (ឈ្នួលនៃអំពើបាប) ។ ជាងនេះទៅទៀត ពួកគេមិនបានដឹងថា
ជីវិតពិតរបស់ពួកគេជាប់របស់ព្រះតែម្នាក់នោះទេ ។ បទគម្ពីរថ្លែងទីបន្ទាល់ថាមាន
តែព្រះប៉ុណ្ណោះដែលគ្មានសេចក្តីស្លាប់ ។ (ធីម៉ូថេទី១ ៦:១៦)

3. ការបើកសំដែងនៅក្នុងផ្នែកផ្សេងទៀតនៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាចាស់

យើងឃើញពាក្យនៃជីវិតបន្ទាប់ពីជីវិតនៃការស្លាប់របស់អ្នកជឿចេញពីយូប
19:26, ទំនុកកំកើង 17:15, សាស្តា 12:7 និងវគ្គជាច្រើនទៀត ។ ឥឡូវនេះ
ខ្ញុំបកស្រាយតែពាក្យរបស់យូប ១៩:២៦ ជាវគ្គតំណាង ដែលបាននិយាយថា
"ហើយក្រោយដែលសំបកកាយខ្ញុំនេះត្រូវរលាយទៅ គឺក្រៅពីរាងកាយនោះខ្ញុំនឹង
បានឃើញព្រះ" ពាក្យថា "ហើយក្រោយដែលសំបកកាយខ្ញុំនេះត្រូវរលាយទៅ"
មានន័យថា "បានចាកចេញពីរាងកាយរបស់ខ្ញុំ" ឬ "ដោយគ្មានរូបកាយរបស់ខ្ញុំ"
។ ដូច្នេះ ខាងក្រៅរាងកាយ គឺដូចគ្នានឹងអត្ថន័យនៃ «ក្រោយសេចក្តីស្លាប់»

1 C. Van Gelderen also interpreted son (Denkt Job wel aan een leven der ziel na den dood, een leven in gemeenschap met

God, maar nuet aan eene opstanding des vleesches. – Zielsgeschiednis Van Job, 1931, bl. 45) and Gustav Holscher ក៏បានបកស្រាយថា "បើគ្មានរូបកាយរបស់ខ្ញុំ" (Mithinist 19:26 nicht zu ubersetzen: , vonmeinen Fleische aus", sonder, ohne mein Fleisch" . – Handbuch zum Alten Testament, Das Buch Hiob. 1952, s. 49) ដូចជាអ្នកប្រាជ្ញម្នាក់បានបកស្រាយជាខ្លឹមសារផ្សេងគ្នាប្រសិនបើគេបកស្រាយ " " ចេញពីរាងកាយ (ដូចដែលគាត់បានទទួលរូបកាយនោះ ប៉ុន្តែគាត់នៅមានជីវិត) វាមិនសមទៅនឹងពាក្យ "បន្ទាប់ពីសំបកកាយរបស់ខ្ញុំឈាយទៅ" នោះទេ ។ យើងមិនអាចនិយាយថាយ៉ូបបានថ្ងៃបន្ទាប់ពីការស្លាប់របស់គាត់ថា "គាត់អាចមើលឃើញព្រះនៅក្នុងស្ថានភាពនៃសាច់ឈាមរបស់គាត់ផ្ទាល់ ។ ទំនុកតម្កើង 49:15 ចែងថា៖ "ប៉ុន្តែព្រះទ្រង់នឹងលោះព្រលឹងខ្ញុំ ឲ្យរួចពីអំណាចនៃស្ថានឃុំព្រលឹងមនុស្សស្លាប់នោះវិញដ្បិតទ្រង់នឹងទទួលខ្ញុំទុក ។ Selah នឹងទទួលខ្ញុំ" ។ "Selah" មុននេះ (ម៉ាយថាយ 19:26) បាននិយាយថាអនាគតនៃមនុស្សដែលមិនស្គាល់ព្រះគឺទេនៅទីនេះបានសង្កត់ធ្ងន់ថាអ្នកដែលប្រទានជីវិតអស់កល្បជានិច្ចគឺមានតែព្រះប៉ុណ្ណោះ ។ យោងទៅតាម ម៉ាយថាយ 19:26 ។ ពោលគឺមនុស្សគ្មានផ្លូវទទួលបានជីវិតដ៏នៅអស់កល្បជានិច្ចនោះទេ គឺមានតែព្រះប៉ុណ្ណោះដែលមាន ព្រោះមនុស្សមិនអាចសង្គ្រោះមនុស្សបានឡើយ ប៉ុន្តែព្រះទ្រង់អាចធ្វើបាន ។ ហើយ "ដើម្បីទទួល" ពាក្យនេះជាភាសាហេប្រើវ (קבל = ឡូកា) គឺមានន័យដូចគ្នាទៅនឹងពាក្យថា នាំអេណុកទៅព្រះ (លោកុប្បត្តិ ៥:២៤) ។ នៅទីនេះជាការពិតណាស់ វត្ថុបទទំនុកដំកើងមានន័យថា ព្រះជាម្ចាស់នាំគាត់មកក្រោយការស្លាប់របស់គាត់ ។

ទំនុកតម្កើង 74:24 ពាក្យថា “បន្ទាប់មក អ្នកនឹងទទួលខ្ញុំដើម្បីថ្វាយសិរីល្អ (בְּהַרְבָּהּ אֶתֶּנְךָ אֶל־הַכֹּהֵן)” ក៏និយាយផងដែរអំពីពិភពនៃអនាគត ។ នោះគឺបន្ទាប់ពីជីវិតនៅក្នុងចិត្តបានស្លាប់ទៅ នោះទ្រង់នាំខ្ញុំចូលទៅក្នុងពិភពនៃសិរីល្អ» ។ (Ibn Esra, Kimchi, Calvin) ។ យើងលើកលែងតែចំណុចនេះ ប៉ុណ្ណោះដែលត្រូវចងចាំ “ហើយចូលីត្រឡប់ជាដីដូចដើមវិញ នឹងវិញ្ញាណ ត្រឡប់ទៅឯព្រះ ដែលទ្រង់បានប្រទានមកនោះ” ។ (សាស្តា ១២:៧) ពាក្យនេះថា “កុំឲ្យខ្លាចចំពោះពួកអ្នកដែលសំឡាប់បានតែរូបកាយ តែពុំអាចនឹងសំឡាប់ដល់ព្រលឹងបាននោះឡើយ សូមឲ្យខ្លាចព្រះអង្គវិញជាជាង ដែលទ្រង់អាចនឹងធ្វើឲ្យទាំងព្រលឹង និងរូបកាយវិនាសទៅក្នុងនរកផង” ។ គឺដូចគ្នានឹងការបង្រៀនរបស់ព្រះយេស៊ូវ (ម៉ាថាយ 10:28) ។ ហើយបង្រៀនថាមនុស្សមានព្រលឹង និងរូបកាយពីរជាក់ស្តែង ។ ហើយព្រះបន្ទូលបង្រៀនថា ព្រលឹងនឹងត្រូវចាកចេញទៅរកព្រះ ។

III. ខ្សែបន្ទាត់រវាងនគរព្រះ និងពិភពលោកនេះ

ក្នុងការលើកឡើងពីបញ្ហានេះ ខ្ញុំបកប្រែថា “តើស្ថានសួគ៌ជាអ្វី? (តើ De Hemel ជាអ្វី?)” និពន្ធដោយលោកបណ្ឌិត Schilder ដ៏អស្ចារ្យ និងការណែនាំ ។

1. ទស្សនៈនៃនគរបស់ព្រះក្នុងយុគសម័យកណ្តាល

គំនិតនេះត្រូវបានជះឥទ្ធិពលដោយទ្រឹស្តីខាងអារម្មណ៍ ដែលជាកម្មសិទ្ធិរបស់ ទស្សនៈវិទូ (Neoplatonic) ទស្សនៈនៃស្ថានសួគ៌នៃ Dante គឺជាអ្នកតំណាង ។ ការគិតនេះ គិតថាអ្វីៗមានកម្រិតខុសគ្នាក្នុងភាពល្អនិងអាក្រក់ ភាពភ្លឺនិងងងឹត

ត ។ មនុស្សអាចចូលទៅស្ថានសួគ៌បានដោយការព្យាយាម (ការសញ្ជឹងគិត) ទី
 បំផុតមនុស្សបានផ្លាស់ប្តូរទៅជាព្រះ ហើយចរិតរបស់គាត់គួរតែបាត់បង់ ។
 ប៉ុន្តែទស្សនៈនៃស្ថានសួគ៌បែបនេះបានឈានដល់ការសន្និដ្ឋានដោយមានកត្តាមួយ
 ចំនួនដែលអារក្សក៏ទាក់ទងនឹងស្ថានសួគ៌ដែរ ។ ព្រោះយោងទៅតាមទ្រឹស្តីខាង
 អារម្មណ៍ នៃដំណាក់កាលក្នុងយុគសម័យកណ្តាល ចំនុចខុសគ្នានៃការល្អ និង
 ការអាក្រក់ទាំងអស់ គឺជាដំណាក់កាល មិនមែនជារបស់ដែលផ្ទុយគ្នានោះទេ ។
 ហេតុដូច្នេះហើយ Dante ក្នុងការដឹងពីស្ថានសួគ៌បាននិយាយថាយើងត្រូវការ
 ជំនួយរីករាយពីព្រះ និង គ្រប់កំរិត ។ ប៉ុន្តែស្ថានសួគ៌ដែលគម្ពីរនិយាយមិនបាន
 មានន័យថាជាលក្ខណៈនៃជីវិតត្រូវរលត់ទៅវិញទេ ។ វាត្រូវបានបង្កើតឡើងនូវ
 ចំណុចកំពូលនៃសេចក្តីមេត្រី និងសេចក្តីស្រឡាញ់ ហើយក៏ជាបន្ទាត់នៃអ្វីៗផ្សេង
 ៗទៀតកាន់តែច្បាស់ ។ ព្រះនៅតែជាព្រះ; មនុស្សនៅតែជាមនុស្ស ។
 ហើយអារក្ស និងមនុស្សដែលមិនត្រូវប្រែចិត្តត្រូវបានជាប់ឃុំនៅក្នុងនរកផ្ទុយពី
 ស្ថានសួគ៌អស់កល្បជានិច្ច ព្រះគម្ពីរបានបង្រៀន ។ ទ្រឹស្តីនៃ purgatory គឺជា
 ការបង្កើតនៃទស្សនវិទ្យាខាងអារម្មណ៍ ។

2. ទស្សនៈរបស់ Hegel

គំនិតរបស់គាត់គឺចង់ឃើញពិភពលោកជារចនាសម្ព័ន្ធនៃចិត្ត ហើយអះអាងថាវា
 គ្មានអ្វីក្រៅពីវានោះទេ ។ ដូច្នេះហើយ គាត់មើលឃើញថាពិភព នៃការកាត់
 ទោស និងឧត្តមគតិគឺជាស្ថានភាពវិជ្ជន៍ចុងក្រោយនៃពិភពលោកនេះ ហើយ
 បានបដិសេធការបង្រៀនស្ថានសួគ៌ថាជាពិភពដ៏រិសេសជាងលើពិភពលោកបច្ចុប្ប
 ន្ន ។ គំនិតរបស់ Hegel គឺជាគំនិតប្រាកដ បែបមនុស្សនិយម ។ គាត់មើល

ឃើញថា ព្រះនិងរបស់មានជីវិតទាំងអស់មិនមានភាពផ្ទុយពីគ្នាទេ ប៉ុន្តែជាស្ថានភាពដ៏ទូលំទូលាយ ។ គាត់មើលឃើញថា ព្រះនិងពិភពលោកគឺជាការរួបរួម ។ គាត់បានបដិសេធអំពើពុករលួយរបស់មនុស្សជាតិ ហើយការយល់ឃើញរបស់អ័ដាមទីមួយ និងអ័ដាមទីពីរ (ព្រះគ្រីស្ទ) គឺជាប្រវត្តិសាស្ត្រនៃការអភិវឌ្ឍន៍ ។ ដូច្នេះហើយ គាត់ទទួលស្គាល់តែតម្លៃនៃប្រវត្តិសាស្ត្រ ហើយបដិសេធអំណាចនៃទំនាយទៅនឹងប្រវត្តិសាស្ត្រ ។ ដូច្នេះហើយ គាត់គិតថាឋានសួគ៌គ្មានសុភមង្គលនោះគឺខុស ។ គំនិតរបស់ ហេហ្គែល ដែលមិនបែងចែករវាងរបស់មានជីវិតនិងស្ថានសួគ៌ គាត់បានបដិសេធអ្នកដែលបានឆ្លងផុតពិភពលោកនេះ ។ វាគឺទស្សនៈរបស់ intrinsicism ប៉ុន្តែ ព្រះគម្ពីរបានចែករវាងរបស់មានជីវិត និងស្ថានសួគ៌កាលពីដើមដំបូងមក ។ លោកុប្បត្តិ 1:1 «កាលដើមដំបូង ព្រះបានបង្កើតផ្ទៃមេឃ និងផែនដី» ។ ក៏និយាយនៅ ខ ចុងក្រោយនៃបទគម្ពីរ វិវរណៈ ២២:២០ “អាម៉ែន ព្រះអម្ចាស់យេស៊ូវអើយ សូមយាងមក ។” ព្រះអាទិករបង្កើតពិភពលោកដ៏អស្ចារ្យដែលបានគង់នៅ ហើយចៅក្រមដ៏អស្ចារ្យដែលបង្កើតរបស់ទាំងអស់ក៏គង់នៅ ។ ទស្សនៈរបស់ Kierkegaard គាត់អះអាងពីអាកប្បកិរិយាដែលផ្ទុយពីការគិតរបស់ហេហ្គែល (Hegel) ព្រះគឺលើកចោលប្រវត្តិសាស្ត្រ ។ (ព្រះជាម្ចាស់គង់នៅ de hemel en gii zijt op aarde) ។ Hegel បាននិយាយការយល់ដឹងអំពីព្រះនិងប្រវត្តិសាស្ត្រ ។ (ទាំងពីរនិង) ប៉ុន្តែ Kierkegaard និយាយថា “ប្រសិនបើវាជាព្រះ ទ្រង់មិនមែនជាប្រវត្តិសាស្ត្រទេ ។ (Zoowel God, als ook het schepsel) ” ។ (entweder oder) ។ គាត់និយាយថា “ភាពអស់កល្បជានិច្ច” មិនអាចចូលទៅក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រ

បានទេ ។ មិនមានស្ថានភាពព្រះ និងមនុស្សទេ ។ ដូច្នេះហើយ ដោយសារ រចនាសម្ព័ន្ធនៃទ្រឹស្តីរបស់គាត់មិនបានគិតដល់ឋានសួគ៌នោះឡើយ ។

3. ទស្សនៈរបស់លោក Karl Barth

តាមរយៈទ្រឹស្តីរបស់គាត់ គាត់បាននិយាយថា ព្រះជាម្ចាស់តែងតែប្រកាសអំពី ភាពអវិជ្ជមាននៅក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រ ។ គាត់មិនបានគិតថាសេចក្តីសញ្ញានៃកិច្ចការ និងសេចក្តីសញ្ញានៃព្រះគុណជាប្រភេទប្រវត្តិសាស្ត្រនោះទេ ។ វាខុសព្រោះទ្រឹស្តី របស់គាត់មិនគិតពីស្ថានសួគ៌ក្នុងព្រះគម្ពីរ ។

4. នគរបស់ព្រះដែលគម្ពីរបានចែង

ស្ថានសួគ៌មិនមែនជាការបិទនៅក្នុងកំរិតខ្ពស់ដូចទ្រឹស្តីខាងអារម្មណ៍បាននិយាយ នោះទេ ហើយក៏មិនមែនជាការបំប្លែងទាំងស្រុងនៃអ្វីៗទាំងអស់ និងការរីករាល ដាលនៃសាសនារបស់ Hegel ដែរ ។ មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះ ដូចជាអត្ថិភាព និយមដែលបានស្នើឡើង, គំនិតដែលថាពិភពលោកនៃប្រវត្តិសាស្ត្រមិនមែនជា dualistic whole objects that cannot be the moment object. ហើយដោយភាពផ្ទុយគ្នានៃព្រលឹង និងគ្រប់របស់មានជីវិតទាំងអស់ដែលលើកចោ សគ្រប់របស់មានជីវិតទាំងអស់ ប៉ុន្តែការទទួលស្គាល់តម្លៃនៃភាពអស់កល្បជានិច្ច បង្កើតស្ថានសួគ៌មិនមានទំនាក់ទំនងណាមួយជាព្រះគម្ពីរឡើយ ។ ស្ថានសួគ៌ដែល បទគម្ពីរចែងគឺជាព្រះដែលបានបង្កើត (ហេប្រើរ ១០:១១) វាមានលក្ខណៈនៃ គ្រប់របស់ទាំងអស់ ។ ហើយបន្ទាប់មកស្ថានសួគ៌គឺជាចំណុចកណ្តាលនៃព្រះ ហើយព្រះជាម្ចាស់គ្រប់គ្រងលើវា ដូច្នេះវាមានលក្ខណៈនៃភាពអស់កល្បជានិច្ច ។ អ្វីដែលព្រះរាប់ថាមានតម្លៃគ្រប់យ៉ាងដែលបានចូលទៅក្នុងវា (ស្ថានសួគ៌) គឺ

តាមរយៈព្រះគ្រីស្ទ ។ ហើយអំណាចនៃស្ថានសួគ៌ដំណើរការក្នុងបច្ចុប្បន្នកាល
តាមរយៈកិច្ចការនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ។ ដូច្នេះហើយ ស្ថានសួគ៌មានទំនាក់
ទំនងរំសេសទៅនឹងលោកិយបច្ចុប្បន្ន ប៉ុន្តែវាមិនមែនជាទំនាក់ទំនងហួសនិស្ស័យ
នោះទេ ។ ដោយសារតែរឿងមួយនេះ ភាពតានតឹងនៃគ្រីស្ទសាសនាមិនមែនជា
dualism ទេ ។ ម្យ៉ាងទៀត ពេលវេលាស៊ីទ្រាំរបស់គាត់ និងការប្រាថ្នាចង់បាន
សិរីល្អមកដល់ គឺមិនមែនជា dualism ។ យើងមិនគិតគូរផ្ទុយនឹងពេលវេលា
និងភាពអស់កល្បដូចជា dualism ទេ ។ ស្ថានសួគ៌មិនមែនជាពិភពលោកនេះ
ទេ ។ ប៉ុន្តែដើម្បីសង្គ្រោះមនុស្សក្នុងពិភពលោកនេះ យើងបានបង្កើតចលនានៃ
នគរក្នុងពិភពលោកនេះ ។ វាគឺជាកិច្ចការនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធដើម្បីធ្វើឲ្យ
មនុស្សក្នុងពិភពលោកបានជឿលើព្រះលោហិតរបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ។

ជំពូកទី ១ ទំនាយអំពីព្រះមេស៊ី

កំណើតនៃព្រះមេស៊ីគួរត្រូវបានជឿយ៉ាងពិតប្រាកដ ពីព្រោះទំនាយនៃគម្ពីរសញ្ញាចាស់ត្រូវបានសម្រេច ។ គម្ពីរសញ្ញាចាស់មានទំនាយជាច្រើនអំពីព្រះមេស៊ី ។ យោងទៅតាម H. Bavinck ទំនាយរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ឬ ការសន្យាកើតឡើងទាំងអស់ 456 ដង ។ (Gereformeerde Doogmatick VI, 1910, ទំព័រ 256) ពាក្យទាំងអស់នៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាចាស់អាចនិយាយបានថាជាទំនាយអំពីព្រះមេស៊ី (ព្រះគ្រីស្ទ) ។ ជាពិសេសពាក្យរបស់ពួកហោរា ជាទូទៅគឺជាជំពូកតំណាង និងខគម្ពីរអំពីទំនាយនៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាចាស់ ដូចបានរៀបរាប់ ។ លោកុប្បត្តិ 3:15, 9:26-27, 12:1-3, 15:5, 22:17, 49:8-10, ជនគណនា 24:17-19, ចេទិ 18:15 សាំ ទី២ 7:14 (ហេព្រើរ យោង ដល់ 9:៥) ទំនុក ២:9-៤, ៤:២, ៧:9៤, ៩:9-៧, ១១:9, ១២, ២៦:៤, ១៩, ២៨:9៦, ៣៥:៤២:9-៩, ៤៩:៦, ៥0:៤-99, ៥២:9៣-៥៣:9២, ៥៥:៤, ៥៩:២0 យេរេ ២៣:៥-៨, ៣0:៩, ៣9:៣៨-៣0, អេសេ ១១:9៤-២9, 9៦:៥៣-៦៣, 9៧: ២២-២៤, ៣៤:២៣-៣9, ៣៦:២២-២៨, ៣៧:២២-២៨, ៤0-៤៨, ដានី ២: ៣9-៤៥, ៧:9៣-9៤, ៩:២៤ -27 ហូសេ 1:10-11, 2:14-23, 3:4-5 យូអែល 2:28-32, 3:1-2, 18-21, អាមូស 9:7-15, យូណាស 1:17, មីកា 2:12,-13, 4:1-13, 5:1-5, ហាកាយ 2:7, សាការី 3-4, 9:9, 12:10-14 13:14: ម៉ាឡាគី 3:1-6, 16 —9៨, ៤:9-៦ ជាដើម ។ យើងចាត់ថ្នាក់ជំពូកទាំងអស់ និងខទាំងអស់ដោយយោងទៅតាមមាតិកាដូចខាងក្រោម ។

I. កិច្ចការដែលចង្អុលទៅព្រះមេស៊ីផ្ទាល់

ឃ្លាដែលហៅទ្រង់ថាជាស្តេចមានច្រើនណាស់ (ទំនុកដំកើង ២:៦, ៤៥:៦-៧, ដានីយ៉ែល ៧:១៣-១៤) ។ កូនចៅរបស់ស្រ្តី (លោកុប្បត្តិ ៣:១៥) ជាកូនចៅរបស់អំប្រាហាំ (លោកុប្បត្តិ ១៥:៥, ២២:១៧-១៨), ដំបង, ផ្កាយ (ជនគណនា ២៤:១៧), អ្នកចាក់ប្រេងតាំង (មេស៊ី) (ទំនុកដំកើង ២:២), ព្រះរាជបុត្រានៃព្រះ (ទំនុកដំកើង ២:៧), ថ្មជ្រុងយ៉ាងឯក (ទំនុកតម្កើង ១១៨:២២), ការអស្ចារ្យ, ជាទីប្រឹក្សា, ព្រះដ៏មានគ្រប់ព្រះចេស្តា, ព្រះបិតាដ៏អស់កល្បជានិច្ច, ស្តេចនៃសេចក្តីមេត្រី (អេសាយ ៩:៦), ពន្លក (bud) នៃព្រះយេហូវ៉ា (អេសាយ ៤៖ ២) ពន្លឺដ៏អស្ចារ្យ (អេសាយ ៩:២) មែកធាងរបស់អេសសេ (Esse) (អេសាយ ១១:១) ថ្មដាដ៏អស់កល្ប (អេសាយ ២៦:៤) ថ្ម (អេសាយ ២៨:១៦) អ្នកដែលព្រះបានជ្រើសរើស (អេសាយ ៤២៖ ១) អ្នកបម្រើរបស់ព្រះ (អេសាយ ៤៩:៦) ព្រះយេហូវ៉ាសេចក្តីសុចរិតរបស់យើង (យេរេមា ២៣:៦) ដាវីឌ (យេរេមា ២៣:៦) ដាវីឌ (យេរេមា ៣០:៩) អ្នកគ្រប់គ្រងលើ (មីកា ៥:២) អ្នកបម្រើរបស់ខ្ញុំ (សេការី ៣:៨) អណ្តូងសម្រាប់សម្អាតអំពើបាបនិងភាពកខ្វក់ (សាការី ៣:១) ព្រះអាទិត្យសុចរិត (ម៉ាឡាគី ៤:២) ។ ក្រៅពីពួកគេ គឺមានច្រើនទៀត ។

II. ទំនាយដោយប្រយោលទាក់ទងនឹងព្រះមេស៊ី

- 1) ទំនាយដែលថាស្រ្តីរបស់ព្រះមេស៊ីនឹងមានច្រើន ដូចជា(ហូសេ ១:១០-១១)
- 2) ទំនាយដែលថាសេចក្តីសញ្ញាបរិសុទ្ធនឹងត្រូវបានបញ្ជាក់បន្ថែមទៀត (ហូសេ ២:១៤-២៣)
- 3) ទំនាយថានៅក្នុងថ្ងៃនៃសញ្ញាថ្មីព្រះពរខាងវិញ្ញាណនឹង

មានដល់សាសន៍យូដា ។ (ហូសេ ៣:៤-៥) ។ 4) ទំនាយថានៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាថ្មី (ថ្ងៃនៃព្រះមេស៊ី) ព្រះនឹងចាក់ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ។ (យ៉ូអែល ២:២៨-៣២) 5) ទំនាយថា មុនការយាងមកជាលើកទីពីរបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ សង្គ្រាមនៃពិភពលោកទាំងអស់នឹងកើតឡើង (អេម៉ុស ៣:១-១៥), 6) ទំនាយថា ចលនានៃនគរខាងវិញ្ញាណជាចលនានៃដំណឹងល្អ (អេសាយ ២:១-៣) អេម៉ុស ៩:៧-៨, មីកា ៤:១-១៣) 7) ទំនាយអំពីជ័យជម្នះដ៏ខ្លាំងបំផុតរបស់ពួកជំនុំ (អូបាខា ១:១៧-២១) ។ 8) ទំនាយថាការរស់ឡើងវិញរបស់ព្រះគ្រីស្ទនឹងត្រូវបានសំដែងជាគំរូ ។ (យ៉ូណាស ១:១៧-១៨) ៩) ទំនាយថាសាសន៍ដទៃជឿដំណឹងល្អ ហើយត្រឡប់ទៅព្រះវិញ ។ (អេសាយ ១៩:១៨-២៥) ១០) ទំនាយថាតាមរយៈការកើតជាថ្មី នោះដំណឹងល្អនឹងកើតឡើង ។ (យេរេមា ៣១:៣១-៣៤, អេសេគាល ១១:១៩-២០, ៣៦:២៦-២៧) ១១) រាស្ត្រនៃព្រះត្រឡប់ទៅរកព្រះវិញ (អេសេ១៦:៥៣-៥៥) ១២) ទំនាយអំពីក្រុមជំនុំនៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាថ្មី (អេសេគាល ៤០ ។ -៤៨) ដានីយ៉ែល ២:៣១-៤៥, ៧:១៣-១៤, ៩:២៤-២៧) ជាដើម ។ ក្រៅពីពួកគេ មានហេតុការណ៍ច្រើនទៀត ។

III. លក្ខណៈសំខាន់របស់ព្រះមេស៊ី

1. លក្ខណៈនៃចលនានៃការសង្គ្រោះនៃព្រះមេស៊ីជាសកល

(1) លោកុប្បត្តិ 3:15 ចែងថា «អញនឹងធ្វើឲ្យឯង ហើយនិងស្រ្តី គឺទាំងពូជឯង និងពូជនាងមានសេចក្តីខ្លាំងនឹងគ្នា ពូជនាងនឹងកិនក្បាលឯង ហើយឯងនឹងចឹកកែងជើងគេ» ។ ដោយសារនេះជាទំនាយដំបូងរបស់ព្រះមេស៊ី ដែលត្រូវបានបើកសម្តែងនៅដើមដំបូងនៃប្រវត្តិសាស្ត្រ នោះគឺសម្រាប់មនុស្សលោក

ទាំងអស់ ។ វាគឺជាការសន្យាដែលព្រះបានប្រទានដល់អ័ដាមដែលបានប្រព្រឹត្ត
អំពើបាប ។ លក្ខណៈពិសេសនៃទំនាយនេះត្រូវបានពិនិត្យឡើងវិញដោយរឿង
មួយចំនួនដូចខាងក្រោម ។ 1) វាមិនទាក់ទងនឹងជាតិសាសន៍តែមួយទេ ប៉ុន្តែ
ចំពោះមនុស្សជាតិទាំងអស់ ។ ដូចដែលព្រះជាម្ចាស់បានប្រទានទំនាយនេះ មុន
ពេលប្រទេស និងប្រជាជាតិនានាបានកើតឡើង ។ ដូច្នេះ ទំនាយនេះផ្តល់
សេចក្តីសង្ឃឹមដល់គ្រប់ជាតិសាសន៍ក្នុងជំនាន់ក្រោយ ។ យោងទៅតាម ហា
កាយ ២:៧ ។ 2) ព្រះមេស៊ីសង្គ្រោះមនុស្សដោយធ្វើឱ្យពួកគេទាស់គ្នារវាង
សត្រូវនឹងអារក្ស ។ អ័ដាម និងអេវ៉ាបានស្លាប់ដោយសារអំពើបាបរបស់ពួកគេ
ដោយសារពួកគេបានស្តាប់ពាក្យរបស់អារក្ស ហើយទទួលយកការប្រកបជាមួយ
អារក្ស ។ ដូច្នេះ មធ្យោបាយដើម្បីសង្គ្រោះមនុស្សជាតិដែលជារបស់អារក្ស គឺ
ត្រូវធ្វើឲ្យពួកគេមានសត្រូវនឹងអារក្ស ។ 3) ដោយសារមនុស្សជាតិយកសេចក្តី
ប្រចំណូលទៅនឹងអារក្សសម្រាប់ពួកគេ ព្រះបានដាក់ខ្មាំងរវាងភាគីទាំងសងខាង ។
"ឯញ្ញនឹងដាក់ខ្មាំងរវាងឯង (អារក្ស) និងស្ត្រី ។ 4) ការពិតដែលថាមនុស្ស
ពីរប្រភេទនឹងត្រូវមកដល់ដែលបានទាយមកនោះ ។ តើមនុស្សពីរប្រភេទណា
ដែលនឹងត្រូវបង្ហាញ ពីរប្រភេទបង្ហាញឱ្យឃើញដោយពូជពង្សរបស់ស្ត្រី និងសត្វ
ពស់ ដែលជាពូជពង្សរបស់អារក្ស ។ នេះក៏មិនត្រូវបានចាត់ថ្នាក់តាមទំនាក់
ទំនងឈាមដែរ ប៉ុន្តែត្រូវបានចាត់ថ្នាក់ដោយទំនាក់ទំនងនៃសេចក្តីសញ្ញាដែលជា
មនុស្សដែលបានជ្រើសរើស និងមិនបានជ្រើសរើស ។ 5) ទំនាយអំពីការកាត់
ទោសរបស់ព្រះគ្រីស្ទត្រូវបានរួមបញ្ចូលនៅទីនេះ ។ ការដែលកូនចៅរបស់អារក្ស
ចឹកកែងជើងរបស់ស្ត្រី គឺជាទំនាយនៃការកាត់ទោសរបស់ព្រះមេស៊ី ។

(2) ដានីយ៉ែល 2:34-35 ចែងថា "ទ្រង់បានទតឃើញ ដរាបដល់មាន៦១ ដាច់ផ្តាច់ចេញ ឥតដៃអ្នកណាធ្វើ មកទង្គិចត្រូវរូបនោះត្រង់ប្រអប់ជើង ដែល ធ្វើពីដែកនិងដីឥដ្ឋ ក៏បំបាក់បំបែកខ្ទេចខ្ទីទៅ រួចទាំងដែក ដីឥដ្ឋ ល្អិត ប្រាក់ ហើយនឹងមានក៏ត្រូវបែកបាក់ខ្ទេចខ្ទីទាំងអស់... ក៏ត្រឡប់ទៅជាភ្នំយ៉ាងធំ នៅពេញផែនដីទាំងដុំមូល ។" ដោយសារនេះមានន័យថានគរនៃព្រះមេស៊ី ជាសកល និងអស់កល្បជានិច្ច វាទាក់ទងនឹងគ្រប់ជាតិសាសន៍ ។ ហើយនៅក្នុង ដានីយ៉ែល 7:13 ក៏និយាយថា នគរដ៏អស់កល្បរបស់កូនមនុស្សក៏ទាក់ទងនឹង គ្រប់ជាតិសាសន៍ដែរ ។ យោងទៅតាម ដានីយ៉ែល 7:9៤ ។ ទំនាយអំពីលក្ខណៈសកលរបស់ព្រះមេស៊ី មានច្រើនលើកលែងតែមួយនេះ ។ (ចោទិយកថា ៣២:២ អេសាយ ៦៥:១ ហូសេ ២:២៣) ។

(3) មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះ ទំនាយរបស់ព្រះមេស៊ីជាសកល ចេញមកជាប់លាប់ តាមរយៈគម្ពីរសញ្ញាចាស់ទាំងអស់ ។ Warfield បានសង្កត់ធ្ងន់លើការពិតនេះ ដោយចង្អុលទៅ សូម្បីតែ Zellin ដែលជាអ្នកទ្រឹស្តីសេរីនៃគម្ពីរសញ្ញាចាស់ក៏ បានយល់ស្របជាមួយគាត់ដែរ ។ (Biblical and Theological Studies, The Presbyterian and Reformed Publishing company, 1952, ទំព័រ 95-100) ។ ខ្លឹមសារដែល Warfield បានចង្អុលបង្ហាញត្រូវបានសង្ខេបដូច ខាងក្រោម [1] ទំនាយដែលព្រះមេស៊ីបានមកដល់នៅចុងបញ្ចប់នៃផែនដី និង គ្រប់គ្រងលើគ្រប់ជាតិសាសន៍ ។ (លោកុប្បត្តិ ៤៨:១០, មីកា ៥:៤, សាការី ៩:៩-១០)) [2] ទំនាយដែលព្រះមេស៊ីបំផ្លាញជាតិសាសន៍ដែលប្រឆាំងនឹងព្រះ ត្រីសូ ។ (ជនគណនា ២៤:១៧-១៩, ទំនុកតម្កើង ២:៩, ១១០:១, ២,៥) ។ [3] ទំនាយពី ព្រះមេស៊ីនឹងកាត់ទោសគ្រប់ជាតិសាសន៍ (អេសាយ 11:3-4)

[4] ទំនាយពី ព្រះមេស៊ីនឹងសង្គ្រោះមនុស្សទាំងអស់ (យេរេមា 23:5-8 សាការី 9:9) [5] ទំនាយពីព្រះមេស៊ី នឹងសម្រេចសន្តិភាពនៅលើពិភពលោក ។ (លោកុប្បត្តិ ៤៩:១១-១២ អេសាយ ១១:៦-៩ មីកា ៤:៤-៥) ។ 6) ព្រះមេស៊ីរបស់សាសន៍យូដា តើព្រះមេស៊ីនឹងកើតមកពីជាតិសាសន៍ណា? វាជាអ្វីដែលយើងគួរពិចារណា ។ អំពីបញ្ហានេះ បទគម្ពីរបានទាយមុនពេលមនុស្សជាតិត្រូវបានរាប់ចូលនៅក្នុងពិភពលោកនេះ ។ វាជាទំនាយដែលព្រះបានប្រទានដល់លោកណូអេ ដែលរួមបញ្ចូលលោកុប្បត្តិ ៩:២៦-២៧ ។ ដែលនិយាយថា “ហើយគាត់និយាយទៀតថា សូមឲ្យព្រះយេស៊ូជាព្រះនៃសិមបានប្រកបដោយព្រះពរ ហើយត្រូវឲ្យកាណានធ្វើបារបំរើដល់សិមវិញ ២៧ សូមព្រះទ្រង់រាតទីឲ្យយ៉ាងផុសផុល សូមឲ្យវាបានអាស្រ័យនៅក្នុងទីលំនៅរបស់សិម ហើយឲ្យកាណានបានធ្វើជាបារបំរើរបស់វាដែរ” ។ នៅទីនេះ បានទាយថាកុលសម្ព័ន្ធនៃសិមនឹងបម្រើព្រះយេស៊ូ ។ ពិតទៅដែលថាក្រោយមក ព្រះមេស៊ីបានកើតចេញពីកូនចៅរបស់អ័ប្រាហាំ ដែលជាកុលសម្ព័ន្ធសិម ។ (យោងទៅតាមលោកុប្បត្តិ ១២:៣, ២២:១៨) ។ ការពិតដែលថាព្រះមេស៊ីកើតក្នុងសាសន៍យូដា មិនរំខានដល់កូណៈសកលរបស់ព្រះមេស៊ីទេ ។ ព្រះមិនរើសអើងជាតិសាសន៍របស់មនុស្សតាមឈាមនោះទេ ។ ហេតុនេះ ព្រះបានបង្ហាញថា ព្រះមេស៊ីចេញពីសាសន៍យូដា មិនមែនសម្រាប់តែសាសន៍យូដាមួយនោះទេ ។ ការដែលព្រះមេស៊ីបានកើតចេញពីសាសន៍យូដា គឺជាអ្វីដែលព្រះសព្វព្រះហរទ័យ ។ ក្នុងន័យនេះ បទគម្ពីរបានបង្ហាញឡើងជាច្រើននៃកត្តារបស់សាសន៍យូដានៃព្រះមេស៊ីយ៉ាងមានតម្លៃ ។ គោលបំណងដែលព្រះយេស៊ូវមានព្រះបន្ទូលថា ៖ «អ្នករាល់គ្នាមិនដឹងជាខ្លួន

ថ្វាយបង្គំអ្វីទេ ឯយើងវិញ យើងស្គាល់ព្រះដែលយើងថ្វាយបង្គំ ដ្បិតសេចក្តីសង្គ្រោះកើតមកពីសាសន៍យូដា» (យ៉ូហាន ៤:២២) វាមានន័យថាដូច្នេះ ។

កាលលោកពីឡាត (Pilate) សួរព្រះយេស៊ូវថា ៖ «តើអ្នកជាស្តេចនៃសាសន៍យូដាឬ?» នោះព្រះយេស៊ូវមិនខ្មាសពួកសាសន៍យូដាទេ ។ (យ៉ូហាន ១៨:៣៣-៣៨) ដូច្នេះ គម្ពីរសញ្ញាចាស់បានប្រើពាក្យព្រះមេស៊ីថា «កូនរបស់ដាវីឌ» ឬពាក្យស្រដៀងគ្នានេះច្រើនណាស់ ។ (សំយ៉ូអែលទី២ ៧:១២-១៣ លូកា ១:៣២-៣៣ អេសាយ ១១:១-៥ យេរេមា ២៣:៥, ៣៣:១៥ អេសេគាល ៣៤:២៣-២៤, ៣៧:២៤-២៥) ។

2. ការរងទុក្ខរបស់ព្រះមេស៊ី

មូលហេតុដែលព្រះមេស៊ីជួយសង្គ្រោះមនុស្សជាតិ ត្រូវតែរងទុក្ខជាដាច់ខាត គឺដោយសារអំពើបាបរបស់មនុស្សជាតិ និងបណ្តាសារបស់ពួកគេ ។ ផ្លូវដែលជួយសង្គ្រោះមនុស្សដែលត្រូវបណ្តាសា គឺគ្រាន់តែជំនួសបណ្តាសារបស់ពួកគេប៉ុណ្ណោះ ។ ព្រះមេស៊ីបានជំនួសមនុស្សមានបាបរបស់យើង ហើយត្រូវរងទុក្ខវេទនា ដែលព្រះយេស៊ូវទ្រង់ផ្ទាល់បានថ្លែងទីបន្ទាល់ និងបទគម្ពីរដែលបានចែង ។ (H. Bavinck, Gere. Dog. III. ទំព័រ 452) ក្នុងចំណោមវគ្គជាច្រើននៃការជំនុំជម្រះរបស់ព្រះមេស៊ី ជាពិសេសអេសាយជំពូកទី 53 គឺជាតំណាងមួយ ។ Dr. Young ឃើញទំនាយអំពីការរងទុក្ខរបស់មេស៊ីនៅក្នុង ដានីយ៉ែល 9:26 ផងដែរ ។ នៅក្នុងដានីយ៉ែល 9:26 "ដែលចាក់ប្រេងតាំងឡើង នឹងត្រូវផ្តាច់ចេញវិញ" ។ (בְּכָל אֶשְׂרָה וְאֶשְׂרָה) ហើយបានសំរេចឲ្យមានការបំផ្លាញដែរ « ឃ្លាចង្អុលប្រាប់ទំនាយអំពីការស្លាប់របស់មេស៊ី ។ គាត់បានមាន

ប្រសាសន៍ថា “នឹងត្រូវផ្តាច់ចេញ (ἁρῶ)” ចង្អុលបង្ហាញអំពីសេចក្តីស្លាប់នៅ ក្នុងគម្ពីរសញ្ញាចាស់ ហើយអេសាយ 53:8 ក៏មានន័យដូចគ្នាដែរ ។

3. ព្រះមេស៊ីដ៏អស្ចារ្យ

(1) ព្រះដ៏មានមហិទ្ធិឬទ្ធិ (ἡ δυνάμις) យោងទៅអេសាយ ៩:៦, ១០:២១ ។ ពួកអ្នកទ្រឹស្តីសាសនាវិទ្យាសេរីចាស់បានគិតថា នេះជាព្រះមេស៊ី ។ វាមិនបាន ចង្អុលបង្ហាញពីលក្ខណៈ របស់ព្រះ... ពោលគឺទ្រង់ជាមនុស្សដែលបានឈរនៅ ក្នុងរជ្ជកាលរបស់ស្តេចដាវីឌ ហើយក្លាយជាតំណាងរបស់ព្រះ ។ (G. S. Goodspeed, Israel's Messianic Hope, 1900, p120, James Crichton, International Standard Bible Encyclopedia, 1915, p 2040) ។ ប៉ុន្តែ បទគម្ពីរបង្ហាញយ៉ាងច្បាស់ថា ព្រះមេស៊ីជាអ្នកដែលមានលក្ខណៈរបស់ព្រះ ។ គំនិតនៃការគ្រប់គ្រងរបស់ព្រះមេស៊ីនឹងស្ថិតស្ថេរអស់កល្បជានិច្ច នៅក្នុង (អេសាយ ៩:៧) ទ្រង់ក្លាយជាប្រធានបទនៃកិច្ចការនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ។ (អេសាយ ១១:២) ។ គំនិតបំផ្លាញ មនុស្សដែលប្រព្រឹត្តអាក្រក់ ដោយខ្យល់ដង្ហើម ពីបបូរមាត់ ។ (អេសាយ ១១:៤) ។ ល។ ចង្អុលទៅលក្ខណៈព្រះ ។

(2) កូនមនុស្ស ។ យោងទៅ ដានីយ៉ែល 7:13 “កូនមនុស្ស” មានន័យថា ជាកូនរបស់មនុស្ស ។ ប៉ុន្តែយើងឃើញថាវាចង្អុលទៅមនុស្សពិសេស ។ នោះ ដានីយ៉ែល ជំពូកទី 7 បានបង្ហាញពីភាពផ្ទុយនៃប្រជាជាតិនានានៃពិភពលោក ដែលត្រូវបានប្រៀបធៀបទៅនឹង nescient beasts ដែលជាមនុស្សល្អបំផុត ដើម្បីបង្កើតនគរនៃព្រះ ។ ដូច្នេះ ពាក្យនេះមិនសំដៅទៅលើមនុស្សសាមញ្ញទេ ផ្ទុយទៅវិញគឺបុគ្គលិកលក្ខណៈនៃឋានសួគ៌ដ៏រុងរឿង ។ (Warfield,

Christology and Criticism, Oxford University Press, 1929, ទំព័រ

47) ។ បទគម្ពីរសង្កត់ធ្ងន់លើលក្ខណៈជាព្រះរបស់ព្រះមេស៊ី ។ យោងទៅទំនុកតម្កើង 2:45:6 110: អេសាយ 9:6 មីកា 5:2 យេរេមា 23:6 សាការី 13:7 ម៉ាទ្យាទី 3:1 ។ F Godet និយាយថា «គោលលទ្ធិនៃលក្ខណៈជាព្រះរបស់ព្រះមេស៊ី ជាស្នូលនៃភាពពេញលេញនៃព្រះគម្ពីរសញ្ញាចាស់ ។” (Hastings' B. D. IV, ទំព័រ 124 Old Testament Prophecy, 1903, ទំព័រ 367-368) B. B. Warfield និយាយថា «គោលលទ្ធិនៃលក្ខណៈជាព្រះរបស់ព្រះមេស៊ី ត្រូវបានកំណត់ចំពោះវគ្គពីរបីជាខ្លឹមសារនៃ ការជំនុំជំរះ ក្នុងគម្ពីរសញ្ញាចាស់ វាមិនញែកចេញពីសេចក្តីសង្ឃឹមចំពោះព្រះដែលបានមកដល់រាស្ត្ររបស់ទ្រង់ទេ ។ វាជាចិត្តនៃសាសនារបស់អ៊ីស្រាអែលនៅក្នុងធម្មជាតិ ។ (Christology and Criticism Oxford University Press, 1929, ទំព័រ 47-48) ជាពិសេសពួកហោរានៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាចាស់បានទាយជាច្រើនអំពីការយាងមករបស់ព្រះយេហូវ៉ា» ឬការគ្រប់គ្រងរបស់ព្រះយេហូវ៉ា បន្ទាប់មកជំពូកតំណាង និងខគម្ពីរ អេសាយ ៤០:៣ —៥, ៩-១០, ៥២:៧ ជាដើម ។ ការពិតដែលថាគម្ពីរសញ្ញាថ្មី (ជាពិសេសនៅក្នុងសំបុត្ររបស់ប៉ុល) ហៅព្រះយេស៊ូវថា "ព្រះអម្ចាស់" (κύριος) មានន័យថាព្រះយេហូវ៉ានៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាចាស់គឺគ្រាន់តែជាព្រះយេស៊ូវប៉ុណ្ណោះ ។ (LXX បានបកប្រែ «ព្រះយេហូវ៉ា» ទៅជា «ព្រះអម្ចាស់») ។

ផ្នែកទី 3 ការសិក្សានៃការបោះឈោនៃបទគម្ពីរសញ្ញាថ្មី

ជំពូកទី 1 ទ្រឹស្តីនៃសេចក្តីសញ្ញា

ម៉ាថាយ 1:1 ចែងថា ៖ នេះបញ្ជីពង្សាវតារពីព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ជាវង្សាបង្កង់ដាវីឌ និងជាជំនួរវង្សនៃលោកអំប្រាហាំដែរ» វាមានន័យថា ព្រះបានចាត់ព្រះគ្រីស្ទមកតាមការសន្យារបស់ទ្រង់ ហើយបានសម្រេចវា ។ សេចក្តីសញ្ញារបស់ព្រះនៅកណ្តាលព្រះគ្រីស្ទត្រូវបានប្រទានដល់អំប្រាហាំ និងស្តេចដាវីឌ ។ ព្រះបានសន្យានឹងអំប្រាហាំថា «អញនឹងឲ្យពរដល់អស់អ្នកណាដែលឲ្យពរដល់ឯង ហើយនឹងដាក់បណ្តាសាដល់អស់អ្នកណាដែលផ្តាសាឯង គ្រប់ទាំងគ្រូនៅផែនដីនឹងបានពរដោយសារឯង» ។ (លោកុប្បត្តិ 12:3) ហើយក៏ «គ្រប់ទាំងសាសន៍នៅផែនដីនឹងបានពរដោយសារពូជឯង ពីព្រោះឯងបានស្តាប់តាមពាក្យអញ» ។ (លោកុប្បត្តិ ២២:១៨) ពាក្យនេះច្បាស់ជាមានការសន្យាពីរ ។ ព្រះអង្គបានបង្ហាញថា ព្រះមេស៊ីនឹងកើតក្នុងពូជរបស់លោកអំប្រាហាំ ។ (កាឡាទី ៣:១៦) មិនត្រឹមតែសាសន៍យូដាប៉ុណ្ណោះទេ ក្នុងចំណោមប្រជាជាតិទាំងអស់មនុស្សជាច្រើននឹងចូលរួមនៅក្នុងព្រះពរនៃសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ។ (រ៉ូម ៤:១២, ២៣-២៤) ហើយសេចក្តីសញ្ញាដែលព្រះបានប្រទានដល់ដាវីឌផងដែរ ជាចំណុចកណ្តាលនៃព្រះមេស៊ី ឧទាហរណ៍ សាំយ៉ូអែល ទី២ ៧:១២-១៧ ចង្អុលបង្ហាញទៅលើចំណុចនេះ ។ នៅក្នុងពាក្យថា “ហើយផ្ទះរបស់ឯង និងនគររបស់ឯងនឹងបានប្រាកដនៅចំពោះមុខអញជារៀងរហូត និង បង្គំរបស់ឯងនឹងស្ថិតស្ថេរជារៀងរហូត ។” (លូកា ១:៣២-៣៣) ហើយការសន្យានេះក៏បានថ្វាយដល់ព្រះគ្រីស្ទដែរ មិនមែនអនុវត្តចំពោះតែអ៊ីស្រាអែលទេ ប៉ុន្តែចំពោះគ្រប់ជាតិសាសន៍ ។ វាត្រូវបានបើកសម្តែងនៅក្នុងអេសាយ 55: 3ff-5 យ៉ាង

ជាក់ស្តែង ។ ដែលបាននិយាយថា “ហើយអញនឹងតាំងសេចក្តីសញ្ញានឹងឯង រាល់គ្នា ជាសញ្ញាដ៏នៅអស់កល្បជានិច្ច គឺជាសេចក្តីមេត្តាករុណាស្មោះត្រង់ ដែលបានផ្តល់ដល់ដាវីឌ មើល អញបានតាំងដាវីឌទុកជាទីបន្ទាល់ដល់ប្រជាជាតិ ទាំងឡាយ គឺជាអ្នកនាំមុខ ហើយជាអ្នកបង្គាប់ដល់គេ មើល ឯងនឹងហៅ សាសន៍១ដែលឯងមិនបានស្គាល់ ហើយសាសន៍១ដែលមិនបានស្គាល់ឯង គេនឹង រត់មកឯង” ។ កិច្ចព្រមព្រៀងដែលព្រះបានប្រទានដល់អំប្រាហាំ និងដាវីឌ ត្រូវបានបើកសម្តែងនៅម៉ាថាយ ១:១ ។ អំប្រាហាំ និងដាវីឌជាតំណាងនៃប្រជា ជនដែលបានទទួលការសន្យាថា ព្រះមេស៊ីនឹងកើតចេញពីពូជពង្សរបស់ពួក គេ ។ កិច្ចព្រមព្រៀងនេះមិនត្រូវបានកំណត់ចំពោះរូបរាងខាងក្រៅរបស់ជនជាតិ យូដាទេ តែចំពោះគោលបំណងរបស់មនុស្សសុចរិតវិញ ។ បុព្វបុរសដែលរួម បញ្ចូលក្នុងពង្សាវតាររបស់ព្រះយេស៊ូវ មិនត្រឹមតែជាសាសន៍យូដាប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែជាសាសន៍ដទៃ (វ៉ាហាប រស់) និងស្តេចអាក្រក់ផ្សេងទៀត ។ ដូច្នេះ យើងឃើញថា ការសម្រេចផែនការនៃសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់ព្រះ មិនមែនជា ទំនាក់ទំនងខាងឈាមនោះទេ ។ តែពីងផ្នែកលើភាពត្រឹមត្រូវរបស់ ma ។ យើងអាចគិតពីការធ្វើដូចជាទស្សនៈរបស់ H.N Redderbos ពោលគឺសេចក្តី សញ្ញា ក្នុងការសម្រេចបាន និងក្នុងការជ្រើសរើសជាឧបករណ៍នៃការសម្រេច បាន ហើយព្រះគឺមានសេរីភាពពេញលេញ ។ កិច្ចការដែលមិនអាចប្រកែកបាន នៃសេចក្តីសញ្ញារបស់ព្រះ គឺដូចជា ពន្លឺភ្លឺឡើងក្នុងគ្រប់ការទាំងអស់ ។ (Korte Verklaring Der Heilige Schrift, Matheus, ទំព័រ 25) ។ A Schlatter និយាយថា “អ្វីដែលម៉ាថាយបានគិតពីរបៀបដែលអំពើបាបរបស់មនុស្សត្រូវបាន ភ្ជាប់នៅក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រនៃអ៊ីស្រាអែល និងពូជពង្សរបស់ស្តេចដាវីឌ ហើយនិង

ព្រះគុណនៃការអភ័យទោសរបស់ព្រះ ត្រូវបានបង្ហាញយ៉ាងបរិបូរណ៍ និងយក
ឈ្នះលើភាពថោកទាបដោយជំនួសដោយការទាំងនោះ តាមរយៈការទាំងអស់
នោះធ្វើឱ្យយើងដឹងពីរបៀបដែលកិច្ចការដ៏សប្បុរសរបស់ទ្រង់ត្រូវបានបំពេញឱ្យ
បានគ្រប់គ្រាន់ ។ (Erläuterungen zum Neuen Testament, Vol. I,
ទំព័រ 7) ។

I. សាសនា និងសេចក្តីសញ្ញា

សាសនាពិតមិនមែនជាសាសនាផ្សេងក្រៅពីសេចក្តីសញ្ញានោះទេ (ឬការសន្យា)
។ សាសនាពិតមានប្រភពពីព្រះផ្ទាល់ដែលបានបន្ទាបខ្លួន ហើយចូលមកក្នុង
សាច់ឈាមមនុស្ស ។ លក្ខណៈរបស់សាសនាពិតនេះកើតមានឡើងដោយមិន
ទាក់ទងទៅនឹងមុន ឬក្រោយភាពខូចរបស់ពួកព្រះយេស៊ូ ។ មនុស្សនោះគ្មាន
លក្ខណៈសម្បត្តិ និងសិទ្ធិចូលទៅជិតព្រះឡើយ ព្រោះគាត់ជាមនុស្សមានបាប
និងជាអ្នកប្រព្រឹត្តអំពើបាប ។ ប៉ុន្តែនៅពេលដែលព្រះយេស៊ូមកកាន់មនុស្សដោយ
គុណធម៌ដ៏មេត្តាករុណារបស់ទ្រង់ និងបាននិយាយទៅកាន់ពួកគេ ទីបំផុតការ
ប្រាស្រ័យទាក់ទងរវាងព្រះ និងមនុស្សនឹងត្រូវបានបើកឡើង ហើយទំនាក់ទំនង
នៃសេចក្តីសញ្ញានឹងត្រូវបានបង្កើតឡើង ។ នេះគឺជាទំនាក់ទំនងរវាងព្រះ និង
មនុស្សដោយផ្ទាល់ ។ រាល់ជីវិតដែលមាន កំរិតខ្ពស់ ក្នុងអត្ថិភាពសមហេតុសម
ផល និងសីលធម៌ទាំងអស់ក្លាយជាគំរូនៃសេចក្តីសញ្ញា... ។ សេចក្តីស្រឡាញ់
មិត្តភាព អាពាហ៍ពិពាហ៍ ទំនាក់ទំនងសង្គមទូទៅ ឧស្សាហកម្ម វិទ្យាសាស្ត្រ
សិល្បៈ ត្រូវបានបង្កើតឡើងនៅលើសេចក្តីសញ្ញានោះ ។ និយាយម្យ៉ាងទៀត
ពួកគេត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយអារម្មណ៍នៃការជឿទុកចិត្ត និងគំនិតនៃកាតព្វ
កិច្ច ។ ដូច្នេះហើយទើបមិនភ្ញាក់ផ្អើលចំពោះជីវិតដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់ និងមានបំផុតដែល

សាសនាមានលក្ខណៈនៃសេចក្តីសញ្ញា ។ (H. Bavinck) គ្រប់សាសនាទាំងអស់ លើកលែងតែគ្រិស្តសាសនា នៅក្នុងអត្ថន័យដ៏តឹងរឹង គឺពឹងផ្អែកលើ ភាពប្រាកដនិយម ឬ ការជឿលើព្រះ ។ ហេតុនេះហើយបានជាពួកគេគ្មានវត្ថុបំណងនៃសេចក្តីសញ្ញាឡើយ ។ ក៏ព្រោះ ភាពប្រាកដនិយម ធ្វើឱ្យមនុស្សពិតថាព្រះមិនអាចនិយាយបាន ជាការពិតពួកគេគ្មានវត្ថុបំណងនៃសាសនាពិតនោះទេ ។ ឧទាហរណ៍ ពេលខ្លះ អ្នកជឿលើព្រះទាំងនោះ ត្រូវបានស្និទ្ធទៅនឹង ការជឿលើព្រះនោះ ហើយនៅពេលផ្សេងទៀតវាត្រូវបានស្និទ្ធទៅនឹងការជឿលើព្រះនោះ (Polytheism) អ្នកជឿលើព្រះទាំងនោះ មិនស្គាល់ព្រះដែលប្រាប់ដោយមនុស្សនោះទេ ។ ចំណែកពុទ្ធសាសនាគឺជាប្រភេទមួយនៃជំនឿដែលគោរពអាទិទេព ហើយលក្ខណៈរបស់ព្រះពុទ្ធជាផ្នែកមួយក្នុងចិត្តមនុស្ស ។ ការសិក្សាសមាធិក្នុងពុទ្ធសាសនា មានន័យថា ការយល់អំពីលក្ខណៈរបស់ព្រះពុទ្ធ ការព្យាយាមរបស់ព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធ ប៉ុន្តែមិនត្រូវបានតាំងឡើងដោយសេចក្តីសញ្ញាជាមួយនឹងព្រះផ្ទាល់ ដែលជាព្រះពិតនោះទេ ។ ការពិតនោះថា ពុទ្ធសាសនាជាឯករាជ្យនិយមជាក់ស្តែងតាមរយៈភស្តុតាងរបស់ពុទ្ធសាសនិក ។ ប៉ុន្តែមានតែបទគម្ពីរនៃគ្រិស្តសាសនាប៉ុណ្ណោះដែលបង្ហាញសេចក្តីសញ្ញាដែលព្រះបានបង្កើតចំពោះមនុស្ស ។ សម្រាប់សេចក្តីសញ្ញានេះជាសេចក្តីសង្គ្រោះពិតរបស់មនុស្សដែលត្រូវបានបង្កើតឡើង ។ ទីមួយ ដោយសារព្រះបានចាត់ព្រះបុត្រាបង្កើតរបស់ទ្រង់ និងបានសម្រេចកិច្ចការនៃការប្រោសលោះតាមសេចក្តីសញ្ញារបស់ទ្រង់ នោះយើងរស់នៅដោយសេចក្តីជំនឿដើម្បីសម្រេចបាននូវការប្រោសលោះ ។ ការសម្រេចបាននូវសេចក្តីសញ្ញាដែលទាក់ទងនឹងកិច្ចការនៃការប្រោសលោះ គឺជាព្រះពរដល់យើងក្នុងពេលបច្ចុប្បន្ន និងជារៀងរហូតទៅ ។ ដូច្នេះហើយ យើងមិនត្រឹមតែ

មានពរប៉ុណ្ណោះទេ ថែមទាំងមានជំនឿ និងក្តីសង្ឃឹមទៀត ។ ទីពីរ យើងបានទទួលព្រឹត្តិការណ៍ដែលសេចក្តីសញ្ញារបស់ព្រះបានសម្រេចដែលជាព្រះបន្ទូលនៃព្រះ និងបានទទួលការបន្សុទ្ធតាមរយៈព្រះបន្ទូល ។ ពេត្រុសទី២ ១:៤ និយាយថា “ដោយសារសេចក្តីទាំងនោះ ទ្រង់បានប្រទានសេចក្តីសន្យាដ៏ធំបំផុត ហើយវិសេសផង មកយើងរាល់គ្នា ដើម្បីឲ្យអ្នករាល់គ្នាបានចំណែកជានិស្ស័យនៃព្រះដោយសារសេចក្តីសន្យានោះឯង ដោយបានរួចពីសេចក្តីពុករលួយនៅក្នុងលោកីយ៍នេះដែលកើតអំពីសេចក្តីប៉ងប្រាថ្នា” ។ ដោយសារព្រះបន្ទូលដែលសម្រេចសេចក្តីសញ្ញាដែលដំណើរការដោយព្រះចេស្ដានៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធនោះ ព្រលឹងដែលជឿលើវាទទួលបានកិច្ចការដែលព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធព្យាកជាបរិសុទ្ធដែរ ។ តែឯអ្នកមិនជឿមិនបានទទួលយកសៀវភៅបរិសុទ្ធរបស់ខ្លួនដូចការសន្យានៅស្ថានសួគ៌ទេ ។ ដូច្នេះហើយ ពួកអ្នកមិនជឿមិននឹកស្មានថាវានឹងនាំមកនូវអំណាចខាងវិញ្ញាណទេ ។ ជាឧទាហរណ៍ សាសនាដូចជាអ្នកជឿព្រះពុទ្ធសាសនាដែលដើរតាមផ្លូវនោះជាដើម ។ ទីបី សេចក្តីសង្គ្រោះដែលបានទទួលដោយការសម្រេចនៃសេចក្តីសញ្ញាផ្តល់ការលូងលោមដល់អ្នកជឿ ។ នោះគឺនៅក្រាទុក្ខវេទនា និងពេលត្រូវល្អៗ វាធ្វើឱ្យចិត្តរបស់យើងពោរពេញដោយសេចក្តីរីករាយ ហើយស្ងៀមរម្ងាប់ដល់ទីបញ្ចប់ ពីព្រោះសេចក្តីសង្គ្រោះគឺធំធេងណាស់ ការសន្យាដែលព្រះទ្រង់ផ្ទាល់មានបន្ទូលថាស្មោះត្រង់ ហើយតាមរយៈព្រះគ្រីស្ទ ពួកគេនិយាយថា អាម៉ែន ហើយបន្ទាប់មកពួកគេត្រូវតែត្រូវបានបង្កើតឡើងយ៉ាងច្បាស់ណាស់ ។ គោលបំណងដែលព្រះបានផ្សះផ្សាមិនត្រូវបានផ្លាស់ប្តូរឡើយ ហើយក៏មិនមានការរារាំងណាមួយពីឧប្បត្តិហេតុនៃឧបទ្វីហេតុណាមួយឡើយ ។ ការ

សន្យារបស់ព្រះមិនអាស្រ័យលើលក្ខខណ្ឌមួយចំនួននៅក្នុងយើងទេ ។ វាត្រូវបានសម្រេចនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ ហើយនឹងត្រូវបានបញ្ចប់ដោយព្រះគ្រីស្ទវិញ ។

II. ការស្រាវជ្រាវប្រវត្តិសាស្ត្រនៃសេចក្តីសញ្ញា

ពាក្យ «សេចក្តីសញ្ញា» Diadeke (διαθεκη) ជាភាសាក្រិច ដែលភាសាហេប្រើរ (Berit) ត្រូវបានបកប្រែ ។ Deismann បាននិយាយថាវាមានន័យថាជាឆន្ទៈ (Das Licht vom Osten, Tübingen, 1908, ទំព័រ 243) ប៉ុន្តែគម្ពីរសញ្ញាថ្មី និងសញ្ញាចាស់មិនមានអត្ថន័យនោះទេ ។ នេះនៅក្នុងបទគម្ពីរ ដើម្បីផ្តល់ព្រះគុណដល់រាស្ត្រទ្រង់ គឺជាសកម្មភាពនៃសេចក្តីសញ្ញាស្ម័គ្រចិត្តដែលព្រះបានយក ។ គម្ពីរសញ្ញាថ្មីបានបង្ហាញតិចជាងគម្ពីរសញ្ញាចាស់ ។ (33 ដង) ក្នុងចំណោមពួកគេមានតែកន្លែងមួយប៉ុណ្ណោះដែលយកអត្ថន័យនៃ "ឆន្ទៈ" ។ (H. bavinck Bereformeerde Dogmatick, J. H. Kok. III. 1967, ទំព័រ 185) ព្រះកាលដើមដំបូង បានរកឃើញមនុស្សនោះ ហើយចូលមកឯគេ ហើយមានព្រះបន្ទូលថា បានសន្យា និងសម្រេចដូចជាសេចក្តីសញ្ញា ។ នេះគឺជាខ្លឹមសារនៃគម្ពីរសញ្ញាថ្មី និងគម្ពីរសញ្ញាចាស់ ។ ហើយសេចក្តីសញ្ញាចាស់ដែលជាសេចក្តីសញ្ញាចំពោះប្រជាជាតិអ៊ីស្រាអែល និងសេចក្តីសញ្ញាថ្មីដែលព្រះគ្រីស្ទបានបង្កើតគឺស្របតាមចំណុចនៃសេចក្តីសញ្ញានៃព្រះគុណ ។ ចូរយើងពិចារណានៅសេចក្តីសញ្ញា ។

1. អត្ថន័យនៃសេចក្តីសញ្ញា

ពាក្យ សេចក្តីសញ្ញា គឺ (Berit) ជាភាសាហេប្រើរ ។ សេចក្តីសញ្ញា ត្រូវបានបង្កើតឡើងរវាងបុគ្គលិកលក្ខណៈទៅនឹងបុគ្គលិកលក្ខណៈ ព្រះបានរាប់មនុស្សថា

ជាបុគ្គលិកលក្ខណៈ និងទទួលយកទំនាក់ទំនងផ្ទាល់ខ្លួនជាមួយគាត់ ។ អ្នកមិន
 ជឿគ្មានសេចក្តីត្រិះរិះនឹងសេចក្តីសញ្ញាឡើយ ព្រោះទំនាក់ទំនងរបស់គេ ហៅថា
 ទំនាក់ទំនងជាមួយនឹងព្រះ មិនមែនបុគ្គលតែម្នាក់ឯងឡើយ ។ ទំនាក់ទំនង
 រូបរួមរវាងព្រះ និងមនុស្សត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយការសម្រេចបាននូវសេចក្តី
 សញ្ញា ។ នោះគឺនៅពេលដែលមនុស្សបានទទួលយកព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះ
 ហើយគោរពតាមនោះ វាត្រូវបានបង្កើតឡើង ។ ពេលវេលាដើម្បីបំបែកសេចក្តី
 សញ្ញាគឺការបំបែកព្រះនិងមនុស្ស ។ Schilder បាននិយាយដូច្នេះ ។ នោះគឺ «
 បើគ្មានការអនុវត្តនៃសេចក្តីសញ្ញា នោះគ្មានការរូបរួមពិតទេ នោះការរូបរួមនៃ
 ព្រះ និងមនុស្សដែលសម្រាកអស់កល្បជានិច្ចនៅក្នុងវិវរណៈ ជំពូក 22 គឺជា
 លទ្ធផលនៃកម្រិតកំពូលនៃសេចក្តីសញ្ញា ។ ហើយជាថ្មីម្តងទៀត គាត់មាន
 ប្រសាសន៍ថា «រាល់ការដាក់ទោសគឺជាការតបស្នងនៃសេចក្តីសញ្ញា រាល់អំពើ
 បាបគឺបំបែកសេចក្តីសញ្ញា ។ ក្រៅពីទំនាក់ទំនងនៃសេចក្តីសញ្ញា យើងមិនអាច
 គិតដល់ស្ថាននរកបានឡើយ» ។

2. ប្រភេទនៃសេចក្តីសញ្ញាដែលបានបង្ហាញក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រ

ទ្រឹស្តីសាសនាវិទ្យាសម្ពន្ធមេត្រីចែកចេញជាពីរយ៉ាងគឺ មួយជាសម្ពន្ធមេត្រីដែល
 មានលក្ខខណ្ឌកិច្ចការ និងមួយទៀតជាសម្ពន្ធមេត្រីដែលសង្គ្រោះដោយព្រះគុ
 ណ ។ ទីមួយគឺថា ព្រះបានស្នាក់នៅក្នុងអំដាម ប៉ុន្តែដោយសារអំដាម មិន
 បានស្តាប់តាមព្រះ គាត់ត្រូវបានដាក់ទណ្ឌកម្ម ។ ប៉ុន្តែ អ្វីដែលព្រះបានបង្កើត
 ឡើងជាថ្មីគឺសេចក្តីសញ្ញានៃព្រះគុណ ដើម្បីសង្គ្រោះមនុស្សនោះឲ្យរួចពីការដាក់
 ទោសនេះ ។

វាត្រូវបានបែងចែកជាពីរប្រភេទ ។ 1) មុនពេលព្រះគ្រីស្ទដែលជាព្រះអម្ចាស់នៃសេចក្តីសន្យាបានយាងមកផែនដី; វាត្រូវបានបង្កើតឡើងដើម្បីរាប់ប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលជាដៃគូដែលបានបំរុងទុក ។ ឧទាហរណ៍ កិច្ចព្រមព្រៀងដែលព្រះបានធ្វើចំពោះអំប្រាហាំ (ព្រះគ្រីស្ទនឹងប្រសូតចេញពីពូជរបស់គាត់ ហើយបានទទួលទឹកដីកាណានជាប្រភេទនៃនគរបស់ព្រះ) និងកិច្ចព្រមព្រៀងដែលព្រះបានធ្វើចំពោះអ៊ីស្រាអែលនៅភ្នំស៊ីណាយ (ប្រភេទនៃ ការពិតដែលថាវាស្រ្តរបស់ទ្រង់នឹងត្រូវជំនួសដោយព្រះលោហិតរបស់ព្រះគ្រីស្ទ - និក្ខមនំជំពូក 24) ។ នេះគឺជាគម្ពីរសញ្ញាចាស់ ។ 2) សេចក្តីសញ្ញាដែលត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយការយាងមករបស់ព្រះគ្រីស្ទជាព្រះអម្ចាស់នៃសេចក្តីសញ្ញានោះ ។ ការនេះត្រូវបានលាតត្រដាងយ៉ាងច្បាស់ដោយនិយាយនៅថ្ងៃនៃពិធីលៀងព្រះអម្ចាស់ ។ (លូកា ២២:២០) យើងប្រព្រឹត្តចំពោះសេចក្តីសញ្ញាថ្មីដែលផ្តោតសំខាន់ ។ ទីមួយ អ្វីដែលសំខាន់បំផុតនៅក្នុងសេចក្តីសញ្ញាថ្មីគឺព្រះលោហិតរបស់ព្រះគ្រីស្ទដែលត្រូវបានជំនួសការថ្វាយយញ្ញាបូជា ។ តើលោហិតមានន័យដូចម្តេច? វាត្រូវបានបកស្រាយដោយការសង្កេតមើលអត្ថន័យនៃសេចក្តីសញ្ញាចាស់ដែលបានបង្ហាញនៅក្នុងនិក្ខមនំ ពីព្រោះអ្វីដែលព្រះយេស៊ូវមានបន្ទូលថាជាលោហិតនៃសេចក្តីសញ្ញាដោយរំលឹកពីគម្ពីរសញ្ញាចាស់ ។ តើ «លោហិតនៃសេចក្តីសញ្ញា»មានន័យយ៉ាងណា? Robertson Smith បាននិយាយថា វាមានន័យថា ការរួបរួមនៃជីវិតរវាងព្រះ និងរាស្ត្ររបស់ទ្រង់ ។ មូលហេតុដែលគាត់បកស្រាយដូច្នេះ គឺអាស្រ័យលើសកម្មភាពមួយផ្នែកដែលឈាមនៃយញ្ញាបូជាត្រូវបានបោះលើអាសនៈ (និក្ខមនំ ២៤:៦-៨) ហើយមួយចំណែកទៀតត្រូវបានបោះដល់ប្រជាជន ។ ហើយ G. Vos បានច្រានចោលការបកស្រាយដែលត្រូវបានបោះពុម្ពផ្សាយជាក់ស្តែង

ដូច្នេះ ។ នោះគឺថា “ប្រសិនបើឈាមនៃយេស៊ូជាមានន័យថាជាការរួបរួមរបស់ ព្រះ និងមនុស្សនោះ ពិធីផ្សេងទៀត (បញ្ចេញអានឯកសារនៃសេចក្តីសញ្ញា ដល់ប្រជាជន និងទទួលពាក្យសន្យា) រវាងពិធីពីរក្នុងការបោះឈាមដល់អាសនៈ និង ប្រជាជនមិនត្រូវបានប្រព្រឹត្តិឡើងទេ ។ ដូច្នេះ វាពិបាកណាស់ ដែលទស្សនៈរបស់ស្មីត (Smith) លើចំណុចខាងលើត្រូវបានទទួលយក ។

ឈាមនៃយេស៊ូជានេះ មានន័យថាជាដង្វាយលោះបាបដើម្បីបំបែកជញ្ជាំងនៃ អំពើបាប ។ នេះជាការបកស្រាយ ខាងទ្រឹស្តី ។ ក្រោយពីពួកគេបោះឈាមលើ អាសនៈ ហើយទម្លុះជញ្ជាំងនៃអំពើបាបរបស់មនុស្ស នោះពួកគេអាចចូលទៅជិត ព្រះយេហូវ៉ា ។ អត្ថន័យនេះត្រូវបានគាំទ្រដោយនិក្ខមនំ ១៩:១០, ២២ ។ ដូច្នេះ នៅក្នុងពិធីនៃសេចក្តីសញ្ញាថ្មីរបស់ព្រះអម្ចាស់ ឈាមមានន័យថាដង្វាយលោះបាប ។ (ម៉ាថាយ ២៦:២៨ ហេព្រើរ ៩:១៤, ២២) ។ ទីពីរ នៅក្នុងសេចក្តីសញ្ញាថ្មី ចំណុចសំខាន់មួយទៀតគឺត្រូវសន្យាថាអ្នកដែលបានចូលរួមនឹងត្រូវបាន លើកលែងទោស ក៏ដូចជាដើម្បីទទួលបាននគរព្រះជាមរតករបស់គាត់ (តម្កីរ សញ្ញាចាស់បានប្រៀបធៀបទឹកដីកាណានជាមួយនឹងនគររបស់ព្រះ) (លូកា 22: ២៩-៣០) ពិតណាស់ ព្រះអម្ចាស់នៃសេចក្តីសញ្ញានៅក្នុងពិធីនេះ មិនបាន ទទួលកិច្ចសន្យានៃបន្ទុកណាមួយឡើយ (ដូចជាសេចក្តីសញ្ញាចាស់) មានតែទ្រង់ ផ្ទាល់ដែលអនុវត្តព្រះពរនៃសេចក្តីសង្គ្រោះទាំងអស់ដល់ពួកគេ ។ ដោយសារព្រះ អម្ចាស់នៃសេចក្តីសញ្ញាបានផ្ទុកបន្ទុកទាំងអស់ ហើយបានបង្កើតសេចក្តីសញ្ញា ។ សេចក្តីសង្គ្រោះត្រូវបានប្រទានមកយើងតាមរយៈព្រះដែលបានបង្កើតសេចក្តី សញ្ញាតាមរយៈមធ្យោបាយនៃសេចក្តីសញ្ញា ។ ប៉ុន្តែ ពួកគេមិនដែលទទួលបាន សេចក្តីសង្គ្រោះដោយការលះបង់ផ្ទាល់ខ្លួនឡើយ ។

3. លក្ខណៈនៃទំនាក់ទំនងនៅក្នុងសេចក្តីសញ្ញា

(1) ទំនាក់ទំនងរវាងសេចក្តីសញ្ញាថ្មី និងសេចក្តីសញ្ញាចាស់ ។ សេចក្តីសញ្ញាចាស់មិនមែនជាសេចក្តីសញ្ញានៃកិច្ចការនោះទេ ប៉ុន្តែជាសេចក្តីសញ្ញានៃព្រះគុណ ។ ច្បាប់ និងទំនាយមិនមែនជាការទាស់ទែងគ្នាទេ ប៉ុន្តែជាប្រភេទនៃព្រះត្រីសូ ។ សម្ពន្ធមេត្រីចាស់ដែលព្រះបានប្រទាននៅភ្នំស៊ីណៃ គឺជាប្រភេទនៃសម្ពន្ធមេត្រីថ្មី ។ (វាបានចេញមកពីព្រះយេស៊ូវត្រីសូ – កាឡាទី 4:2) ។ អ្នកនោះបានទាមទារឲ្យមានការគោរពតាមក្រឹត្យវិន័យ ប៉ុន្តែមិនបានផ្តល់ឲ្យដូចជាលក្ខខណ្ឌនៃសេចក្តីសង្គ្រោះឡើយ ប៉ុន្តែយល់ខុសថាពួកគេបានរស់នៅជាមនុស្សដែលបានជ្រើសរើសនៅចំពោះព្រះ ។

(2) ទំនាក់ទំនងរវាងសេចក្តីសញ្ញានៃព្រះគុណ និងសេចក្តីសញ្ញាការប្រព្រឹត្ត ។ សេចក្តីសញ្ញានៃព្រះគុណបានលាក់បាំងសេចក្តីសញ្ញានៃការប្រព្រឹត្ត (អ្វីដែលព្រះបានចង្អុលទៅអំពីដាម) គឺគ្រាន់តែជាវិធីសាស្ត្រថ្មីដើម្បីសម្រេចវា និងបំពេញវា ។ តើអំពីដាមណាបានបរាជ័យ គឺអំពីដាមទីពីរ គឺថាព្រះត្រីសូបានស្តារឡើងវិញហើយក៏បានបញ្ចប់វា ។ មនុស្សរីករាយនឹងព្រះពរនៃនគរព្រះ គោលការណ៍ដែលគាត់គួរស្តាប់បង្គាប់ព្រះមិនត្រូវបានផ្លាស់ប្តូរទេ ។ នៅក្នុងសេចក្តីសញ្ញានៃព្រះគុណព្រះបានតម្រូវឱ្យពួកគេបង់ថ្លៃនៃអំពើបាប ហើយពួកគេគួរតែគោរពតាមច្បាប់; បន្ទុករបស់មនុស្សគឺដូចគ្នាទៅនឹងសេចក្តីសញ្ញានៃការប្រព្រឹត្ត ។ មានតែចំណុចខុសគ្នានៃសេចក្តីសញ្ញានៃព្រះគុណប៉ុណ្ណោះដែលជាការពិតដែលថាព្រះយេស៊ូវត្រីសូជាអ្នកដែលទទួលខុសត្រូវក្នុងការគោរពច្បាប់ជំនួសប្រជាជនរបស់ទ្រង់ ហើយត្រូវបានជំនួសកន្លែងរបស់អំពីដាម ។ IV. Soteology នៅក្នុងត្រីសូសាសនាជាការសំរេចបំពេញនៃសេចក្តីសញ្ញា

1. ដំណើរការនៃសេចក្តីសញ្ញា

ព្រះត្រីឯកបានកំណត់ទុកជាមុននូវសេចក្តីសញ្ញាដើម្បីសង្គ្រោះមនុស្សជាតិ ហើយបានបង្កើតវាមុនភាពអស់កល្បជានិច្ច ។ វាគឺជាសេចក្តីសញ្ញាអស់កល្បជានិច្ច (pactum salitis) ។ អ្វីដែលត្រូវបានបើកសម្តែងដោយការធ្វើតាមសេចក្តីសញ្ញាដ៏អស់កល្បនេះគឺសេចក្តីសញ្ញានៃការប្រព្រឹត្ត និងសេចក្តីសញ្ញានៃព្រះគុណ ។ ដោយសារមនុស្សនោះមិនអាចរក្សាសេចក្តីសញ្ញានៃការប្រព្រឹត្តបាន អ្វីដែលព្រះបានសន្យាថាព្រះគ្រីស្ទនឹងបង្កើតគឺសេចក្តីសញ្ញានៃព្រះគុណ (Foedus Gratise) ។ ចលនានៃការបើកសំដែងនៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាចាស់ និងគម្ពីរសញ្ញាថ្មី បង្ហាញពីសេចក្តីសញ្ញានៃព្រះគុណ ហើយថែមទាំងដោះស្រាយចំពោះសកម្មភាពរបស់ព្រះដែលទាក់ទងនឹងវាផងដែរ ។ គម្ពីរសញ្ញាចាស់គឺជាផ្នែកនៃការសន្យានៅក្នុងសេចក្តីសញ្ញានៃព្រះគុណ ហើយគម្ពីរសញ្ញាថ្មីគឺជាផ្នែកនៃការសំរេចបំពេញរបស់វា ។ ប៉ុន្តែ គម្ពីរសញ្ញាថ្មី គឺមិនត្រូវមានផ្នែកនៃការសន្យានោះទេ ។ វាគឺជាការសំរេចបំពេញ ហើយក៏ធ្វើឱ្យយើងមានក្តីសង្ឃឹមនៃសេចក្តីសង្គ្រោះទៅកាន់ពិភពនៅថ្ងៃចុងក្រោយនាពេលអនាគតនៅក្នុងលក្ខណៈវិនិច្ឆ័យនៃការសំរេចបំពេញពេលបច្ចុប្បន្ននេះ ។ ម្យ៉ាងវិញទៀត ដូចជាការរីកចំរើននៃសេចក្តីសញ្ញាតាមរយៈព្រះគុណដែលព្រះជាម្ចាស់បានប្រទានឱ្យ (លោកុប្បត្តិ 3:15) សេចក្តីសញ្ញារបស់អំប្រាហាំ សេចក្តីសញ្ញារបស់ម៉ូសេ និងសេចក្តីសញ្ញារបស់ដាវីឌទាំងអស់ជាកម្មសិទ្ធិរបស់សេចក្តីសញ្ញាចាស់ ហើយក៏មានចរិតលក្ខណៈនៃព្រះគុណ ។ ជាពិសេសអ្វីដែលត្រូវបានសម្រេចដោយព្រះលោហិតរបស់ព្រះគ្រីស្ទ តើអ្វីការសម្រេចបំពេញនូវសេចក្តីសញ្ញាចាស់ក្នុងគម្ពីរសញ្ញាចាស់ និងជាសេចក្តីសញ្ញាថ្មី?

នៅផ្នែកដែលពាក្យទាក់ទងនឹងគម្ពីរសញ្ញាថ្មី និងគម្ពីរសញ្ញាចាស់មិនបង្ហាញ
ដោយផ្ទាល់ រួមបញ្ចូលគំនិតនៃសេចក្តីសញ្ញាជាច្រើនដោយប្រយោល ។

**2. គំនិតជាច្រើនទាក់ទងនឹងការសំរេចបំពេញសេចក្តីសញ្ញានៃព្រះគុណនៅក្នុង
គម្ពីរសញ្ញាថ្មី ។**

ខ្ញុំហៅពួកគេថាជាគំនិតនៃសេចក្តីសញ្ញានៅទីនេះ ។ ខ្ញុំបានពណ៌នាតែឡើងសំខាន់ៗ
នៅទីនេះដូចតទៅ ៖

(1) ការប្រព្រឹត្តពិសេសរបស់ព្រះនៅក្នុងសេចក្តីសញ្ញានៃព្រះគុណ ។ វាមានន័យ
ថា ក្នុងការសម្រេច សេចក្តីសង្គ្រោះរបស់មនុស្សតាមសេចក្តីសញ្ញា ព្រះអង្គទ្រង់
បានចាប់ផ្តើមដោយស្ម័គ្រចិត្ត ហើយទទួលខុសត្រូវទាំងស្រុង ។

(2) គំនិតនៃការសំរេចបំពេញនៃគម្ពីរសញ្ញាចាស់ ។ គម្ពីរសញ្ញាចាស់មិនមែន
ជាការកែសម្រួលឡើងវិញដោយគ្មានលក្ខណៈវិនិច្ឆ័យណាមួយឡើយ ។ ទំនាយនៃ
គម្ពីរសញ្ញាចាស់ជាកម្មសិទ្ធិរបស់សេចក្តីសញ្ញា និងពាក្យនៃគម្ពីរសញ្ញាចាស់
លើកលែងតែវាត្រូវបានសម្រេចដោយព្រះគ្រីស្ទនៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាចាស់ ។ ដូច្នេះ
ហើយ ចលនានៃគម្ពីរសញ្ញាថ្មីតាមរយៈព្រះគ្រីស្ទ គឺជាផលផ្ទៃនៃការសម្រេច
បំពេញនៃគម្ពីរសញ្ញាចាស់ ។ បន្ទាប់មកវាតឹងរឹង ទូលំទូលាយ និងបរិបូណ៌
ជាងព្រះពរនៃថ្ងៃនៃគម្ពីរសញ្ញាចាស់ ។ Bavinck បាននិយាយថា "ព្រះជាម្ចាស់
បង្ហាញព្រះគុណរបស់ទ្រង់បន្តិចម្តងៗ យ៉ាងបរិបូណ៌ និងកាន់តែពេញលេញ ។
នៅថ្ងៃនៃគម្ពីរសញ្ញាចាស់ ជីវិតដូចជាអ្នកបំរើ តែពេលនេះមានសេរីភាព ដូច
ពាក្យប្រៀបធៀបថា ឥឡូវនេះវាជាការពិត ដូចស្រមោល ឥឡូវនេះជាពន្លឺ ព្រះ
គុណសម្រាប់ជាពិសាសន៍តែមួយ ឥឡូវនេះសម្រាប់គ្រប់ជាពិសាសន៍ ទំនាក់
ទំនងដ៏គួរឱ្យភ័យខ្លាច ឥឡូវនេះ ជាទំនាក់ទំនងនៃសេចក្តីស្រឡាញ់ ព្រះមេស៊ី

ដែលត្រូវបានសន្យាបានមកឥឡូវនេះ ។ (Gereformeerde Dogmatick, JH Kok 1967 III ទំព័រ 18)

(3) ការបើកសំដែងនៃការបើកសំដែងចាស់គឺដូចគ្នាទៅនឹងគម្ពីរសញ្ញាចាស់ ។ H. Bavinck បានចង្អុលបង្ហាញប្រព័ន្ធនៃការគិតខុសដែលគំនិតទាំងពីរមិនមានការព្រមព្រៀងគ្នានៅក្នុងការគិតជាប្រវត្តិសាស្ត្រ ។ យើងបានសង្ខេបពាក្យ និងចំណុចរបស់គាត់ដូចខាងក្រោម ពេលគឺអាណាបាទិសអះអាងថាមិនមានខ្លឹមសារផ្សាយដំណឹងល្អនៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាចាស់ទេ ពួកសង្គមនិយមអះអាងថាគម្ពីរសញ្ញាចាស់គឺទាបជាងគម្ពីរសញ្ញាថ្មី ពួក Arminianism មើលទៅគម្ពីរសញ្ញាចាស់ជាកិច្ចព្រមព្រៀងដែលសន្យាថា កម្រិតនៃព្រះពរខាងលោកិយ Luther នៅដើមដំបូងរបស់គាត់ ពេលខ្លះបាននិយាយថា ភាពខុសគ្នានៃសញ្ញាចាស់និងសញ្ញាថ្មី គឺស្រដៀងគ្នានឹងច្បាប់មួយនិងដំណឹងល្អ ។ ប៉ុន្តែ នៅពេលចុងក្រោយរបស់គាត់ គាត់បានកែប្រែគំនិតរបស់គាត់ ហើយបានអះអាងថា គម្ពីរសញ្ញាចាស់ក៏មានការសន្យានៃដំណឹងល្អដ៏បរិបូរដែរ ។ នៅទីបំផុតនៅពេលដែលទ្រឹស្តីកំណែទម្រង់បានមកដល់ កំណែទម្រង់បានគិតថា គម្ពីរសញ្ញាថ្មី និងគម្ពីរសញ្ញាចាស់មានគំនិតដូចគ្នាត្រូវបានបង្កើតឡើង ។ ទ្រឹស្តីដែលបានកែទម្រង់មិនបានចាប់ផ្តើមចេញពី Coccejus ទេ តាមពិតគោលការណ៍ត្រូវបានចាប់ផ្តើមជាមួយ Zwingli ដំណើរការដោយ Bullinger និង ខាលវីន ហើយត្រូវបានសិក្សាដោយអ្នកទ្រឹស្តីកំណែទម្រង់ទាំងអស់នៅក្នុងប្រទេសអាល្លឺម៉ង់ អង់គ្លេស និងហូឡង់ ។ (Gereformeerde Dogmatick, JH Kok, 1967, III ទំព័រ 188-190) ។ ដូចដែលយើងឃើញបទគម្ពីរនៅក្នុងទស្សនៈនៃទ្រឹស្តីដែលបានកែទម្រង់ គំនិតនៃគម្ពីរសញ្ញាចាស់ និងគម្ពីរសញ្ញាថ្មីគឺដូចគ្នាយ៉ាងសំខាន់ ។ ជា

ការពិតណាស់ សម្រាប់គម្ពីរសញ្ញាថ្មីគឺជាការសម្រេចបំពេញនៃគម្ពីរសញ្ញាចាស់ គោលលទ្ធិនៃព្រះ និងគំនិតផ្សេងទៀតដែលសំខាន់គឺដូចគ្នាទៅនឹងគម្ពីរសញ្ញាចាស់ ។ ហើយ លោកបណ្ឌិត J Ridderbos បាននិយាយរឿងជាច្រើនក្នុងអត្ថន័យដូចគ្នាផងដែរ ទោះបីជាគម្ពីរសញ្ញាថ្មី និងគម្ពីរសញ្ញាចាស់ក៏ដោយ ។ នោះគឺ «គម្ពីរសញ្ញាចាស់មិនបានបង្កើតដោយគ្មានឈាមនោះទេ ។ ដូចជាព្រះគ្រីស្ទ បានយាងមកផែនដីដោយញូបូជានៃដង្វាយលោះបាបដើម្បីដកបាបចេញ ។ (De Apostolische Kerk, Kampen, ទំព័រ ៣០) ។ ហើយគាត់ក៏បាននិយាយម្តងទៀតថា « មានសេចក្តីពិតនៅថ្ងៃនៃព្រះគម្ពីរសញ្ញាចាស់ ហើយមិនត្រូវបានលាក់បាំងទាំងស្រុងនោះទេ វាត្រូវបានលាតត្រដាងដោយសញ្ញា និងមិត្តសញ្ញា និងប្រភេទជាច្រើន ។ វាត្រូវបានបើកសម្តែងដោយពន្លឺពេញលេញ នោះគឺថា ព្រះគ្រីស្ទជាអ្នកផ្សះផ្សាសេចក្តីសញ្ញា ទ្រង់ជាក្បាលរបស់វា ជាការពិតនៃមាតិកាទាំងអស់» ។ ក្រឡេកមើលមួយភ្លែត ព្រះពរដែលបានសន្យានៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាចាស់ហាក់ដូចជាសម្ភារៈ ប៉ុន្តែមិនមែនខាងវិញ្ញាណទេ ។ ប៉ុន្តែព្រះពរខាងវិញ្ញាណនៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាចាស់ត្រូវបានស្លៀកពាក់ និងបង្ហាញដោយកត្តាធម្មជាតិប៉ុណ្ណោះ ។

(4) គោលការណ៍ដែលច្បាប់ត្រូវបានផ្តល់ឱ្យដោយការសន្មតជាមុននៃការពិតដែលបានបោះលោះ មកដល់ចំណុចនេះ Bavinck បានចង្អុលបង្ហាញយ៉ាងត្រឹមត្រូវ ពោលគឺបន្ទាប់ពីលោកអំប្រាហាំត្រូវបានរាប់ជាសុចរិត (លោកុប្បត្តិជំពូកទី 15) គាត់ត្រូវបានណែនាំដោយព្រះឱ្យរស់នៅក្នុងជីវិតឱ្យបានត្រឹមត្រូវប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលក៏បានចេញពីប្រទេសអេស៊ីបដោយព្រះគុណ ហើយបានទទួលច្បាប់នៅ ភ្នំសីណាយ ដ៏បរិសុទ្ធក្នុងជីវិតរបស់ពួកគេ ។ ការពិតនេះបាន

កើតឡើងនៅក្នុងបុព្វកថានៃច្បាប់ ដែលថា “អញនេះគឺយេហូវ៉ា ជាព្រះនៃឯង ដែលបាននាំឯងចេញពីផ្ទះពួកបាវបំរើនៅស្រុកអេស៊ីរ៉ូមក” (និក្ខមនំ ២០:២)

។ ចលនានៃសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់ព្រះត្រូវបានបង្ហាញដោយគោលការណ៍នៃសេចក្តីសញ្ញា (ឬ ការសន្យា) និងព្រះគុណតាំងពីដើមដល់ចប់ ។ ទាំងគម្ពីរសញ្ញាចាស់ និងគម្ពីរសញ្ញាថ្មីគឺដូចគ្នា ។ ប៉ុន្តែទ្រឹស្តីសម័យទំនើបដែលមិនស្គាល់បទគម្ពីរបានមើលងាយការពិតនេះ ប៉ុន្តែបានអះអាងថាសាសនានៃគម្ពីរសញ្ញាថ្មីត្រូវបានវិវត្តចេញពីសាសនានៃគម្ពីរសញ្ញាចាស់ ។ បន្ទាប់មក ពួកគេមិនបានយល់ពីការរូបរួមនៃសេចក្តីសញ្ញានៃព្រះគុណឡើយ ។ (កិច្ចព្រមព្រៀងនៃព្រះគុណ CK Cumming ទំព័រ 5) មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណឹងទេ ប្រព័ន្ធទ្រឹស្តីនៃការបកស្រាយព្រះគម្ពីរ បាននិយាយថា ពួកគេមិនយល់ពីការរូបរួមនៅក្នុងគោលការណ៍នៃសេចក្តីសញ្ញានៃព្រះគុណ តាមរយៈទាំងសេចក្តីសញ្ញាថ្មី និងសេចក្តីសញ្ញាចាស់នោះទេ ។ ពួកគេបានគិតថាមនុស្សនៃគម្ពីរសញ្ញាចាស់ត្រូវបានសង្គ្រោះដោយច្បាប់ ប៉ុន្តែមនុស្សនៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាថ្មីបានទទួលការសង្គ្រោះដោយព្រះគុណ ។ (Dr. Lewis S. Chafer) ។ ប៉ុន្តែវាជាទ្រឹស្តីដែលមិនបានយល់ពីបទគម្ពីរជាប្រព័ន្ធនោះទេ ។

ជំពូកទី 2 ទ្រឹស្តីនៃសេចក្តីសង្គ្រោះស្តីពីការបង្រៀននៅលើភ្នំ

តើព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទបានបង្រៀនអ្វីខ្លះអំពីការសង្គ្រោះនៃមនុស្សជាតិ? តើទ្រង់បានបង្រៀនក្នុងការទទួលបានសេចក្តីសង្គ្រោះដោយការប្រព្រឹត្តឬ? អ្នកប្រាជ្ញម្នាក់បាននិយាយថា ព្រះយេស៊ូវបានបង្រៀនច្បាប់ និងសីលធម៌នៅលើភ្នំ (ម៉ាថាយ 5: -7 :) គាត់បានបង្រៀនតែសីលធម៌ជាផ្លូវនៃសេចក្តីសង្គ្រោះដែលខុសពីការបង្រៀនរបស់ប៉ុលដែលបានសង្គ្រោះដោយជំនឿ ។ តើការបង្រៀននៅលើភ្នំបាននិយាយពីគោលលទ្ធិដើម្បីទទួលបានសេចក្តីសង្គ្រោះដោយការប្រព្រឹត្តិដោយរបៀបណា? មិនដែលធ្វើវាបានទេ ។

I. ការបង្រៀនដែលបានបង្ហាញនៅក្នុងព្រះពរទាំងប្រាំបី (ម៉ាថាយ 5:3-12)
ព្រះពរទាំងប្រាំបីមិនបង្រៀនផ្លូវដើម្បីចូលទៅក្នុងនគរបស់ព្រះទេ តែវាជាការបង្រៀនផ្ទុយពីនោះ ។

1. ព្រះពរដំបូង

ការបង្រៀននេះឱ្យដឹងពីដំណាក់កាលដែលគាត់មិនអាចធ្វើអ្វីបានដោយសារគាត់គ្មានភាពសុចរិត ។ « អ្នកកំសត់ខាងឯវិញ្ញាណ » មិនមែនមានន័យថាជាភាពរាបទាបដែលបុគ្គលប្រព្រឹត្តចំពោះអ្នកដទៃទេ ប៉ុន្តែថាមនុស្សនោះយល់ថាខ្លួនមិនអាចមានសេចក្តីសុចរិតនៅចំពោះព្រះបាន ។ "យ៉សោក" មានន័យថា ការប្រែចិត្ត ពីព្រោះគាត់មិនមានអ្វីត្រឹមត្រូវទេ គឺមានតែអំពើបាបនៅក្នុងខ្លួនគាត់ប៉ុណ្ណោះ ។ «សូតត្រង់» មានន័យថា ទទួលស្គាល់ទ្រង់ដោយត្រឹមត្រូវដូចខាងលើ និងអាកប្បកិរិយាគោរពតាមការដឹកនាំរបស់ព្រះ និងបន្ទូលរបស់ទ្រង់តែប៉ុណ្ណោះ ។ នោះគឺជាជំនឿ ។ «អ្នកដែលស្រេកឃ្លាននូវសេចក្តីសុចរិត» គឺ

ដើម្បីប្រែចិត្តពីអំពើបាបរបស់គាត់យ៉ាងជ្រាលជ្រៅ ហើយជឿលើសេចក្តីសុចរិត
នៃព្រះឲ្យកាន់តែយូរដើម្បីទទួលបានសេចក្តីសុចរិតនៃព្រះពីចំណុចខាងលើ ។

2. ព្រះពរទាំងបួនបន្ទាប

បន្ទាប់ពីមនុស្សនោះក្លាយជាអ្នកជឿព្រះគ្រីស្ទ គឺបង្រៀនពីទំនួលខុសត្រូវ និង
កាតព្វកិច្ចដែលគាត់គួរធ្វើក្នុងនាមជាអ្នកជឿ ។ "សេចក្តីមេត្តាករុណា" មាន
ន័យថា កាលណាមនុស្សទទួលបានសេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះហើយ បើឃើញ
បុគ្គលនោះវេទនា ដែលមិនប្រកាន់នូវសេចក្តីសុចរិតក្នុងអ្នកដទៃ នោះរមែងមាន
ចិត្តមេត្តា ។ កាលដែលគាត់មានចិត្តមេត្តាចំពោះអ្នកដទៃ គាត់ទទួលបានសេចក្តី
មេត្តាករុណាពីព្រះចំពោះខ្លួនគាត់ ។ (យ៉ាកុប ២:១៣) ហើយ "អ្នកដែលមាន
ចិត្តបរិសុទ្ធ" មានន័យថានៅពេលដែលមនុស្សត្រូវបានផ្លាស់ប្តូរដោយព្រះបន្ទូល
នៃព្រះ នោះភ្នែកនៃព្រលឹងរបស់គាត់ត្រូវបានបើកបម្រើព្រះតែមួយគត់ និង
ស្គាល់ព្រះកាន់តែច្បាស់ ។ (ម៉ាថាយ 6: 22-24) "អ្នកដែលផ្សះផ្សាគេ" មាន
ន័យថា ជាអ្នកដែលទទួលបានសេចក្តីផ្សះផ្សាជាមួយនឹងព្រះដោយព្រះគុណនៃ
ព្រះគ្រីស្ទ ដើម្បីប្រកាសដំណឹងល្អរបស់ព្រះគ្រីស្ទដល់អ្នកដទៃ ហើយអ្នកដែលស្តាប់
ដំណឹងល្អត្រូវបានបង្កើតការផ្សះផ្សាជាមួយនិងព្រះ ។ ហើយ "នគរដែលត្រូវ
បានបៀតបៀនដោយព្រះសេចក្តីសុចរិត" ត្រូវបានកត់សម្គាល់នៅទីនេះនៅ
ផ្នែកចុងក្រោយ ព្រោះវាជាព្រះពរដ៏អស្ចារ្យបំផុតរបស់អ្នកជឿ... ទោះបីជាអ្នក
ដែលត្រូវបានបៀតបៀនដោយសេចក្តីសុចរិតមិនអាចរកឃើញកន្លែងដែលគាត់
អាចក្រោកឈរនៅលើផែនដីក៏ដោយ នគររបស់ព្រះជារបស់គាត់ ។

II. ព្រះអង្គសង្គ្រោះ និងជាព្រះអម្ចាស់នៃព្រះគុណ ជាអ្នកសំរេចនូវក្រឹត្យវិន័យ (ម៉ាថាយ 5:17-18)

ខទី ១៧ ចែងថា " " ។ ក្នុងឃ្លាដែលថាអ្នកដែលសម្រេចច្បាប់ដែលធ្វើឲ្យមនុស្សបានចូលទៅក្នុងនគរបស់ព្រះគឺជាព្រះយេស៊ូវ ។ ការប្រកាសដោយស្មោះត្រង់គឺជាការប្រកាសអំពីព្រះមេស៊ីដ៏សប្បុរសដែលបានមកជំនួសរាស្ត្ររបស់ទ្រង់ ។ Sevenster បាននិយាយខុសថានៅក្នុងវគ្គបទគម្ពីរនេះ ពាក្យ « ខ្ញុំបានមក » គឺជាកន្សោមពាក្យដែលចង្អុលបង្ហាញបេសកកម្មរបស់ពួកហោរា (មិនមែនជាព្រះមេស៊ីទេ) (Christologie Van Het Nieuwe testament, ទំព័រ 104), H. N. Ridderbos បានចង្អុលបង្ហាញថាពាក្យ "ខ្ញុំបានមក" គឺជាការប្រកាសរបស់មេស៊ី ។ (De Komst Van Het Koninkrijk, ទំព័រ ៩៦-៩៧) ។ E. Smilde ក៏និយាយដែរ "ខ្ញុំបានមក" ពាក្យនេះមានន័យថាព្រះគ្រីស្ទបានយាងមកនៅលើផែនដីជាអ្នកជំនួស ។ (Leven in de Johanneische Ge schriften, ទំព័រ 106) ។ គាត់បានបង្ហាញវគ្គនេះម្តងទៀតថាពាក្យ «ខ្ញុំបានមក» ត្រូវបានប្រើអត្ថន័យជាច្រើន ករណីទាំងអស់គឺទាក់ទងនឹងប្រវត្តិនៃការប្រោសលោះរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ។ ជាពិសេស ពួកគេត្រូវបានប្រើប្រាស់អំពីគោលបំណងដែលព្រះគ្រីស្ទយាងមកផែនដី ។ (ម៉ាថាយ 5:17 ម៉ាកុស 1:38 2:17 លូកា 12:49 19:10) អ្វីដែលទ្រង់នឹងយាងមកលើផែនដីមកក្នុងសិរីល្អ (ម៉ាថាយ ១៦:២៧) ។ ហើយវាក៏ត្រូវបានគេប្រើដើម្បីទាក់ទងនឹងរឿងដែលទ្រង់នឹងយាងមកលើផែនដីក្នុងនាមជាអ្នកជំនុំជំរះ (ម៉ាថាយ 26:64) ។ ដូច្នេះហើយពាក្យថា «ខ្ញុំបានមក» គឺជាការនិយាយយ៉ាងច្បាស់» ។ (Leven in de Johanneische Geschriften, ទំព័រ 47) ស្តង់ដារនៃសីលធម៌

ដើម្បីបកស្រាយច្បាប់នៅក្នុងផ្នែកដែលនៅសល់ លើកលែងតែព្រះពរទាំងបី ។
 (ម៉ាថាយ ៥:១៧-៧:២៩) ពាក្យនៃផ្នែកនេះមិនមែនជាការប្រកាសដោយក្តី
 សង្ឃឹមនៃច្បាប់និយមនោះទេ ។ ផ្នែកនេះក៏បង្រៀនពីវិធីដើម្បីទទួលបានសេចក្តី
 សង្គ្រោះដោយប្រយោលដោយការជឿលើព្រះគ្រីស្ទ ។ នោះគឺស្តង់ដារនៃច្បាប់ពិត
 គឺខ្ពស់ណាស់ វាបង្ហាញថាវាពិបាកណាស់ដែលមនុស្សបន្តវា ដូច្នេះវាធ្វើឱ្យមនុស្ស
 មានសង្ឃឹម (ជំនឿ) ផ្លូវនៃសេចក្តីសង្គ្រោះមានតែតាមរយៈជំនឿតែប៉ុណ្ណោះ ។
 ព្រះយេស៊ូវបានរាប់ច្បាប់ជាសំខាន់ក្នុង ៥:១៦-៧:២៩; ទស្សនៈនៃច្បាប់របស់ព្រះ
 យេស៊ូវមិនអាចជួយបានក្រៅពីការប្រៀបធៀបជាមួយនឹងពួកផារីស៊ីម្នាក់យ៉ាង
 ជ្រាលជ្រៅ នោះគឺស្តង់ដារនៃពាក្យគឺខ្ពស់និងល្អឥតខ្ចោះដែលមនុស្សមិនអាចរក្សា
 នៅលើពួកគេបាន ។ ហើយវាមិនមែនជាច្បាប់មនុស្សនិយមទេ ប៉ុន្តែជាច្បាប់
 ទ្រឹស្តីនិយម ។ ៥:១៧-៤៨ បានលើកឡើងពីទស្សនៈនៃច្បាប់សុទ្ធសាធ ខទី ៤៨
 បានមានប្រសាសន៍ថា “ដូច្នេះ ចូរឲ្យអ្នករាល់គ្នាបានគ្រប់លក្ខណ៍ ដូចព្រះវរបិតា
 នៃអ្នក ដែលគង់នៅស្ថានសួគ៌ ទ្រង់គ្រប់លក្ខណ៍ដែរ ។”, ៦:១-១៨
 បង្រៀនអំពីវិធីនៃការអនុវត្តច្បាប់ នៅទីនោះ ព្រះយេស៊ូវបានបដិសេធឰំនិត
 របស់ពួកផារីស៊ីដោយគ្មានព្រំដែន ទ្រង់បានបង្រៀនជីវិតជាព្រះដែលត្រូវធ្វើយ៉ាង
 គ្រប់លក្ខណ៍នៅចំពោះមុខព្រះ ។

1. ទស្សនៈខាងវិញ្ញាណនៃច្បាប់របស់ព្រះយេស៊ូវប្រឆាំងនឹងពួកផារីស៊ីខាងក្រៅ
 នៅក្នុងគំនិតមួយ "ការបង្រៀននៅលើភ្នំផ្ទុយទៅនឹងច្បាប់នៃសញ្ញាចាស់" ។
 ប៉ុន្តែ ព្រះយេស៊ូវមិនផ្ទុយនឹងសញ្ញាចាស់ទេ ។ គាត់បានអះអាងថា គម្ពីរសញ្ញា
 ចាស់បានប្រកាសពីព្រះអង្គ (យ៉ូហាន 5:39) គាត់បាននិយាយទៀតថា គម្ពីរ

សញ្ញាចាស់ត្រូវបានសម្រេចតាមរយៈទ្រង់ ។ (ម៉ាថាយ ៥:១៧) ក្នុងការបង្រៀនរបស់ទ្រង់នៅលើភ្នំ យើងអាចឃើញថា ៖ «អ្នករាល់គ្នាបានឮសេចក្តីដែលសំដែងដល់មនុស្សពីបុរាណ ប៉ុន្តែខ្ញុំប្រាប់អ្នករាល់គ្នា» (ម៉ាថាយ ៥:២១-២២, ២៧-២៩, ៣៣-៣៤, ៤៣-៤៤) វគ្គនេះដែលផ្ទុយពីគម្ពីរសញ្ញាចាស់ឬ? យើងមិនអាចធ្វើវាបានទេ ។ យើងអាចបកប្រែប្រយោគដោយផ្ទាល់ដូចតទៅនេះថា “អ្នករាល់គ្នាបានឮសេចក្តីដែលសំដែងដល់មនុស្សពីបុរាណ ប៉ុន្តែខ្ញុំប្រាប់អ្នករាល់គ្នាហើយ” ។ ពាក្យនេះមានន័យថា “អ្នក” បានឮការបង្រៀនដែលពួកវាវិស៊ីណេនាំច្បាប់ខុស ។ ព្រះយេស៊ូវមិនបានប្រឆាំងនឹងច្បាប់ទេ តែជាការបង្រៀនរបស់វាវិស៊ីណេដែលបង្រៀនច្បាប់ខុស ។ ច្បាប់ដែលព្រះយេស៊ូវបានបើកសម្តែងក្នុងការបង្រៀននៅលើភ្នំគឺជាច្បាប់ខាងវិញ្ញាណ ជាស្មារតីសំខាន់នៃច្បាប់ក្នុងគម្ពីរសញ្ញាចាស់ ។ ពួកវាវិស៊ីបានឃើញរូបរាងខាងក្រៅនៃក្រិក្យវិន័យក៏យល់ខុស ហើយបានបង្រៀនវា ព្រះយេស៊ូវបានបើកបង្ហាញខ្លឹមសារនៃច្បាប់នៃគម្ពីរសញ្ញាចាស់ រួមបញ្ចូលវិញ្ញាណរបស់ទ្រង់យ៉ាងច្បាស់ ។ ជាឧទាហរណ៍ច្បាប់ «កុំសម្លាប់» រួមបញ្ចូលបទបញ្ញត្តិដែលមិនស្អប់អ្នកដទៃ ហើយច្បាប់ «កុំផិតក្បត់» រួមបញ្ចូលថាអ្នកមិនគួរទទួលយកការផិតក្បត់នោះទេ ។ ពួកខាងគណៈវាវិស៊ីមិនបានឃើញច្បាប់យ៉ាងស៊ីជម្រៅនិងទូលំទូលាយនោះទេ ។ ពួកគេឃើញច្បាប់ជាធម្មតា តែមិនឃើញគោលការណ៍របស់វាទេ ពោលគឺគេឃើញរូបខាងក្រៅ តែមិនឃើញផ្នែកខាងក្នុងនោះទេ ។ ដូច្នេះហើយ ពួកគេមិនបានដឹងពីផ្នែកដ៏អាក្រក់នៃច្បាប់ ហើយពួកគេមិនបានរកឃើញថាវាមិនអាចទៅរួចទេដែលមនុស្សនោះរក្សាច្បាប់ទាំងស្រុងដោយអំណាចរបស់មនុស្ស ។ ហេតុដូច្នេះហើយ ពួកគេមិនចូលទៅក្នុងសេចក្តីជំនឿពិតដែលរាប់ជាសុចរិតដោយជឿលើ

គុណធម៌របស់ព្រះគ្រីស្ទទេ ប៉ុន្តែពួកគេបាននៅត្រង់កន្លែងលាក់ពុត ដែលពួកគេ មានអារម្មណ៍ថាមានភាពគ្រប់គ្រាន់សម្រាប់ខ្លួនឯង ។ ដូច្នេះ តើអ្នកណាអាចធ្វើ ក្នុងការបង្រៀននៅលើភ្នំ ពីច្បាប់ដែលព្រះយេស៊ូវបានបកស្រាយ? នៅចំពោះ ច្បាប់នេះ អ្នកណាដែលយំសោកដោយសារខ្លួនគាត់មិនអាចទុកចិត្តខ្លួនឯងដូចជា ការធ្វើតាមថា “ឱព្រះគ្រីស្ទអើយ សូមជំនួសខ្ញុំ ខ្ញុំពឹងផ្អែកតែលើទ្រង់ប៉ុណ្ណោះ” ។ ដូចនេះ ការបង្រៀនដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់នៃក្រឹត្យវិន័យរបស់ព្រះយេស៊ូវធ្វើឲ្យខ្លួនគាត់ យល់ថាជាមនុស្សមានបាប ហើយពឹងផ្អែកតែលើព្រះគ្រីស្ទប៉ុណ្ណោះ ។ (កាឡាទី ៣:២១-២៤)

2. ភាពចាំបាច់នៃការបង្រៀននៃច្បាប់របស់ព្រះយេស៊ូវនៅក្នុងការបង្រៀន របស់ទ្រង់នៅលើភ្នំ

- (1) ដោយសារមនុស្សសម័យនេះមានទស្សនៈខុសចំពោះច្បាប់ ទ្រង់ចាំបាច់ត្រូវ កែច្បាប់នោះ ។ អ្នកណាមិនស្គាល់ច្បាប់ត្រឹមត្រូវ មិនស្គាល់បាប អ្នកដែលមិន ស្គាល់បាប មិនស្គាល់ការលាងបាប ។ មុនពេលព្រះយេស៊ូវបានច្យុះមេរៀននៃដ ង្វាយលោះបាបដល់ប្រជាជន ជាដំបូងទ្រង់បានបង្រៀនច្បាប់យ៉ាងត្រឹមត្រូវ ។ វាដូចជាគ្រូបបមបានបង្រៀនសិស្សរបស់គាត់ បន្ទាប់ពីគាត់ពិនិត្យមើលមេរៀន កន្លងមក គាត់បង្រៀនមេរៀនថ្មីដល់ពួកគេ ។
- (2) មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះ ព្រះយេស៊ូវទ្រង់ជាអ្នកបង្កើតដង្វាយលោះបាបនេះឡើង ដែលមនុស្សជាតិទាំងអស់ត្រូវបានតាំងឡើងដោយព្រះគុណនៃព្រះ ហើយទ្រង់ក៏ បានបង្រៀនថា ព្រះគុណមិនបំផ្លាញក្រឹត្យវិន័យឡើយ ។ ដូច្នេះ ទ្រង់ក៏បាន សង្កត់ធ្ងន់លើកិច្ចព្រមព្រៀងនៃការប្រព្រឹត្តនោះដែរ ហើយមានប្រសាសន៍ថា «

តែបើភ្នែករបស់អ្នកម្ខាងណាប្រព្រឹត្តអំពើបាប ចូរខ្វះវាចេញ ហើយបោះវាចោល ទៅ ។ ត្បិតជាការប្រសើរដែលអ្នកបាត់អវៈយវៈមួយជាងការដែលរូបកាយទាំង មូលត្រូវបោះទៅក្នុងនរក ។ ហើយប្រសិនបើដៃស្តាំរបស់អ្នកណាមួយធ្វើឲ្យអ្នក ប្រព្រឹត្តអំពើបាប ចូរកាត់វាចោល ហើយបោះវាចោល ។ ត្បិតជាការប្រសើរ ដែលអ្នកបាត់អវៈយវៈមួយជាងការដែលរូបកាយអ្នកទាំងមូលធ្លាក់ទៅបឹងភ្លើង ។

« ពាក្យនេះបង្ហាញពីគោលការណ៍ដែលគាត់ទទួលបានចំពោះការប្រព្រឹត្តិ របស់គាត់យ៉ាងតឹងរឹង ។ ហើយនៅ ជំពូកទីប្រាំពីរមានពាក្យស្រដៀងគ្នា នោះ គឺ “ ចូលតាមទ្វារចង្អៀត ។ ” (13) ដើមឈើណាដែលមិនបង្កើតផលផ្លែឈូ ត្រូវ កាប់បំផ្លាញចោល ហើយបោះចូលទៅក្នុងភ្លើង ។ (19) “ មិនមែនអស់អ្នកណា ដែលនិយាយមកកាន់ខ្ញុំថា “ ព្រះអម្ចាស់ ព្រះអម្ចាស់ ” នឹងចូលទៅកាន់នគរឋាន សួគ៌បាននោះទេ គឺជាព្រះអង្គដែលធ្វើតាមព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះបិតារបស់ខ្ញុំ ដែលគង់នៅឋានសួគ៌វិញ ” (២១) ។ យោងទៅតាម ខ ២៤-២៧ ។ បញ្ហា និងសកម្មភាពដើម្បីចូលទៅស្ថានសួគ៌គឺជាការបង្រៀនការដែលមិនបែងចែក ។

ដូចដែលយើងឃើញ ការបង្រៀនរបស់ព្រះយេស៊ូវហាក់បីដូចជាខុសពីការ បង្រៀនរបស់ប៉ុល ដែលសង្កត់ធ្ងន់ក្នុងការទទួលការសង្គ្រោះដោយសេចក្តីជំនឿ ។ ម្យ៉ាងទៀត ព្រះយេស៊ូវហាក់ដូចជានិយាយអំពីសេចក្តីសង្គ្រោះតាមរយៈ សេចក្តីសញ្ញានៃជំនឿ ប៉ុន្តែប៉ុលហាក់ដូចជានិយាយសេចក្តីសង្គ្រោះតាមរយៈ សេចក្តីសញ្ញាដោយការប្រព្រឹត្ត ។ ប៉ុន្តែនៅពេលយើងពិចារណាពីការពិតទាំងនេះ យើងអាចដោះស្រាយបញ្ហាបាន ។ 1) សេចក្តីសញ្ញានៃព្រះគុណបានបង្ហាញអត្ថ ន័យយ៉ាងច្បាស់ថាតម្រូវការនៃសេចក្តីសញ្ញានៃការប្រព្រឹត្តត្រូវបានអនុវត្តតែផ្នែក មួយ ។ នៅក្នុងផ្នែកដ៏តូចណាស់ត្រូវបានបង្ហាញឱ្យឃើញកាន់តែច្បា

សំ ។ សេចក្តីសញ្ញាដែលចុះមកក្រោយ unsafely ត្រូវបានលាតត្រដាង ធាតុ
សំខាន់ អត្ថន័យនៃការអត់ទោសក្នុងកន្លែងកំហុស ដ៏រឹងមាំត្រូវបានបង្ហាញឱ្យ
ឃើញកាន់តែខ្លាំង ។ ពីព្រោះអារម្មណ៍មានកំហុសមិនត្រឹមត្រូវតែងនៅក្នុង
បុគ្គលិកលក្ខណៈរបស់យើង អារម្មណ៍រីករាយនៃការអត់ទោសនឹងត្រូវបន្ត ។ ដូច
ជាវានៅដានក្នុងខ្លឹមសារនៃបុគ្គលិកលក្ខណៈយើងមិនព្រមដកចេញ ។ ទោះបីជា
បទគម្ពីរមានសេចក្តីសញ្ញានៃព្រះគុណដូចវាក្តី ក៏សេចក្តីសញ្ញានៃការប្រព្រឹត្តនោះ
បន្តចោទប្រកាន់ ។ 2) ដូចដែលថា សេចក្តីសញ្ញានៃការប្រព្រឹត្ត បានចែងនៅ
គ្រប់ពេលវេលា និងទីកន្លែង ។ វាគឺជាហេតុផលនៃអត្ថិភាពរបស់គាត់ដែលគាត់
ស្នើសុំអ្វីដែលគាត់គួរស្នើសុំ ។ សេចក្តីពិតត្រូវបានបង្ហាញតែក្នុងការពិត
ប៉ុណ្ណោះ ។ ដោយសារសេចក្តីសញ្ញានៃព្រះគុណ សេចក្តីសញ្ញានៃការប្រព្រឹត្ត
បេសកកម្មផ្ទាល់មិនត្រូវបានកាត់បន្ថយឡើយ ។ ដូចដែលគម្ពីរសញ្ញាចាស់បាន
និយាយចំពោះការស្លាប់របស់ពួកបរិសុទ្ធ មនុស្សដែលគោរពព្រះក៏និយាយយ៉ាង
សាមញ្ញថាគាត់បានស្លាប់ ក៏ប៉ុន្តែសម្រាប់ផ្លូវនៃជីវិតដ៏អស់កល្ប គំនិតនៃការ
ស្លាប់ហាក់ដូចជាមិនត្រូវបានកាត់បន្ថយទេ ។ យោងទៅតាម លោកុប្បត្តិ ៥:៥-
៣១ ។ 3) យើងគួរគិតថា នៅពេលយើងឃើញការបង្រៀននៅលើភ្នំ ស្ថាន
ភាពនៃការបើកសំដែងរបស់ព្រះយេស៊ូវត្រូវបានបញ្ចប់ ។ យើងគួររំពឹងថាការ
បង្រៀនទាំងអស់ លើកលែងតែការបង្រៀននៅលើភ្នំនឹងត្រូវបានបង្ហាញ ហើយ
យើងគួរតែឃើញអ្វីៗទាំងអស់នោះ ។ ការបង្រៀននៅលើភ្នំគឺជាមេរៀនដើម្បីកែ
តម្រូវទស្សនៈនៃច្បាប់ដែលសាសន៍យូដាយល់ខុស ប៉ុន្តែវាមិនមែនជារឿងទាំង
អស់នៃការបើកសំដែងនោះទេ ។ វាជារឿងធម្មតាទេក្នុងការពន្យល់ច្បាប់ដោយ
ធម្មតានៅដំណាក់កាលនេះ ។ បើយើងមិនស្គាល់ច្បាប់ នោះយើងមិនអាចស្គាល់

អំពើបាបបានឡើយ បើមិនស្គាល់អំពើបាប យើងមិនអាចស្គាល់ឈើឆ្កាងនៃដង្វាយលោះបាបរបស់ព្រះយេស៊ូវបានឡើយ ។ 4) យើងគួរចងចាំមួយទៀតគឺការពិតដែលការបង្គាប់របស់ព្រះយេស៊ូវមបញ្ចូលអំណាចក្នុងការសម្រេចតាមបង្គាប់របស់ព្រះយេស៊ូវ ។ ទ្រង់បានបង្គាប់អ្នកដែលមានដៃស្អិតនោះ «ចូរលាតដៃចេញ» ហើយនៅពេលនោះដែរ គាត់ក៏ប្រទានអំណាចដែលគាត់អាចលាតដៃចេញបាន ។ ព្រះអម្ចាស់ប្រទានបញ្ញត្តិដល់យើង ហើយព្រះអង្គផ្ទាល់ក៏សម្រេចបញ្ញត្តិសម្រាប់យើង ហើយទ្រង់ក៏ក្លាយជាមនុស្សសក្តិសមចំពោះភាពបរិសុទ្ធនៃបទបញ្ញត្តិនោះ ។

3. គោលការណ៍នៃសកម្មភាពកូនរបស់ព្រះ

នៅផ្នែកនោះ ព្រះយេស៊ូវបានមានបន្ទូលអំពីចំណុចខុសគ្នារវាងគោលការណ៍នៃជីវិតនៃកូនរបស់ព្រះ និងជីវិតមួយនៃជីវិតរបស់ពួកផារីស៊ី ។ ប៉ុន្តែនៅទីនេះគោលការណ៍នេះផ្ទុយពីគោលការណ៍នៃជីវិត បើអ្នកណាហៅព្រះថាជាឪពុកគឺជាពួកផារីស៊ី ។ នៅផ្នែកនេះ គំនិតដែលហៅព្រះថាឪពុករបស់គេ ជាច្រើនដងត្រូវបានបង្ហាញ ។ (១, ៤, ៦, ៨, ១៤, ១៨) អ្នកដែលហៅព្រះថាជាបិតារបស់គេ គឺជាប្រជាជនដែលបានជ្រើសរើស ។ ព្រះយេស៊ូវនៅក្នុងផ្នែកនេះបានបើកសម្តែងនូវចំណុចខុសគ្នារវាងពួកផារីស៊ី និងមនុស្សដែលបានជ្រើសរើស ។ នោះគឺបានបង្រៀនថាពួកផារីស៊ីរស់នៅដើម្បីបង្ហាញរូបរាងខាងក្រៅដល់អ្នកដទៃ ហើយគេហៅព្រះថាជាឪពុករបស់គេ នោះគួរតែរស់នៅក្នុងជីវិតដោយស្មោះពីព្រះ ។ លោក Spurgeon បាននិយាយទៅកាន់ចំណុចផ្សេងគ្នារវាងមនុស្សដែលបានជ្រើសរើស និងមនុស្សដែលមិនបានជ្រើសរើសដូច្នេះថា “អ៊ីសាកមិនដូចគ្នាទៅនឹងអ៊ីស្ការែលទេ” អ៊ីសាកសញ្ជឹងពិតនៅពេលល្ងាច សញ្ជឹងពិតនៅទី

រហោស្ថាន ។ វាមានន័យថាគិតរឿងបរិសុទ្ធក្នុងពេលស្ងាត់ ហើយអធិស្ឋានទៅ
ព្រះ ។ អ៊ីស្លាអែល បង្ហាញពីការលោភលន់របស់លោកីយ៍ទាំងអស់ ។ ទោះបីជា
គេនោះត្រូវបានបណ្តុះបណ្តាល ហើយត្រូវបានហៅថាជាមនុស្សគោរពស្រឡាញ់
ព្រះក៏ដោយ តែមិនបានទទួលការបន្តនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ គេមិនអាចមាន
ជីវិតសម្ងាត់ដូចកូនរបស់ព្រះឡើយ ។ មនុស្សបែបនេះមិនអាចបង្ហាញថាគោរព
ព្រះជាអ្នកកាន់សាសនា ហើយអាចដកស្រង់ពីបទគម្ពីរបានទេ ។ ហើយមនុស្ស
បែបនេះអាចត្រូវបានលះបង់ខ្លួនឯងចំពោះចលនានៃការសង្គ្រោះខ្លួនឯង និង
ជីវិតដែលគ្រប់គ្រងដោយខ្លួនឯង ។ ប៉ុន្តែការបម្រើសាសនារបស់គេជាកម្មសិទ្ធិ
របស់ផ្នែកខាងក្រៅប៉ុណ្ណោះ ។ ពួកគេមិនអាចចូលទៅក្នុងជីវិតដែលផ្តោតលើការ
គ្រប់គ្រង (Spatiality) និងមិនអាចចូលទៅក្នុងកន្លែងនេះបានទេ ។ ទោះបីជា
ចិត្តសាច់ឈាមត្រូវបានផ្លាស់ប្តូរដោយសាសនាក៏ដោយ ក៏វាគឺជាសត្រូវរបស់
ព្រះ ។ វាមិនអាចចុះសម្រុងនឹងគ្នាទេ ហើយក៏មិនអាចមានសេចក្តីមេត្រីជាមួយ
ព្រះបានដែរ ។ » (យោងតាមការសន្យា ទំព័រ ១២-១៤, ១៦) ។ កូនដែលព្រះ
បានជ្រើសរើស មិនរស់ដើម្បីធ្វើសេចក្តីសុចរិតនៅចំពោះមុខមនុស្សឡើយ ។
ពួកគេបានជ្រើសរើសតាមផ្លូវនៃសេចក្តីជំនឿ ហើយប្រកាន់យកអាកប្បកិរិយា
ចំពោះផ្លូវនៃសេចក្តីជំនឿ និងនៅក្នុងពេលវេលាដ៏ស្ងប់ស្ងាត់ ដើម្បីបានទទួល
យកដោយព្រះ ។ គោលការណ៍នៃសកម្មភាពដែលព្រះយេស៊ូវបានបង្រៀនដល់
សិស្សរបស់ទ្រង់គឺមួយនេះ ។ ទ្រង់មានបន្ទូលថា “ចូរប្រយ័ត្ន កុំឲ្យអ្នករាល់គ្នា
ធ្វើទាននៅមុខមនុស្ស ឲ្យតែគេឃើញឡើយ បើធ្វើដូច្នោះ នោះអ្នករាល់គ្នាគ្មាន
រង្វាន់ នៅនឹងព្រះវរបិតានៃអ្នក ដែលទ្រង់គង់នៅស្ថានសួគ៌ទេ (ម៉ាថាយ 6:1)”

និង “ប៉ុន្តែ កាលណាអ្នកធ្វើទាន នោះកុំឲ្យដៃឆ្វេងដឹងការដែលដៃស្តាំធ្វើឡើយ ដើម្បីឲ្យអំពើទានរបស់អ្នក បានស្ងាត់កំបាំង នោះព្រះវរបិតានៃអ្នក ដែលទ្រង់ ទតឃើញក្នុងទីសំងាត់ ទ្រង់នឹងប្រទានរង្វាន់ដល់អ្នកនៅទីប្រចក្សច្បាស់ ។ ” (ម៉ាថាយ ៦:៣-៤) ពាក្យបែបនេះគឺជាការបង្រៀនដែលសិស្សរបស់ទ្រង់ត្រូវធ្វើ ខាងវិញ្ញាណ ហើយគួរតែរស់នៅចំពោះព្រះយ៉ាងច្បាស់ ។ (យោងទៅតាម រ៉ូម ៦:១០-១១) គោលការណ៍នៃសកម្មភាពនេះគឺខាងវិញ្ញាណ គឺព្រះផ្តោតសំខាន់ ។ វាអាចត្រូវបានប្រតិបត្តិតាមរយៈការសង្គ្រោះ តាមរយៈសេចក្តីជំនឿ និងព្រះគុណ ។

ជំពូកទី 3 ការបង្រៀនអំពីនគរបស់ព្រះ

ឃ្លា « ស្ថានសួគ៌ » និង « នគរប្រះ » ត្រូវបានបើកសម្តែងនៅក្នុងដំណឹងល្អជាច្រើន ហើយយ៉ូហាន 3:3 ក៏បានបើកសម្តែងដែរ ។ វាគឺជាព្រះបន្ទូលដែលព្រះយេស៊ូវបានរក្សាការពិតដែលបាននគរបស់ព្រះបានចូលមកក្នុងចិត្តរបស់គាត់ ពីព្រោះអ្នកជឿដែលបានកើតជាថ្មីអាចមើលឃើញនគរបស់ព្រះ ។ (យ៉ូហាន ៣:៣) មិនមែនតែដំណឹងល្អរបស់យ៉ូហានដែលបានសង្កត់ធ្ងន់លើវត្តមាននៃនគរបស់ព្រះនោះទេ ។ តែជាការពិតណាស់វាត្រូវបានបង្ហាញដោយការបញ្ចេញមតិជាច្រើនទៀត ។ នោះគឺ «អ្នកណាដែលជឿលើព្រះបុត្រា អ្នកនោះមានជីវិតអស់កល្បជានិច្ច ។” (យ៉ូហាន ៣:៣៦) “នឹងមានពេលវេលាមក ក៏មកដល់ហើយ” (យ៉ូហាន ៥:២៥) បានបើកបង្ហាញដូច្នេះ ។ ប៉ុន្តែអំពីអនាគតនៃនគរបស់ព្រះវិញ “នោះគឺជាការជំនុំជំរះដ៏អស្ចារ្យ ដែលព្រះគម្ពីរមិនបន្តទៀតឡើយ ។” (យ៉ូហាន ៥:២៨-២៩, ៦:៤៤, ១២:៤៨, ១៤:៣, ២១:២២) បច្ចុប្បន្ននគរបស់ព្រះនិងអនាគតរបស់នគរប្រះត្រូវបានធ្វើឲ្យមនុស្សជាច្រើនបើកចិត្តដោយសារដំណឹងល្អដែលរាបសារ ។ ដើម្បីដឹងច្បាស់ ខ្ញុំសូមសង្ខេប « ការយាងមកនៃនគរប្រះ» (De Komst Het Koninkrijk) ដែលសរសេរដោយ H.N Ridderbos ហើយណែនាំវានៅទីនេះ ។

I. សាវតានៃពាក្យនគរប្រះ

យើងមិនអាចដឹងតែយើងអាចគិតថាឃ្លា « នគរប្រះ » (ម៉ាថាយ ៣:២, ៤:១៧) ដែលព្រះយេស៊ូវ និង យ៉ូហានបាទីស្ទបានប្រើនោះ មានប្រវត្តិនៃព្រះគម្ពីរសញ្ញាចាស់ ។ គម្ពីរសញ្ញាចាស់មិនមានឃ្លានៃនគរបស់ព្រះទេ ប៉ុន្តែបាន

និយាយច្រើនអំពីការគ្រប់គ្រងរបស់ព្រះ ។ ក្នុងចំណុចដែលព្រះបានបង្កើតផ្ទៃមេឃ និងផែនដី ហើយគ្រប់គ្រងលើរបស់ទាំងអស់នោះ និងគ្រប់គ្រងលើអ៊ីស្រាអែលដែលជាស្តេច ។ គំនិតដែលថាព្រះនឹងត្រឡប់មកកាន់ពិភពលោកវិញក្នុងនាមជាស្តេចនៃសាសន៍អ៊ីស្រាអែល គឺជាគំនិតដើម្បីរង់ចាំព្រះមេស៊ី ។ វាចេញមកពីសៀវភៅរបស់ពួកហោរា ។ (ទំនុកដំកើង ៤០:-៥០, ៥២:៨, ៥៩:១៦ សេផានា ៤:៣ សាការី ១៤:១៦-១៧) ខ្លឹមសារនៃទំនាយនេះជាកម្មវត្ថុនៃប្រជាជាតិអ៊ីស្រាអែល ប៉ុន្តែការពិតគឺខាងវិញ្ញាណ និងភាពអស់កល្ប ដែលទាក់ទងនឹងសេចក្តីសង្គ្រោះដ៏អស្ចារ្យដែលមានឥទ្ធិពលដល់មនុស្សជាតិ ។ គំនិតនៃសាវតានៃនគរព្រះដែលព្រះយេស៊ូវ និងយ៉ូហានបាទីស្ទបានបង្ហាញមក មិនមែនចេញពីអក្សរសិល្ប៍នៃការបើកសំដែងនៅយុគសម័យកណ្តាលនោះទេ (ពីម៉ាឡាគីដល់ព្រះយេស៊ូវ) តែជាអក្សរសិល្ប៍នៃការបើកសំដែងដែលបង្ហាញខ្លះៗអំពីនគរព្រះ ។ ដូចជាឧទាហរណ៍ «ទំនុករបស់សាឡូម៉ូន (De Psalmen van Solomen) និយាយអំពីការស្តារឡើងវិញនៃជនជាតិអ៊ីស្រាអែល ។ សៀវភៅអេណុក និងរឿងរបស់ពួកកេទាំង 12 (De Psaalmen der 12 patriarchen) មានសេចក្តីសង្គ្រោះនៃប្រជាជាតិអ៊ីស្រាអែល និងក្តីសង្ឃឹមនៃសេចក្តីសង្គ្រោះនៃសកលលោកដ៏អស្ចារ្យ និងការគ្រប់គ្រងរបស់ម៉ូសេបាននិយាយថា នគររបស់ព្រះដែលនឹងត្រូវសម្រេចនៅពិភពនៃឋានសួគ៌ដោយអំណាចអស្ចារ្យ ។ ប៉ុន្តែ អក្សរសិល្ប៍ខាងលើមិនអាចនាំមកនូវគំនិតនៃនគររបស់ព្រះយេស៊ូវបានទេ ពីព្រោះដូចដែលបានកត់សម្គាល់ខាងលើ គោលគំនិតនៃនគររបស់ព្រះក្នុងអក្សរសិល្ប៍នៃការបើកសំដែងមិនមានខ្លឹមសារស្របគ្នានោះទេ ។ មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះ គំនិតរបស់ព្រះយេស៊ូវ ផ្តោតទៅលើចំណុចកណ្តាលនៃព្រះយេស៊ូវ ចំណែកគំនិតនៃអក្សរសិល្ប៍

នៃការបើកសំដែង មិនបានផ្ដោតលើនគរព្រះទេ ។ ដូចជាវាខុសពីគ្នាទៅវិញទៅមក ។ យើងគិតថាគោលគំនិតរបស់ព្រះយេស៊ូវចំពោះនគរព្រះបានចេញមកពីគម្ពីរសញ្ញាចាស់ ។ ការពិតត្រូវបានបង្ហាញឲ្យឃើញនៅពេលយើងសិក្សាឯកសារនៃដំណឹងល្អនៃប្រវត្តិសាស្ត្រ ។

II. ចលនានៃនគរព្រះ និងក្រុមជំនុំ

យើងគួរតែឃើញរឿងដូចគ្នារវាងចលនានៃនគររបស់ព្រះ និងក្រុមជំនុំ ។ យើងអាចយល់បានពីរយ៉ាងដូចខាងក្រោមនេះ ។ ចលនានៃនគររបស់ព្រះ រួមបញ្ចូលក្រុមជំនុំ និងចលនានៃសេចក្ដីសង្គ្រោះសកល ដែលរំពឹងថានឹងសម្រេចបាននូវការសន្យារបស់ព្រះ និង ភាពពេញលេញរបស់វាកាន់តែទូលំទូលាយ ។ ហើយក្រុមជំនុំនៃព្រះគឺជាស្រ្តីរបស់ទ្រង់ ។

III. យ៉ូហានបាទីស្ទ និងលក្ខណៈទូទៅនៃនគរព្រះដែលព្រះយេស៊ូវបានប្រកាស

1. ព្រះជាចំណុចកណ្តាល

ការយាងមកនៃនគររបស់ព្រះមានអត្ថន័យពីរ ។ នោះគឺជាការប្រោសលោះ និងការជំនុំជំរះ ។ ការប្រោសលោះគឺដើម្បីដឹកនាំប្រជាជនរបស់ទ្រង់ឱ្យមានទំនាក់ទំនងត្រឹមត្រូវជាមួយទ្រង់ផ្ទាល់; ការជំនុំជំរះគឺដាក់ទោសអ្នកប្រព្រឹត្តផ្ទុយពីទ្រង់ ។ ការទាំងពីរនេះត្រូវបានបង្កើតឡើងនៅកណ្តាលនៃព្រះ ។ ការផ្សាយដំណឹងល្អរបស់យ៉ូហានបាទីស្ទបានធ្វើតាមការទាំងពីរនេះ ក៏ដូចជាការផ្សាយដំណឹងល្អរបស់ព្រះយេស៊ូវបានធ្វើដូច្នោះដែរ ។ Harnack ដែលជាអ្នកសេរីនិយម បកស្រាយខុសចំពោះការប្រោសលោះនេះ ។ នោះគឺចលនានៃការប្រោសលោះរបស់ព្រះ

យេស៊ូវ ជាហេតុផលនៃចលនានៃការផ្សាយដំណឹងល្អ គឺដើម្បីព្យាបាលព្រលឹងរបស់មនុស្សដែលមានតម្លៃ ។ លោក Wendrand ក៏បានគិតថា ស្ថានភាពមនុស្សជាកត្តាជំរុញចលនានៃនគរព្រះ ។ (ការផ្សាយដំណឹងល្អរបស់ព្រះយេស៊ូវ) ប៉ុន្តែយើងគួរតែឃើញថា ចលនានៃនគររបស់ព្រះគឺអាស្រ័យទៅលើលក្ខណៈវិនិច្ឆ័យដែលផ្ដោតលើព្រះ ។ ថ្វីត្បិតតែការប្រោសលោះមានសារៈសំខាន់ខ្លាំងក៏ដោយក៏វាមិនមែនជាចលនានៃនគររបស់ព្រះផ្ទាល់ដែរ ប៉ុន្តែវាគ្រាន់តែជាវត្ថុមានប៉ុណ្ណោះ ។ ចលនានៃនគររបស់ព្រះបង្ហាញថា ព្រះជាអ្នកបង្កើត ព្រះអម្ចាស់នៃសេចក្ដីសញ្ញា ជាស្ដេច និងជាអ្នកប្រោសលោះ ។ គម្ពីរសញ្ញាថ្មីត្រូវបានចាប់ផ្ដើមជាមួយនឹងបញ្ហាដែលផ្ដោតលើព្រះ ហើយបានបញ្ចប់ជាមួយនឹងវាដែរ ។ នគរព្រះនៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាថ្មីមិនមែនជាសង្គមដ៏ល្អនៅលើពិភពលោក និងស្ថានភាពនៃការអភិវឌ្ឍន៍សីលធម៌របស់មនុស្សនោះទេ ។ ការយាងមកនៃនគររបស់ព្រះមានន័យថា ព្រះបានយាងមកក្នុងពិភពលោកតាមរយៈព្រះរាជបុត្រាបង្កើតរបស់ទ្រង់ គឺព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ។

2. ផ្ដោតលើអំណាច

សៀវភៅដំណឹងល្អអះអាងពីអត្ថន័យនៃចលនាច្រើនជាងអត្ថន័យនៃទឹកនៃខ្លួន ។ ព្រះយេស៊ូវ និងយ៉ូហានបាទីស្ទបានប្រើពាក្យថា នគររបស់ព្រះបានមក ។ (ម៉ាថាយ ៣:២, ៤:១៧) ការមកដល់នៃនគររបស់ព្រះគឺបែបនេះ ដែលរួមបញ្ចូលក្នុងចំណុចកណ្តាលនៃបុគ្គលិកលក្ខណៈ ។ នគររបស់ព្រះបង្ហាញពីគ្រប់យ៉ាងនៅកណ្តាលនៃបុគ្គលិកលក្ខណៈ (ព្រះរាជបុត្រនៃព្រះ) ដែលវាត្រូវបានបង្ហាញចេញពីពាក្យប្រៀបធៀបនៃនគរព្រះ ។ ជាពិសេស វាត្រូវបានបើកសម្ដែងការជាច្រើន

តាមរយៈការបង្រៀនរបស់ពាក្យប្រៀបធៀបនៅក្នុងសៀវភៅដំណឹងល្អ ។ (ម៉ាថាយ ១៣:២៤, ១៤:២៣, ២០:១, ២២:២, ២៥:១)

3. ផ្ដោតលើព្រះមេស៊ី

ផ្នែកដំបូងនៃសៀវភៅដំណឹងល្អ ជាពិសេសការចាប់ផ្ដើមនៃដំណឹងល្អរបស់លូកា បាននិយាយថា នគរបស់ព្រះបានមកជាមួយនឹងកំណើតរបស់ព្រះមេស៊ី ។ (លូកា ១:៣២-៣៣, ២:៥-១៤) ហើយការផ្សាយដំណឹងល្អរបស់លោកយ៉ូហាន បាទីស្ទ ក៏ស្របគ្នានឹងការយាងមកដល់នៃនគរបស់ព្រះ និងការយាងមករបស់ ព្រះមេស៊ីដែរ ។ ដូចដែលគាត់បាននិយាយថា ព្រះមេស៊ីនឹងផ្តល់ពិធីបុណ្យ ជ្រមុជទឹកដោយ «ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ និងភ្លើង» ហើយវាបានចង្អុលបង្ហាញពី ចលនានៃការសង្គ្រោះរបស់ព្រះមេស៊ី និងការជំនុំជំរះរបស់ទ្រង់ ។ ហើយការ ផ្សាយដំណឹងល្អរបស់ព្រះយេស៊ូវក៏បានបង្ហាញពីមាតិកាដូចគ្នាដែរ ។ យោងទៅ ម៉ាថាយ 10:23, 13:40-42, 16:18 ម៉ាកុស 9:1 ។

4. លក្ខណៈនៃអនាគត ឬ, លក្ខណៈនៃការជំនុំជំរះ

យ៉ូហានបាទីស្ទបានបង្ហាញពីលក្ខណៈនៃអនាគតនៃនគរបស់ព្រះថាជា "សេចក្ដី ក្រោធនៃអនាគត" នៅក្នុងការអធិប្បាយរបស់គាត់ ហើយព្រះយេស៊ូវមានបន្ទូល បន្ថែមទៀតថា ស្ថានភាពនៃពិភពលោកខាងមុខ គឺជាព្រះពរនៃអនាគតដ៏ច្រើន ។ យោងទៅតាម ម៉ាថាយ 6:10, 7:21, 8:11, 13:43, 16:28, លូកា 13:29 ។

អ្នកបកប្រែសម័យទំនើបបកស្រាយខគម្ពីរនៃការជំនុំជំរះនេះខុស ។ CH Dodd បាននិយាយថា “ជំពូក និងខគម្ពីរនៃការជំនុំជំរះ ទាំងនេះមិនមានន័យថាជាការជំនុំជំរះនៅថ្ងៃចុងក្រោយនៃពិភពលោកនេះពិតប្រាកដនោះទេ ។ វាបានចង្អុលទៅការបំផ្លាញជាតិសាសន៍យូដា ។ ពាក្យ «កូនមនុស្សនឹងមក» ចេញពីសៀវភៅដំណឹងល្អ វាជាអ្វីដែលព្រះយេស៊ូវបានមានបន្ទូលនិងការបន្ថែមរបស់មនុស្សក្រោយប៉ុណ្ណោះ ។ ព្រះយេស៊ូវបានមានបន្ទូលបែបនេះ ប៉ុន្តែវាគួរតែត្រូវបានបកប្រែថាជាពាក្យនិមិត្តរូបវិញ ។ នោះគឺដោយសារការពិតនៃនគរដ៏អស់កល្បរបស់ព្រះបានមកនៅពេលបច្ចុប្បន្ននេះ មិនត្រូវបានបង្ហាញដោយបទពិសោធន៍ក្នុងលំហ និងតាមពេលវេលានោះទេ គាត់បាននិយាយថា វាជានគររបស់ព្រះនាពេលអនាគតក្នុងន័យធៀប» ។ (De Komst van Het Koinkrijk, ទំព័រ ៥៤) ។ ប៉ុន្តែទ្រឹស្តីរបស់ Dodd គឺខុស ។ R. Bultmann បានឃើញ ការជំនុំជំរះក្នុងសៀវភៅដំណឹងល្អជាការដោះស្រាយនៃការស្ទង់មើលអត្ថិភាព (Entscheidung) ជាល្បើងរវាងទំលាប់ទំលាប់ ។ នោះគឺគាត់មិនបានឃើញទិដ្ឋភាពនៃការជំនុំជំរះនៅក្នុងសៀវភៅដំណឹងល្អថាជាគំនិតស្របគ្នានោះទេ ប៉ុន្តែជាទំនាក់ទំនងអត្ថិភាពរបស់មនុស្សទៅនឹងអត្ថិភាពនៃព្រះ នោះមានន័យថាគំនិតដែលមិនស្របជាការដោះស្រាយរបស់មនុស្សឬអាកប្បកិរិយានៃជម្រើសខាងផ្លូវចិត្ត ។ ប៉ុន្តែវាខុស ។ ទស្សនៈនៃការជំនុំជំរះនៅក្នុងសៀវភៅដំណឹងល្អតែងតែនាំមកនូវការសង្គ្រោះទូទៅ ។ មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណឹងទេ ទស្សនៈនៃការជំនុំជំរះនៅក្នុងសៀវភៅដំណឹងល្អចេញមកពីអក្សរសិល្ប៍ចុងក្រោយនៃការបើកសំដែងក៏ខុសដែរ ។ ដោយសារតែលក្ខណៈនៃ ការជំនុំជំរះនៅក្នុងអក្សរសិល្ប៍ចុងក្រោយ

របស់ជនជាតិយូដាគឺខុសគ្នាពីព្រះយេស៊ូវ ។ អក្សរសិល្ប៍នៃការបើកសំដែង
របស់សាសន៍យូដាគឺជាការស្រមើស្រមៃពេក ។

5. លក្ខណៈនៃវត្តមាន

វត្តមាននៃនគរបស់ព្រះមិនមែនមានន័យថាជាដំណាក់កាលចុងក្រោយនៃការជំនុំ
ជំរះទេ ប៉ុន្តែជាវត្តមានកណ្តាល ។ ការយាងមករបស់ព្រះយេស៊ូវមកលើផែនដី
មានន័យថានគរប្រះបានមកដល់ហើយ ហើយការសំរេចជាកម្មសិទ្ធិរបស់អនាគ
ត ។ យើងដឹងពីភស្តុតាងដែលថានគរបស់ព្រះបានមកដល់ហើយមានលក្ខណៈ
ជាកណ្តាល ដោយមើលឃើញថាពេលវេលានៃមនុស្សអាក្រក់នៅតែមាន ។
ដូចដែលព្រះយេស៊ូវបានអធិស្ឋានឱ្យពេត្រុស និងសិស្សដទៃទៀតកុំឱ្យធ្លាក់ទៅក្នុង
ដែរបស់អារក្ស ព្រះបន្ទូលក៏បង្រៀនពីការពិតដែលថាអារក្សធ្វើការនៅក្នុង
វត្តមាននៃនគរបស់ព្រះរហូត ហើយក៏មានពាក្យដែលអារក្សល្បងលព្រះយេស៊ូវ
បានចាកចេញពីព្រះយេស៊ូវសម្រាប់បង្ហាញជាបណ្តោះអាសន្នថាកិច្ចការរបស់
អារក្សនៅតែបន្តក្នុងពិភពលោក ហើយបន្ទាប់ពីមនុស្សកាន់តាមអារក្សក៏បានជា
សះស្បើយ ប្រសិនបើគាត់មិនដើរតាមព្រះយេស៊ូវពិតប្រាកដទេ អារក្សនឹងមក
កាត់ម្តងទៀត ក៏បង្រៀនគោលការណ៍ដូចគ្នាដែរ ។ មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះ នៅ
ក្នុងពាក្យប្រៀបធៀបនៃនគរបស់ព្រះជាម្ចាស់ (ម៉ាថាយ 13 :) ពាក្យថា
អារក្សខ្ចាត់ព្រាត់តាមវាលស្រែ បង្ហាញពីការបះបោរបោកបញ្ឆោតដែលអារក្សធ្វើ
ក្នុងចលនានៃនគរប្រះ ។ ប៉ុន្តែការពិតដែលថាអារក្សបានរារាំងចលនានៃនគរ
របស់ព្រះគ្រាន់តែបង្ហាញពីវត្តមានដ៏ប្រាកដនៃនគរបស់ព្រះប៉ុណ្ណោះ ។
ដូចដែលព្រះយេស៊ូវបានមានបន្ទូលអំពីវត្តមានរបស់នគរប្រះ ហើយទ្រង់ក៏បាន

និយាយថាទ្រង់បានយាងមកលើផែនដីជាមួយនឹងជីវិតរបស់ទ្រង់នៅលើផែនដី ។ នៅចំណុចដែលយើងមានវត្តប្រមូលផ្តុំ ។ ម៉ាកុស 1:15 និយាយថា "ពេល វេលាបានសំរេចហើយ នគរព្រះជិតមកដល់" ។ លូកា ៤:១៤-១៥ បានបង្ហាញ ថា កិច្ចការរបស់ព្រះយេស៊ូវគឺជាការសម្រេចនៃអេសាយ ៦១:១-២ ។ ជា ពិសេស «ហើយគាត់ចាប់ផ្តើមមានប្រសាសន៍ទៅពួកគេថា «នៅថ្ងៃនេះ បទ គម្ពីរនេះបានសំរេចនៅត្រចៀកអ្នករាល់គ្នាហើយ» ។ (លូកា ៤:២១) គួរចាប់ អារម្មណ៍ត្រង់ចំណុចនេះ ។ ហើយមួយទៀតដែលយើងគួរចាប់អារម្មណ៍នោះគឺថា នៅពេលដែលលោកយ៉ូហានបាទីស្ទបានបញ្ជូនពួកសិស្សរបស់គាត់ទៅឯព្រះយេស៊ូវ ហើយសួរថា "តើអ្នកគឺជាអ្នកដែលនឹងត្រូវចាត់ឲ្យមកឬ តើអ្នកនឹងរកមើលមួយ ផ្សេងទៀតឬយ៉ាងណា? ទ្រង់បានបង្ហាញថា ការងាររបស់ទ្រង់គឺជាកិច្ចការ របស់ព្រះមេស៊ី ។ (ម៉ាកុស ១១:៤៥) ហើយជាបន្តបន្ទាប់ទ្រង់បានចង្អុលបង្ហាញ ពេលវេលាខុសគ្នារវាងថ្ងៃនៃយ៉ូហានបាទីស្ទនិងថ្ងៃនៅពេលក្រោយ ។ ការដែល ទ្រង់មានប្រសាសន៍ដូច្នេះមានន័យថា ការយាងមករបស់ទ្រង់មានន័យថាជា វត្តមាននៃនគររបស់ព្រះ ។ (ម៉ាថាយ ១១:១១)

(1) វត្តមាននៃនគរព្រះត្រូវបានបញ្ជាក់ដោយការពិតដែលថាទ្រង់បានយកឈ្នះ លើអារក្ស ។ ពាក្យ «នគរព្រះបានមកដល់ហើយ» ចេញមកពីលូកា ១១: ២០ ។ ទោះបីជាអ្នករិះគន់នៅក្នុងអត្ថបទ "បានទទួលយកទស្សនៈផ្សេងគ្នា, ខ្លឹម សារខាងក្រោមចង្អុលបង្ហាញអត្ថន័យយ៉ាងច្បាស់ ។ កិច្ចការដែលព្រះគ្រីស្ទយេស៊ូវ វិបានបណ្តេញអារក្សចេញ បានបង្ហាញថាអំណាចនិងការគ្រប់គ្រងរបស់ទ្រង់ បានមកលើផែនដី ។ កិច្ចការទាំងអស់ដែលទ្រង់បានយកឈ្នះអារក្ស ហើយនៅ

ពេលដែលអារក្សចូលមកជិតទ្រង់ ពួកគេមិនអាចទ្រាំទ្របានទេ ក៏បង្ហាញថានគរ
របស់ព្រះ និងសិទ្ធិអំណាចរបស់ទ្រង់បានមកដល់ហើយ ។

(2) វត្តមាននៃនគរព្រះត្រូវបានបង្ហាញតាមរយៈទីសំគាល់របស់ព្រះយេស៊ូវ ។
នៅក្នុងចម្លើយរបស់ព្រះយេស៊ូវចំពោះសំណួររបស់ពួកសិស្សរបស់យ៉ូហានអំពីភាព
អស្ចារ្យក្នុងការព្យាបាលជំងឺនោះ ទ្រង់បានប្រកាសថា ការយាងមកនៃព្រះមេស៊ី
មានន័យថាជាកស្តុតាងដែលថាព្រះមេស៊ីបានយាងមកផែនដី ។ (ម៉ាថាយ ១១:
៥) ហើយការយាងមករបស់ព្រះមេស៊ីមានន័យថា នគររបស់ព្រះបានចូលមក
ក្នុងលោកិយនេះ ។ (ដានីយ៉ែល ៧:១៣-១៤) ។ អ្នកប្រាជ្ញម្នាក់បាននិយាយ
ថា ការអស្ចារ្យរបស់ព្រះយេស៊ូវក៏ជាអំណោយទានដែលមានតែមួយប៉ុណ្ណោះដែល
ទទួលបាន ហើយប្រតិបត្តិវាបាន ។ ជាឧទាហរណ៍ R. Otto និយាយថា
“សម្រាប់ការអស្ចារ្យបែបនេះក៏ត្រូវបានធ្វើឡើងដោយហោរា និងអ្នកជឿរបស់
មហាមាត់ (Mahomet) ផងដែរ ហេតុការអស្ចារ្យរបស់ព្រះយេស៊ូវក៏ជាឿងដូច
គ្នាដែរ ។ (Reich Gotte und Menschensohn, 1934, ទំព័រ 285-289)
ប៉ុន្តែវាជាការខុសដែលគាត់បានច្រឡំក្នុងការសង្កេតមើលវា ។ (លូកា ១០:១៧-
២០) ជាពិសេសការផ្តល់អំណាចដល់ពួកសិស្សរបស់ទ្រង់គឺប្លែកពីគេ (ម៉ាថាយ
10:1, ម៉ាកុស 9:28-29, 16:17-18, 20 លូកា 9:1) ការអស្ចារ្យដែលទ្រង់
បានប្រោសមនុស្សស្លាប់ឲ្យរស់ឡើងវិញ លើសពីអ្វីទាំងអស់នោះ ជាអត្ថន័យនៃ
វត្តមានរបស់នគរព្រះ ។ សម្រាប់ការអស្ចារ្យរបស់ព្រះយេស៊ូវមានន័យថា ព្រះមេ
ស៊ីបានមក (ម៉ាថាយ 11:5, 12:22, 15:28 យ៉ូហាន 9:7 39) គឺមាន
វត្តមាននៃនគររបស់ព្រះ ។ មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណឹងទេ ការអស្ចារ្យរបស់ទ្រង់ មាន

ន័យថា អ្នកដែលបានឃើញហើយ គួរតែស្នើសុំដើម្បីកម្លាំងនៃការសម្រេចចិត្តរបស់គាត់ ។ (ម៉ាថាយ ១២:៣០, ១៣:៥៨)

(3) វត្តមាននៃនគរបស់ព្រះត្រូវបានបង្ហាញឲ្យឃើញដោយការផ្សាយដំណឹងល្អ ។ វត្តមាននៃនគរបស់ព្រះត្រូវបានបង្ហាញឲ្យឃើញតាមរយៈការដែលព្រះយេស៊ូវបានធ្វើ តាមរយៈការប្រកាសដំណឹងល្អ ដែលបានបង្ហាញយ៉ាងច្បាស់នៅក្នុងចម្លើយរបស់ទ្រង់ចំពោះសំណួររបស់យ៉ូហាន ។ (ម៉ាថាយ 11:5) ពាក្យ « ដំណឹងល្អ (ដំណឹងល្អ) » ចេញមកពីសៀវភៅអេសាយ ។ (អេសាយ ៥២:៧) ។ ដូចដែលយើងឃើញហើយ ការផ្សាយដំណឹងល្អ នៃដំណឹងល្អគឺជាការសម្រេចបាននូវទំនាយនៃគម្ពីរសញ្ញាចាស់ ។ ការសម្រេចបាននូវទំនាយនេះបានធ្វើឲ្យមានវត្តមាននៃនគរប្រះកើតឡើង ។

(4) វត្តមានរបស់នគរប្រះត្រូវបានបង្ហាញដោយការកាន់កាប់នៃសេចក្តីសង្គ្រោះបច្ចុប្បន្ន ។ ដូចដែលព្រះយេស៊ូវបានមានបន្ទូលថានឹងប្រគល់នគរបស់ព្រះដល់ពួកសិស្សទ្រង់ ទ្រង់ប្រើបច្ចុប្បន្នកាលធម្មតា ឬអនាគតកាល ។ (ម៉ាថាយ 6:33, 21:43, 25:34, ម៉ាកុស 10:15 លូកា 12:32, 22:29) ប៉ុន្តែ យើងមិនអាចគិតថា ការលើកឡើងពីរដងគឺជាការទាស់ទែងគ្នាទៅវិញទៅមកទេ ព្រោះយើងដឹងពីផ្នែកនៃបច្ចុប្បន្ននៃនគរប្រះ និងផ្នែកនៃអនាគតរបស់វា ។ មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះ ផ្នែកបច្ចុប្បន្ននៃនគរប្រះនោះ មិនអាចប្រើពេលអនាគតកាលបានឡើយ ។ សំរាប់អស់អ្នកណាដែលមិនបានទទួលសេចក្តីសង្គ្រោះនៃនគរប្រះ អាចព្យបាលបានលុះត្រាតែនគរប្រះប្រៀបដូចជាអនាគតដល់បច្ចុប្បន្នរបស់វា ។ មិនត្រឹមតែប៉ុន្មាននឹងទេ ដូចដែលសៀវភៅនៃដំណឹងល្អបាននិយាយថា នគរប្រះប្រៀបដូចនឹងកំណប់ ។ អ្នកជឿត្រូវបានរាប់ថាជា

មនុស្សដែលបានទិញវា ហើយទទួលបានវានៅពេលបច្ចុប្បន្ន ។ (ម៉ាថាយ 13:44-46) ហើយសៀវភៅនៃដំណឹងល្អបានបង្ហាញថា សេចក្តីសង្គ្រោះបានមកដល់អ្នកជឿ «ថ្ងៃនេះ» (លូកា 19:9) ។

(5) វត្តមាននៃនគរបស់ព្រះត្រូវបានបង្ហាញតាមរយៈសេចក្តីសំខាន់នៃព្រះយេស៊ូវ ព្រឹត្តិការណ៍នៃវត្តមាននៃនគរបស់ព្រះបង្ហាញថា អំណាចព្រះមេស៊ីរបស់ព្រះយេស៊ូវមិនមែនជាផ្នែកនៃអនាគតទេ ប៉ុន្តែជាផ្នែកនៃបច្ចុប្បន្ន (ដូចដែលព្រះយេស៊ូវបានយាងមកក្នុងលោកកិយ្យរួចហើយ) ។ ប្រសិនបើស្ថានភាពនៃព្រះមេស៊ីរបស់ព្រះយេស៊ូវគឺជាផ្នែកនាពេលអនាគតនោះ វត្តមានរបស់នគរព្រះដែលបានរៀបរាប់អស់រយៈពេលយូរមកហើយនៅខាងលើមិនអាចត្រូវបានបង្កើតឡើងបានទេ ពីព្រោះនគរបស់ព្រះគឺនៅជាមួយព្រះមេស៊ី ។ Schweitzer និង Michaels បានអះអាងផងដែរថា ស្ថានភាពនៃព្រះមេស៊ីរបស់ព្រះយេស៊ូវ ជាកម្មសិទ្ធិរបស់ផ្នែកនៃអនាគត ប៉ុន្តែមិនដែលបានកំណត់ទុកជាមុនទេ (ថ្ងៃនៃសហស្សវត្សរបស់ព្រះយេស៊ូវ) ។ នោះគឺ កាលដែលព្រះយេស៊ូវរស់នៅលើផែនដី ទ្រង់មិនបាននិយាយថាទ្រង់ជាព្រះមេស៊ីទេ ។ ពួកគេបាននិយាយថា ការស្វាគមន៍ទាំងអស់បានកត់សម្គាល់ថា ព្រះយេស៊ូវជាព្រះមេស៊ីបច្ចុប្បន្ន (គ្រាដែលព្រះយេស៊ូវគង់នៅផែនដី) បានចេញមកពីវត្តដែលបានកែតម្រូវដោយពួកជំនុំក្រោយ ។ (Schweitzer, Das Messianitäts- und Leidensgeheimnis, ទំព័រ 67 :) ប៉ុន្តែវាគឺជាទ្រឹស្តីមិនពិត ។ សៀវភៅនៃដំណឹងល្អបានប្រកាសថា កាលដែលព្រះយេស៊ូវគង់នៅផែនដី ទ្រង់ជាព្រះមេស៊ីពិតប្រាកដ ។ ១) កាលដែលព្រះយេស៊ូវបានទទួលបុណ្យជ្រមុជទឹក ព្រះបានប្រកាសថា «នេះជាបុត្រស្នូនភ្លាមញាតិទីពេញចិត្តអញណាស់» ។ (ម៉ាថាយ ៣:១៧) ហើយក៏បាន

ប្រកាសថាទ្រង់ជាព្រះមេស៊ីដែលបានកំណត់ទុកជាមុនហើយដែរ ។ ហើយព្រះក៏បានប្រកាសវានៅលើភ្នំនៃការផ្លាស់ប្តូរមានសិស្សបីនាក់បានស្តាប់ការនេះផងដែរ ។ (ម៉ាថាយ ១៧:៥) ។ អត្ថន័យនៃពាក្យនេះគឺថាព្រះយេស៊ូវជាព្រះមេស៊ីពិតប្រាកដ ។ ២) កិច្ចការដែលព្រះយេស៊ូវបានធ្វើដោយមានសិទ្ធិអំណាចដាច់ខាតបានបង្ហាញថាទ្រង់ជាព្រះមេស៊ីនៅលើផែនដីនេះ ។ សិទ្ធិអំណាចទាំងអស់របស់ព្រះយេស៊ូវត្រូវបានបង្ហាញតាមប្រភេទជាច្រើន ។ នៅត្រង់ចំណុចទាំងនេះយើងអាចគិតពីវគ្គជាច្រើនផ្សេងទៀត ។ ជាពិសេស ម៉ាថាយ 11:27, លូកា 10:22 បានបង្ហាញពីទំនាក់ទំនងរបស់ឪពុកនិងកូនដែលមានស្រាប់ ហើយព្រះយេស៊ូវផ្ទាល់ក៏បានប្រកាសថាទ្រង់មានអំណាចគ្រប់យ៉ាង ។ នៅទីនោះពាក្យអំណាចដែលទ្រង់បានទទួលត្រូវបានបង្ហាញតាមរយៈអតីតកាលធម្មតា លើសពីនេះទ្រង់បានបង្ហាញពីបេសកកម្មរបស់ព្រះមេស៊ីនៅលើស្មារបស់ទ្រង់ ។ មិនត្រឹមតែមានការទាំងនោះទេ អតីតកាលរបស់ទ្រង់ « » ក៏បង្ហាញពីលក្ខណៈដាច់ខាតនៃអំណាចរបស់ព្រះមេស៊ីដែរ ។ (ម៉ាថាយ ៥:១៧, ១០:៣៤, ៤០, ១៥:២៤ ម៉ាកុស ១:៣៨, ២:១៧, ៩:៣៧, ១០:៤៥, លូកា ១០:១៦ ១២:៤៩, ៥១) ជាពិសេសវគ្គដែលទ្រង់បានយាងមកតាមទំនាយដែលបានបង្ហាញការពិត ។ (ម៉ាថាយ ១១:២-៦ លូកា ៤:១៧-១៩, យ៉ូហាន ៥:៣៩-៤៧) ។ ទ្រង់គឺជាកម្មវត្ថុនៃទំនាយ និងជាអ្នកសម្រេចបំពេញ ។ វគ្គបទគម្ពីរថា «ខ្ញុំប្រាប់អ្នករាល់គ្នា» ឬ «មកឯខ្ញុំ» បង្ហាញពីអំណាចនៃព្រះមេស៊ីរបស់ទ្រង់ ។ (ម៉ាថាយ ៧:២៣, ១១:២៨, ២៥:១២) ហើយព្រះយេស៊ូវបានចង្អុលមកខ្លួនទ្រង់ថាជានគរបស់ព្រះឬដែលស្មើនឹងព្រះដែរ ដែលបានប្រកាសការពិតនេះ ។ (ម៉ាថាយ ១០:៣២-៤២) ដូចបាននិយាយខាងលើ ព្រះយេស៊ូវបានយាងមកលើផែនដីជាព្រះមេ

ស្មើ ។ ដូច្នេះហើយ ច្បាប់ណាស់ថា នគរបស់ព្រះបានមកជាមួយនឹងវត្តមានរបស់ទ្រង់នៅលើផែនដីជាក់ជាមិនខាន ។ ចំពោះនគរបស់ព្រះនៅពេលអនាគតនឹងត្រូវបានធ្វើនៅពេលក្រោយ ។ ជាពិសេស (អំពីនគរប្រះ និងថ្ងៃចុងក្រោយបង្អស់) ។

(6) វាត្រូវបានបញ្ជាក់ដោយទំនាក់ទំនងរវាងនគរបស់ព្រះ និងបញ្ញត្តិរបស់ទ្រង់ ។ ព្រះយេស៊ូវបានបង្រៀនថា យើងនឹងបោះចោលទាំងអស់របស់យើងដើម្បីរក្សាបទបញ្ញត្តិរបស់ទ្រង់ ឬសម្រាប់ព្រះអម្ចាស់ ។ (ម៉ាថាយ ១៩:១២ លូកា ១២:៣៣) ការបង្រៀននេះមិនមែនមានន័យថាទ្រង់ចង់បង្កើតសង្គមថ្មី ឬនគរបស់ព្រះថ្មី ដើម្បីត្រឡប់ទៅរកស្ថានភាពដែលមិនមែនជាម្ចាស់នោះទេ ។ តែការជំនុំជំរះចុងក្រោយបាននិយាយថា បញ្ញត្តិទាំងនេះ ដែលព្រះយេស៊ូវបានប្រទាន (វាមានន័យថា បោះចោលអ្វីៗទាំងអស់សម្រាប់ព្រះអម្ចាស់) គឺជាប្រភេទនៃច្បាប់បន្ថែម (Ausnahme gesetzgebung) សម្រាប់នគរបស់ព្រះដែលបានបង្ហាញនៅពេលអនាគត ។ នោះគឺច្បាប់នេះហាក់ដូចជាច្បាប់នៃសម័យសង្គ្រាមដែលពន្យារជីវិតធម្មតាទាំងអស់ ។ (J Weiss) ប៉ុន្តែទ្រឹស្តីនេះមិនអាចទៅរួចនោះទេ ។ បញ្ញត្តិនេះត្រូវបានប្រកាសក្នុងលក្ខណៈបន្ទាន់ ព្រោះនគរបស់ព្រះបានមកក្នុងលោកកិយហើយ ។ ដូច្នេះ វាគឺជា «បញ្ញត្តិថ្មី» សម្រាប់នគរបស់ព្រះបច្ចុប្បន្ន ។ នគរបស់ព្រះត្រូវបានបង្ហាញនៅពេលអនាគតទាំងស្រុង ប៉ុន្តែវាគឺជាការពិតដែរ ដែលវាបានមកជាមួយនឹងការយាងមកជាលើកដំបូងរបស់ព្រះយេស៊ូវ ។ ឧទាហរណ៍ដែលត្រូវចូលទៅជិតនគរបស់ព្រះគឺម៉ាថាយ ១០:២៣, ម៉ាកុស ៩:១, ១៣:៣០ ។ល។ ម៉ាថាយ ១០:២៣ បាននិយាយថា "កាលណាគេធ្វើទុក្ខ បៀតបៀនអ្នករាល់គ្នា ក្នុងក្រុងនេះ នោះត្រូវ

រត់ទៅឯក្រុង១ទៀតវិញ ដ្បិតខ្ញុំប្រាប់អ្នករាល់គ្នាជាប្រាកដថា អ្នករាល់គ្នានឹងដើរ
មិនទាន់ដល់គ្រប់ទីក្រុងនៃសាសន៍អ៊ីស្រាអែលនៅឡើយ នោះកូនមនុស្សនឹងបាន
មកដល់ហើយ ។” ពាក្យនេះហាក់ដូចជាបង្រៀនថា នគររបស់ព្រះនឹងមកដល់
នៅថ្ងៃដែលព្រះយេស៊ូវជិតយាងមក ។ តើយើងអាចបកស្រាយខគម្ពីរនេះដោយ
របៀបណា? នៅក្នុងទ្រឹស្តីខាងក្រោមនេះ យើងឃើញការបកស្រាយត្រឹមត្រូវ
ហើយយើងក៏រកឃើញមេរៀនខុសនៅក្នុងវាផងដែរ ។ (1) នៅកណ្តាលនៃទី
ក្រុង Wrede អ្នកមន្ទិលសង្ស័យជាច្រើនបាននិយាយថា វិធីសាស្ត្រដែលខិតមក
ជិតទាំងនេះមិនមែនជាលក្ខណៈបរិសុទ្ធនៃសៀវភៅដំណឹងល្អទេ ប៉ុន្តែមិនមានលក្ខ
ណៈវិនិច្ឆ័យទាល់តែសោះ ។ (2) Schweitzer បាននិយាយខុសថា "នៅពេល
ដែលព្រះយេស៊ូវបានចូលទៅជិតនគរនៃព្រះ គាត់បានយល់ខុសថា សិរីល្អ និង
អំណាចនៃនគររបស់ព្រះនៅក្នុងសម័យបច្ចុប្បន្ននឹងមកដល់" ។ (3) Cullman
និង Kummel បានចាត់ទុកការពិតនៃការយាងមកជាលើកដំបូងរបស់ព្រះយេស៊ូវ
វិថាជារឿងសំខាន់ ប៉ុន្តែមិនបានចាត់ទុកនគររបស់ព្រះជាពេលអនាគតនោះទេ ។
Cullman បាននិយាយថា " " នគរព្រះបានមកដល់ មានន័យថាចាប់ផ្តើមថ្ងៃ
ថ្មីដោយការយាងមកជាលើកដំបូងរបស់ព្រះយេស៊ូវ ប៉ុន្តែគាត់មិនបានចាត់ទុក
នគរនៃព្រះជាពេលអនាគតជារឿងសំខាន់នោះទេ ។ Schniewind ក៏បាន
និយាយផងដែរថា វិធីសាស្ត្រដើម្បីចូលទៅជិតនគររបស់ព្រះបានយូរជាងនេះ
មិនមែនជាការយល់ខុសនោះទេ ប៉ុន្តែវាមានន័យថា នៅសតវត្សទីមួយ ថ្ងៃថ្មីនឹង
មកដល់លើផែនដី ។ ប៉ុន្តែអ្នកប្រាជ្ញទាំងនេះគឺខុស ពីព្រោះពួកគេមិនអើពើនឹង
វគ្គនៃការយាងមកជាលើកទីពីរដ៏អស្ចារ្យនៅក្នុងការយាងមកជាលើកទីពីររបស់
ព្រះយេស៊ូវ និងបានអះអាងពីទ្រឹស្តីនេះ (Theory of long- waiting in

approaching) ។ អត្ថន័យវគ្គនៃការរង់ចាំជាយូរក្នុងការខិតមកជិត មើល មើល ទៅថ្ងៃដែលព្រះយេស៊ូវសុគត ត្រូវបានប្រោសឱ្យរស់ឡើងវិញ យាងឡើង និង បញ្ជូនព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធដោយព្រះអម្ចាស់ ជាថ្ងៃនៃគម្ពីរសញ្ញាថ្មីនឹងមកទាំងស្រុង ។

IV. នគរបស់ព្រះ និងបញ្ហានៃការយាងមកជាលើកទីពីរដ៏អស្ចារ្យ

ការយាងមកជាលើកទីពីរដ៏អស្ចារ្យគឺជាចំណុចចុងក្រោយបន្ថែមនៅក្នុងថ្ងៃនៃគម្ពីរ សញ្ញាថ្មី ។ ដោយសារតែការយាងមកជាលើកទីពីរដ៏អស្ចារ្យមិនបានបំបែកចេញ ពីថ្ងៃថ្មីដែលព្រះយេស៊ូវបានយាងមកជាលើកដំបូងហើយត្រូវបានសម្រេចនៅក្នុង លោកកិយនេះ វាត្រូវបានភ្ជាប់ទៅលំហូរនៃថ្ងៃបច្ចុប្បន្ន ។ (មានតែការធ្វើឲ្យសម្រេច គឺមិនមែនជាការ កើនឡើងធម្មតានៃថ្ងៃនៃគម្ពីរសញ្ញាថ្មីទេ ហើយនឹង បានសម្រេចដោយការយាងមកនៃកូនមនុស្សដោយអស្ចារ្យ) សៀវភៅនៃដំណឹង ល្អមានពាក្យជាច្រើននៃការយាងមកជាលើកទីពីរដ៏អស្ចារ្យនោះ ។ អ្នកប្រាជ្ញខ្លះ អះអាងថា មួយក្នុងចំណោមពួកគេគឺខុស ពីព្រោះវគ្គបទគម្ពីរដើម្បីបង្ហាញទី សំគាល់នៃថ្ងៃចុងក្រោយមាន (ម៉ាថាយ 24: ម៉ាកុស 13: លូកា 21 :) ហើយវគ្គនៃការយាងមកដ៏អស្ចារ្យ នគរបស់ព្រះបានមកភ្លាមៗ ដូចជាផ្តុំលាន់ (លូកា 17:24) ជាដើម ។ នោះគឺជាកំណត់ត្រាដែលនិយាយថាសញ្ញានៃការ យាងមកគឺខុស ប៉ុន្តែវាជាលទ្ធផលនៃការកែប្រែថ្មីរបស់គម្ពីរ ប៉ុន្តែវាមិនត្រឹមត្រូវ ទេ ។ លូកា 17:24 មិនបាននិយាយថាសញ្ញានៃការយាងមកជាលើកទីពីរ មិន ផ្ទុយថាមានការច្រៀងនឹងត្រូវបានបង្ហាញមុនពេលការយាងមកនោះទេ, ដូចនេះ

ការយាងមកបានមកដល់នៃពិភពលោកដែលទីសំគាល់មួយចំនួនត្រូវបានប្រាប់
ដោយភាពកំណត់ ។

ជំពូកទី 4 ព្រះគ្រីស្ទដែលដំណឹងល្អទាំងបីបានបង្ហាញ

ពាក្យថាព្រះគ្រីស្ទ (Χριστός) ត្រូវបានបកប្រែថា មេស៊ី (מָשִׁיחַ = ដែលអ្នកចាក់ប្រេងតាំង) ។ ព្រះគ្រីស្ទគឺជាព្រះអង្គសង្គ្រោះ និងជាព្រះអម្ចាស់ដែលបានយាងមកសម្រេចនៃទំនាយនៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាចាស់ ។

I. ព្រះយេស៊ូវគឺជាព្រះគ្រីស្ទ

យ៉ូហានទី១ ២:២២ បាននិយាយថា “តើអ្នកណាជាអ្នកកុហក បើមិនមែនជាអ្នកដែលប្រកែកថា ព្រះយេស៊ូវមិនមែនជាព្រះគ្រីស្ទនោះទេ អ្នកណាដែលមិនព្រមទទួលស្គាល់ទាំងព្រះវរបិតា នឹងព្រះរាជបុត្រាផង អ្នកនោះហើយជាអ្នកដែលទទឹងនឹងព្រះគ្រីស្ទ ។ ” ដូចនេះហើយបានជាគម្ពីរដំណឹងល្អទាំងបីបាននិយាយពីការពិតដែលថាព្រះយេស៊ូវជាព្រះមេស៊ី ។ យោងតាម ម៉ាថាយ ១៦:១៦-២០, ១១:២៥-២៧ ។

1. ការអះអាងខ្លួនឯងរបស់ព្រះយេស៊ូវ (Jesus's self-claim)

ព្រះយេស៊ូវផ្ទាល់បានអះអាងថាទ្រង់បានយាងមកក្នុងលោកកិយជាអ្នកសម្រេចទំនាយនៅក្នុងព្រះគម្ពីរសញ្ញាចាស់ ។ ជាថ្មីម្តងទៀត ដូចគ្នានឹងអត្ថបទនេះដែរ វត្តតំណាងគឺ លូកា ៤:១៧-២១ ។ H. Bavinck បាននិយាយថា ទំនាយទាំងអស់របស់ព្រះគ្រីស្ទនៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាចាស់ ឬ ការសន្យាទាំងអស់របស់ទ្រង់ត្រូវបានកត់ត្រាចំនួន 456 ដង ។ (Tal van plaatsen werden Messiaansch verklaard, gelijk de LXX bewijst; de Joden vonden in de Schriften zelfs 456 Messiaansche beloften. – Gereformeerde Dogmatiek, III J. H. Kok, Kampen, 1910, ទំព័រ 256) ។ ដូច្នេះហើយ

បែបនេះដែរ ទំនាយជាច្រើនអំពីព្រះមេស៊ី និងការសន្យារបស់ទ្រង់ត្រូវបាន សម្រេចដោយព្រះយេស៊ូវ យើងត្រូវជឿលើព្រះយេស៊ូវជាព្រះគ្រីស្ទ ហើយលើក តម្កើងព្រះ ។

2. សេចក្តីប្រកាសតាមរយៈលក្ខណៈនៃឯកសាររបស់ដំណឹងល្អ

ឯកសារនៃដំណឹងល្អមានលក្ខណៈ អស្ចារ្យ ។ ពាក្យថា ឯកសារមានលក្ខណៈ អស្ចារ្យ មានន័យថា ភាពជាព្រះរបស់ព្រះមេស៊ី និងលក្ខណៈជាព្រះរបស់ទ្រង់ ។ ជាឧទាហរណ៍ (១) វាបានចង្អុលបង្ហាញថាព្រះយេស៊ូវជា «ព្រះរាជបុត្រា របស់ព្រះ» (ម៉ាកុស 1:1), «ជាវង្សាបង្អស់ដាវីឌ» (ម៉ាថាយ 1:1, 9:27, 15:22, 20:30-31, 22: ៤១-៤៥) “ជាកូនមនុស្ស” (ម៉ាថាយ 12:40,16:27 ម៉ាកុស 8:31 13:26, 29,, 14:62, លូកា 9:44) (2) គ្រប់សេចក្តីទាំងអស់ បានប្រគល់មកខ្ញុំពីព្រះវរបិតានៃខ្ញុំ (ម៉ាថាយ 11: 27, លូកា 10: 22) ទ្រង់ បានប្រកាសថានគររបស់ព្រះបានមកដល់ហើយ (ម៉ាកុស 1: 15) ទ្រង់បាន គ្រប់គ្រងនគរអារក្សដោយអំណាចដាច់ខាត ។ (ម៉ាកុស 1:25) ហើយទ្រង់បាន អះអាងថាទ្រង់បានទទួលអំណាចដ៏អស្ចារ្យសម្រាប់ការលើកលែងទោស ។ (ម៉ា កុស ២:៩-១១) ។ ពាក្យ អស្ចារ្យបែបនេះត្រូវបានបង្ហាញឱ្យឃើញនូវអំណាច ដូចគ្នានៅពេលចាប់ផ្តើម និងពេលចុងក្រោយ ។ នៅពេលយើងសង្កេតមើលពួក គេ យើងអាចដឹងថា មនសិការរបស់គាត់អំពីព្រះមេស៊ីមិនបានអភិវឌ្ឍបន្តិចម្ត ងៗទេ ហើយបង្ហាញលក្ខណៈដូចគ្នានៃភាពពេញលេញតាំងពីដើមដល់ចប់ ។ បន្ទាប់មក លក្ខណៈអស្ចារ្យនៃសៀវភៅដំណឹងល្អត្រូវបានរូបរួមជាមួយនឹងលក្ខ ណៈប្រវត្តិសាស្ត្រ ។ ដូច្នេះហើយ លក្ខណៈ អស្ចារ្យនៃសៀវភៅដំណឹងល្អ មិន

មែនជា រឿងព្រេងនោះទេ ប៉ុន្តែមានភាពត្រឹមត្រូវក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រ ។ សម្ភារៈនៃ ព្រឹត្តិការណ៍ដែលឯកសារនៃដំណឹងល្អរក្សាលក្ខណៈប្រវត្តិសាស្ត្រត្រូវបានបង្ហាញ មិនមែនដោយការស្ទង់មើល - ផ្ដោតលើ, ប៉ុន្តែការពិត ពណ៌ដែលផ្ដោតលើ, នោះគឺ, សម្ភារៈនៃឯកសារនៃដំណឹងល្អត្រូវបានជួសជុលដើម្បីបន្ថែមប្រវត្តិសាស្ត្រ (de historische toonzetting) ។ យើងអាចមើលឃើញថា លក្ខណៈនៃឯកសារនៃដំណឹងល្អគឺខុសគ្នាទៅនឹងសំបុត្រ ហើយក៏ខុសគ្នានឹងការប្រព្រឹត្តិតាមយ៉ាងច្បាស់ដែរ ។ សៀវភៅដំណឹងល្អបានបង្ហាញពីគំនិត ចំណេះដឹង និងប្រព័ន្ធ ។ ល ។ ដើម្បីប្រកាសពីទ្រង់ដោយផ្ទាល់ ប៉ុន្តែវាមិនមានន័យថាគំនិតដែលរីកចម្រើនជាងនោះកើតឡើងបន្ទាប់ពីការរស់ឡើងវិញរបស់ទ្រង់នោះទេ ។ ជាឧទាហរណ៍ សៀវភៅដំណឹងល្អមានព្រះនាមព្រះយេស៊ូវជាច្រើន ប៉ុន្តែពាក្យថា ព្រះអម្ចាស់ មានតិចតួចណាស់ ។ ហើយកូនមនុស្ស ពាក្យនេះមកជាច្រើននៅក្នុងសៀវភៅនៃដំណឹងល្អ ប៉ុន្តែគម្ពីរសញ្ញាថ្មីមួយទៀតមានតិចតួច ។ មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណឹងទេ ដំណឹងល្អរបស់ម៉ាកុសបង្ហាញឱ្យឃើញថា ព្រះយេស៊ូវបានលាក់បាំងអត្តសញ្ញាណជាព្រះមេស៊ីរបស់ទ្រង់យ៉ាងច្រើន វាជាការត្រឹមត្រូវចំពោះដំណើរការនៃការដោះស្រាយរបស់ទ្រង់មុនពេលទ្រង់រស់ឡើងវិញ ។ (ម៉ាកុស ១: ៣៥-៣៨, ៤៥, ៥:៤៣, ៦:៣២, ៧:២៤, ៣៦, ៨:២៨) ដូចដែលយើងឃើញថាលក្ខណៈនៃកំណត់ត្រានៃសៀវភៅដំណឹងល្អត្រូវបានជួសជុលដោយសម័យសហសម័យយ៉ាងពិតប្រាកដ ។ លក្ខណៈអស្ចារ្យបែបនេះត្រូវបានរូបរួមជាមួយនឹងលក្ខណៈនៃប្រវត្តិសាស្ត្រ ។ រឿងទាំងពីរនេះគឺជាប្រព័ន្ធដូចគ្នាតាំងពីដើមមក ។ ព្រះយេស៊ូវជាប្រវត្តិសាស្ត្រ ហើយត្រូវបានបង្ហាញតាមរយៈព្រះតាំងពីដើមដំបូងមក ។ បន្ទាប់មកក្នុងចំណោមអ្នកប្រាជ្ញខ្លះមានបញ្ហាអំពីការពិតនេះ ។ ប្រសិនបើ

ព្រះយេស៊ូវជាព្រះមេស៊ីតាំងពីដំបូង ហេតុអ្វីបានជាទ្រង់មិនរំលឹកជាមុនថាទ្រង់ជាព្រះមេស៊ី (ព្រះគ្រីស្ទ) ដល់អ្នកដទៃនៅក្នុងសៀវភៅដំណឹងល្អ? វាគឺជាការពិតដែលព្រះយេស៊ូវបានរំលឹកដល់ពួកសិស្សទ្រង់កុំឱ្យប្រាប់អំពីអត្តសញ្ញាណរបស់ទ្រង់អំពីព្រះមេស៊ីនៅពេលណាមួយ ។ (ម៉ាថាយ ១៦:២០, ម៉ាកុស ៣:១២ លូកា ៤:៤១) ទាំងនេះចង្អុលទៅលើ «រឿងរ៉ាវរបស់ព្រះមេស៊ី» ។ ជាការពិតណាស់ អាកប្បកិរិយានៃរឿងរ៉ាវរបស់ព្រះមេស៊ី ជូនកាលត្រូវបានបង្ហាញដោយការនិយាយដោយប្រយោល ។ គឺថា បន្ទាប់ពីទ្រង់បានធ្វើការអស្ចារ្យហើយទ្រង់បានឲ្យទៅប្រាប់ដល់អ្នកដទៃទៀត ។ (ម៉ាកុស 5:43, 7:36, 8:26, 9:9) ការអស្ចារ្យគឺជាភស្តុតាងនៃព្រះមេស៊ី ។ (ម៉ាថាយ 12:23, 38, 14:33, 16:1 ម៉ាកុស 2:10, 12, 3:11, 7:37, 9:3, យ៉ូហាន 2:11, 7:31, 10:25, 14:11 , កិច្ចការ 2:22, 10:38) ។ មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះ ទ្រង់បានប្រើពាក្យប្រៀបធៀបជាច្រើននៅក្នុងការបង្រៀនរបស់ទ្រង់ វាក៏ជាការនិយាយដោយប្រយោលអំពីរឿងរ៉ាវរបស់ព្រះមេស៊ីផងដែរ ។ (ម៉ាថាយ 12:40, ម៉ាកុស 2:19-20, 4:10-12, លូកា 8:17, 11:31-32, 12:49, យ៉ូហាន 16:25) ។ ខ្ញុំពន្យល់បន្ថែមអំពីអាថ៌កំបាំងរបស់ព្រះមេស៊ី ដូចតទៅនេះ ។

(1) ការអះអាងមិនពិតរបស់អ្នកទ្រឹស្តីសាសនាសេរីនិយមទូទៅ ។ អ្នកទាំងនេះបានទទួលស្គាល់ថា ព្រះយេស៊ូវគ្រាន់តែជាមនុស្សពូកែខាងសាសនា តែមិនដឹងថាជាព្រះទេ ។ ពួកគេបាននិយាយថាព្រះយេស៊ូវបានទទួលស្គាល់ខ្លួនទ្រង់ថាជាហោរា ហើយបន្តិចម្តងៗទ្រង់បានមកដល់ដើម្បីប្រកាសទ្រង់ថាជាព្រះមេស៊ីតាមរយៈ ភាពដឹងខ្លួននឯងដែលត្រូវបានបង្កើតឡើង ។ នោះគឺតាមចំនួនអ្នកជឿតាមព្រះយេស៊ូវបានកើនឡើងបន្តិចម្តងៗ ការប្រឆាំងរបស់ខ្មាំងសត្រូវបាន

កើតឡើងនៅក្នុងយេរូសាឡឹម ហើយទ្រង់បានដកថយទៅស្រុកកាលីឡេរីញ ។
ប៉ុន្តែនៅលើកចុងក្រោយ ទ្រង់បានទៅដល់ក្រុងយេរូសាឡឹមដោយដំណោះស្រាយ
នៃការស្លាប់ ហើយបន្ទាប់មកទ្រង់បានមកដល់ដោយគិតថាទ្រង់គឺជាព្រះមេស៊ី ។
(Harnack, Bousset, Weinel, R. Otto, Holtzmann) អ្នកប្រាជ្ញថ្មីទាំងនេះ
បានគិតខុសពីរូបភាពទាំងនេះ ។ វិធីសាស្ត្រនៃការសិក្សារបស់ពួកគេបានខ្លីសម្ភារៈ
ពីការចូលរួមប្រវត្តិសាស្ត្រសាសនា ។

(2) ការអះអាងរបស់អ្នកវិគតខ្លាំង អ្នកតំណាងនៃអ្នកប្រាជ្ញទាំងនេះគឺ Wrede
និង Schweitzer ។ Wrede បាននិយាយដូចខាងក្រោម, ដែលហៅដូច្នេះ,
ជាលទ្ធផលនៃការវិគតអក្សរសិល្ប៍ ។ នោះគឺ «សៀវភៅដំណឹងល្អក៏មិនអាច
ជឿថាវាជាឯកសារដើមនៃប្រវត្តិសាស្ត្រដែរ ។ ម៉្យាងទៀត ព្រះយេស៊ូវបានទទួល
ស្គាល់ខ្លួនទ្រង់ថាជាព្រះមេស៊ី ឬមិនមែន នេះជាការពិបាកដែលគ្មានអ្នកណា
ឆ្លើយចំពោះបញ្ហានោះឡើយ» ។ (Das Messianitats und
Leidensgeheimnis, Gesch. D. Leb – Jesu- Forsch, ឆ្នាំ 1933, ទំព័រ
369) ។ Wrede បានយកអាកប្បកិរិយាមិនសង្ស័យចំពោះមនសិការរបស់ព្រះ
យេស៊ូវហើយបានអះអាងថាខុស ។ Schweitzer បាននិយាយដូចតទៅពោលគឺ
កិច្ចការរបស់ព្រះយេស៊ូវគឺជាគោលលទ្ធិ ។ ព្រះយេស៊ូវធ្វើការទាំងអស់ដោយ
មនសិការរបស់ព្រះមេស៊ី ។ ប៉ុន្តែរហូតដល់មុនពេលដែលកិច្ចការព្រះមេស៊ីរបស់
ទ្រង់ត្រូវបានសម្រេចទាំងស្រុង ទ្រង់មិនបានផ្សព្វផ្សាយវាជាសាធារណៈទេ ។
នៅពេលទ្រង់បានទទួលពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក ទ្រង់ដឹងថាពេលវេលានៃការយល់
ដឹងអំពីព្រះមេស៊ីបានខិតជិតមកដល់ហើយ ។ ហើយបន្ទាប់ពីបទពិសោធន៍របស់
ទ្រង់នៅលើភ្នំនៃការផ្លាស់ប្តូររូបរាង ទ្រង់បានផ្សព្វផ្សាយការពិតដល់ពួកសិស្ស

របស់ទ្រង់នៅសេសសល់ ហ្នឹង ហើយបានប្រកាសវាទាំងស្រុងនៅពេលវេលា
 សាកល្បងរបស់ទ្រង់ ។ ប៉ុន្តែវាជាការស្រមៃស្រមៃខុសរបស់ព្រះយេស៊ូវ» ។ ()
 ការពិតដែលថា Schweitzer បាននិយាយដូច្នេះមិនកើតចេញពីការជឿលើបទ
 គម្ពីរដោយត្រឹមត្រូវនោះទេ ។ ដូចដែលគាត់បាននិយាយខាងលើ Schweitzer
 បានអះអាងថាព្រះយេស៊ូវបានទទួលស្គាល់ថាជាព្រះមេស៊ីដោយសារតែទ្រង់បាន
 ធ្លាក់ចុះនៅក្នុងកំហុសសាសនា ។ ប៉ុន្តែវាជាទ្រឹស្តីខុសដែលចេញមកពីការមិនជឿ
 របស់ Schweitzer ។

(3) ការបកស្រាយត្រឹមត្រូវចំពោះអាថ៌កំបាំងរបស់ព្រះមេស៊ី

មូលហេតុដែលព្រះយេស៊ូវបានលាក់បាំងឋានៈជាព្រះមេស៊ីរបស់ទ្រង់ត្រូវបាន
 ពន្យល់ដូចតទៅ ។ [1] នៅក្នុងគោលការណ៍ដែលទ្រង់មិននិយាយការពិត
 ដោយគ្មានការដាស់តឿនចំពោះអ្នកណាដែលរើសអើងជាមួយនឹងការមិនជឿនិងមិន
 ប្រើចិត្ត ទើបទ្រង់បានលាក់បាំងឋានៈជាព្រះមេស៊ីរបស់ទ្រង់ ។ [2] ការយល់
 ខុសខាងនយោបាយនោះគឺសម្រាប់មនុស្សព្យាយាមធ្វើឱ្យទ្រង់ជាស្តេចនៃពិភព
 លោក ទើបទ្រង់ត្រូវបានលាក់បាំងនូវឋានៈជាព្រះមេស៊ីរបស់ទ្រង់ ។ [3] ទ្រង់
 បានលាក់បាំងស្ថានភាពជាព្រះមេស៊ីរបស់ទ្រង់ដើម្បីរក្សានៅលើលំដាប់នៃការ
 បើកសំដែង ។ នោះគឺជាមូលហេតុដែលព្រះយេស៊ូវនៅស្ងៀមនៅពេលខ្លះគឺថា
 ចរិតរបស់ព្រះមេស៊ីគឺជាការជំនុំជម្រះ ។ ស្ថានភាពសាកល្បងនិងព្រះមេស៊ីគឺ
 រួបរួមជាភាពតែមួយ ។ អាស្រ័យហេតុនេះ សេចក្តីប្រកាសជាសាធារណៈរបស់
 ទ្រង់អំពីឋានៈព្រះមេស៊ីត្រូវបានចាប់ផ្តើមជាវិជ្ជមាន នៅពេលដែលទ្រង់បានមក
 ដល់នៅពេលនៃការកាត់ក្តីរបស់ទ្រង់ ។ ហេតុដូច្នេះហើយ យើងបានសន្និដ្ឋាន

ដូចខាងក្រោម ពោលគឺព្រះយេស៊ូវបានលាក់បាំងនូវឋានៈជាព្រះមេស៊ីរបស់ទ្រង់ នៅពេលខ្លះ ប៉ុន្តែវាមិនមានន័យថាទ្រង់មិនមែនជាព្រះមេស៊ីនោះទេ ។

II. ការសុគតជំនួសរបស់ព្រះគ្រីស្ទ

មូលហេតុដែលព្រះមេស៊ីបានសង្គ្រោះមនុស្សជាតិត្រូវរងទុក្ខជាខ្លាំង គឺដោយសារ មនុស្សលោកបានប្រព្រឹត្តអំពើបាប ហើយត្រូវបណ្តាសា ។ គឺមានតែព្រះអង្គសង្គ្រោះ និងព្រះអម្ចាស់ដែលអាចសង្គ្រោះមនុស្សជាតិដោយត្រូវជំនួសបណ្តាសារបស់ពួកគេប៉ុណ្ណោះ នោះគ្មានវិធីផ្សេងទៀតឡើយ ។ ដោយសារព្រះយេស៊ូវផ្ទាល់បានទទួលការជំនុំជំរះសម្រាប់បណ្តាសារបស់យើង ទ្រង់ផ្ទាល់បានប្រកាសពីសេចក្តីពិត ។ ការពិតដែលព្រះយេស៊ូវបានសុគតនៅលើឈើឆ្កាងមិនមែនជាព្រឹត្តិការណ៍ចៃដន្យដែលទ្រង់មិនបានគិតជាមូលដ្ឋាននោះទេ ។ សៀវភៅនៃដំណឹងល្អនិយាយពី ដង្វាយលោះបាបនៃការសុគតរបស់ទ្រង់ពីកិច្ចបម្រើបរិសុទ្ធដំបូងរបស់ទ្រង់ ។ (ម៉ាថាយ ៩:១៥) ជាពិសេសព្រះយេស៊ូវមានបន្ទូលថា ៖ “ដូចជាកូនមនុស្សបានមក មិនមែនឲ្យគេបំរើលោកទេ គឺនឹងបំរើគេវិញ ហើយនិងឲ្យជីវិតខ្លួន ទុកជាថ្លៃលោះមនុស្សជាច្រើនផង ។” (ម៉ាថាយ 20:28) ពាក្យនេះបានទាយពីការស្លាប់ជំនួសរបស់ទ្រង់ ។ Earnest Burton និយាយថា “នៅក្នុងខនេះ” គឺដើម្បីប្រទានជីវិតរបស់ទ្រង់” (“δοῦναι τὴν ψυχὴν αὐτοῦ”) មិនមែនមានន័យថាស្លាប់ទេ ប៉ុន្តែដើម្បីរស់ ហើយលះបង់ខ្លួនឯង ហើយស្តាប់បង្គាប់ទ្រង់ មានតែព្រះយេស៊ូវប៉ុណ្ណោះដែលបង្រៀនដល់ពួកសិស្សរបស់ទ្រង់ឱ្យលះបង់ខ្លួនគេដើម្បីជួយមនុស្សជាតិដោយបង្ហាញពីគំរូរបស់ទ្រង់ ។ (គំនិតព្រះគម្ពីរនៃដង្វាយលោះបាប, ឆ្នាំ 1909, ទំព័រ 114ff) ។ ប៉ុន្តែ

Seeberg បាននិយាយថា "និងដើម្បីប្រទានជីវិតរបស់ទ្រង់" (δοῦναι τὴν ψυχὴν αὐτοῦ) ចង្អុលបង្ហាញការស្លាប់របស់ទ្រង់នៅគ្រប់ពេល ។ ហើយ Schlatter ក៏បាននិយាយថា "ព្រះយេស៊ូវបានមានបន្ទូលថា ទ្រង់នឹងចូលទៅក្នុងសេចក្តីស្លាប់ ជាភស្តុតាងពេញលេញបំផុតដើម្បីការពារអ្នកដទៃ ។ " (Der Evangelist Mttaus, ទំព័រ 602) ដើម្បីបង្កើតការអះអាងរបស់គាត់ថាវគ្គនេះចង្អុលបង្ហាញពីការស្លាប់របស់ទ្រង់ អក្សរសិល្ប៍ជនជាតិយូដាបានផ្តល់នូវការបញ្ចេញមតិដូចគ្នានោះគឺ "וְהָיָה לָנוּ בְּכָל יוֹם (Tos. Berak. 7:7.) ", "וְהָיָה לָנוּ בְּכָל יוֹם (Sifre Deut. 306, - idem, p. 602), ។ល។ ហើយបន្ទាប់មក Th. Zahn ក៏បានបកប្រែអត្ថន័យបែបនេះដែរ ។ (Das Evangelium des Matthaus I. 1903, ទំព័រ 604). អ្នកប្រាជ្ញមួយចំនួនបានបកស្រាយថា "និងប្រទានជីវិត" (δοῦναι τὴν ψυχὴν αὐτοῦ) ដូចជាការស្លាប់របស់ទ្រង់ ប៉ុន្តែមិនបានទទួលស្គាល់ការស្លាប់នៃដង្ហាយលោះបាបនោះទេ ។ តែវាមានតែអត្ថន័យនៃការលះបង់ទូទៅ ។ (វាមិនមានន័យថាការសង្គ្រោះនៃព្រលឹងផ្ទាល់ខ្លួនចេញពីអំពើបាបនិងការដាក់ទណ្ឌកម្មទេ) H. N Wendt, F. Niebergall, J. Weiss បានធ្វើតាមការបកស្រាយដូចគ្នា ។ (Warfield, biblica Doctrines, ទំព័រ ៣១៥-៣១៦) ។ B. B. Warfield បានវាយតម្លៃដូចខាងក្រោម នោះគឺ "ទោះបីជាអត្ថន័យដែលព្រះយេស៊ូវបានប្រកាសត្រូវបានបង្ហាញយ៉ាងច្បាស់ ហើយត្រូវបានបញ្ជាក់ដោយសិស្សរបស់ទ្រង់យ៉ាងប្រាកដក៏ដោយ ក៏អ្នករិះគន់ខាងលើបានរង្វេងចេញពីវា ហើយនិយាយជាសំឡេងផ្សេងទៀតដែរ ។ ការប្រកាសរបស់ព្រះយេស៊ូវមិនបានធ្លាក់ចុះមកលើផែនដីដោយមិនបង្កើតផលផ្លែនោះទេ ។ វាត្រូវបានបង្ហាញនៅក្នុងការបង្រៀនរបស់ពួកសិស្ស

របស់ទ្រង់ដោយផ្ទាល់ ។ (គោលលទ្ធិព្រះគម្ពីរ ទំព័រ ៣១៧) ដោយសារតែអ្នក
 រិះគន់ខាងលើនៅទីបំផុតមិនបានដឹងថា “ថ្លៃលោះ (λύτρον)” នៅ ម៉ាថាយ
 20:28 នោះ ពួកគេបានសន្និដ្ឋានខុស ។ ចំណែក Ritzchl អះអាងថា " "
 ពាក្យនេះមិនមានអត្ថន័យនៃការជំនួសនៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាថ្មីទេ ប៉ុន្តែជាអត្ថន័យនៃ
 ពាក្យទូទៅ ... (Warfield, Biblical Doctrines) ប៉ុន្តែ Warfield និយាយ
 ជា "ភាសាក្រិច lutron ((λύτρον) នោះគឺ ដង្វាយជំនួស និងឃ្លាចេញមក
 មានអត្ថន័យជា linguistic (អត្ថន័យនៃការជំនួស)... ដូច្នេះនៅពេលដែល
 ភាសាក្រិចណាមួយសរសេរឃ្លាណាមួយដើម្បីឱ្យមានឫសនៃភាសា មិនអាចប្រើវា
 បានដោយមិនមានមនសិការនៃសេចក្តីសង្គ្រោះនោះទេ យើងអាចនិយាយបានថា
 ដោយសុវត្ថិភាព ។" (គោលលទ្ធិព្រះគម្ពីរ ទំព័រ ៣៤១) ហើយ Warfield
 និយាយម្តងទៀតថា "LXX បានបង្ហាញ 19 ដងនៃពាក្យ lutron ដែលមាន
 ន័យថា ដង្វាយជំនួស ។" (គោលលទ្ធិព្រះគម្ពីរ 0341) យោងតាមពាក្យសាវ័ក
 ក្នុងសំបុត្រ ការសុគតរបស់ព្រះយេស៊ូវគឺជាការស្លាប់ជំនួស ។ យើងឃើញថា
 ពាក្យរបស់ពួកសាវ័កជាសិទ្ធិអំណាចរបស់ព្រះយេស៊ូវ ។ តើពួកសាវ័កបានទម្លុះ
 ចិត្តដ៏សំខាន់របស់ព្រះយេស៊ូវ ហើយបកស្រាយការបង្រៀនរបស់ទ្រង់ខុសដោយ
 ខ្លួនពួកគេឬ? តើព្រះយេស៊ូវបានជ្រើសរើសយកអំណាចអ្វីដែលទ្រង់បានផ្តល់ឲ្យ
 ពួកគេ? ម៉ាថាយ 10:40 បាននិយាយថា៖ «ហើយបើអ្នកណាមិនទទួល ឬ
 ស្តាប់ពាក្យរបស់អ្នកទេ ចូរអង្រួនធូលីដីពីជើងអ្នក ពេលអ្នកចាកចេញពីផ្ទះឬ
 ក្រុងនោះចុះ ។" ចំពោះពាក្យនេះ A, Shatter បានធ្វើអត្ថាធិប្បាយថា "តាមរ
 យៈសាវ័កចូលទៅកាន់មនុស្សដែលពួកគេមានឱកាសទទួលយកព្រះយេស៊ូវជាមួយ
 នឹងការទទួលយកសាវ័កដូចទទួលយកព្រះយេស៊ូវខ្លួនឯងដែរ ។ ហើយទំនាក់

ទំនងដូចគ្នានេះត្រូវបានអនុវត្តចំពោះទំនាក់ទំនងរវាងព្រះយេស៊ូវ និងព្រះ ។
 ប្រសិនបើមនុស្សនោះទទួលយកព្រះយេស៊ូវ នោះគាត់ទទួលយកព្រះ ។ ”(Der
 Evangelist, ទំព័រ 352) Ridderbos និយាយថា “ព្រះយេស៊ូវបានក្រោកឈរ
 នៅពីខាងក្រោយនៃពួកសាវ័ក ហើយបានប្រគល់អំណាចរបស់ទ្រង់ដល់ពួកគេ ។
 ហេតុនេះ ការផ្គត់ផ្គង់ត្រូវប្រទានដល់ពួកគេ តែនៅទីបំផុត ពួកគេមិនទទួលយក
 ទេ ប៉ុន្តែព្រះយេស៊ូវផ្ទាល់ទ្រង់ទទួលយក ។ ម៉ាថាយ 10:40 ដែលបានដកស្រង់
 នៅចំណុចខាងលើ ត្បិតដូចជាព្រះយេស៊ូវបានបញ្ជូនពួកសិស្សរបស់ទ្រង់ទៅ
 ផ្សាយដំណឹងល្អ ទ្រង់មានបន្ទូលថា វាបានចង្អុលទៅកាន់អំណាចនៃកិច្ចបម្រើ
 របស់ទ្រង់យ៉ាងច្បាស់ ។ វាមិនមែនជាពាក្យដែលផ្តល់ឱ្យអ្នកជឿទូទៅនោះទេ ។
 សាវ័កទាំងដប់ពីរដែលព្រះយេស៊ូវបានជ្រើសរើសគឺជាតំណែងដ៏បរិសុទ្ធដ៏សំខាន់
 ដល់ក្រុមជំនុំសរុបនៃព្រះគម្ពីរសញ្ញាថ្មី (ដប់ពីរគឺជាចំនួនសម្រាប់ចង្អុលប្រាប់
 ក្រុមជំនុំទាំងអស់នៅក្នុងព្រះគម្ពីរសញ្ញាថ្មី) ។ ដូច្នេះ H. Ridderbos និយាយ
 ម្តងទៀតថា «កត្តាសំខាន់ៗនៃពួកសាវ័កនៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាថ្មីគឺទាក់ទងនឹងការ
 យាងមកនៃព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ និងកិច្ចបម្រើរបស់ទ្រង់» ។ (Der Evangelist
 Matthaus ទំព័រ 352) ។ ដូចដែលយើងបាននិយាយខាងលើ ដោយសារឋា
 នៈរបស់ពួកសាវ័កគឺជាទូតដើម្បីមានសិទ្ធិអំណាចទាំងអស់របស់ព្រះគ្រីស្ទ ពួកគេ
 បានប្រកាសព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះគ្រីស្ទថា ព្រះគ្រីស្ទចង់បានដោយស្មោះត្រង់
 ហើយពួកគេមិនបានបំផ្លើស ឬបំភ្លៃការពិតនោះទេ ។ គោលលទ្ធិនៃការជំនួស
 ដែលពួកគេបានបង្រៀននៅសៀវភៅដំណឹងល្អ និងនៅក្នុងសំបុត្របានប្រកាសពី
 គំនិតរបស់ព្រះគ្រីស្ទដោយផ្ទាល់ ។ ពួកគេបានប្រកាសដូចហោរានៅក្នុងគម្ពីរ
 សញ្ញាចាស់ដែរ វាគឺជាបេសកកម្មរបស់ពួកគេដើម្បីប្រកាសពីគំនិតរបស់ព្រះដែល

បានបញ្ជូនពួកគេយ៉ាងច្បាស់ ។ ដំណឹងល្អរបស់យ៉ូហានក៏បានពន្យល់អំពីការសុតត្រូវរបស់ព្រះយេស៊ូវថាជាការស្លាប់ជំនួសយ៉ាងច្បាស់ និងពេញលេញ ។ (យ៉ូហាន 1:29, 3:14, 6:53-55, 10:16-18, 11:47-52, 12:32-33) ទោះបីជាវាដូច្នេះក៏ដោយ អ្នករិះគន់ក្នុងការបកស្រាយការសុតត្រូវរបស់ព្រះគ្រីស្ទនៅក្នុងដំណឹងល្អទាំងបី ពួកគេមិនទទួលយកវត្ថុនៃដំណឹងល្អរបស់យ៉ូហានទេ ពីព្រោះពួកគេមិនបានទទួលយកគំនិតនៃដំណឹងល្អរបស់យ៉ូហាន ប៉ុន្តែបានគិតដូចការបកស្រាយនៃគំនិតនៃមនុស្សជំនាន់ក្រោយ ។ ហើយពួកគេយល់ខុសអំពីដំណឹងល្អរបស់យ៉ូហាន ។ វាគឺជាការពិតដែលថានៅក្នុងផ្នែកខាងក្រៅពណ៌ផ្សេងគ្នារវាងដំណឹងល្អទាំងបី និងដំណឹងល្អរបស់យ៉ូហានដែលបានបង្ហាញ ។ ប៉ុន្តែការគិតឡើងវិញអំពីសៀវភៅទាំងពីរក្បាលនេះមិនមានការគិតខុសគ្នាយ៉ាងសំខាន់នោះទេ ។

(1) អ្នកនិពន្ធនៃ ដំណឹងល្អទាំងបី ត្រូវបានសង្កត់ធ្ងន់លើសកម្មភាពរបស់ព្រះយេស៊ូវ និងត្រូវបានកត់ត្រាទុក អ្នកនិពន្ធនៃដំណឹងល្អរបស់យ៉ូហានបានផ្ដោតលើជីវិតដ៏អស់កល្បក្នុងការបង្រៀនរបស់ព្រះយេស៊ូវ ។ វាជារឿងធម្មជាតិដែលការបញ្ចេញមតិនៃអក្សរសិល្ប៍ធ្វើឱ្យមានវត្ថុផ្សេងៗគ្នាទៅតាមសម្ភារៈដូច្នេះ ហើយក៏ជាលក្ខណៈធម្មជាតិនៃការរៀបរាប់ដែរ ។ ដែលសរសេរទៅកាន់មនុស្សតែម្នាក់ដែលសរសេរពីប្រវត្តិរបស់មនុស្សនិងការគិតរបស់គាត់អាចត្រូវបានសរសេរជាលក្ខណៈផ្សេងគ្នា (ឬ, របៀបផ្សេង)

(2) ហើយដំណឹងល្អទាំងបីមានទស្សនៈគំនិតប្រាស់ប្រដៅណាស់ ។ ជាពិសេសម៉ាថាយ 11:29-2៤ គឺជាគំនិតដែលអ្នកទ្រឹស្តីសាសនាទាំងអស់យល់ស្របជាមួយនឹងរចនាប័ទ្មនៃគំនិតនៃដំណឹងល្អរបស់យ៉ូហានតែមួយ ។ នៅទីនោះ

និយាយថា វេទនាដល់ឯង ខ្ញុំស៊ីនឆើយ វេទនាដល់ឯង បេតសែដាឆើយពី ព្រោះឯការបូទិបារមីដែលបានធ្វើនៅកណ្តាលឯង បើបានធ្វើនៅកណ្តាលក្រុងទីរ៉ូស និងស៊ីដូនវិញ នោះគេនឹងបានប្រែចិត្តជាយូរមកហើយ ទាំងស្បែកសំពត់ថ្មី ហើយព្រលាំងដោយផែនផង ប៉ុន្តែខ្ញុំប្រាប់អ្នករាល់គ្នាថា នៅថ្ងៃជំនុំជំរះ ក្រុងទីរ៉ូស និងក្រុងស៊ីដូន នឹងទ្រាំបានងាយជាជាងឯងរាល់គ្នា ហើយឯឯង កាពើ ណឹមឆើយ ដែលឯងបានដំកើងឡើងស្មើនឹងស្ថានសួគ៌ហើយ ឯងនឹងត្រូវទំលាក់ ចុះទៅដល់ស្ថានឃុំព្រលឹងមនុស្សស្លាប់វិញ ពីព្រោះឯការបូទិបារមី ដែលបានធ្វើ នៅកណ្តាលឯង បើបានធ្វើនៅក្រុងសូដុមវិញ នោះក្រុងគេនឹងបានស្ថិតស្ថេរនៅ ជាដរាបដល់សព្វថ្ងៃនេះ ដូច្នេះ ខ្ញុំប្រាប់អ្នករាល់គ្នាថា នៅថ្ងៃជំនុំជំរះ នោះក្រុង សូដុមនឹងទ្រាំបានងាយជាជាងឯង ។ ពាក្យទាំងនេះឆ្លងកាត់ការគិតខាងទ្រឹស្តី របស់ យ៉ូហាន បានយ៉ាងល្អ ។ G. Vos និយាយថាព្រះយេស៊ូវបានទទួល ស្គាល់ខ្លួនទ្រង់ថាជា "អ្នកបំរើរបស់ព្រះយេហូវ៉ា" នៅក្នុងអេសាយ 53: ក៏បាន និយាយក្នុងម៉ាថាយ 20:28 ។ Vos បានចង្អុលបង្ហាញរឿងដូចគ្នារវាងគំនិត របស់ម៉ាថាយ 20:28 និងផ្នែកមួយនៃអេសាយ 53: នោះគឺនៅក្នុងគំនិតរបស់ ម៉ាថាយ 20:28 ទីមួយ ជាគំនិតដើម្បីប្រទានជីវិតមក នៅក្នុងអេសាយ 53:12 ទីពីរ គំនិតដែលបម្រើ មាននៅក្នុងអេសាយ 53:11 (LXX) ទីបី គំនិតដើម្បី បម្រើមនុស្សជាច្រើនដោយការស្លាប់ជំនួសចេញមកពីអេសាយ 53:5 (The Self-Disclosure of Jesus, ទំព័រ 285-286) ។ ដំណឹងល្អទាំងបី លើកលែង តែម៉ាថាយ 20:28 ដែលជាព្រះបន្ទូលនៃការសាកល្បងព្រះយេស៊ូវ និងការ សុគតរបស់ទ្រង់ត្រូវបានរកឃើញនៅវគ្គបន្តបន្ទាប់ ។ យោងតាម ម៉ាថាយ 9៦:

២១-២៨, ១៧:២២-២៣, ២០:១៧-១៩ ម៉ាកុស ៨:៣១-៩:១, ៣០-៣១, ១០:
៣២-៣៤ លូកា ៩:២២-២៧, ៤៤-៤៥, ១៨ : ៣១-៣៤ ។

ជំពូកទី 5 ទ្រឹស្តីរបស់សាវកយ៉ូហាន

I. អំពីព្រះគ្រីស្ទ

1. យ៉ូហានបានឃើញថាព្រះគ្រីស្ទគឺជាការចាប់កំណើតនៃព្រះបន្ទូលតាំងពីដើមដំបូង ។

អ្នកប្រាជ្ញខ្លះបាននិយាយថាទ្រឹស្តីនៃព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះនៅក្នុងដំណឹងល្អទាំងបួន បានកើតចេញពីគំនិតនៃ (គំនិតទស្សនវិជ្ជានៃភាសាក្រិច) ហ្វីឡូ (Philo) (កើតនៅប្រហែល AB 20) នៅអាឡិចសាន់ដ្រី (Alexandria) ។ ប៉ុន្តែការសង្កេតមើលព្រះគ្រីស្ទជាព្រះបន្ទូលគឺជាគំនិតនៃគម្ពីរសញ្ញាចាស់ ។ មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះ ទ្រឹស្តីព្រះបន្ទូលរបស់សាវកយ៉ូហាន និងទ្រឹស្តីរបស់ហ្វីឡូគឺខុសគ្នា ។ ព្រះបន្ទូល នៅក្នុងសាវកយ៉ូហានគឺជាព្រះផ្ទាល់ ប៉ុន្តែ Philo គឺអរូបី ។

2. យ៉ូហានបានឃើញថាព្រះយេស៊ូវជាបុត្រារបស់ព្រះដ៏នៅអស់កល្បជានិច្ច

(1) ទ្រឹស្តីទូទៅនៃបុត្រារបស់ព្រះ ។ លោក Wendt បានអះអាងថា គុណសម្បត្តិនៃព្រះរាជបុត្រារបស់ព្រះក្នុងដំណឹងល្អរបស់យ៉ូហានគឺដូចគ្នានឹង «ព្រះរាជបុត្រានៃព្រះ» នៃអ្នកជឿទូទៅ ។ ប៉ុន្តែវាច្រឡំអត្ថន័យធម្មតានៅក្នុងវគ្គទូទៅ ។ ប្រព័ន្ធនៃការគិតរបស់លោកយ៉ូហាន បានប្រព្រឹត្តទៅលើផ្នែកទាំងពីរយ៉ាងសំខាន់ដូចគ្នា ។ ដូចដែលយ៉ូហានបាននិយាយ ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទគឺជាព្រះរាជបុត្រានៃព្រះដ៏អស់កល្បជានិច្ច ប៉ុន្តែអ្នកជឿគឺជាកូនចិញ្ចឹមនៃព្រះដែលបានអនុម័តជាប្រវត្តិសាស្ត្រ ។ សៀវភៅដំណឹងល្អបាននិយាយអំពីគុណសម្បត្តិរបស់ព្រះយេស៊ូវជាព្រះរាជបុត្រានៃព្រះ តាំងអំពីដើមមក(យ៉ូហាន 9:9) ។ គុណសម្បត្តិរបស់

កូននៃអ្នកជឿត្រូវបានបង្កើតឡើងតាមរយៈការជឿព្រះគ្រីស្ទ ។ (យ៉ូហាន ១: ១២) គុណសម្បត្តិរបស់កូនរបស់ព្រះយេស៊ូវមិនមែនជាការបង្កើតបទពិសោធន៍នៃប្រវត្តិសាស្ត្រទេ ។ យ៉ូហាន 10:34-36 មានប្រសាសន៍ថា ៖ «ព្រះយេស៊ូវមានព្រះបន្ទូលឆ្លើយថា តើគ្មានសេចក្តីចែងទុកមកក្នុងក្រឹត្យវិន័យរបស់អ្នករាល់គ្នាថា «អញបាននិយាយថា ឯងរាល់គ្នាជាព្រះ»ទេឬអី? ដូច្នេះ បើទ្រង់បានហៅអ្នកទាំងនោះជាព្រះ ដែលព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអង្គបានឮទៅដល់គេ ហើយបើលើកចោលបទគម្ពីរណាមិនបាន នោះតើអ្នករាល់គ្នានិយាយមកខ្ញុំនេះ ដែលព្រះវរបិតាញែកជាបរិសុទ្ធ ហើយចាត់មកក្នុងលោកីយ៍ ថា ខ្ញុំពោលពាក្យប្រមាថដល់ព្រះដោយព្រោះតែខ្ញុំនិយាយថា ខ្ញុំជាព្រះរាជបុត្រានៃព្រះដូច្នេះឬអី?” វាច្បាស់ណាស់ថា “តើវាមិនមានសរសេរក្នុងក្រឹត្យវិន័យរបស់អ្នកទេឬ” “ព្រះយេស៊ូវទ្រង់មានបន្ទូលថា ត្រូវបានរំលឹកចេញពីទំនុកតម្កើង ៨២:៦ ។ គាត់បានហៅថា ចៅក្រមនៃព្រះ ។ ព្រះយេស៊ូវបានពឹងផ្អែកលើកំណាព្យ (ទំនុកតម្កើង ៨២:៦) ដើម្បីអះអាងពីអត្តសញ្ញាណរបស់ទ្រង់ជាបុត្ររបស់ព្រះ ។ ការបង្ហាញរបស់គាត់មិនមែនជាការជំទាស់បែប Analogical ទេ ប៉ុន្តែជា fortiori ។ នោះគឺដូចជាមនុស្សទូទៅដែលបានធ្វើកិច្ចការរបស់ព្រះដែរ តើព្រះមិនប្រព្រឹត្តចំពោះបុត្ររបស់ទ្រង់ដែលបានញែកជាបរិសុទ្ធ ហើយបញ្ជូនទ្រង់មកក្នុងពិភពលោកទេឬអី? វាជាអំណះអំណាងដ៏តានតឹង ។ នោះគឺទ្រង់មានន័យថា ព្រះដ៏នៅអស់កល្បជានិច្ច ជាបុត្ររបស់ព្រះ ។

(2) ទ្រឹស្តីដែលព្រះរាជបុត្រានៃព្រះមាននៅក្នុងព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ
 យោងទៅតាមទ្រឹស្តីនេះគុណសម្បត្តិដែលថាព្រះយេស៊ូវជាព្រះរាជបុត្រានៃព្រះមិនមែនមានន័យថាជាគុណសម្បត្តិនៃអត្ថិភាពនៃ ជីវិតដ៏អស់កល្បនោះទេ ប៉ុន្តែ

មានន័យថាទ្រង់ដូចជាមនុស្សបរិសុទ្ធរស់នៅជាមួយនឹងព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ។ ខ្លឹមសារនៃទ្រឹស្តីនេះមានដូច្នេះ ។ យោងទៅតាមទ្រឹស្តីរបស់ Lutiger នៅក្នុងដំណឹងល្អរបស់យ៉ូហាន វគ្គនេះ ព្រះយេស៊ូវទ្រង់ទតឃើញរបស់នៅស្ថានសួគ៌ហើយបានស្តាប់វា វាមានព្រះនាមជាច្រើននៃព្រះ ។ ដូច្នេះ កិច្ចការដែលមើលនិងស្តាប់វាចេញមកពីព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធក្នុងពេលបច្ចុប្បន្ននេះ ។ ក្នុងន័យនៃការទទួលបានការបំពេញនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ព្រះយេស៊ូវមានព្រះនាមជាព្រះរាជបុត្រានៃព្រះ ។ ប៉ុន្តែ ជំពូក និងខគម្ពីរដែលទ្រឹស្តីបានយកមក មិនមែនមានន័យថា ព្រះយេស៊ូវបានក្លាយជាព្រះរាជបុត្រានៃព្រះនោះទេ ប៉ុន្តែដោយសារទ្រង់បានទទួលព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ទើបទ្រង់បានទទួលព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធជាព្រះរាជបុត្រានៃព្រះ ។ (យ៉ូហាន ១:៣៣-៣៤) មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះ ការមើលឃើញវត្ថុនៅស្ថានសួគ៌ និងការស្តាប់របស់ទ្រង់ មិនមានកំណត់ចំពោះបទពិសោធន៍បច្ចុប្បន្នទេ ប៉ុន្តែជាបទពិសោធន៍នៃការចាប់កំណើតរបស់ទ្រង់ ។ ជាឧទាហរណ៍ដោយសារនៅក្នុងយ៉ូហាន 3:32 “ទ្រង់ធ្វើបន្ទាល់ពីការដែលទ្រង់បានឃើញហើយឮ តែគ្មានអ្នកណាដែលទទួលសេចក្តីបន្ទាល់របស់ទ្រង់ទេ អ្នកណាដែលទទួលសេចក្តីបន្ទាល់របស់ទ្រង់ ។ ” កិរិយាសព្ទនៃការឃើញ និងការស្តាប់របស់ទ្រង់ គឺពេញបរិបូរណ៍ គឺជាបទពិសោធន៍នៃការចាប់កំណើត ពីព្រោះការពិតនៃការចាប់កំណើតរបស់ទ្រង់ត្រូវបានបង្ហាញឱ្យឃើញនូវបច្ចុប្បន្នកាលនៅក្នុងវគ្គនេះ ។

(3) ទ្រឹស្តីនៃសីលធម៌នៃបុត្រារបស់ព្រះ

Harnack គឺជាអ្នកតំណាងនៃទ្រឹស្តីនេះ ។ គាត់បាននិយាយថា នៅក្នុងដំណឹងល្អរបស់យ៉ូហាន ការហៅព្រះយេស៊ូវជាព្រះរាជបុត្រានៃព្រះ មិនមែនមានន័យថា

ព្រះរាជបុត្រានៃព្រះជាធីរិតដ៏អស់កល្បនោះទេ នៅក្នុងទស្សនៈនៃក្រមសីលធម៌សាសនា ទ្រង់ត្រូវបានហៅឱ្យធ្វើជាព្រះរាជបុត្រនៃព្រះ ដោយសារទ្រង់ស្តាប់បង្គាប់ព្រះ ។ (យ៉ូហាន ១០:១៨, ១២:៤៩, ១៤:៣១, ១៥:១៩) ។ ប៉ុន្តែនៅពេលយើងអានដំណឹងល្អរបស់យ៉ូហាន ធីរិតសីលធម៌ខាងសាសនារបស់ទ្រង់មិនត្រូវបានបង្ហាញថាជាមូលហេតុនៃគុណសម្បត្តិនៃបុត្ររបស់ព្រះនោះទេ ។ នៅផ្នែកណាមួយនៅក្នុងដំណឹងល្អរបស់យ៉ូហាន មេរៀនបែបនេះមិនត្រូវបានបង្ហាញទេ ។ ធីរិតសីលធម៌ខាងសាសនារបស់ព្រះយេស៊ូវគឺជាផលផ្ទៃដែលបានបង្ហាញនៃលទ្ធផលជាគុណសម្បត្តិជាព្រះរាជបុត្រានៃព្រះ ។

(4) ទ្រឹស្តីនៃប្រវត្តិសាស្ត្ររបស់ព្រះរាជបុត្រានៃព្រះ

អ្នកប្រាជ្ញមួយរូបអះអាងពីទ្រឹស្តីនៃបុត្ររបស់ព្រះក្នុងការបង្កើតបុត្រតែមួយរបស់ព្រះ ។ នោះគឺបានចង្អុលបង្ហាញថា ព្រះយេស៊ូវបានក្លាយជាបុត្ររបស់ព្រះតាំងពីពេលត្រូវបានចាប់កំណើត ។ ប៉ុន្តែគុណសម្បត្តិនៃបុត្រតែមួយរបស់ព្រះ មិនបានកើតចេញពីលទ្ធផលនៃការចាប់កំណើតទេ ប៉ុន្តែមានគុណសម្បត្តិជាព្រះរាជបុត្រមុនភាពអស់កល្បជានិច្ច ។ យ៉ូហាន ៣:១៦, ១៨ យ៉ូហាន ៤:៩ មិនមានន័យថា ព្រះបានចាត់ព្រះគ្រីស្ទជាបុត្របង្កើតនោះទេ ប៉ុន្តែទ្រង់បានចាត់បុត្របង្កើតមក (មុនការចាប់កំណើត ទ្រង់ជាបុត្របង្កើត) ។ ការពិតដែលថាព្រះគ្រីស្ទបានក្លាយជាព្រះរាជបុត្រមិនត្រូវបានបង្ហាញដោយព្រឹត្តិការណ៍មួយចំនួននៅក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រនោះទេ ប៉ុន្តែជាកម្មសិទ្ធិរបស់ភាពអស់កល្បជានិច្ចដែលយើងមិនអាចដឹងបាន ។

ឯកសារយោង - ឋានៈជាបិតារបស់ព្រះ

(ក) ពួកអ្នកមិនជឿមានទស្សនៈដែលគេហៅព្រះថាជាបិតារបស់ពួកគេ ។ ប៉ុន្តែ ខ្លឹមសារខុសពីគ្រីស្ទសាសនា ហើយវាជាការពិតដែលព្រះរបស់ពួកគេក៏មិនមែនជា ព្រះពិតដែរ ។ អ្វីដែលគេហៅថាព្រះជាបិតាបានចង្អុលបង្ហាញថា ក្នុងន័យទទួល ស្គាល់ថាជាបុព្វការីជន ។ ក្រិចបានហៅ Zeus ជាបិតារបស់ពួកគេ ។

(ខ) នៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាចាស់ ពួកគេបានហៅព្រះយេស៊ូវថាជាបិតា គឺដើម្បី ចាត់ទុកព្រះជាបិតារបស់ព្រះមេស៊ី ឬជាបិតារបស់អ៊ីស្រាអែល ប៉ុន្តែពួកគេមិន ដែលហៅថាព្រះជាបិតានៃអ្នកជឿឡើយ ។

(គ) នៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាថ្មីជាអត្ថន័យពីរដែលពួកគេហៅថាព្រះជាបិតា ។ ទីមួយ វាមានន័យថាជាបិតារបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ។ ក្នុងន័យបែបនេះ វាត្រូវ បានបើកសម្តែងនៅក្នុងសៀវភៅដំណឹងល្អ (ម៉ាថាយ 11:25) និងក្នុងសំបុត្រ (រ៉ូម 15:16 កូរិនថូសទី២ 1:3 11:31) ព្រះយេស៊ូវបានហៅព្រះថាជាបិតា ប៉ុន្តែទ្រង់មិនបានហៅរកឪពុករបស់យើងទេ ។ នៅក្នុងអត្ថន័យនៃការរូបរួម ជាមួយនឹងទ្រង់និងមួយផ្សេងទៀតរួមគ្នាដោយសារតែឋានៈជាបិតា ចំពោះទ្រង់គឺ មានតែមួយគត់ ontological, អស់កល្បជានិច្ច ។ បន្ទាប់មក ដូចជាអ្នកជឿ ទូទៅបានហៅព្រះថាជាបិតា (ម៉ាថាយ 6:1, 13:43 លូកា 6:36, កូរិនថូសទី ១ 1:3 កូរិនថូសទី២ 1:2 កាឡាទី 1:1 អេភេសូ 1:2, 6:23, ពេត្រុសទី១ ១:២) ជាពិសេសឈ្មោះដែលពួកគេបានទទួលដោយសេចក្តីល្អរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ហើយពួកគេបានកើតម្តងទៀតដោយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ។ (រ៉ូម ៨:១៥-១៦)

II. ដំណឹងល្អរបស់លោកយ៉ូហាន និង Gnosticism

1. ការយល់ដឹងអំពីថ្ងៃចុងបំផុត

លោក R. Bultmann បាននិយាយថា "កិច្ចការប្រោសលោះរបស់ព្រះយេស៊ូវ ត្រូវបានរកឃើញដោយការបង្ហាញរបស់ Gnosticism ។ នៅក្នុងដំណឹងល្អ របស់យ៉ូហាន ព្រះយេស៊ូវគឺជាព្រះរាជបុត្រានៃព្រះ ដែលមានតាំងពីដើមនៃភាព អស់កល្បជានិច្ច ហើយជាព្រះបន្ទូលក៏តង់នៅជាមួយព្រះ ។ ទ្រង់ត្រូវបានបញ្ជូន ទៅលោកកិយដើម្បីធ្វើឱ្យមនុស្សខ្វាក់មើលឃើញពន្លឺដែលជាព្រះគ្រីស្ទ ។ (យ៉ូ ហាន ៩:៣៩) ម្យ៉ាងទៀត ទ្រង់ជាពន្លឺ ជាជីវិត និងជាសេចក្តីពិត ។ ទ្រង់នាំ សេចក្តីសង្គ្រោះ និងព្រះពរទាំងអស់មក ជាអ្នកបើកសម្តែង ហើយហៅអ្នកដែល កាន់តាមសេចក្តីពិតមកឯខ្លួន ។ បន្ទាប់ពីទ្រង់បានសម្រេចកិច្ចការរបស់ទ្រង់ ហើយត្រូវបានលើកឡើងទៅស្ថានសួគ៌ ហើយរៀបចំផ្លូវសម្រាប់ប្រជាជនរបស់ទ្រង់ ។ បន្ទាប់ពីនោះ ទ្រង់ទទួលពួកគេទៅស្ថានសួគ៌ ។ ទ្រង់គឺជាផ្លូវដើម្បីទៅដល់ វា ។ យើងអាចមើលឃើញគំនិត Gnostic ចេញពីឃ្លានោះ ។ រឿងរ៉ាវរបស់ Gnosticism និយាយថាការប្រោសលោះគឺជាការធ្វើឲ្យសម្រេចបច្ចុប្បន្ន ។ ប៉ុន្តែ វាគឺជាគំនិតនៃដំណឹងល្អរបស់យ៉ូហាន ។ ព្រឹត្តិការណ៍នៅថ្ងៃចុងបំផុតនៅក្នុង ដំណឹងល្អរបស់យ៉ូហានត្រូវបង្ហាញនៅពេលបច្ចុប្បន្ននេះ ។ ដំណឹងល្អរបស់លោក យ៉ូហានបានមានប្រសាសន៍ថា ព្រឹត្តិការណ៍ ថ្ងៃចុងបំផុតត្រូវបង្ហាញនៅពេល បច្ចុប្បន្ន ។ គំនិតនេះគឺខុសពីគំនិត ថ្ងៃចុងបំផុតរបស់ជនជាតិយូដា ។ ជន ជាតិយូដាមើលទៅអនាគតតាមទស្សនៈស្រប ។ (Primitive Christianity is its Commentary Setting ទំព័រ 197-198) ហើយ Bultmann បានមើល ថ្ងៃចុងបំផុតស្រប (ដោយមើលឃើញពេលវេលាត្រឹមត្រូវ ការវិនិច្ឆ័យនឹងត្រូវ បានប្រតិបត្តិនៅចំណុចមួយនៃអនាគត) ជា រឿងដែលគួរតែ demythologized

(Demythologizierung) ។ ប៉ុន្តែទ្រឹស្តីរបស់គាត់មិនត្រឹមត្រូវទេ ។ មូលហេតុនោះគឺ ៖

1) សៀវភៅទាំងអស់នៃគម្ពីរសញ្ញាថ្មីបានកត់ត្រាថ្ងៃចុងបំផុតស្របទៅកាន់ពិភពលោកយ៉ាងប្រាកដ ។ តើទ្រង់អាចលុបអ្វីៗទាំងអស់ដោយរបៀបណា? ប្រសិនបើវានឹងត្រូវបានធ្វើរួចហើយ វាមានន័យថានឹងត្រូវវិនាសអស់ពីព្រះគម្ពីរសញ្ញាថ្មី ។ វាមានន័យថាប្រព្រឹត្តិចំពោះគម្ពីរសញ្ញាថ្មីខុស ។

2) យើងគួរតែទទួលយកទស្សនៈនៃពេលវេលាស្របដោយផ្ទាល់ ។ ព្រះបានសន្យាថានឹងទទួលបានសេចក្តីសង្គ្រោះតាមទស្សនៈនៃពេលវេលាស្រប ខណៈពេលវេលាត្រូវបានសម្រេចបំពេញ ទ្រង់បានសម្រេចវា ហើយសម្រេចហើយ ។ ដូចដែលព្រះបានសន្យានឹងអំប្រាហាំ 2000 ឆ្នាំមុន ទ្រង់បានបញ្ជូនព្រះគ្រីស្ទ ហើយបានប្រោសលោះរាស្ត្ររបស់ទ្រង់ ។ (លូកា ១:៥៥, ៧៣) ។ ជាថ្មីម្តងទៀត លក្ខណៈវិនិច្ឆ័យនៃព្រឹត្តិការណ៍ដែលបានសម្រេចនោះគាត់បានទាយពីគ្រាចុងក្រោយនៃពិភពលោក ។ ដូច្នេះ ប្រវត្តិនៃការប្រោសលោះរបស់គ្រីស្ទសាសនានឹងសម្រេចបាននៅក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រស្រប ។

3) Gnosticism មិនមានក្តីសង្ឃឹមនៃអនាគតទេ ប៉ុន្តែដំណឹងល្អរបស់ យ៉ូហានបានរួមបញ្ចូលអនាគតនៅក្នុងថ្ងៃជំនុំជំរះដែលបានបង្ហាញនៅក្នុងបច្ចុប្បន្ន ។ យ៉ូហាន 3:16-18 បង្ហាញអំពី ថ្ងៃជំនុំជំរះ ដែលបានបង្ហាញនាពេលបច្ចុប្បន្ន ប៉ុន្តែវាសង្កត់ធ្ងន់ថា លក្ខណៈពេញលេញនៃចលនានៃសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់ព្រះគ្រីស្ទ មិនដកចេញនូវការជំនុំជំរះ និងការសង្គ្រោះនៃអនាគតនោះទេ ។ ជាឧទាហរណ៍ នៅក្នុង យ៉ូហាន 3:16 "មិនត្រូវវិនាសឡើយ" មិនអាចនិយាយបានអំពីអនាគតពិតប្រាកដទេ ។ ចំពោះពាក្យ "វិនាស" Gerhard Kittel ក៏

បានគិតផងដែរ "នៅទីនេះការធ្វើឲ្យវិនាសកត់សម្គាល់ការបញ្ចប់អស់កល្បជានិច្ច ដោយគ្មានសង្ឃឹម" ។ (Theological Word Dictionary I, ទំព័រ 395) ៖ "ការធ្វើឲ្យវិនាស" Kittel មានន័យថាជាចំណុចនៃបច្ចុប្បន្នកាលនិយាយថា ស្ថានភាពវេទនាជាលទ្ធផលនៃការជំនុំជំរះ ។ A. Schlatter ក៏និយាយផងដែរ ថា ពាក្យនេះបានកត់សម្គាល់ការជំនុំជំរះចុងក្រោយរបស់ព្រះ ។ (Der Evangelis Johannes ទំព័រ ៩៨) ហើយយើងត្រូវគិតថា « គឺត្រូវបានកាត់ ទោសរួចហើយ » នៅក្នុង យ៉ូហាន ៣:១៨ ។ ត្រង់នេះ ពាក្យនេះមិនលើក ចោលជីវិតនៃការវិនិច្ឆ័យនាពេលអនាគតទេ ។ អស់អ្នកណាដែលមិនជឿនឹងជួប នូវទុក្ខវេទនាក្នុងអនាគតកាល ប៉ុន្តែការយល់ដឹងត្រូវបានលាតត្រដាងរួចហើយ ក្នុងពេលបច្ចុប្បន្ន ។ មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណឹងទេ ការបញ្ចេញមតិដែលបង្ហាញពីចរិត លក្ខណៈនៃការថ្កោលទោសនាពេលបច្ចុប្បន្ននេះ បានសង្កត់ធ្ងន់លើការសម្រេច បានពេញលេញនៃការប្រោសលោះរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ច្រើនជាងការសង្កត់ធ្ងន់លើ ការកាត់ទោសពេលបច្ចុប្បន្ន ។ ម្យ៉ាងទៀត ចលនានៃការបើកសំដែងនៃព្រះគ្រី ស្ទ ឬចលនានៃសេចក្តីសង្គ្រោះមានតែភាពពេញលេញបំផុត ។ ដែលគ្មានអ្នក បើកសម្តែងណា និងអ្នកសង្គ្រោះណាមួយជាងព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទជាព្រះរាជបុត្រានៃ ព្រះឡើយ ។ គំនិតរបស់យ៉ូហានដែលបានហៅទ្រង់ជាបុត្រារបស់ព្រះក៏បាន សង្កត់ធ្ងន់ដល់ចំណុចនេះដែរ ។ ម្យ៉ាងទៀត ទ្រង់គឺជាព្រះរាជបុត្រាដែលមានតែ មួយគត់ដែលផ្ទុយពីអ្នកបម្រើទូទៅរបស់ព្រះ ។ (ម៉ាថាយ ២១:៣៧-៤២, ហេ ប្រើរ ១:១-២) ដូច្នេះ យោងទៅតាមការជឿព្រះគ្រីស្ទ អនាគតចុងក្រោយ របស់មនុស្សបានតាំងលំនៅនៅក្នុងពិភពលោកនេះរួចហើយ ។ យ៉ូហានបាន សង្កត់ធ្ងន់តែចំណុចនេះ ។ គាត់មិនបានលើកចោលការវិនិច្ឆ័យនៃអនាគតទេ ។

Theodore Zahn បាននិយាយទៅកាន់វគ្គនេះថា "ការវិនិច្ឆ័យត្រូវបានទម្លាក់លើអ្នកដែលមិនជឿ" ។ ប៉ុន្តែការប្រកាសសាលក្រមនឹងត្រូវប្រតិបត្តិនៅទីបញ្ចប់នៃពិភពលោក ។ J.H. Bernard បាននិយាយអត្ថន័យដូចគ្នា ។ (International Critical Commentary Gospel according to John I. P121) ហេតុដូច្នេះហើយ ការអះអាងរបស់ Bultmann ដែលក្នុងន័យជំទាស់ចំពោះទស្សនៈបែបប្រពៃណី (the horizontal eschatology) ផ្នែកនេះ (យ៉ូហាន 3:16-18) ត្រូវបានលើកឡើងគឺខុស ។

4) សារកយ៉ូហានបាននិយាយការជំនុំជំរះស្របជាប្រវត្តិសាស្ត្រនៅក្នុងយ៉ូហាន 5:28-29 ជាក់ស្តែង ហើយនៅក្នុងយ៉ូហានជំពូកទី 6 ក៏បាននិយាយដូច្នេះដែរ ។ យ៉ូហាន 5:28-29 ចែងថា "កុំឲ្យឆ្ងល់ពីសេចក្តីនេះឡើយ ដ្បិតមានពេលវេលាមក ដែលអស់ទាំងខ្មោចនៅក្នុងផ្ទៃនឹងឮសំឡេងទ្រង់ ហើយនឹងចេញមកពីពួកអ្នកដែលបានប្រព្រឹត្តល្អ គេនឹងរស់ឡើងវិញឲ្យបានជីវិត ឯពួកអ្នកដែលបានប្រព្រឹត្តអាក្រក់វិញ គេនឹងរស់ឡើង ឲ្យជាប់មានទោស ។" ឃ្លានេះនិយាយអំពីការជំនុំជំរះដ៏ធំដែលនឹងកើតឡើងនៅថ្ងៃចុងក្រោយនៃពិភពលោក ។

ទោះបីជាវាដូច្នេះក៏ដោយ Bultmann មិនបានគិតថាឃ្លានេះចេញពីអត្ថបទដើមទេ ប៉ុន្តែជាផ្នែកបន្ថែមរបស់អ្នកក្រោយវិញ ។ (Johanes Evangelium ទំព័រ 196-197) ។ ប៉ុន្តែការអះអាងរបស់លោក Bultmann គ្រាន់តែជាការគិតខុសប៉ុណ្ណោះ ។ ភាពមិនស៊ីសង្វាក់គ្នានៃឯកសារនៃការអនុម័តនេះមិនត្រូវបានបង្ហាញឱ្យដឹងទេ ។ ត្រង់ចំណុចទាំងនេះ ឯកសារទាំងអស់មានខ្លឹមសារដូចគ្នា មិនមែនជារឿងចែងដទៃទេ ។ វាបង្ហាញថាការសរសេររបស់អ្នកនិពន្ធគឺជាការពិត ។ មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណឹងទេ អ្នកប្រាជ្ញទាំងអស់នៃគម្ពីរសញ្ញាថ្មីប្រាប់ថា អត្ថបទនៃ (យ៉ូ

ហាន ៥:២៨-២៩) គឺជាអត្ថបទដើមនៅក្នុងអត្ថបទ ។ F. W. Grosheide ដែលជាអ្នកល្បីល្បាញនៅក្នុងពិភពលោកបាននិយាយថា ខទី 27 បាននិយាយថាការជំនុំជំរះនៃអនាគតមុនពេលអត្ថបទនេះមាន (យ៉ូហាន 5:28-29) ហើយផ្នែកនេះគឺជាផ្នែកបន្ថែមនៃអត្ថបទនោះ ។ ហើយ Schlatter បាននិយាយដូចខាងក្រោមនោះគឺ « កិច្ចការនៃការរស់ឡើងវិញ និងកិច្ចការនៃការជំនុំជំរះរបស់ព្រះយេស៊ូវនៅក្នុង យ៉ូហាន ៥:១៩ ត្រូវបានសង្កត់ធ្ងន់ដើម្បីអនុវត្តនៅពេលបច្ចុប្បន្ន ។ អំណាចដូចការងារបែបនេះគឺផ្អែកលើសិទ្ធិអំណាចនៃការជំនុំជំរះអនាគតរបស់ទ្រង់ ដូចជាផ្នែកដែលបានសរសេរ (២៨-២៩) ។ (Johannes evangelium I. ទំព័រ, 152) បន្ទាប់មក Schulatter បានបង្ហាញដល់ចំណុចនេះថា សាវកយ៉ូហានបានបង្ហាញពីភាពជាប់គ្នានៃគំនិតពីរ ។ ទាំងនោះគឺជាការអនុវត្តបច្ចុប្បន្ននៃជីវិតអស់កល្បជានិច្ច និងការអនុវត្តនៃថ្ងៃចុងក្រោយបង្អស់នៃពិភពលោក ។ ស្ថានភាពនៃការភ្ជាប់គ្នាគឺជាវិធីសាស្ត្រដែលបានប្រើនៃការបញ្ចេញមតិរបស់សាវកយ៉ូហាន ។ ហើយយ៉ូហាន 6:40 បង្ហាញពីវិធីសាស្ត្រដូចគ្នា ។ វាបាននិយាយថា "នេះហើយជាបំណងព្រះហឫទ័យនៃព្រះវរបិតាខ្ញុំ គឺឲ្យអស់អ្នកណាដែលឃើញព្រះរាជបុត្រា ហើយក៏ជឿដល់ទ្រង់ បានជីវិតដ៏នៅអស់កល្បជានិច្ច ហើយខ្ញុំនឹងឲ្យអ្នកនោះរស់ឡើងវិញ នៅថ្ងៃចុងបំផុត ។ " គំនិតដែលបានបង្ហាញនៅទីនេះ គឺថាអ្នកជឿមានជីវិតអស់កល្បជានិច្ចក្នុងបច្ចុប្បន្នកាល ហើយពួកគេក៏បានទទួលជីវិតអស់កល្បជានិច្ចស្ថានភាពនៃការរស់ឡើងវិញ ។ មិនតែប៉ុណ្ណោះ នៅក្នុង យ៉ូហាន ៦:៤៤, ៥៤ សាវកយ៉ូហានបានសម្តែងអំពី ការជំនុំជំរះ តាមពេលវេលាសមស្របដោយប្រើឃ្លាថា «ថ្ងៃចុងបំផុត» ។ ហើយគាត់បានប្រើ "ថ្ងៃចុងបំផុត" នៅក្នុងយ៉ូហាន 12:48 ។

នៅទីនោះ គាត់បាននិយាយថា ភាពជាប់គ្នារវាងការជំនុំជំរះបច្ចុប្បន្ន និងការជំនុំជំរះនាពេលអនាគត នោះគឺថា "អ្នកណាដែលរៀបរាប់ចោលខ្ញុំ ហើយមិនទទួលពាក្យខ្ញុំ អ្នកនោះមានចៅក្រមដែលកាត់ទោសខ្លួនហើយ គឺជាពាក្យដែលខ្ញុំបាននិយាយនោះឯង ពាក្យនោះនឹងកាត់ទោសដល់គេ នៅថ្ងៃចុងបំផុត ។" ការដែលឃ្លាដែលព្រះយេស៊ូវមានបន្ទូលនៅលើផែនដីមានសិទ្ធិអំណាចដើម្បីជំនុំជំរះអនាគតក៏មានន័យថាឃ្លាដែលទ្រង់មានបន្ទូលនៅក្នុងបច្ចុប្បន្នមានលក្ខណៈ នៃនៅថ្ងៃចុងបំផុតដូចជាការជំនុំជំរះ ។ ដូចដែលយើងឃើញហើយ ចលនានៃដំណឹងល្អរបស់ព្រះយេស៊ូវមានសារៈសំខាន់បំផុតក្នុងលក្ខណៈ នៅថ្ងៃចុងបំផុត ។ ហើយព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះយេស៊ូវដែលមានលក្ខណៈនៃការជំនុំជំរះមិនមានកំណត់ចំពោះបច្ចុប្បន្នកាលទេ ប៉ុន្តែក៏នឹងមានឥទ្ធិពលដល់ថ្ងៃចុងបំផុតដែរ ។

2. ការកើតជាថ្មី

Bultmann គិតថាការកើតជាថ្មី នៅក្នុងយ៉ូហាន 3:3 ត្រូវបានជះឥទ្ធិពលដោយ Gnosticism ។ គាត់បាននិយាយថា "យ៉ូហានបានប្រើពាក្យ ដូចជាគាត់បានជ្រើសរើសគំនិតមួយចំនួនអំពី Gnosticism" () ។ ប៉ុន្តែ Bultmann ទទួលបានកំហុសជាក់ស្តែងនៅចំណុចនេះ ។ Gnosticism ផ្តោតលើ ឯកសាររបស់ Madean, Mechechian និង Hermetism ។ អ្នកប្រាជ្ញដែលមានសិទ្ធិអំណាចបានវាយតម្លៃថាឯកសារភាគច្រើនត្រូវបានធ្វើឡើងបន្ទាប់ពីព្រះគ្រីស្ទ ។ យោងតាមអ្នកប្រាជ្ញផ្សេងទៀត គំនិតសំខាន់នៃឯកសារទាំងនេះបានមកពីក្រុមសាសនាតូចមួយនៅកណ្តាលនៃយ៉ូហានបាទីស្ទមុនព្រះគ្រីស្ទ ប៉ុន្តែអ្នកប្រាជ្ញជាច្រើនបានប្រឆាំងនឹងវា ។ Lietzmann គឺក្នុងអ្នកប្រាជ្ញសេរីប្រឆាំង

នឹងអ្នកទាំងនេះយ៉ាងខ្លាំង ។ ដូច្នេះហើយ Mache និង Riders ដែលជាអ្នកប្រាជ្ញដ៏អស្ចារ្យនៃគម្ពីរសញ្ញាថ្មីបានអះអាងថា Gnosticism មិនមានឥទ្ធិពលលើគ្រិស្តសាសនាទេ ប៉ុន្តែឯកសារទាំងនោះបានទទួលឥទ្ធិពលមកពីគ្រិស្តសាសនា ។ មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះ ការកើតជាថ្មីនៅក្នុងឯកសារ Gnosticism បានបង្ហាញពីគំនិតនៃ Pantheism ប៉ុន្តែជាគ្រិស្តសាសនា theism ។ យើងអាចដកស្រង់គំនិតនៃការកើតជាថ្មីនៅក្នុង Gnosticism ដូចខាងក្រោមនេះ ។ ទាំងនោះគឺ "Tat ដែលជាកូនរបស់ Hermes បាននិយាយដូច្នេះ ។ គាត់បាននិយាយថា "ព្រះវរបិតា ព្រះជាម្ចាស់បានបង្កើតរបស់ថ្មីមួយ ។ ខ្ញុំដឹងរឿងទាំងអស់ ។ ខ្ញុំមិនដឹងដោយភ្នែកខាងរូបកាយទេ ប៉ុន្តែដោយការក្នុងចិត្តរបស់ខ្ញុំ" ។ ឪពុករបស់គាត់ឈ្មោះ Hermes បាននិយាយដូចខាងក្រោមថា "ត្រូវហើយ" ។ ប្រសិនបើមនុស្សនោះកើតជាថ្មី ការយល់ឃើញរបស់គាត់មិនកើតពីរូបកាយទេ ។ "ពេលនោះ Tat កូនគាត់និយាយម្តងទៀតថា "លោកឪពុកឥឡូវខ្ញុំឃើញដោយចិត្ត ។ ខ្ញុំឃើញថាខ្លួនខ្ញុំផ្ទាល់គឺជាគ្រប់យ៉ាង ។ ខ្ញុំបាននៅលើមេឃ ហើយក៏នៅលើផែនដី ក្នុងទឹក លើអាកាស ខ្ញុំជាសត្វ និងជារុក្ខជាតិ ។ ខ្ញុំជាទារកនៅក្នុងផ្ទៃ ។ ខ្ញុំជាទារកដែលមិនកើត ។ ខ្ញុំបាននៅគ្រប់កន្លែង" (W. Scott, Hermetica, Oxford, 1924, ទំព័រ 246-247) ។ brasenbae borsa noh ka ដូចដែលខ្ញុំបាននិយាយនៅខាងលើ, Bultmann, ជាដំបូង គិតថាពាក្យថា "ការកើតជាថ្មី" នៅក្នុងដំណឹងល្អរបស់យ៉ូហាន បានទទួលឥទ្ធិពលនៃ Gnosticism ។ ប៉ុន្តែយើងមិនចាំបាច់និយាយថាពាក្យ "ការកើតជាថ្មី" គឺជាពាក្យឯកជនរបស់ Gnosis ទេ ។ នៅក្នុងថ្ងៃនៃព្រះគ្រិស្ត ពាក្យនេះអាចត្រូវបានប្រើ ។ ជាការពិតណាស់ យើងមិនអាចនិយាយថា ពាក្យនេះអាចត្រូវបាន

ប្រើជាមួយនឹងខ្លឹមសារជាមួយនឹងត្រីសូសាសនាទេ ។ ប៉ុន្តែត្រីសូសាសនាក្នុងការប្រកាសការពិតពីកំណើតអាចប្រើពាក្យខ្លះៗរបស់សាសនា ។ ជាការពិតណាស់កាលដែលពួកគេប្រើពាក្យបែបនោះ ពួកគេបានយកវាជាមួយនឹងខ្លឹមសារថ្មីនៃត្រីសូសាសនាត្រីសូតាមធម្មជាតិ ។ នៅចំណុចនេះយើងអាចនិយាយថាឧទាហរណ៍មួយ ។ នៅពេលដែលបេសកជនបានទៅប្រទេសកូរ៉េ ហើយបានប្រកាសដំណឹងល្អនៅដើមដំបូង ពួកគេបានហៅឈ្មោះពិតរបស់ព្រះថា «ព្រះ» ។ បន្ទាប់មកព្រះនាមរបស់ព្រះមិនមែនជារបស់សាសនាពិសេសមួយចំនួនទេ ប៉ុន្តែត្រូវបានប្រើប្រាស់ជាទូទៅ ។ ទោះបីជាគេយកពាក្យនេះមកបកប្រែគម្ពីរក៏ដោយ ។ ពាក្យ «ការកើតជាថ្មី» មិនមានច្រើននៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាចាស់ទេ ។ ប៉ុន្តែ គំនិតនៃការកើតជាថ្មីនៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាចាស់មានពិតប្រាកដ ។ ក្នុងករណីនេះ គំនិតនៃគម្ពីរសញ្ញាចាស់អាចត្រូវបានបង្ហាញតាមរយៈភាសាក្រិច ។ យើងអាចឃើញការពិតម្តងទៀត ។ នោះគឺ គម្ពីរសញ្ញាចាស់មិនមានពាក្យ មនសិការ ។ ប៉ុន្តែអ្នកចិត្តវិទ្យាដែលបានបង្ហាញតាមរយៈពាក្យ "មនសិការ" គម្ពីរសញ្ញាចាស់បាននិយាយជាច្រើន ។ ចុងក្រោយ មួយនេះត្រូវបានបង្ហាញតាមពាក្យ មនសិការនៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាថ្មី ។ ដោយសារពាក្យដែលគម្ពីរសញ្ញាចាស់មិនមាន ភ្លាមៗត្រូវបានបង្ហាញនៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាថ្មី នោះយើងមិនអាចនិយាយបានថាវាត្រូវបានជះឥទ្ធិពលដោយសាសនាផ្សេងទៀតនោះទេ ។

3. ភាពផ្ទុយគ្នារវាងពិភពលោកខាងលើ និងពិភពលោកខាងក្រោម

Bultmann អះអាងថា គំនិតនៃពិភពលោកខាងលើ និងពិភពលោកខាងក្រោមនៅក្នុងដំណឹងល្អរបស់ យ៉ូហាន គឺជាគំនិតនៃ gnosis ។ (Theology of New Testament I. ទំព័រ 175) នៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាចាស់ ពាក្យនេះបាន

បង្ហាញដោយផ្ទាល់ ន័យត្រង់នៃភាពផ្ទុយគ្នានៃពិភពលោកខាងលើ និងពិភពលោកខាងក្រោម ។ ប៉ុន្តែសុភាសិត ១៥:២៤ បង្ហាញពីការបញ្ចេញមតិផ្ទុយគ្នា ។ ទោះបីជាគម្ពីរសញ្ញាចាស់មិនមានច្រើនក្នុងន័យពាក្យ តែគំនិតវិទ្យាសាស្ត្រភាពផ្ទុយគ្នានៃព្រះ និងមនុស្ស ភាពផ្ទុយគ្នានៃស្ថានសួគ៌ និងផែនដីត្រូវបានបង្ហាញឱ្យឃើញជាច្រើននៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាថ្មី ដោយសារពាក្យនេះត្រូវបានបង្ហាញជាពាក្យពិសេស យើងមិនត្រូវការគិតទេ វាចម្លែក ។ គំនិតនៃគម្ពីរសញ្ញាចាស់បានមកដល់គម្ពីរសញ្ញាថ្មីនឹងត្រូវបានបង្ហាញឱ្យកាន់តែច្បាស់ ។

4. គំនិតនៃការយាងចុះមករបស់ព្រះគ្រីស្ទ

លោក Bultmann បានអះអាងថា ដោយសារតែភាពផ្ទុយគ្នានៃពិភពលោកខាងលើ និងពិភពលោកខាងក្រោមជាកម្មសិទ្ធិរបស់ Gnosticism នោះ គំនិតនៃការចុះមករបស់ព្រះគ្រីស្ទ (និយាយនៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាថ្មី) ក៏ជាកម្មសិទ្ធិរបស់ Gnosis ។ និយាយម្យ៉ាងទៀតនៅក្នុងគំនិតរបស់ Gnosis បានគិតអំពី "អ្នកប្រោសលោះ" "អ្នកប្រោសលោះ" គឺជាមនុស្សបុគ្គលនៅក្នុងថ្ងៃនៃបុរេប្រវត្តិសាស្ត្រដែលត្រូវបានបង្ហាញតាមរយៈការយកឈ្នះលើសម្ភារៈរបស់ទ្រង់ ហើយទ្រង់បានចុះមកផែនដី ចេញពីស្ថានសួគ៌ ដើម្បីជួយសង្គ្រោះព្រលឹងដែលជាប់ឃុំនៅក្នុងសម្ភារៈទាំងនោះ ។ លោក Bultmann បានអះអាងថា គំនិតទាំងនេះមានឥទ្ធិពលលើទ្រឹស្តីរបស់លោក យ៉ូហាន និង ប៉ុល ។ ប៉ុន្តែការបកស្រាយរបស់ Bultmann នេះត្រូវបានគេចេញពីការពិត ។ នៅចំណុចនេះ គំនិតរបស់ Gnosis និងគំនិតនៃដំណឹងល្អរបស់ យ៉ូហាន គឺខុសគ្នាខ្លាំងណាស់ ។ Gnosis

គឺគ្រាន់តែជាប្រភេទបែបរឿងព្រេងប្រវត្តិសាស្ត្រនៃ UN ប៉ុន្តែ យ៉ូហានគឺទាក់ទងទៅនឹងបុគ្គលប្រវត្តិសាស្ត្រ ។ បុគ្គលប្រវត្តិសាស្ត្រនៅក្នុង gnosis, កំណើតរបស់ទ្រង់, ជីវិតរបស់ទ្រង់ និងការសុគតរបស់ទ្រង់ មិនទទួលជាប្រវត្តិសាស្ត្រទេ ។ ប៉ុន្តែព្រះគ្រីស្ទដែលយ៉ូហានបានប្រកាសបានប្រសូតមកជាមនុស្សពិត មានអាហារ និងទឹកជាមួយមនុស្ស ត្រូវរងទុក្ខលំបាក បានសុគត ហើយបានរស់ឡើងវិញ ។ មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណឹងទេ ដូចដែលលោកយ៉ូហានបានប្រកាសថា គំនិតដែលព្រះគ្រីស្ទបានយាងចុះមកលើផែនដី ចេញពីខាងលើ កើតចេញពីគំនិតជាភាសាហេព្រើរ ដែលលោក Bultmann បានហៅចេញមកពីដំណឹងល្អទាំង៣ ។ (Bultmann បាននិយាយថា ដំណឹងល្អរបស់យ៉ូហានបានទទួលគំនិតពីក្រិចដែលមានឥទ្ធិពលដោយ Gnosis) ដូចដែលយើងឃើញដំណឹងល្អទាំង៣ វាបានបង្ហាញថាព្រះគ្រីស្ទគឺមានតាំងពីដើមដំបូង ហើយបានយាងចុះមកក្នុងពិភពលោកពិតប្រាកដ ។ កុំឲ្យគិតស្មានថា «ខ្ញុំបានមក» (ម៉ាថាយ 5:17, លូកា 12:49-51) មានន័យថាអ្នកដែលនៅស្ថានសួគ៌បានមកលើផែនដី ។ ដូច្នេះគំនិតដែលថាព្រះយេស៊ូវបានយាងមកក្នុងពិភពលោកគឺជាអ្វីដែលព្រះយេស៊ូវផ្ទាល់បានប្រកាស ។

5. អំពីទំនាក់ទំនងរបស់ឪពុកនិងកូនរវាងព្រះយេស៊ូវនិងព្រះ

យ៉ូហាន 5:20 "ពីព្រោះព្រះវរបិតាទ្រង់ស្រឡាញ់ព្រះរាជបុត្រា ហើយក៏បង្ហាញឲ្យព្រះរាជបុត្រាឃើញអស់ទាំងការដែលទ្រង់ធ្វើដែរ ទ្រង់នឹងបង្ហាញឲ្យឃើញការធំ លើសជាងការទាំងនេះទៅទៀត ដើម្បីឲ្យអ្នករាល់គ្នាមានសេចក្តីអស្ចារ្យ ។" រៀបរាប់ពីទំនាក់ទំនងរបស់ឪពុក និងកូនរវាងព្រះ និងព្រះយេស៊ូវ ។ លោក Bultmann អះអាងថា ខ្លឹមសារទាំងនោះគឺជាគំនិតនៃ Gnosis of Plotinus,

Philo និង Hermetism ។ (Johannes Evangekium) ។ Gnosticism និយាយថាលោកកិយគឺជាបុត្ររបស់ព្រះ ។ (W Stott, Hermetism ទំព័រ 232-233) ។ ប៉ុន្តែគំនិតនៃ Gnosis នេះគឺខុសពី យ៉ូហាន ។ (1) យ៉ូហាន និយាយថាទំនាក់ទំនងរវាងព្រះ និងព្រះរាជបុត្រានៃព្រះ នោះគឺជាទំនាក់ទំនង ផ្ទាល់ខ្លួនជាមួយព្រះយេស៊ូវ ប៉ុន្តែ Gnosticism និយាយថាទំនាក់ទំនងនៃ ការសរសើរ (effusion) ។ (2) យ៉ូហាននិយាយថា ចលនារបស់ព្រះយេស៊ូវគឺជា ការសម្រេចទំនាយរបស់គម្ពីរសញ្ញាចាស់ ដែលវាមិនទាក់ទងនឹងការគិតរបស់ពួក អ្នកមិនជឿទេ ។ អ្វីដែលព្រះយេស៊ូវមានគុណសម្បត្តិជាបុត្រនោះគឺការគិតពី សញ្ញាចាស់ (ទំនុកតម្កើង 2:7) ហើយទំនាក់ទំនងខាងវិញ្ញាណរវាងព្រះ និង ព្រះយេស៊ូវត្រូវបានបើកបង្ហាញនៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាចាស់ ។

6. គំនិតនៃអ្នកព្យាបាលសំឡេងរបស់អ្នកប្រទានជីវិតនិងរស់ឡើងវិញ

យ៉ូហាន 5:25 និយាយថា «ប្រាកដមែន ខ្ញុំប្រាប់អ្នករាល់គ្នាជាប្រាកដថា នឹង មានពេលវេលាមក ក៏មកដល់ហើយ ដែលមនុស្សស្លាប់នឹងព្យាបាលព្រះរាជ បុត្រានៃព្រះ ហើយអស់អ្នកណាដែលពួនឹងបានរស់វិញ» ។ Bultmann បាន អះអាងថាវាចេញពីរឿងរបស់ gnosis ចេញពីឯកសាររបស់ Mandeans (Johannes Evangelium ទំព័រ 194) ។ នៅចំណុចនេះគាត់បានបង្ហាញពីវត្ត មួយចំនួនដែល Odeberg ប្រមូលបានចេញពី Mandeans ។ នោះគឺ (១) សំឡេងនៃជីវិតបានបន្តឡើង ។ ត្រចៀករបស់មនុស្សភ្ញាក់ដឹងខ្លួនស្តាប់ ម្នាក់ ស្តាប់ហើយរស់ពីស្លាប់ មនុស្សម្នាក់ដេកជាបន្តបន្ទាប់ ។ (Ginza Left 596, 9) 2) ដើម្បីស្តាប់សំឡេងនៃជីវិត, ជឿលើវា, ទទួលបានការបង្រៀន, គាត់

ស្តាប់ការស្តាប់ និងទទួលបានជីវិត ។ (Ginza Right 12) 3) វិញ្ញាណរបស់
មនុស្សដែលបង្កើតដោយឈាម និងសាច់ ស្តាប់សំឡេងនៃជីវិត ជឿ ហើយនឹង
រស់នៅក្នុងព្រះវិហារដ៏ថ្លៃថ្លា ដែលជាផ្ទះនៃជីវិត ។ (Ginza Right 12)
។ល។ ប៉ុន្តែខ្លឹមសារនៅក្នុងឯកសាររបស់ Mandean គឺខុសពីការគិតរបស់
លោក យ៉ូហាន យ៉ាងខ្លាំង ។

(1) អ្នកដែលស្រែកទៅកាន់ព្រលឹងមនុស្ស មិនមែនជាបុគ្គលប្រវត្តិសាស្ត្រទេ គឺ
ជាជីវិតសកលក្លែងក្លាយ ប៉ុន្តែសាវ័កយ៉ូហានបានសង្កត់ធ្ងន់ថា សំឡេងនៃកូន
របស់ព្រះមានចរិតលក្ខណៈជារបស់មនុស្សផងដែរ ។ ព្រះយេស៊ូវ ដែលសាវ័កយ៉ូ
ហានបានឃើញ គឺជាព្រះរាជបុត្រានៃព្រះ និងជាបុគ្គលនៃប្រវត្តិសាស្ត្រ ។ (យ៉ូ
ហាន ១:១៤, ២:១, ១២, ៤:៦, ៥:២៧, ៧:១, ៨:៥៩)

(2) ឯកសាររបស់ Mandan បានចង្អុលបង្ហាញថា ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធជាព្រះ
នៃសេចក្តីងងឹត ព្រះយេស៊ូវជាព្រះមេស៊ីក្លែងក្លាយ (CH Dodd the Fourth
gospel, 1953, ទំព័រ 119) តើសាវ័កយ៉ូហានអាចយកគំនិតចេញពីឯកសារ
ចម្លែកនេះដោយរបៀបណា! មិនអាចមានរឿងបែបនេះទេ ។

(3) អ្នកប្រាជ្ញទទួលស្គាល់ជាសាធារណៈថា ឯកសាររបស់ Mandean ធ្វើឡើង
នៅស.វ ទី៧ នៃគ.ស ព្រោះជាឈ្មោះនៃ មហាម៉េត (Mahomet) ។
ទោះបីជាផ្នែកខ្លះក្នុងចំណោមឯកសារទាំងនេះត្រូវបានបង្ហាញនៅចំពោះមុខព្រះ
ត្រីស្តក៏ដោយ គំនិតដែលរួមបញ្ចូលគឺទាក់ទងទៅនឹងលទ្ធិនិយមពីរ (dualism)
នៃប្រជាជនពែរស៊ី (Persia) ។ គំនិតបែបនេះផ្ទុយពីបទគម្ពីរ ។ វាច្បាស់ណាស់
ថា សាវ័កយ៉ូហានមិនបានទទួលយកគំនិតនេះច្បាស់ទេ ។

(4) គោលលទ្ធិនៃសេចក្តីសង្គ្រោះនៅក្នុងឯកសាររបស់ Mandean បង្រៀនពី ព្រលឹងចាកចេញពីលោកីយនេះ ប៉ុន្តែគោលលទ្ធិនៃសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់សាវ័ក យ៉ូហាន បាននិយាយថា ការរស់ឡើងវិញនៃអ្នកជឿគឺជាការបន្តនៃសេចក្តីសង្គ្រោះ ។ ដូច្នេះរឿងទាំងពីរនេះខុសគ្នាទាំងស្រុង ។

7. អំពីការពិតនៃការបរិភោគសាច់របស់ព្រះគ្រីស្ទ និងផឹកពីឈាមរបស់ទ្រង់
យ៉ូហាន 6:51-53 បង្ហាញថាព្រះយេស៊ូវបានមានបន្ទូលថាអ្នកណាដែលបរិភោគ សាច់និងផឹកពីឈាមរបស់ទ្រង់និងទទួលបានជីវិតអស់កល្បជានិច្ច ។ Bultmann បាននិយាយថា 𐤀 ផ្នែកនេះគឺទាក់ទងទៅនឹងការរូបរួមនៃគ្រីស្ទសាសនា ហើយ ការរូបរួមបានចេញមកពីពិធីអាទិកំបាំង (អាទិកំបាំង) ក្រិច Phrygian ។ (Joannes Evangelium ទំព័រ 116) នៅក្នុងពិធីដ៏អាទិកំបាំងរបស់ជនជាតិក្រិច Phrygian បានយកស្ពឺ និងឆាបជាមួយនឹងការស៊ី និងផឹក ។ នៅពេល ដែលគេថ្វាយបង្គំព្រះ Dionysius នោះគេកាត់សាច់គោ ហើយអ្នកថ្វាយបង្គំក៏ស៊ី សាច់នៅ ដែលជាតំណាងនៃព្រះរបស់គេ ។ (J. G. Machen, ប្រភពដើមនៃ សាសនារបស់ប៉ុល 00 281 -282) ប៉ុន្តែ ពិធីដ៏អាទិកំបាំងនៃភាសាក្រិចនេះ បានកើតឡើងរ៉ាំរ៉ៃយូរជាងពួកសាវ័ក តើគំនិតរបស់ពួកសាវ័កបានមកពីពួកគេ ដោយរបៀបណា? មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះ ទោះបីជាធាតុនៃពិធីអាទិកំបាំងរបស់ក្រិចត្រូវបានរួមបញ្ចូលនៅក្នុងសម័យដើមនៃគ្រីស្ទសាសនាក៏ដោយ ក៏ខ្លឹមសារខុស គ្នាទៅនឹងការគិតរបស់គ្រីស្ទសាសនា ។ ខ្លឹមសារនោះគឺ pantheism or, polytheism or, magical ។ ផ្ទុយទៅវិញ ការរូបរួមដែលយ៉ូហានជំពូក ៦ បាននិយាយ គឺអាស្រ័យលើការគិតបរិភោគសាច់ច្រើននៃបុណ្យរំលង ។ ព្រះ

បន្ទូលរបស់ព្រះយេស៊ូវនៅផ្នែកនេះ (យ៉ូហាន ជំពូក ៦) គឺទាក់ទងនឹង ព្រឹត្តិការណ៍ក្នុងការរក្សាបុណ្យរំលង ។ (យ៉ូហាន ៦:៤) មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះ គំនិតដែលបរិភោគសាច់កូនមនុស្ស ហើយផឹកឈាម គឺគ្រាន់តែជាការប្រៀបធៀបនៃជំនឿចំពោះយេស៊ូវជាដង្វាយលោះបាបរបស់ព្រះគ្រីស្ទប៉ុណ្ណោះ ។

៨. គំនិតរបស់យ៉ូហានទៅកាន់ពិភពនៃស្ថានសួគ៌

យ៉ូហាន ១៤:១-៦ ចែងថា «កុំឲ្យចិត្តអ្នករាល់គ្នាថប់បារម្ភឡើយ អ្នករាល់គ្នាជឿ ដល់ព្រះហើយ ចូរជឿដល់ខ្ញុំដែរ ។ នៅក្នុងដំណាក់នៃព្រះវរបិតាខ្ញុំ មានទីលំនៅ ជាច្រើន ។ បើខ្ញុំទៅរៀបកន្លែងឲ្យអ្នករាល់គ្នា នោះខ្ញុំនឹងត្រឡប់មកវិញ នឹងទទួលអ្នករាល់គ្នាទៅឯខ្ញុំ ប្រយោជន៍ឲ្យអ្នករាល់គ្នាបាននៅកន្លែងដែលខ្ញុំនៅនោះដែរ ឯកន្លែងដែលខ្ញុំទៅ នោះអ្នករាល់គ្នាក៏ដឹង ហើយក៏ស្គាល់ផ្លូវទៅដែរ ។” ចូរម៉ាសទូលទ្រង់ថា ព្រះអម្ចាស់អើយ យើងខ្ញុំមិនដឹងជាទ្រង់យាងទៅឯណាទេ ដូច្នេះ ធ្វើដូចម្តេចឲ្យយើងខ្ញុំស្គាល់ផ្លូវទៅបាន ព្រះយេស៊ូវមានព្រះបន្ទូលទៅគាត់ថា ខ្ញុំជាផ្លូវ ជាសេចក្តីពិត ហើយជាជីវិត បើមិនមកតាមខ្ញុំ នោះគ្មានអ្នកណាទៅឯព្រះវរបិតាបានឡើយ ។” Bultmann បាននិយាយថាក្តីសង្ឃឹមនៃពិភពលោកនាពេលអនាគតដែលត្រូវបានកត់សម្គាល់នៅទីនេះមិនមានពណ៌នៃសាសនាជនជាតិយូដាទេ តែបានមកពីរឿងរបស់ Gnostic ដែលនិយាយដោយឡែកពីគ្នា ។ (Johannes Evangelium ទំព័រ 465) Bultummann បាននិយាយថាទស្សនៈនៃអនាគតនៅក្នុងដំណឹងល្អរបស់ យ៉ូហាន គឺជារឿងដែលព្រលឹងត្រូវបានលើកឡើងលើពិភពនៃស្ថានសួគ៌ ដូច Gnosticism បាននិយាយ ។ ជាការពិតណាស់ ពាក្យនេះមានន័យថា បន្ទាប់ពីការចាកចេញ ព្រលឹងគ្រីស្ទបរិស័

ទត្រូវបានឡើងទៅកាន់ពិភពនៃស្ថានសួគ៌ ប៉ុន្តែខុសពីគំនិត Gnostic ទាំងស្រុង ។ ទស្សនៈនៃជីវិតបន្ទាប់នៅក្នុង Gnosticism គឺ pantheism និងជាកម្មសិទ្ធិនៃអារម្មណ៍ ។ Hans Jonas បាននិយាយអំពីព្រលឹងដែល Gnosticism គិតដូចខាងក្រោមថា "មនុស្សគឺជាផ្នែកមួយដែលបំបែកចេញពីខ្លឹមសារនៃព្រះ"

។ (Gnostic religion ទំព័រ 44) Document of Hermetic (Hermetic) បាននិយាយថា ចិត្តរបស់មនុស្សត្រូវបានបំបែកចេញពីខ្លឹមសារនៃព្រះ ដូចជាកាំរស្មីនៃព្រះអាទិត្យត្រូវបានញែកចេញពីព្រះអាទិត្យ ។ (Libelius ទំព័រ 12 XII) ដូច្នេះហើយការលើកឡើងនៃព្រលឹងនៅក្នុងគំនិត gnostic មានន័យថាការរួបរួមរបស់ព្រះជាមួយទៀតជាសំខាន់និងបន្តិចម្តងបន្ទាប់ពីគាត់ត្រូវបានរាប់ជាបរិសុទ្ធហើយបានលើកឡើងទៅលើ ។ (Hans Jonas, The Gnostic Religion, ទំព័រ ៤៥, ១៦៦) ។ ការគិតបែបនេះចេញមកពីសៀវភៅ Hermetism (Liberius ១:២៥-២៦) ។ មានពាក្យថា ព្រលឹងដែលត្រូវចាកចេញពីពិភពលោកទៅកាន់ពិភពទី៧ រួចទៅដល់ឋានសួគ៌ នឹងបានញែកជាបរិសុទ្ធ ហើយផ្លាស់ប្តូរទៅជាព្រះ ។ ខ្ញុំបានដកស្រង់ពាក្យដូចខាងក្រោម នោះគឺ គាត់ត្រូវបានស្នើសុំឱ្យឡើងភ្នំ Poimandres ក៏បានឆ្លើយថា "ប្រសិនបើរាងកាយរបស់អ្នកនឹងត្រូវរលាយ អ្នកនឹងដើរឆ្លងកាត់ស្ថានសួគ៌ ។ ទីមួយ ស្ថានសួគ៌ជាកន្លែងសម្រាប់បន្ថែមវត្ថុនេះ ឬកាត់បន្ថយវត្ថុនេះ ទីពីរ ស្ថានសួគ៌ជាកន្លែងមានឧបាយកលអាក្រក់ ទីបី ស្ថានសួគ៌ជាកន្លែងនៃអំពើបាបដើម្បីបញ្ឆោតមនុស្ស ទីបួន ស្ថានសួគ៌គ្រប់គ្រងលើភាពក្រអឺតក្រអម ។ ទី៥ ស្ថានសួគ៌គឺជាភាពក្លាហានមិនបរិសុទ្ធនិងសេចក្តីក្លាហានគ្រប់គ្រងលើ ទី៦ ស្ថានសួគ៌ជាកន្លែងដែលទុច្ចរិតប្រាថ្នាចង់បានទ្រព្យ ។ ទីប្រាំពីរ ស្ថានសួគ៌ជាកន្លែងរង់ចាំ

របស់ក្លែងក្លាយមកធ្វើបាបមនុស្ស ព្រលឹងបានឆ្លងកាត់ស្ថានសួគ៌ ទីប្រាំបី គាត់
បានចូលទៅក្នុងមរតក និងទទួលអំណាចដើម រួចចូលទៅព្រះ ។ នេះជាភាព
ពេញលេញ ។” តែ Gnostic នេះគឺខុសព្រោះគាត់បាននិយាយពីការសង្គ្រោះ
នៃពួកឯករាជនិយម ។ ប៉ុន្តែការសង្គ្រោះរបស់យ៉ូហានគឺជាការសង្គ្រោះដោយកិច្ច
ការរបស់ព្រះផ្ទាល់ ។ យ៉ូហាន ១៤:២ គឺអាស្រ័យលើគំនិតនៃគម្ពីរសញ្ញាចាស់ ។
(ទំនុកដំកើង ៤៩:១៥, ៧៣:២៤) រឿងនៃការប្តូរ (Demythologizierung) គឺ
ជាវិធីសាស្ត្រនៃការបកស្រាយ existentialistic ការបញ្ចេញមតិជាមួយនឹងពាក្យ
របស់មនុស្សចំពោះព្រះភាគច្រើនគឺជាឿងព្រេង ។ លោក Bultmann បាន
អះអាងខុស ។ ប៉ុន្តែបទគម្ពីរបាននិយាយថា បទគម្ពីរត្រូវបានសរសេរដោយ
ពាក្យរបស់មនុស្ស ដែលត្រូវបានបណ្តាលដោយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ និងពាក្យ
ត្រឹមត្រូវគ្មានកំហុស នៅក្នុងផ្នែកជាច្រើន ។ (ធីម៉ូថេទី២ ៣:១៦ ពេត្រុសទី២
១:២១, វិវរណៈ ២២:១៨-១៩ អេសាយ ៣៤:១៦)

ជំពូកទី 6 ការយាងមកនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធថ្ងៃបុណ្យទី៥០

ខ្លឹមសារសំខាន់នៃគម្ពីរកិច្ចការគឺជាភស្តុតាងនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធចំពោះកិច្ចការប្រោសលោះរបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ។ ពេលដែលព្រះយេស៊ូវគង់នៅលើផែនដី ទ្រង់បានសន្យាថាពេលទ្រង់ឡើងទៅស្ថានសួគ៌ នោះទ្រង់បានចាត់ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធជាទីប្រឹក្សា ។ ចលនានៃបេសកកម្មរបស់ពួកសាវ័កត្រូវបានចាប់ផ្តើមដោយការទទួលព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ។ ការយាងមកនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ដែលបានយាងចុះមកក្នុងពិធីថ្ងៃបុណ្យទី៥០ គឺជាលក្ខណៈនៃ ភាពមិនជាប់រៀងរាប ។ ម្យ៉ាងវិញទៀត ការយាងចុះមកនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ នៅថ្ងៃបុណ្យទី៥០ បានកើតឡើងតែម្តងគត់ក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រ ហើយវាមិនត្រូវបានកើតឡើងម្តងទៀតក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រនោះទេ ។ ខណៈដែលផលផ្លែនៃព្រឹត្តិការណ៍នៃភាពមិនជាប់រៀងរាបនេះ ក្រុមជំនុំត្រូវបានបង្កើតឡើងអស់កល្ប មនុស្សដែលបានជ្រើសរើសត្រូវបានទទួលព្រះគុណអស់កល្ប ។ អ្នកប្រាជ្ញខ្លះបាននិយាយថា ការយាងចុះមកនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធក្នុងថ្ងៃបុណ្យទី៥០ ពុំមានចរិតលក្ខណៈនៃភាពមិនជាប់រៀងរាបឡើយ ។ គាត់បាននិយាយថា “លើកលែងតែនៅទីក្រុងយេរូសាឡឹមនៅសេសាវា (កិច្ចការ 10:44-46) នៅសាម៉ារី (កិច្ចការ 8:14-17) នៅក្រុងអេភេសូរ (កិច្ចការ 19:6) តើព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធមិនយាងមកទេឬ? “ប៉ុន្តែព្រឹត្តិការណ៍នេះក៏ជាលទ្ធផលនៃការយាងមកនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធថ្ងៃបុណ្យទី៥០ ។”

I. អត្ថន័យនៃទីកន្លែងនៃការយាងមករបស់ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធថ្ងៃបុណ្យទី៥០បានបង្ហាញ

នៅពេលនោះ កន្លែងដែលពួកសិស្សបានមកជុំគ្នា គឺមិនមែនជាព្រះវិហារបរិសុទ្ធទេ គឺជាបន្ទប់ជាន់លើផ្ទាល់ខ្លួន ។ (កិច្ចការ 9:១៣, ២:១-៤) នៅត្រង់ចំណុច

នេះ យើងគួរគិតថា ពេលនោះ ចលនានៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធមិនត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយពិធីគោរពក្នុងព្រះគម្ពីរសញ្ញាចាស់ទេ ប៉ុន្តែជាហេតុការណ៍ដែលនឹកស្មានមិនដល់ ។ (ក្នុងការអធិស្ឋាននៅបន្ទប់ខាងលើក្នុងក្រុងយេរូសាឡឹម—កិច្ចការ ១:១២-១៤) វាមានន័យថា វាមិនត្រូវបានគ្រប់គ្រងដោយទិដ្ឋភាពខាងក្រៅឡើយ គឺត្រូវបានជញ្ជាំងគិតដោយការប្រែប្រួលចិត្តទៅជាទីស្ងាត់កំបាំង ។ គ្រានោះ វាមានក្នុងព្រះវិហារក៏រំលោភជា២ភាគ ។ (ម៉ាថាយ ២៧:៥១ លូកា ២៣:៤៥)

II. ការយាងចុះមកនៃព្រះវិញ្ញាណនៅថ្ងៃបុណ្យទី៥០ គឺជាការសម្រេចនៃសេចក្តីសន្យារបស់ព្រះ

ពួកសិស្សបានរង់ចាំការជឿលើការសន្យា (សេចក្តីសញ្ញា) ដែលប្រទានដោយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ។ ពួកគេបានស្តាប់សំណើចុងក្រោយថា « ហើយមើល ខ្ញុំនឹងឲ្យសេចក្តីសន្យារបស់ព្រះវរបិតា មកសណ្ឋិតលើអ្នករាល់គ្នា ចូរអ្នករាល់គ្នានៅក្នុងក្រុងយេរូសាឡឹម ដរាបដល់ព្រះចេស្ដាពីស្ថានលើ បានមកគ្របដណ្តប់លើអ្នករាល់គ្នា ។ » មុនពេលការលើកឡើងរបស់ទ្រង់ ។ (លូកា ២៤:៤៩) ពួកគេបានឃើញការលើកឡើងរបស់ព្រះយេស៊ូវដោយផ្ទាល់ (កិច្ចការ ១:៩-១១) បានត្រឡប់ទៅក្រុងយេរូសាឡឹមដោយអំណរ ។ (លូកា ២៤:៥២) ដូច្នេះ អស់អ្នកដែលបានជួបជុំគ្នានៅបន្ទប់ជាន់លើមានភាពតានតឹងចង់ឃើញស្ថានសួគ៌ថ្មីនិងផែនដីថ្មី វាជាព្រឹត្តិការណ៍ដ៏អស្ចារ្យដែលពួកគេបានចាកចេញពីការគិតជាប្រធានហើយកាន់គោលបំណងនៃសេចក្តីសន្យាដោយស្មោះអស់ពីចិត្ត ។ ការសម្រេចតាមការសន្យារបស់បិតាដែលពួកគេប្រាថ្នាចង់បានមានលក្ខណៈអសកល្យ ។ ព្រោះថាដូចពេត្រុសបានបកស្រាយ វាជាទំនាយនៃការយាងចុះមកនៃព្រះ

វិញ្ញាណបរិសុទ្ធ យ៉ូអែល ២:២៨ ff ។ ពាក្យរបស់យ៉ូអែល 2:28 ff គឺជា ទំនាយនៃលក្ខណៈថ្ងៃចុងបំផុតជាក់ស្តែង ។ នៅទីនោះ ពាក្យក្រិចនៃ "ថ្ងៃចុង បំផុត" (ἐν ταῖς ἐσχάταις ἡμέραις) គឺជាពាក្យឯកជនដែលមានន័យថាជា ថ្ងៃចុងក្រោយដែលព្រះនឹងយាងមក ។ ដូច្នេះ វាប្រាកដណាស់ថា ការយាងចុះ មកនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធដែលពេត្រុសបានមើលឃើញថាជាការសម្រេចនៃការ សន្យានោះ ជាកម្មសិទ្ធិរបស់ថ្ងៃនៃ ការយាងមករបស់ទ្រង់ ។ ដូច្នេះហើយ អ្នក ដែលរង់ចាំការសន្យារបស់ព្រះវរបិតា មានភាពតានតឹងក្នុងចិត្តទេ ។ ខ្លឹមសារនៃ ការសន្យារបស់ព្រះបិតាដែលពួកគេបានរង់ចាំគឺពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកនៃព្រះវិញ្ញាណ បរិសុទ្ធ ដូចដែលខ្ញុំបានកត់សម្គាល់នៅខាងលើ ។

III. គោលបំណងនៃការយាងមកនៃព្រះវិញ្ញាណនៅថ្ងៃទី៥០

គោលបំណងនៃការចុះមកនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ គឺដើម្បីប្រកាសអំពីការរស់ឡើង វិញរបស់ព្រះអម្ចាស់ ។ (កិច្ចការ ១:៨) ការរស់ឡើងវិញរបស់ព្រះគ្រីស្ទគឺជា ភាពពេញលេញនៃព្រឹត្តិការណ៍ដើម្បីសង្គ្រោះយើង ។ H. Bavinck បាន និយាយថា "ប្រសិនបើព្រះគ្រីស្ទបានរស់ឡើងវិញនៅក្នុងរូបកាយ នោះមានន័យ ថា អ្នកដែលគ្រប់គ្រងអំណាចនៃអំពើបាប និងសេចក្តីស្លាប់មិនត្រូវបានកាន់ កាប់ទេ ។ បន្ទាប់មក វាមានន័យថា អ្នកឈ្នះមិនមែនជាព្រះគ្រីស្ទទេ ប៉ុន្តែជា សាតាំង ។» (Gereformeerde Dogmatiek, III, 1910, ទំព័រ 497) អ្វី ដែលសំខាន់ដើម្បីបង្កើតសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់យើងត្រូវបានធានាដោយការរស់ ឡើងវិញរបស់ព្រះអម្ចាស់ ។ នោះគឺការរស់ឡើងវិញរបស់ទ្រង់ធានាបាននូវឋានៈ ជាព្រះមេស៊ីរបស់ទ្រង់ (កិច្ចការ 2:36, 3:13-15, 5:31, 10:42) ការពិត នោះថាទ្រង់ជាបុត្ររបស់ព្រះ ។ (កិច្ចការ ១៣:៣៣ រួម ១:៣-៤) ព្រះគុណនៃ

សេចក្តីសង្គ្រោះដ៏មានអំណាចរបស់ទ្រង់ (កិច្ចការ ២:២៣-២៤, ៤:១១ ៥:៣១, ១០:៤២) ពន្លឺរបស់ទ្រង់ (លូកា ២៤:២៦, កិច្ចការ ២:៣៣) រ៉ូម 6:4, 10), ការរាប់ជាសុចរិតរបស់យើង, (កិច្ចការ 5:31, រ៉ូម 4:25) ប្រភពនៃព្រះពរខាងវិញ្ញាណទាំងអស់ (កិច្ចការ 2:33, 4:12 5:31 រ៉ូម 6:4), ការរស់ឡើងវិញរបស់យើង (រ៉ូម 8:11 កូរិនថូសទី១ 6:14), មូលដ្ឋានគ្រឹះនៃក្រុមជំនុំគ្រីស្ទសាសនា (កិច្ចការ 4:12 រ៉ូម 8:11 កូរិនថូសទី១ 15:12) ។ ល។

បើគ្មានការរស់ឡើងវិញរបស់ព្រះគ្រីស្ទទេ ព្រះពរបែបនេះមិនអាចកើតឡើងបានទេ ។ ពាក្យដ៏អស្ចារ្យទាំងអស់នៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាថ្មីគឺចេញពីការរស់ឡើងវិញរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ។

IV. ការយាងចុះមកនៃវិញ្ញាណនៅថ្ងៃបុណ្យទី៥០ គឺជាការជ្រមុជដោយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ (កិច្ចការ ១:៥)

តើពិធីបុណ្យជ្រមុជនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធជាអ្វី? ពិធីបុណ្យជ្រមុជមានន័យថាការចូលទៅក្នុងសេចក្តីសញ្ញា កូរិនថូសទី១ 12:13 បាននិយាយថា “យើងបានទទួលបុណ្យជ្រមុជ ចូលក្នុងរូបកាយតែ១ ដោយសារព្រះវិញ្ញាណតែ១ ហើយគ្រប់គ្នាក៏បានត្រូវផឹកពីព្រះវិញ្ញាណតែ១ដែរ” ។ ដូចដែលយើងឃើញហើយ ពិធីបុណ្យជ្រមុជនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ គឺជាព្រះគុណនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ដែលធ្វើឱ្យអ្នកមិនជឿប្រែចិត្ត បានជឿ ហើយបានចូលទៅក្នុងសហគមន៍នៃប្រជាជននៃសេចក្តីសញ្ញា (រូបកាយរបស់ព្រះគ្រីស្ទ) Stott បាននិយាយថា ការទទួលពិធីបុណ្យជ្រមុជនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធជាទូទៅអ្នកណាដែលចូលរួមក្នុងព្រះគុណនៃសេចក្តីសញ្ញានឹងបានសេចក្តីសង្គ្រោះ ។ (ពិធីបុណ្យជ្រមុជ និង ភាពពេញលេញនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ៖ Green & Co. 1964) ដូច្នេះ ពិធីបុណ្យ

ជ្រមុជនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធមិនអាចនិយាយបានថាជាការបង្ហាញដែលកំណត់
ដោយភាពពេញលេញនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធនោះទេ ។ ប៉ុលបាននិយាយថា
សមាជិកក្រុមជំនុំកូរិនថូសជារបស់សាច់ឈាម ។ (កូរិនថូសទី១ ៣:១-២) ។

**V. ការយាងចុះមកនៃព្រះវិញ្ញាណនៅថ្ងៃបុណ្យទី៥០ និងអំណោយទាននៃអ
ណ្តាត**

កិច្ចការ 2:1-4 បាននិយាយថា ការយាងចុះមកនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ និង
ភាសាដទៃៗទី 4 បាននិយាយថា “ហើយពួកគេទាំងអស់គ្នាបានពេញដោយព្រះ
វិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ហើយបានចាប់ផ្តើមនិយាយភាសាផ្សេងទៀត ដូចជាព្រះវិញ្ញាណ
បានប្រទានដល់ពួកគេ ។” ជាការពិតណាស់ អណ្តាតនេះគឺជាព្រឹត្តិការណ៍ដែល
ពួកសិស្សបាននិយាយដោយអព្វហេតុនៅពេលនោះ ។ ហើយវាគឺជាភាសារបស់
ប្រទេសជាច្រើនក្នុងពិភពលោក ។ (កិច្ចការ ២:៩) ប៉ុន្តែភាសាដែលបាន
ប្រព្រឹត្តនៅក្នុងកូរិនថូសទី១ ជំពូក១៤ ជាភាសាខាងវិញ្ញាណដែលគ្មានអ្នកណា
អាចស្តាប់បានឡើយ ។ តើអព្វហេតុនេះកើតឡើងនៅថ្ងៃនៃក្រុមជំនុំដែរទេ?
ថ្ងៃនៃក្រុមជំនុំត្រូវបានបំបែកចេញពីថ្ងៃនៃការបើកសំដែងជាថ្ងៃនៃសាវ័ក ។ ថ្ងៃ
នៃសាវ័កបានយកការអស្ចារ្យស្តង់ដារ និងការបើកសំដែង ។ ព្រះបានធ្វើកិច្ច
ការមូលដ្ឋានដែលមានអត្ថន័យនៃគ្រឹះដើម្បីបង្កើតក្រុមជំនុំ ។ ការអស្ចារ្យ និង
ការបើកសំដែងក្នុងសម័យបច្ចុប្បន្នបានបង្កើតឬសគល់នៃក្រុមជំនុំ និងគ្រឹះរបស់
វា ។ តាមអត្ថន័យដែលប៉ុលបានប្រៀបធៀបកិច្ចការរបស់ពួកសាវ័កក្នុងការស្ថា
បនាគ្រឹះនោះគឺ កូរិនថូសទី១ ៣:១១ បាននិយាយថា “ដ្បិតគ្មានអ្នកណាអាច
នឹងដាំជើងជញ្ជាំងណាផ្សេងទៀត ក្រៅពីជើងដែលបានដាំរួចហើយនោះបានទេ
គឺជាព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ” ។ វាមានន័យថា សាវ័កបានទទួលការបើកសំដែង និង

អំណាចដើម្បីប្រកាសពីព្រះគ្រីស្ទ ហើយបើកសម្តែងពីដំណឹងល្អ ។ ក្រុមជំនុំ
 សាងសង់នៅលើគ្រឹះនេះ ។ (អេភេសូ ២:២០ វិវរណៈ ២១:១៤) យើងគិត
 ដូច្នេះ កិច្ចការសាវ័កប្រៀបដូចជាបួសនៃដើមឈើ ។ បួសស្ថិតនៅលើកន្លែងតាំង
 លំនៅតែម្តង ។ ស្លឹកដែលចេញមកមានលក្ខណៈដូចជាបួស រូបភាពមានលក្ខ
 ណៈខុសគ្នាឆ្ងាយពីបួស ។ ព្រះគ្រីស្ទអាចផ្លាស់ប្តូរបាន អំណាចរបស់ទ្រង់នៅតែ
 មាន ប៉ុន្តែកិច្ចការរបស់ទ្រង់ត្រូវបានបង្ហាញនៅថ្ងៃនៃសាវ័ក ហើយនៅថ្ងៃនៃក្រុម
 ជំនុំ ទ្រង់បានបើកសម្តែងមួយទៀត ។ ពេលដែលទ្រង់ដឹកនាំជនជាតិអ៊ីស្រាអែ
 លទៅវាលរហោស្ថាន ទ្រង់បានឲ្យនំម៉ាណាពីលើមេឃ ហើយអ៊ីស្រាអែលចូលទៅ
 ក្នុងស្រុកកាណាន ទ្រង់ឈប់ឲ្យនំនោះទៅពួកគេ ។ ប៉ុន្តែវាមិនមានន័យថាទ្រង់
 អាចផ្លាស់ប្តូរបាននោះទេ ។ ឥឡូវនេះ នៅពេលដែលយើងគិតពីថ្ងៃនៃក្រុមជំនុំ
 វាប្រៀបដូចជាដើមឈើដែលចេញពីបួស ក្នុងពេលលូតលាស់ វាមិនចាំបាច់
 បង្ហាញពីស្ថានភាពនៃបួសម្តងទៀតនោះទេ ។ ដូចនេះដែរ ក្រុមជំនុំមិនត្រូវការ
 កិច្ចការរបស់សាវ័កដែលមានន័យថាជាបួសនោះទេ ។ មានតែយើងចង់ចាំក្នុង
 ចំណុចនោះប៉ុណ្ណោះ ទោះបីជាថ្ងៃនៃក្រុមជំនុំមិនមានអព្វុតហេតុណាមួយដើម្បី
 បង្ហាញពីសញ្ញានៃសាវ័កក៏ដោយ ក៏ការផ្តល់ជូនពិសេសនៅតែមាន ។ (L.
 Berkhof, Systematic Theology ទំព័រ 68) ការបើកសំដែងពិសេសមិនមែន
 ជាកម្មសិទ្ធិរបស់ប្រវត្តិនៃការបើកសំដែងទេ ។ វាជាការភ្ញាក់ផ្អើលដ៏អស្ចារ្យ
 ព្រោះវាមានការជ្រៀតចូលពិសេសរបស់ព្រះ ។ ជាឧទាហរណ៍ ករណីមួយដែល
 នៅពេលដែលយើងអធិស្ឋានសម្រាប់អ្នកជំងឺ នោះព្រះបានព្យាបាលគាត់ដោយ
 ព្រះគុណរបស់ទ្រង់ ។ ប៉ុន្តែវាខុសពីអព្វុតហេតុរបស់ព្រះយេស៊ូវ និងពួកសាវ័ក
 ប្រសិនបើយើងគិតពីគំរូដែលព្រះជាម្ចាស់ប្រោសឱ្យជា (1) អព្វុតហេតុរបស់ព្រះ

យេស៊ូវ និងសាវ័ក អ្នកជំងឺទាំងអស់បានជាសះស្បើយ ប៉ុន្តែការប្រោសឲ្យជាជាថ្ងៃនៃពួកជំនុំ ។ ជាពេលយើងអធិស្ឋានឲ្យគេបានជាសះស្បើយ ឬមួយទៀតមិនបានជាសះស្បើយ ។ (2) មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះ ជំងឺដែលត្រូវបានព្យាបាលដោយព្រះយេស៊ូវ និងសាវ័កមិនបានកើតឡើងម្តងទៀតទេ ។ ការប្រោសឱ្យជានៅថ្ងៃនៃក្រុមជំនុំអាចកើតឡើងម្តងទៀត ។ (3) រូបកាយរបស់អ្នកជំងឺដែលព្រះយេស៊ូវ និងពួកសាវ័កបានប្រោសឲ្យជាបានជាសះស្បើយទាំងស្រុង ។ ការព្យាបាលនៃថ្ងៃនៃក្រុមជំនុំមិនធ្វើវាទេ ។ ការពិតបីនៅខាងលើបង្ហាញពីលក្ខណៈពិសេសនៃការព្យាបាលនៅថ្ងៃនៃក្រុមជំនុំ ហេតុផលដែលនាំមកនូវលក្ខណៈពិសេសបែបនេះមិនមានន័យថាការពិតដែលថាអំណាចនៃព្រះខ្សោយនោះទេ ។

អំណាចរបស់ព្រះធ្វើការដោយគ្មានការផ្លាស់ប្តូរទេឥឡូវនេះ ។ ប៉ុន្តែចំណុចផ្សេងគ្នានៅក្នុងកិច្ចការរបស់ទ្រង់បង្ហាញពីលក្ខណៈស្តង់ដារថ្ងៃនៃការបើកសំដែង (ព្រះយេស៊ូវ និងថ្ងៃនៃពួកសាវ័ក សេចក្តីជំនឿរបស់យើងគួរតែយកស្តង់ដារនៃព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ និងខ្លឹមសារផ្សាយដំណឹងល្អរបស់សាវ័ក (បទគម្ពីរ) ហើយគួរតែសម្រាកនៅក្នុងវា ប្រសិនបើនៅក្នុងថ្ងៃនៃក្រុមជំនុំ អ្នកណាមួយចំនួនបានប្រតិបត្តិអព្វហេតុស្តង់ដារដូចជាព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ និងសាវ័ក នោះពួកគេក៏បានទទួលការបើកសម្តែងរបស់អំណាចដូចបទគម្ពីរដែរ ។ ដូច្នេះ យើងមិនអាចគិតថា អណ្តាតសព្វថ្ងៃនេះគឺជាស្តង់ដារដូចគ្នានៃអណ្តាតនៅក្នុងថ្ងៃនៃពួកសាវ័កឡើយ ។ សព្វថ្ងៃនេះ ចលនានៃអណ្តាតច្រើនមានអណ្តាតមិនពិតជាច្រើន ។ ជាការពិតណាស់ អណ្តាតបែបនេះគួរតែត្រូវបានហាមឃាត់ ។ អ្នកណាដែលនិយាយភាសាដទៃ នោះស្តាប់តែចិត្តខ្លួនឯងទេ ដូចតាមការណែនាំនៃ កូរិនថូស ទី១ ជំពូក១៤ ។ ការបន្តមេរៀននៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ប្រសិនបើចលនានៃអ

ណ្តាតពិតនឹងកើតឡើង យើងគួរតែប្រុងប្រយ័ត្នចំពោះអាកប្បកិរិយាផ្ទុយពីនោះ ។ យើងមិនអាចនិយាយបានទេថាថ្ងៃនៃក្រុមជំនុំមាននៅលើអណ្តាតតាមរយៈព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ពីព្រោះបទគម្ពីរបាននិយាយថាអណ្តាតគឺជាអំណោយដែលព្រះបានបង្កើតនៅក្នុងក្រុមជំនុំ ។ (កូរិនថូសទី១ ១២:២៨) មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះទេ អ្នកណាដែលនិយាយភាសាដទៃ នោះស្ទាង់តែចិត្តខ្លួនឯងទេ ។ (កូរិនថូសទី១ ១៤; ៤)

VI. ការយាងចុះមកនៃវិញ្ញាណនៅថ្ងៃបុណ្យទី៥០ គឺជាចលនានៃ Missiology
តើអ្វីដែលយើងគួរប្រយ័ត្នក្នុងការពិពណ៌នាអំពីការយាងចុះមកនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធនៅក្នុងកិច្ចការ ជំពូកទី 2 គឺការពិតដែលមានឮសូរពីលើមេឃ ដូចជាខ្យល់បក់គំហុកយ៉ាងខ្លាំង «ក៏មានអណ្តាត ដូចជាអណ្តាតភ្លើង ដែលបែកចេញពីគ្នា» ដែលវាមានន័យថា 120 ភាសាដទៃបានលេចមកលើមនុស្ស 120 នាក់ ។ «ហើយចាប់ផ្តើមនិយាយភាសាផ្សេងទៀត» (កិច្ចការ ២:៤) បានបន្ថែមទៅលើមួយនេះ ។ ដូចនេះ កិច្ចការនៃជីវិតបានអមជាមួយនឹងកិច្ចការនៃទីបន្ទាល់ (ការប្រព្រឹត្តិនៃភាសាដទៃ) ។ «ភ្លើង» នៅក្នុងបទគម្ពីរមានន័យថាការជំនុំជំរះ និងការកាន់កាប់ ។ ព្រះយេស៊ូវទ្រង់យាងមកដើម្បីនឹងបោះភ្លើងនៅលើផែនដី(លូកា ១២:៤៩) វាមានន័យថា ដំណឹងល្អនៃព្រះគ្រីស្ទនឹងបង្ក្រាបពិភពលោក ។ ដូចនេះដែរ កិច្ចការនៃជីវិត និងកិច្ចការនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធគឺជាកិច្ចការនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធតែមួយក្នុងពេលតែមួយ ។ កន្លែងដែលជីវិតអមជាមួយនឹងចលនានៃទីបន្ទាល់ ឬជាចលនានៃការកាន់កាប់ ។ ក្នុងលំដាប់នៃការបង្កើត ព្រះបានក្លាយទៅជាអ័ដាមជាព្រលឹងដ៏មានជីវិត ហើយបានបង្ហាប់ឲ្យ

បង្កើតផល និងចម្រើនឡើង ហើយពេញលើផែនដី ហើយបង្ក្រាបវា ។ (លោកុប្បត្តិ ១:២៨) ក្នុងលំដាប់នៃសេចក្តីសង្គ្រោះ ទ្រង់ក៏បានប្រទានវិញ្ញាណនៃជីវិតដល់មនុស្ស ហើយមនុស្សបានទទួលជីវិត តាមរយៈចលនាដើម្បីប្រកាសដំណឹងល្អ គួរតែបង្ក្រាបពិភពលោក ។ នៅថ្ងៃបុណ្យទី៥០ ពួកសាវកដែលទទួលព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធបាននិយាយថា «ព្រះបន្ទូលដ៏ខ្លាំងក្លារបស់ព្រះ» (វាជាកិច្ចការនៃសេចក្តីសង្គ្រោះ) (កិច្ចការ ២:១១) ។ នេះបានចង្អុលបង្ហាញពីការពិត ។ ចលនានៃទីបន្ទាល់មិនមែនជាកិច្ចការមួយក្នុងចំណោមកិច្ចការជាច្រើនរបស់ក្រុមជំនុំទេ ប៉ុន្តែជាសកម្មភាពស្នូលនៃក្រុមជំនុំជាកិច្ចការមូលដ្ឋាន ។ នេះជាការបង្ហាញពីជីវិតរបស់ក្រុមជំនុំពិត ។ ប្រសិនបើអ្នកជឿមិនប្រកាសដំណឹងល្អទេ គាត់បះបោរនឹងច្បាប់នៃជីវិតរបស់អ្នកជឿហើយ ។ ក្រុមជំនុំមិនអាចជួយបានក្រៅពីប្រកាសដំណឹងល្អទេ ទោះបីជាគាត់មិនព្យាយាមប្រកាសដំណឹងល្អក៏ដោយ ។ សេចក្តីបង្គាប់ដ៏អស្ចារ្យនៃបេសកកម្មបានក្លាយជាច្បាប់នៃជីវិតនៅក្នុងក្រុមជំនុំ ។ កិច្ចការ 1:8 «ប៉ុន្តែ កាលណាព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធបានមកសណ្ឋិតលើអ្នករាល់គ្នា នោះអ្នករាល់គ្នានឹងបានព្រះចេស្ដា ហើយនិងធ្វើជាទីបន្ទាល់ពីខ្ញុំនៅក្រុងយេរូសាឡឹម ព្រមទាំងស្រុកយូដា និងស្រុកសាម៉ារីទាំងមូល ហើយរហូតដល់ចុងផែនដីបំផុតផង» ។ បង្ហាញថាមិនគ្រាន់តែបញ្ជាក់ពីអ្វីដែលក្រុមជំនុំនឹងធ្វើនោះទេ ប៉ុន្តែជាអ្វីដែលក្រុមជំនុំនឹងត្រូវធ្វើ ។ ម្យ៉ាងវិញទៀត នៅក្នុងក្រុមជំនុំមានធាតុសំខាន់នៃទីបន្ទាល់ ។ ក្រុមជំនុំដ៏ត្រឹមត្រូវមិនអាចជួយបានក្រៅពីប្រកាសដំណឹងល្អដោយស្ម័គ្រចិត្តទេ ទោះបីជាពួកគេមិនមានបទបញ្ជាខាងក្រៅក៏ដោយ ។ ដូច្នេះ កិច្ចការបេសកកម្មគួរតែធ្វើនៅផ្នែកនៃក្រុមជំនុំ ។ កិច្ចការនេះគួរតែត្រូវបានប្រតិបត្តិដោយក្រុមជំនុំទាំងអស់ ។ Hendrik Kraemer បាន

និយាយថា ថ្ងៃបុណ្យទី៥០នៃក្រុមជំនុំ បានកើតឡើង ពីការចាប់ផ្តើមនៃ បេសកកម្ម (និយាយភាសាដទៃ) គឺជាព្រឹត្តិការណ៍ដ៏មានអត្ថន័យ ។ (Kerk en zeding, The Hague, 1936 ទំព័រ 24-27) វាមិនត្រូវបានប្រតិបត្តិ ដោយការជម្រុញនៃការបង្ហាត់បង្រៀននៅក្រៅនោះទេ ប៉ុន្តែជាសកម្មភាពដែលត្រូវបាន ចាក់ឫសនៅក្នុងជីវិតខាងក្នុង ។ (Gustan Warnecjk's Evangelische Missionslehre, ទំព័រ 263) រឿងដែលពួកសិស្សបានជួបជុំគ្នានៅថ្ងៃបុណ្យទី៥០ និយាយភាសាផ្សេងៗ បានសម្គាល់ថា ក្រុមជំនុំគឺជាអ្នកផ្សព្វផ្សាយសាសនាតាម លក្ខណៈវិនិច្ឆ័យនៃលក្ខណៈនេះ ។ អ្នកបកប្រែមានគំនិតផ្សេងគ្នានៃការ "និយាយភាសាដទៃ" ។ ប៉ុន្តែពួកគេទាំងអស់ត្រូវបានទៅនឹងចំណុចមួយ ដែលវា គ្រាន់តែជាអណ្តាតដែលនិយាយបេសកកម្មនៃពិភពលោកប៉ុណ្ណោះ ។ គ្រប់អ្នក បកប្រែមិនបកស្រាយខ្លឹមសារដែលអណ្តាតនៃកិច្ចការជំពូកទី 2 ផ្តល់អត្ថ ប្រយោជន៍ដល់មនុស្សទេ ។ Eduard Zella ដែលជាអ្នកទ្រឹស្តីថ្មីនៃអ្នកប្រាជ្ញ Tübingen អះអាងថា គោលបំណងនៃសៀវភៅកិច្ចការគឺដើម្បីបង្ហាញលក្ខណៈ សកលនៃគ្រីស្ទសាសនា ។ (die neue Religion für alle Völker bestimmt) ។ (Die Apostelgeschichte Stuttgart, 1854, ទំព័រ 97ff) ។ ត្រង់ចំណុចនេះ ថ្វីត្បិតតែ Harnak (Adolf Von Harnack) មិនមាន ការបញ្ចេញមតិបែបប្រពៃណីក៏ដោយ ។ គាត់បាននិយាយថា "គោលបំណងនៃ សៀវភៅកិច្ចការ គឺគំនិតរបស់ព្រះយេស៊ូវត្រូវបានបង្ហាញសម្រាប់ការបង្កើត បេសកកម្មរបស់គ្រីស្ទសាសនា ។ (Die Apostelgeschichte, Leipzig, 1908, ទំព័រ 10) ។ អ្នកប្រាជ្ញខាងលើមិនបានយល់ពីអត្ថន័យនៃព្រឹត្តិការណ៍ថ្ងៃបុណ្យទី ៥០ឲ្យបានត្រឹមត្រូវទេ ប៉ុន្តែពួកគេស្រដៀងនឹងអ្នកប្រាជ្ញអភិរក្សនិយមដែលគោល

បំណងរបស់ពួកគេផ្ដោតលើតែព្រឹត្តិការណ៍ប៉ុណ្ណោះ ។ ត្រង់ចំណុចនេះ នៅពេលដែលយើងប្រៀបធៀបមតិរបស់ពួកគេ យើងចង្អុលបង្ហាញថា ពួកគេក៏ស្របនឹងរឿងនេះដែរ ។ ក្នុងចំណោមក្រុមអភិរក្សនិយម បុព្វបុរសបានគិតពីចំណុចនេះថា សាវកបាននិយាយភាសារបស់ជាតិសាសន៍ដទៃដោយអព្ភហេតុ បន្ទាប់ពីពួកគេមានព្រះគុណក្នុងការនិយាយភាសាដទៃ ក្នុងចំណោមពួកគេ Theophylact បាននិយាយថា " " ចង្អុលទៅដូចជាស្ថានភាពនៃការដាក់ដៃលើក្បាលរបស់ពួកគេបន្ទាប់ពីកំណែទម្រង់ជាបន្តបន្ទាប់វាត្រូវបានបកស្រាយដូច្នេះខាងរឿងក៏បាននិយាយដែរថា ពួកសាវកបានទទួលអំណោយទានដើម្បីនិយាយភាសាដទៃជាអចិន្ត្រៃយ៍ ដើម្បីប្រកាសដំណឹងល្អដល់ប្រទេសដទៃ ។ (សេចក្តីអត្ថាធិប្បាយនៅក្នុង Acts Apostolorum, ad, cap 2:2, 3, 4) ។ លោក Luther ក៏បានបង្ហាញការបកស្រាយដូចគ្នានិង ខាងរឿង ដែរ Benedicto Aretio ក៏បានគិតដូច្នេះដែរ និងលើកលែងតែក្រៅពីនេះ ចំណែកអ្នកបកប្រែជាច្រើនបានយល់ស្របនឹងរឿងនេះ ។ (Phillippus van Limborch, Johannes Gerharduus, Johannes Pleovier, Hugo Grotius, Andrea Andriessen, Alexander Duff) ។ ដូច្នេះ យើងមិនគួរយកខ្លឹមសារខ្លះមកធ្វើតាម សាវកនិយាយភាសាដទៃនោះទេ ។ នោះគឺថា ព្រះបានបង្កើតបេសកកម្មរបស់ទ្រង់ជាមួយនឹងការចាប់ផ្តើមនៃក្រុមជំនុំ ។ ដូច្នេះហើយ បេសកកម្មព័ន្ធកិច្ចខ្លះមិនដំណើរការនៅក្នុងការរៀបចំនៅក្នុងក្រុមជំនុំទេ ប៉ុន្តែក្រុមជំនុំទាំងអស់គួរតែធ្វើវា ។ អ្វីដែលព្រះបានប្រទានបេសកកម្មដល់ក្រុមជំនុំ គឺមិនមែនជាអំណោយទានបន្ថែមទេ (Donum superadditum) ។

តែវាជាខ្លឹមសារនៃក្រុមជំនុំវិញ ។ ដូច្នេះ ក្រុមជំនុំគួរតែទទួលបានអំណាចទាន
ក្នុងការប្រតិបត្តិការងារបេសកកម្មចេញពីខ្លឹមសារនេះ ។ អំពីផ្នែកនោះ (ទំព័រ
189-192) (ចលនាបេសកកម្មនៃថ្ងៃបុណ្យទី៥០ នៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ) ខ្ញុំបាន
បកប្រែការដោះស្រាយបញ្ហា (Pentecost Ann Missions) ដែលសរសេរ
ដោយ Harry Boer ។

ជំពូកទី 7 ថ្ងៃចុងបំផុត

I. អត្ថន័យនៃថ្ងៃចុងបំផុត

ទស្សនៈនៃអត្ថន័យថ្ងៃចុងបំផុតនៃគម្ពីរសញ្ញាថ្មី មិនមែនជាអនាគតស្របគ្នាទេ ប៉ុន្តែជា ពាក្យក្នុងបច្ចុប្បន្នកាល ។ វាត្រូវបានហៅថាថ្ងៃចុងបំផុតជាក់ស្តែង នៅក្នុងពិភពទ្រឹស្តីសាសនាវិទ្យា ។ លោក Karl Barth បានបកស្រាយថា ថ្ងៃ ចុងបំផុតនៃគម្ពីរសញ្ញាថ្មីដូចជាមានវត្តមានស្របគ្នានៅក្នុងសៀវភៅរបស់គាត់ "The Resurrection of the Dead" បកប្រែដោយ H.J. Stunming ។ គាត់បានបកស្រាយថា "បន្តិចទៀត" នៅក្នុង កូរិនថូសទី១ ១៥:៥១ "នៃ ខ្ញុំ ប្រាប់អ្នករាល់គ្នាពីសេចក្តីអាថ៌កំបាំង គឺថាយើងទាំងអស់គ្នានឹងមិនដេកលក់ទៅ ទេ តែទាំងអស់គ្នានឹងបានផ្លាស់ប្តូរទៅក្នុង១រំពេចវិញ គឺក្នុង១ប៉ប្រិចភ្នែក ប៉ុណ្ណោះ ក្នុងកាលដែលពួកសួរត្រក្រោយបង្អស់ ដ្បិតត្រៃនឹងឮឡើងមែន នោះ ពួកស្លាប់នឹងរស់ឡើងវិញ មិនពុករលួយទៀតឡើយ រួចយើងរាល់គ្នានឹងបាន ផ្លាស់ប្តូរទៅ" ។ គឺមានដូច្នេះ ។ នោះគឺការរស់ឡើងវិញនឹងកើតឡើងក្នុងពេល១ រំពេចវិញ ។ ១រំពេចវិញ មិនមែនមានន័យថាជាផ្នែកនៃពេលវេលាទេ តែវាមាន ន័យថាជាផ្នែកនៃពេលវេលានោះ ការរស់ឡើងវិញមិនអាចកើតឡើងចំពោះ មនុស្សទាំងអស់ក្នុងពេលតែមួយនោះទេ ។ វាមានន័យថាក្នុងបច្ចុប្បន្ន (សេចក្តី អធិប្បាយ ៖ បច្ចុប្បន្នដែលលោក Barth បាននិយាយថាមិនមែនជាពេលវេលា នៃពិភពលោកនេះទេ ប៉ុន្តែបច្ចុប្បន្នបានឆ្លងកាត់ពេលវេលា និងលំហ ។" (ការ រស់ពីស្លាប់ឡើងវិញ បកប្រែដោយ H.J. Stenning. ទំព័រ 208) ។ យោង តាមពាក្យនេះ ទោះបីជាលោក Barth ជឿលើការរស់ឡើងវិញនៃរូបកាយក៏ ដោយ ក៏ការរស់ឡើងវិញរបស់គាត់មិនមែនជាការរស់ឡើងវិញនៃរូបកាយដែល

បានស្លាប់នឹងរស់ឡើងវិញពីសេចក្តីស្លាប់នៅពេលចុងបំផុតក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រនោះដែរ ។ ទីកន្លែងនៃការរស់ឡើងវិញក្នុងទស្សនៈរបស់គាត់គឺជាបច្ចុប្បន្ននៃអតីតកាលនិងបច្ចុប្បន្នដែលជាឱកាសដើម្បីភ្ជាប់ជាមួយពេលវេលាដូចគ្នា ។ លោកបានមានប្រសាសន៍ថា ៖ «អ្នកដែលយល់ពីការនិយាយយ៉ាងត្រឹមត្រូវ មិនច្រឡំនឹងការបញ្ចប់នៃប្រវត្តិសាស្ត្រនោះទេ ។ ហើយគាត់ក៏មិនយល់ច្រឡំដែរថាថ្ងៃចុងបំផុតមិនរួមបញ្ចូលគ្នានឹងការបំផ្លាញនៃប្រវត្តិសាស្ត្រនោះ ។ ថ្ងៃចុងបំផុតអាចត្រូវបានប្រាប់ថាជិតដល់ទើបញ្ចប់នៅគ្រប់ពេលវេលា ។ យើងគ្រាន់តែអាចនិយាយបានថា នៅក្នុងថ្ងៃនៃចក្រវាឡដ៏អស្ចារ្យបំផុតក៏ជិតដល់ដែរ ។ ពាក្យថ្ងៃចុងបំផុតគឺនៅជិតតែងតែអាចនិយាយបាន» ។ (ការរស់ពីស្លាប់ឡើងវិញ បកប្រែដោយ H. J. Stenning, ទំព័រ 106) ទស្សនៈបែបនេះរបស់ Barth ផ្ទុយទៅនឹងទស្សនៈនៃថ្ងៃចុងបំផុតស្របតាមបទគម្ពីរ ។ R. Bultmann បាននិយាយខុសគ្នា នៅក្នុងការអត្ថាធិប្បាយរបស់គាត់អំពីដំណឹងល្អរបស់យ៉ូហានថាការកាត់ទោសថ្ងៃចុងបំផុតនៃយ៉ូហាន គឺគ្រាន់តែជា ថ្ងៃចុងបំផុតដែលគេដឹងប៉ុណ្ណោះ ។ នៅក្នុងលក្ខណៈវិនិច្ឆ័យនៃយ៉ូហាន 3:18 "អ្នកណាដែលជឿលើទ្រង់មិនត្រូវបានថ្កោលទោសឡើយ ប៉ុន្តែអ្នកណាដែលមិនជឿនោះ នឹងត្រូវកាត់ទោសរួចហើយ ពីព្រោះតែអ្នកនោះមិនបានជឿលើព្រះនាមនៃព្រះរាជបុត្រាតែមួយរបស់ព្រះ ។", Bultmann បដិសេធថាការកាត់ទោសនេះគឺជាព្រឹត្តិការណ៍សកលដ៏អស្ចារ្យ ។ (Eist nicht ei dreamatisches kosmishes Ereignis ។ Idem ទំព័រ 11) ប៉ុន្តែវាជាការបកស្រាយខុស ។ ឃ្លា «កាត់ទោសរួចហើយ» វាមិនមែនលើកចោលការកាត់ទោសនៃអនាគតឡើយ ។ នេះជាសេចក្តីវេទនាដល់ពួកអ្នកមិនជឿ តែមានន័យថា ការកាត់ទោសត្រូវបានសំដែងរួចហើយនៅ

ពេលបច្ចុប្បន្ន ។ មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណឹងទេ ការសំដែងនៃការកាត់ទោសបច្ចុប្បន្ន ដែលត្រូវបានប្រើនៅទីនេះ សង្កត់ធ្ងន់លើការបញ្ចប់នៃចលនានៃសេចក្តីសង្គ្រោះ របស់ព្រះគ្រីស្ទ ជាងលក្ខណៈនៃពេលបច្ចុប្បន្ន ។ ម្យ៉ាងទៀត វាមានតែចលនា នៃការបើកសំដែងតាមរយៈព្រះគ្រីស្ទទេ ដែលមានភាពពេញលេញចុងក្រោយក្នុង ចលនានៃសេចក្តីសង្គ្រោះនោះ ។ ក៏គ្មានអ្នកបើកសម្តែងណាដែលមានអំណាច និងជាអ្នកសង្គ្រោះដែលខ្លាំងជាងព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទជាបុត្ររបស់ព្រះដែរ ។ គំនិត របស់សាវ័កយ៉ូហានដែលប្រកាសថាទ្រង់ជាបុត្រស្នូនភ្ញារបស់ព្រះ ក៏បានសង្កត់ធ្ងន់ ត្រង់ចំណុចនេះដែរ ។ នោះគឺទ្រង់ខុសពីអ្នកបម្រើទូទៅ ហើយជាបុត្រស្នូនភ្ញាតែ មួយគត់ដែលគ្មានអ្នកដទៃណាដូចទ្រង់ ។ (ម៉ាថាយ ២១:៣៧-៤២, ហេប្រើរ ១:១-២) ដូច្នេះ យោងទៅតាមការពិតនៃការជឿព្រះគ្រីស្ទ ឬមិនជឿ អនាគត របស់មនុស្សត្រូវបានទូទាត់ ។ យ៉ូហានបានសង្កត់ធ្ងន់តែចំណុចនេះប៉ុណ្ណោះ ។ គាត់មិនលើកចោលការកាត់ទោសនៃអនាគតទេ ។ Zahn (Theodore Zahn) បាននិយាយទៅកាន់វគ្គនេះថា "អ្នកមិនជឿបានកាត់ទោសរួចហើយ ប៉ុន្តែការ ប្រកាសសាលក្រមនឹងត្រូវបានអនុវត្តនៅថ្ងៃចុងបំផុតនៃពិភពលោក ។", J.H. Bernard ក៏មានន័យដូចគ្នាដែរ ។ (International Critical Commentary ដំណឹងល្អ យោងទៅតាម យ៉ូហានទី១ ទំព័រ ១២១) ។ ហើយ Bultmann បាននិយាយថាការបកស្រាយរបស់យ៉ូហាន 5:28-29 មានន័យបដិសេធការកាត់ ទោសនៃអនាគត ។ នោះគឺគាត់បានអះអាងថាវគ្គទាំងនេះ (យ៉ូហាន 5:28- 29) រួមបញ្ចូលនូវទស្សនៈ ថ្ងៃចុងបំផុតនៃអនាគតមិនមែនជាការសរសេរដែល សំខាន់របស់យ៉ូហាននោះទេ ប៉ុន្តែជាខ្លឹមសារបន្ថែមរបស់មនុស្សក្រោយៗ ។ (Johannes Evangelium, ទំព័រ 196-197: Auf alle Falle aber sind v

28f der Zustaz eines Redaktor ។) ។ គាត់បានអះអាងដូច្នេះដោយសារតែវត្ថុទាំងនោះមានទស្សនៈថ្ងៃចុងបំផុតនៃអនាគត ។ ប៉ុន្តែការអះអាងរបស់គាត់ថាពួកវាជាខ្លឹមសារបន្ថែមរបស់អ្នកក្រោយគឺជាទ្រឹស្តីខុសឆ្គងដែលគ្មានស្តង់ដារច្បាស់លាស់ ។ ដោយសារតែចំណុចខុសគ្នានៃឯកសារចំពោះវគ្គបទគម្ពីរទាំងនេះមិនត្រូវបានរកឃើញ ក្នុងយ៉ូហាន 6:39-40, 54, 12:48 ក៏បាននិយាយអំពីការកាត់ទោសនៅពេលអនាគតដែរ ។ ទស្សនៈនៃថ្ងៃចុងបំផុតក្នុងគម្ពីរសញ្ញាថ្មីនិយាយពីព្រឹត្តិការណ៍សកលស្របនៃថ្ងៃខាងមុខយ៉ាងជាក់លាក់ ។ ទស្សនៈពេលវេលានៅក្នុងបទគម្ពីរបានបង្ហាញឱ្យឃើញថា វាគឺជាទំនាយនៃគម្ពីរសញ្ញាចាស់ដែលថាព្រឹត្តិការណ៍នៃគម្ពីរសញ្ញាថ្មីគឺជាព្រឹត្តិការណ៍ស្របនៃអនាគត ហើយចុងក្រោយត្រូវបានសម្រេចបំពេញ ។ ដូច្នេះយើងអាចនិយាយដូចខាងក្រោម ។ នោះគឺចលនានៃសេចក្តីសង្គ្រោះនៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាថ្មីយោងតាមការកាត់ទោសដ៏អស្ចារ្យ (ការយាងមកជាលើកទីពីររបស់ព្រះអម្ចាស់) តាមទស្សនៈនៃពេលវេលាស្របគ្នា ។

II. ថ្ងៃចុងបំផុតនៃគម្ពីរសញ្ញាថ្មី

1. គំនិតនៃការជិតមកដល់នៃថ្ងៃចុងបំផុតនេះ

ពេលខ្លះយើងឃើញពាក្យថាថ្ងៃចុងបំផុតជិតមកដល់នៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាថ្មី ។ ឧទាហរណ៍ "យប់យូរណាស់ហើយ ថ្ងៃក៏ជិតរះ" (រ៉ូម 9៣:១២) "ដូច្នេះ យើងត្រូវដោះចោលអស់ទាំងការរបស់សេចក្តីងងឹតចេញ ហើយពាក់គ្រឿងសឹករបស់ពន្លឺវិញ ។" "ព្រោះព្រះអម្ចាស់ទ្រង់ជិតដល់ហើយ" (ភីលីព ៤:៥) "ដ្បិតព្រះអម្ចាស់ជិតយាងមកហើយ "(យ៉ាកុប 5:8) "មើលចៅក្រម លោកឈរនៅមាត់ទ្វារហើយ" (យ៉ាកុប 5:9) "រីឯចុងបំផុតនៃរបស់ទាំងអស់ នោះជិតដល់ហើយ

ដូច្នេះ ចូរឲ្យមានគំនិតនឹងផឹង ហើយចាំយាមក្នុងសេចក្តីអធិស្ឋានចុះ៖ “(ពេត្រុសទី១ ៤:៧) “ត្បិតឯពេលវេលា នោះជិតដល់ហើយ” (រ៉ូម៉ានៈ ១:៣) “ពេលវេលាចង្អៀតណាស់” (កូរិនថូសទី១ ៧:២៩) ហេតុអ្វីបានជាក្រុមជំនុំដំបូងគិតថា ការយាងមកជាលើកទីពីររបស់ព្រះអម្ចាស់គឺជិតដល់ហើយ? ហេតុផលបានជាគេគិតបែបនេះមិនមែនជាទស្សនៈនៃចំនួនពេលវេលានោះទេ ។ (ហេព្រើរ ១:១) ប៉ុន្តែវាជាទស្សនៈនៃលក្ខណៈនៃពេលវេលា ។ ម៉្យាងទៀតលក្ខណៈថ្ងៃនៃគម្ពីរសញ្ញាថ្មីមានលក្ខណៈនៃការយាងមកក្នុងពេលវេលារួចហើយ ការយាងមកជាលើកទីពីររបស់ព្រះអម្ចាស់គឺជិតមកដល់ហើយ ។ ចលនានៃដំណឹងល្អផ្ទាល់ជាគម្ពីរសញ្ញាថ្មីទៅកាន់ផ្នែកខ្លះនៃចលនាក្នុងថ្ងៃចុងបំផុត ការយាងមកជាលើកទីពីររបស់ព្រះយេស៊ូវ នៃទីបញ្ចប់ដែលជាថ្ងៃចុងក្រោយដ៏អស្ចារ្យ ។ សម្រាប់ហេតុផលនេះ ទំនាយនៃគម្ពីរសញ្ញាចាស់មិននិយាយអំពីការយាងមកជាលើកទីពីរទេ ប៉ុន្តែបាននិយាយថាវាជាការរួបរួមជាមួយនឹងចលនានៃដំណឹងល្អនៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាថ្មី ។ HN Ridderbos បាននិយាយថា “ទស្សនៈនៃថ្ងៃចុងបំផុតរបស់គម្ពីរសញ្ញាថ្មី ជាពិសេសទស្សនៈថ្ងៃចុងបំផុតរបស់ប៉ុល (នៅក្នុងចលនានៃសេចក្តីសង្គ្រោះ) ជាបច្ចុប្បកាល និងអនាគតកាលមិនរួបរួមជាមួយគ្នាទេ ដូច្នេះគំនិតដែលនិងមកដល់នៃថ្ងៃចុងបំផុតនិងកើតឡើង (Paulus, J. H. Kok, N. V. 1Kampen, 1666 ទំព័រ 550) រចនាសម្ព័ន្ធនៃការគិតខាងលើគឺខុសគ្នាទៅនឹងអត្ថន័យថ្ងៃចុងបំផុតដែលមិនអើពើនឹងចលនានៃសេចក្តីសង្គ្រោះនាពេលអនាគតនិងដែលទាមទារការយាងមកដែលបានសម្រេច ។

2. បញ្ហានៃពេលវេលានៃថ្ងៃចុងបំផុត

បន្ទាប់មក ព្រះបន្ទូលក្នុងសៀវភៅដំណឹងល្អ និងសំបុត្រនៃពេលវេលានៃការ យាងមកជាលើកទីពីររបស់ព្រះអម្ចាស់ មិនមានខ្លឹមសារស្មុគស្មាញនៅក្នុងការ សង្ខេបនោះទេ ។ ប៉ុន្តែមេរៀននៃវិវរណៈ 20:1-6 គឺស្មុគស្មាញសម្រាប់បង្កើត ការបកស្រាយជាច្រើន ។ តើទ្រឹស្តីនៃថ្ងៃសហស្សវត្សរ៍ត្រូវបានកត់ត្រាទុកនៅទី នោះមានទ្រឹស្តីអ្វីខ្លះ?

1) សម័យក្រោយសហស្សវត្សរ៍

L. Boettner មានបំណងធ្វើតាមទ្រឹស្តីនៅក្នុងសៀវភៅរបស់គាត់ "សហស្ស វត្សរ៍" មានន័យថា "នៅក្រោយសហស្សវត្សរ៍បានអះអាងថាជាពេលវេលាមាន នៃគ្រីស្ទសាសនាអស់រយៈពេល 1000 ឆ្នាំមុនពេលការយាងមកជាលើកទីពីរ របស់ព្រះយេស៊ូវ ។ ម្យ៉ាងទៀត ជាថ្ងៃដែលមនុស្សលោកជឿលើដំណឹង ។ ទ្រឹស្តី នេះបង្ហាញឱ្យឃើញតាមរយៈវគ្គនេះ ។ ម៉ាថាយ ២៤:១៤ ចែងថា ព្រះយេស៊ូវ គ្រីស្ទបានទទួលអំណាចនៃស្ថានសួគ៌ និងផែនដី សិទ្ធិអំណាចនេះមិនអាច បរាជ័យបានទេ ហើយវាពិតជានឹងមកដល់ពេលដែលទ្រង់បំផ្លាញអំណាចផ្ទុយចេ ញ ។ ការរិះគន់ - ទ្រឹស្តីខាងលើមិនអាចរាប់បានទេ ។ ទោះបីជាចលនានៃ ដំណឹងល្អបានយកផ្ទៃខាងក្រោយនៃអំណាចនៃស្ថានសួគ៌ និងផែនដីក៏ដោយ យើងមិនអាចទាយថ្ងៃដែលមនុស្សជាតិទាំងអស់នឹងប្រែចិត្តឡើយ ម៉ាថាយ 28:18 រួមបញ្ចូលទាំងក្នុងផ្ទៃខាងក្រោយនៃសិទ្ធិអំណាចនៃស្ថានសួគ៌ និងផែនដី ដែរ ។ ដំណឹងល្អត្រូវបានប្រកាសទៅកាន់ពិភពលោកទាំងមូល ហើយទីបំផុតនៅ ពេលការយាងមកជាលើកទីពីររបស់ព្រះអម្ចាស់មកដល់ សត្រូវរបស់ព្រះនឹងត្រូវ បំផ្លាញចោល ។ 1) ទំនាយជាច្រើននៃគម្ពីរសញ្ញាចាស់បានទាយថាថ្ងៃមាសចូល

មកក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រមនុស្សជាតិ ។ ចេញពីវគ្គបទគម្ពីរ អេសាយ ២:២-៤ ដានីយ៉ែល ២:៤៤ ។ ការរិះគន់ - នៅជំពូក និងខគម្ពីរខាងលើរួមមានធាតុដែលត្រូវបានបញ្ចប់ដោយការអស្ចារ្យដែលព្រះបានជ្រៀតចូល (ការយាងមកជាលើកទីពីរ) អេសាយ 2:2-4 បានទាយតាមរយៈការកំណត់អត្តសញ្ញាណរវាងរឿងនៃគម្ពីរសញ្ញាថ្មី និងរឿងបន្ទាប់ពីការយាងមកជាលើកទីពីរ ។ ជាពិសេស ដានីយ៉ែល ២:៤៤ បាននិយាយថា នគរដែលព្រះនឹងបង្កើតនៅថ្ងៃចុងក្រោយ គឺខុសគ្នានឹងនគរបស់លោកីយ៍ នោះគឺ «នឹងបានតាំងឡើងជារឿងរហូត» ។ វានឹងត្រូវបានបង្កើតឡើងទាំងស្រុងដោយការយាងមកជាលើកទីពីរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ។

ដូច្នេះ វគ្គនេះមិនមែនទំនាយពេលវេលាមាសដែលបានកំណត់មុននៃការយាងមកជាលើកទីពីរបស់ព្រះគ្រីស្ទនោះទេ ។ 2) ដោយសារចំនួនដែលបានសង្កេតឃើញគឺច្រើនជាងចំនួនដែលនឹងត្រូវបំផ្លាញ មុនពេលការយាងមកជាលើកទីពីរបស់ព្រះយេស៊ូវ ជាពេលវេលាមាសនៃគ្រីស្ទសាសនា (ថ្ងៃដែលមនុស្សស្ទើរតែទាំងអស់ជឿលើដំណឹងល្អ) នឹងមកដល់ក្នុងពិភពលោក ។ ការរិះគន់ - វិវរណៈ ១៩:១១-២១ មានន័យ វិវរណៈ ១០:១១-២១ បាននិយាយថា អំណាចនៃការប្រឆាំងព្រះគ្រីស្ទ (វាគឺជាអំណាចនយោបាយ) នឹងត្រូវវិនាសយ៉ាងជាក់ស្តែង ។ អ្នកប្រឆាំងព្រះគ្រីស្ទ ត្រូវបានប្រៀបប្រដូចជាមួយនឹង សត្វសាហាវ (វិវរណៈ ជំពូកទី 13) វាខុសពីសាតាំង (អត្ថិភាពខាងវិញ្ញាណ) ។ អ្នកប្រឆាំងព្រះគ្រីស្ទ បានទទួលសិទ្ធិអំណាចនយោបាយចេញពីសាតាំង នឹងការប្រព្រឹត្ត ។ (វិវរណៈ ១៣:២) ។ ហើយដានីយ៉ែលជំពូកទីប្រាំពីរបានប្រៀបធៀបអំណាចនយោបាយថាជាសត្វសាហាវ ។ ដូច្នេះ ជ័យជំនះដែលវិវរណៈ ១៩:១១-២១ រៀបរាប់ នឹងត្រូវសម្រេចដោយការបំផ្លិចបំផ្លាញនៃអាណាចក្រនៃពួកទុច្ចរិតដែលប្រឆាំងនឹង

ព្រះគ្រីស្ទ តាមរយៈការយាងមកជាលើកទីពីរនៃអំណាចដ៏អស្ចារ្យរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ។ 3) L. Boettner បានផ្តល់ភស្តុតាងផ្សេងទៀត ដើម្បីអះអាងពីការមកដល់នៃពេលវេលាមាស ដែលដំណឹងល្អបានកាន់កាប់ផែនដីទាំងមូល ។ វាត្រូវបានសម្រេចដោយការអភិវឌ្ឍន៍វិទ្យាសាស្ត្រក្នុងសម័យបច្ចុប្បន្ន និងការធ្វើឱ្យប្រសើរឡើងនៃសម្ភារៈអរិយធម៌ ។ (សហស្សវត្សរ៍ ទំព័រ ៣៨-៥៣) ។ ការរិះគន់ - ទ្រឹស្តីខាងលើគឺខុស ។ តើការរិះគន់ខាងវិទ្យាសាស្ត្រជាច្រើននឹងនាំមកនូវផលផ្លែដ៏បរិបូរនៃដំណឹងល្អដូចដែលលោកបានចង្អុលបង្ហាញដែរឬទេ? កាលណាវិទ្យាសាស្ត្រ អភិវឌ្ឍកាន់តែខ្លាំង នោះអាវុធសម្លាប់មនុស្សក៏ត្រូវបានអភិវឌ្ឍដែរ ហើយបន្ទាប់មកក្រុមជំនុំនឹងត្រូវពុករលួយ ។ 4) L. Boettner ជាម្ចីម្តងទៀតបានផ្តល់ហេតុផលផ្សេងទៀតដើម្បីបង្ហាញថាពេលវេលាមាសនៅកណ្តាលនៃគ្រីស្ទសាសនាប្រាកដជានឹងមកដល់ក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រមនុស្សជាតិ ។ (ថ្ងៃដែលមនុស្សជាតិទាំងអស់ជឿលើព្រះយេស៊ូវ) ពោលគឺគាត់មិនបានទទួលយកការអះអាងនៃបទគម្ពីរដែលថានៅថ្ងៃចុងក្រោយនៃពិភពលោកមនុស្សជាតិទាំងអស់នឹងត្រូវពុករលួយយ៉ាងខ្លាំងនោះទេ គាត់បានបកស្រាយវគ្គដែលមានអត្ថន័យខុសៗគ្នា ។ តាមវគ្គទាំងនេះ (ម៉ាថាយ 24:37-39, លូកា 17:26-30) ហាក់ដូចជាបង្ហាញពីអំពើពុករលួយដ៏ខ្លាំងក្លា ប៉ុន្តែតាមពិតវាខុសគ្នា ។ (សហស្សវត្សរ៍ ទំព័រ ១៣៣) ។ ជាឧទាហរណ៍ ម៉ាថាយ 24:៣៧-៣៩ ចែងថា “ត្បិតកាលណាកូនមនុស្សមក នោះនឹងបានដូចជានៅជំនាន់លោកណូអេដែរ ដ្បិតនៅត្រាមុនទឹកជន់លិច នោះគេកំពុងតែស៊ីផឹក ហើយរៀបការប្តីប្រពន្ធដរាបដល់ថ្ងៃដែលលោកណូអេចូលទៅក្នុងទូកធំ គេឥតបានដឹងខ្លួនឡើយ ទាល់តែទឹកជន់ឡើង យកគេទៅទាំងអស់គ្នា នោះដល់កាលណាកូនមនុស្សមក ក៏នឹង

មានដូច្នេះដែរ” ។ យោងទៅតាមលោក Boettner នៅទីនេះ មនុស្សនៅសម័យណូអេបានស្មើគ្នា ការរៀបការរបស់បុរស និងការរៀបការរបស់ស្រ្តី មិនបង្រៀនពីអំពើបាបរបស់ពួកគេទេ ប៉ុន្តែវាបានសង្កត់ធ្ងន់ថាទឹកជំនន់នឹងមកដល់ពួកគេភ្លាមៗ ដែលពួកគេមិនបានអើពើ ។ វាមានន័យថាពេលវេលានៃការយាងមកជាលើកទីពីររបស់ព្រះគ្រីស្ទក៏ដូចស្ថានភាពនេះដែរ ។ ការរិះគន់ - ការបកស្រាយរបស់ Boettner ដែលបាននិយាយខាងលើបានមកពីការមើលបទគម្ពីរមិនស៊ីជម្រៅ ។ ជាការពិតណាស់ ពាក្យនៃបទគម្ពីរបង្រៀនពីលក្ខណៈនៃការយាងមកជាលើកទីពីរ ។ ប៉ុន្តែនៅពេលជាមួយគ្នានោះ អំពើពុករលួយដ៏ធ្ងន់ធ្ងររបស់មនុស្សជាតិក៏នឹងកើតមានមុនការយាងមកជាលើកទីពីរដែរ ។ ហេតុផលអាចត្រូវបានពន្យល់ដូចខាងក្រោម ។ នោះគឺដោយសារការពុករលួយនៃសម័យណូអេមានសភាពធ្ងន់ធ្ងរ ពួកគេងងឹតងងុល ហើយមិនជឿលើការព្រមានរបស់ណូអេ ហើយពួកគេបានជួបទឹកជំនន់ភ្លាមៗ តើពេលវេលារបស់មនុស្សជាតិក៏នឹងត្រូវធ្វើតាមបែបនេះដែរឬ? ពីព្រោះតែមនុស្សជាតិភាគច្រើននៅក្នុងពេលវេលានៃការយាងមកជាលើកទីពីរគឺជាការពុករលួយយ៉ាងខ្លាំង, ថ្ងៃនោះនឹងមកដូចជាចោរ ។ ប៉ុន្តែមានតែកូនមនុស្សនៃជីវិតប៉ុណ្ណោះ ដែលមិនបានមកដូចជាចោរ ។ (ថែស្សាឡូនិចទី១ ៥:១-៥) 5) L Boettner បានបកស្រាយម្តងទៀតថា វិវរណៈ 20:4-6 គឺជាការអនុម័តនៃលទ្ធិនិយមក្រោយសហស្សវត្សរ៍ ។ នោះគឺគាត់បានអះអាងថាសម្រាប់ជំពូកនេះនិយាយផ្ទុយអំពីព្រលឹង (ខទី 4 off) ។ វាមិនមែនជាការរស់ឡើងវិញនៃរូបកាយទេ តែជាជីវិតនៃព្រលឹងនៅស្ថានសួគ៌ ។ (សហស្សវត្សរ៍ ទំព័រ 264) គាត់បាននិយាយជាបន្តបន្ទាប់ថា នៅក្នុងផ្នែកនេះ មិនដែលមិនមានពាក្យថា «សាសន៍យូដា» ឬ «ក្រុងយេរូសាឡឹម»

ឬធាតុនៃគម្ពីរចំនួននៃពិភពលោកនោះទេ ។ (សហស្សវត្សរ៍ ទំព័រ 264)
 គាត់បានអះអាងថានៅក្នុងផ្នែកនេះ « ការរស់ឡើងវិញ » (ខទី 4 ff)
 មិនមែនមានន័យថាការរស់ឡើងវិញទេ ប៉ុន្តែការកើតជាថ្មី ។ ផ្ទុយទៅវិញ
 ពាក្យ « ការរស់ឡើងវិញជាលើកដំបូង » (ខទី ៥) ក៏មិនត្រូវការបក
 ស្រាយអំពីការរស់ឡើងវិញនៃរូបកាយដែរ ។ បទគម្ពីរចែងថា កើតជាថ្មី មាន
 ន័យថាប្រភេទនៃដំណើររស់ឡើងវិញ ។ (អេភេសូរ ២:៥ កូឡូស ២:១២, ៣:
 ១) ការរិះគន់ - យើងមិនទទួលយកការបកស្រាយរបស់ Boettner ថាគ្រប់
 គ្រាន់ទេ ដូចជាការបកស្រាយមួយនេះដែរ ។ នៅក្នុងវគ្គ «ការរស់ឡើងវិញ
 ដំបូង» (ἀνάστασις ἡ πρώτη) នៅក្នុងវិវរណៈ ២០:៥ ពាក្យ «ការរស់
 ឡើងវិញ» គឺជាពាក្យបច្ចេកទេសនៃការរស់ឡើងវិញនៃរូបកាយ (កូរិនថូសទី១
 ១៥:១២, ១៣, ២១, ៤២) ។ ឧទាហរណ៍ ការប្រើពាក្យនៃការកើតឡើងវិញមិន
 ត្រូវបានបង្ហាញនៅក្នុងបទគម្ពីរទេ ។

2) Amil-millennialism

Amillecannialism អះអាងថារយៈពេលនៃ 1000 ឆ្នាំនៅក្នុងវិវរណៈជំពូកទី 20
 គឺជាថ្ងៃនៃគម្ពីរសញ្ញាថ្មី (ជាថ្ងៃដើម្បីប្រកាសដំណឹងល្អនៅលើផែនដី ឬជាថ្ងៃ
 មធ្យម) Rutgers សន្មតថា Augustine ជាប្រភពដើមនៃទ្រឹស្តីនេះ ។
 (Premillennialism in America ទំព័រ 72) ការរិះគន់ - វាពិបាកក្នុងការ
 គាំទ្រទ្រឹស្តីនេះដោយហេតុផលមួយចំនួនដូចខាងក្រោម ។

(1) កិច្ចការរបស់សាតាំង ជាកំណត់ត្រានៃការបើកសំដែងបង្ហាញពីដំណើរការ
 ប្រវត្តិសាស្ត្រ ប៉ុន្តែ Amillennialism មិនទទួលស្គាល់ថាវាជាដំណើរការនោះទេ
 ប៉ុន្តែជាព្រឹត្តិការណ៍មួយ (នោះគឺដោយសារការសុគតរបស់ព្រះគ្រីស្ទនៅលើលើ

ឆ្មាង សាតាំងត្រូវបានទម្លាក់ចុះពីអាសនៈ ដំណឹងល្អនៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាថ្មីបាន
 យកឈ្នះលើវា) ដែលបាននិយាយឡើងវិញក្នុងការសង្កត់ធ្ងន់ជាច្រើន ។ នេះគឺខុ
 ស ។ ខ្លឹមសារដែលបានកត់ត្រានៅក្នុងសៀវភៅវិវរណៈបង្ហាញពីដំណើរការប្រវត្តិ
 សាស្ត្រនៃកិច្ចការរបស់សាតាំង ។ [1] វិវរណៈ 12:10 បាននិយាយថាសាតាំង
 ត្រូវបានទម្លាក់ចេញពីអាសនៈ គឺមានន័យថា ជាការបង្កើតថ្ងៃនៃគម្ពីរសញ្ញាថ្មី ។
 ប៉ុន្តែ [2] វិវរណៈ ជំពូកទី 13-17 មិនបង្រៀនអំពីការល្បួងទូទៅរបស់សាតាំង
 ទេ ប៉ុន្តែជាចលនាដែលបានអភិវឌ្ឍរបស់សត្វសាហាវ អ្នកប្រឆាំងព្រះគ្រីស្ទ និង
 ពួកហោរាក្លែងក្លាយរបស់វា) នៅលើផែនដីដោយការបះបោរចុងក្រោយរបស់
 វា ។ នេះជាកិច្ចការនៃថ្ងៃចុងក្រោយនៃពិភពលោកយ៉ាងជាក់ច្បាស់ ។ នេះគឺ
 ដូចគ្នានឹងចលនារបស់មនុស្សដែលគ្មានច្បាប់ ដែលបានសរសេរនៅ ថែស្សាឡូ
 និចទី ២ ២:៣-៨ ។ នេះជាដំណើរការនៃប្រវត្តិសាស្ត្រនៃចលនានេះដែលត្រូវ
 បានបង្ហាញដោយស្ថានភាពក្នុងដំណាក់កាលកាន់តែច្បាស់ ហើយមកដល់មុន
 ការយាងមកជាលើកទីពីររបស់ព្រះគ្រីស្ទ ។ ការងារនេះក្នុងការបំបែកចលនាអ្នក
 ប្រឆាំងព្រះគ្រីស្ទ នឹងត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយការយាងមកជាលើកទីពីររបស់
 ព្រះយេស៊ូវ ។ វិវរណៈ ១៩:១១-២១ បង្ហាញយ៉ាងច្បាស់ ។ សាវ័កប៉ុលក៏បាន
 និយាយពាក្យដូចគ្នានេះដែរ ។ (ថែស្សាឡូ ២:៨)

(2) បទគម្ពីរចែង ការជំនុំជំរះពីរដង ។ [1] ការជំនុំជំរះទៅកាន់ក្រុមជំនុំ ម៉ា
 ថាយ 24:31, កូរិនថូសទី១ 15:51-52, ថែស្សាឡូនិចទី១ 4:14-17 ។ល។
 បាននិយាយ ពីការរស់ឡើងវិញនៃអ្នកជឿ និងការផ្លាស់ប្តូររបស់គាត់ដែលកើត
 ឡើងដំបូង ។ វិវរណៈ ២:១ «ការរស់ឡើងវិញដំបូង» យល់ស្របនឹងវគ្គនេះ
 ដែលមានន័យថាការរស់ឡើងវិញនៃរូបកាយ ។ ហើយការជំនុំជំរះដែលបាន

បង្ហាញដោយការច្រូតកាត់គ្រាប់ពូជនៅក្នុងវិវរណៈ ជំពូកទី 14 ក៏បង្ហាញផងដែរថា ពួកបរិសុទ្ធត្រូវបានប្រព្រឹត្តយ៉ាងពិសេស (ប្រមូលមនុស្សដែលបានជ្រើសរើស) យោងទៅ ថែស្យាឡូនិចទី2 2:1 ។ គំនិតដែលថាក្រុមជំនុំនឹងត្រូវជំនុំជំរះដំបូងគឺត្រូវសង្កត់ធ្ងន់ដោយបទគម្ពីរ ។ ព្រះគម្ពីរបានចែងថា អ្នកជឿគឺជាអ្នកជំនុំជំរះពិភពលោក និងពួកទេវតា (ម៉ាថាយ 19:28, លូកា 22:30, កូរិនថូសទី១ 6:2-3) បន្ទាប់ពីជំនុំជំរះជាចម្បងហើយអ្នកជឿពិតត្រូវបានរស់ឡើងវិញជាផលដំបូង តើពួកគេមានសិទ្ធិវិនិច្ឆ័យអ្នកដទៃឬ? ព្រះបន្ទូលដែលព្រះអម្ចាស់នាំអ្នកជឿក៏បានចង្អុលបង្ហាញថា ការជំនុំជំរះក្រុមជំនុំនឹងកើតឡើងជាដំបូង ។ (ម៉ាថាយ ២៤:៤០-៤១ លូកា ១៧:៣៤-៣៥) យោងទៅពេត្រុសទី១ ៤:១៧ ។ [២] ការជំនុំជំរះចំពោះមនុស្សអាក្រក់ ។ វិវរណៈ 20:11-15 បាននិយាយថា គឺដើម្បីវិនិច្ឆ័យដល់មនុស្សណាដែលមិនបានកត់ត្រានៅក្នុងសៀវភៅជីវិត ប៉ុន្តែមិនវិនិច្ឆ័យអ្នកជឿនៅក្នុងពាក្យនេះដែលមិនដែលមានការបង្ហាញអំពីការរស់ឡើងវិញដ៏មានពរ និងជីវិតឡើយ ។ ផ្ទុយទៅវិញ វិវរណៈ ២០:៤-៦ បានសំដែងបែបនេះ ។

3) ជំនឿពីព្រះយេស៊ូវនឹងត្រឡប់មកផែនដីក្រោយកំឡុងពេល១០០០ឆ្នាំ (Premillennialism) 1) ការបង្ហាញ៖ នេះគឺជាទ្រឹស្តីមួយដែលថា នៅពេលការយាងមកជាលើកទីពីរបស់ព្រះគ្រីស្ទ គ្រីស្ទបរិសុទ្ធដែលបានស្លាប់រួចហើយនឹងរស់ឡើងវិញ ហើយពួកគេនឹងត្រូវបានបំប្លែងទៅជា (ថែស្យាឡូនិចទី១ ៤:១៦-១៧, កូរិនថូសទី១ ១៥:៥២) ត្រូវបានលើកឡើងលើអាកាស ហើយទទួលយកព្រះគ្រីស្ទ ហើយនឹងចុះមកផែនដី ហើយបន្ទាប់មកពួកគេនឹងប្រតិបត្តិដូចស្តេចជាមួយនឹងព្រះគ្រីស្ទអស់រយៈពេល 1000 ឆ្នាំ (ទោះបីជាវាមិនមែនជាលេខពិត

ក៏ដោយ) ។ នេះគឺជាការបកស្រាយដ៏មានឥទ្ធិពលបំផុត ។ Bavinck បាន
ចង្អុលបង្ហាញ វិវរណៈ 20:1-10 ហើយបាននិយាយថា "វាគឺជាវត្ថុដែលគាំទ្រដ៏
មានឥទ្ធិពលបំផុតសម្រាប់សម័យមុនសហស្សវត្សរ៍ វាផ្តល់នូវបញ្ហាពិបាកបំផុត
ចំពោះភាពផ្ទុយគ្នានៃ ជំនឿពីព្រះយេស៊ូវនឹងត្រឡប់មកផែនដីក្រោយកំឡុងពេល
១០០០ឆ្នាំ ។ (De voorstanders van het Chilasme vinden, behalve,
in het Oude Testament, in deze pericoop hun sterksten steun en
de tegenstanders zijn er niet in geringe mate verlegen mede en
hebben er al hun exegetische kunst aan beproefd. –
Gereformeerde Dogmatiek, 1911, Vol. IV, ទំព័រ 751) ។ ការបង្ហាញ
នៃបញ្ហាលំបាកនៃ ជំនឿពីព្រះយេស៊ូវនឹងត្រឡប់មកផែនដីក្រោយកំឡុងពេល
១០០០ឆ្នាំ ។ ជារឿយៗមនុស្សជាច្រើនបាននិយាយអំពីបញ្ហាលំបាកពីជំនឿពី
ព្រះយេស៊ូវនឹងត្រឡប់មកផែនដីក្រោយកំឡុងពេល១០០០ឆ្នាំ ។ ក្នុងចំណោម
បញ្ហាទាំងពីរមានដូចតទៅ ទីមួយ ពួកគេអះអាងថា ពួកគេមិនអាចដឹងថាព្រះ
គ្រីស្ទដែលបានយាងមកទីពីរបានយាងមកផែនដីទេ ហើយអ្នកជឿដែលបានរស់
ឡើងវិញនឹងគ្រប់គ្រងលើនគរ ពេលវេលាមួយពាន់ឆ្នាំដែលជាស្តេច ។ អ្នកប្រាជ្ញ
បានសុំទោសចំពោះបញ្ហានេះ ពោលគឺ អាណាចក្រគ្មានការឈ្លងរបស់សាតាំង
(វិវរណៈ ២០:១-៣) ការប្រៀបប្រដូចមនុស្សលោកគឺល្អ ប៉ុន្តែពួកគេគួរតែត្រូវ
បានគ្រប់គ្រង ។ បន្ទាប់មក ពួកបរិសុទ្ធដែលបានរស់ឡើងវិញបានគ្រប់គ្រងលើ
ពួកគេជាមួយនឹងព្រះគ្រីស្ទ ។ (វិវរណៈ ២០:១-៣) វាស្រដៀងគ្នានឹងការរៀបចំ
របស់ព្រះតាមរយៈទេវតាមកកាន់ពិភពលោកបច្ចុប្បន្ន ។ ទីពីរ ដូចដែលអ្នក
ផ្សេងទៀតនៅក្នុងបទគម្ពីរបាននិយាយថា ការយាងមកជាលើកទីពីរគឺជាការជំនុំ

ជំរះចុងក្រោយនៃពេលវេលាមួយពាន់ឆ្នាំមិនត្រូវបានដាក់នៅចន្លោះការយាងមក
 ជាលើកទីពីរ និងការជំនុំជំរះនោះទេ ។ ត្រង់ចំណុចនេះ ខ្ញុំឆ្លើយដោយបង្ហាញពី
 ទ្រឹស្តីរបស់លោក Abraham Kuiper ។ Abraham Kuiper បានទទួល
 Amilmillennialism ហើយជាការពិតក៏បានយកទ្រឹស្តីស្រដៀងគ្នានៃ
 premillennialism [1] Kuiper ពីស្រដៀងគ្នាទៅនឹង premillennialism
 នៅក្នុងការបកស្រាយនៃ វិវរណៈ 19:11-21 ។ General
 Amilmillenninnalists បានអះអាងថា វិវរណៈ 19:11-12 មានន័យថា
 ចលនានៃការផ្សាយដំណឹងល្អនៃគម្ពីរសញ្ញាថ្មី និងមិនចង្អុលបង្ហាញពីការយាង
 មកជាលើកទីពីររបស់ព្រះគ្រីស្ទទេ ។ អ្នកតំណាងនៃទ្រឹស្តីគឺលោក B. B.
 Warfield ។ ប៉ុន្តែ A. Kuiper បាននិយាយថា វិវរណៈ ១៩:១១-១២
 បង្ហាញពីរូបភាពនៃការយាងមកជាលើកទីពីររបស់ព្រះគ្រីស្ទ ។ (ការបង្ហាញរបស់
 St. John, 1954, ទំព័រ 258–259) ។ ការបកស្រាយរបស់ Kuiper ដូចគ្នា
 នឹងការយល់ស្របរបស់ premillennialism ដែរ ។ ការដាក់ទណ្ឌកម្មរបស់
 សត្វសាហាវនៅក្នុង វិវរណៈ 19:20 មានន័យថាដើម្បីលុបបំបាត់ការប្រឆាំងព្រះ
 គ្រីស្ទដ៏អស្ចារ្យដែលនឹងលិចឡើងនៅថ្ងៃចុងក្រោយនៃពិភពលោក ។ សត្វសាហាវ
 ដែលបានបង្ហាញនៅក្នុងសៀវភៅវិវរណៈ មិនបានចង្អុលទៅអ្នកដែលគ្រប់គ្រង
 អំណាចនៃពួកលើអាកាសនោះទេ ពោលគឺអារក្សដែលមើលមិនឃើញ ដែលធ្វើ
 សកម្មភាពនៅថ្ងៃចុងក្រោយ ។ សត្វសាហាវគឺជាអ្នកគ្រប់គ្រងនៃថ្ងៃចុងក្រោយ
 បង្អស់ក្នុងពិភពលោក ដែលត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយការទទួលបានអំណាចនៃ
 អារក្ស (វិវរណៈ ១៣:២) ។ ការពិតដែលថាការគ្រប់គ្រងពិភពលោកត្រូវបាន
 គេប្រៀបធៀបទៅនឹងសត្វសាហាវគឺចេញពីជំពូកទី 7 នៃដានីយ៉ែល តាមពិត

ចលនារបស់សត្វសាហាវនៅក្នុងវិវរណៈជំពូក 13 ខាងក្រោមគឺទាក់ទងទៅនឹងដំណើរនិយ័តជំពូក 7 ។ ហើយ [2] Kuyper មើលឃើញថា ពេលវេលាមួយពាន់ឆ្នាំនៅក្នុងវិវរណៈ 20:1-6 នឹងមកបន្ទាប់ពីការយាងមកជាលើកទីពីរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ។ ការអះអាងនេះក៏ស្រដៀងនឹងជំនឿពីព្រះយេស៊ូវនឹងត្រឡប់មកផែនដីក្រោយកំឡុងពេល១០០០ឆ្នាំ ។ មានតែគាត់ទេដែលបាននិយាយថាផ្នែកនេះចង្អុលប្រាប់ពីនគរនៅលើផែនដីបានបន្តជាយូរលង់ ប៉ុន្តែបានគាំទ្រទ្រឹស្តីនៃសហស្សវត្សរ៍ (amillennianism) ដែលផ្ទុយពីវា ។ ជាឧទាហរណ៍ ពាក្យរបស់គាត់មានដូចខាងក្រោម ៖ “ព្រះគ្រីស្ទមិនបាននិយាយអំពីថ្ងៃនៃយុគសម័យកណ្តាល រវាងការយាងមកលើកទីពីរ និងការជំនុំជំរះ... ។ ជំពូក និងខនៃថ្ងៃចុងបំផុតនៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាថ្មីបាននិយាយថា ការយាងមកជាលើកទីពីរជាការសន្និដ្ឋានចុងក្រោយដែលបង្ហាញពីព្រឹត្តិការណ៍នៃ ការយាងមក... ការយាងមកជាលើកទីពីរបស់ព្រះគ្រីស្ទ និងការជំនុំជំរះរបស់ទ្រង់បានរួបរួមតែមួយ វាមិនអាចទៅរួចទេដែលនឹងមានថ្ងៃដ៏យូររវាងព្រឹត្តិការណ៍ពីរ ។” (ការបង្ហាញរបស់ St. John, ឆ្នាំ 1954, ទំព័រ 271-273) ។ បន្ទាប់មកគាត់បាននិយាយបន្តថា “ពេលវេលាមួយពាន់ឆ្នាំ គួរត្រូវបានបកស្រាយតាមន័យត្រង់ ។ វាបង្ហាញតែភាពពេញលេញនៃសកម្មភាពរបស់ព្រះប៉ុណ្ណោះ» ។ (ការបង្ហាញរបស់ St. John, ឆ្នាំ 1964, ទំព័រ 277) ។ បន្ទាប់មក គាត់បានចង្អុលបង្ហាញរយៈពេលនេះ ហើយបានសង្កត់ធ្ងន់អំពីរយៈពេលផ្លាស់ប្តូរដ៏ខ្លីដែលព្រះគ្រីស្ទយាងមកលើផែនដី ហើយធ្វើឲ្យប្រជាជាតិប្រែចិត្ត ។ គាត់គិតថានៅក្នុងរយៈពេលនេះសម្រាប់សាតាំងត្រូវបានចង; កិច្ចការនៃសេចក្តីសង្គ្រោះនឹងត្រូវបានអនុវត្តយ៉ាងមានប្រសិទ្ធភាពបំផុត ។ ហើយគាត់បាននិយាយថា រយៈពេលនេះមិនគួររាប់

តាមរបៀបគិតរបស់មនុស្សទេ និងរយៈពេលដែលព្រះធ្វើការដោយផ្ទាល់ (ការបង្ហាញរបស់ St. John, 1964, ទំព័រ 282-284, 293) ។ ការបកស្រាយរបស់ Kuyper នេះបង្ហាញថាមាន បន្ទាប់ពីការយាងមកជាលើកទីពីររបស់ព្រះគ្រីស្ទពិតជាយៈពេលពិសេសដែលធ្វើឱ្យមនុស្សប្រែចិត្ត ។ នេះគឺខុសពីការគិតរបស់ Amil – millennialists. ។ យើងអាចទទួលស្គាល់ថា ការអះអាងរបស់គាត់ដូចជាការអះអាងរបស់ អ្នកជឿពីព្រះយេស៊ូវនឹងត្រឡប់មកផែនដីក្រោយកំឡុងពេល១០០០ឆ្នាំ ។ ។ Kuyper សង្កេតមើល ពេលវេលាមួយពាន់ឆ្នាំជាថ្ងៃបន្ថែមអន្តរកាល, ជំនឿពីព្រះយេស៊ូវនឹងត្រឡប់មកផែនដីក្រោយកំឡុងពេល ១០០០ឆ្នាំ មើលឃើញថា ពេលវេលាមួយពាន់ឆ្នាំគឺជាយៈពេលប្រៀបធៀបវែង ។ ដូច្នេះចំណុចខុសគ្នានៃរឿងទាំងពីរនេះ គឺអាស្រ័យតែលើបញ្ហារយៈពេលខ្លីឬរយៈពេលវែងប៉ុណ្ណោះ ។ ដោយសារតែ ពេលវេលាមួយពាន់ឆ្នាំគឺជាថ្ងៃបន្ថែមដែលមិនបានកត់សម្គាល់មេរៀននៃថ្ងៃចុងក្រោយនៅក្នុងផ្នែកផ្សេងទៀតនៃបទគម្ពីរ ។ ជួនកាលទំនាយត្រូវបានបង្ហាញដោយសង្ខេប ហើយលុបចោលផ្នែកបន្ថែមជាច្រើន ។ ឧទាហរណ៍ ទំនុកតម្កើង ២:៧-៩ ពាក្យខ្លីរួមបញ្ចូលរយៈពេលដ៏យូរចាប់តាំងពីការយាងមកជាលើកដំបូងរបស់ព្រះគ្រីស្ទដល់ការជំនុំជំរះ ។ យើងអាចមើលឃើញប្រភេទនៃសេចក្តីសង្ខេបក្នុងព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ឧទាហរណ៍ គម្ពីរប្រាប់យើងអំពីភាពពិតនៃស្ថានសួគ៌ និង ពេលខ្លះវារក្សាភាពស្ងៀមស្ងាត់ ហើយនិយាយថាការមកជាលើកទីពីរជាក្តីសង្ឃឹមរបស់យើង ។ អត្ថបទនេះមិនបានកត់សម្គាល់ស្ថានសួគ៌ទេ ហើយក៏រំលងវាទៅ ។ ថែស្សាឡូនិចទី១ 4:13-14 បាននិយាយថា " បងប្អូនអើយ ខ្ញុំមិនចង់ឲ្យអ្នករាល់គ្នាឥតដឹង ពីពួកអ្នកដែលដេកលក់ទៅហើយទេ ក្រែងអ្នករាល់គ្នាកើតទុក្ខព្រួយ ដូចជាអ្នកឯ

ទៀត ដែលគ្មានសង្ឃឹម ដ្បិតបើយើងជឿថា ព្រះយេស៊ូវបានសុគត ព្រមទាំង
រស់ឡើងវិញហើយ នោះត្រូវជឿថា ព្រះទ្រង់នឹងនាំអស់អ្នក ដែលដេកលក់ទៅ
ក្នុងព្រះយេស៊ូវ ឲ្យបានមកជាមួយនឹងទ្រង់ដែរ” ។ នៅទីនេះ ប៉ុលមិនបាន
និយាយថាស្ថានសួគ៌ជាក្តីសង្ឃឹមរបស់មនុស្សស្លាប់ទេ ប៉ុន្តែជាការយាងមកជា
លើកទីពីររបស់ព្រះយេស៊ូវ ។ យោងតាម កិច្ចការ 17:30-31, កូរិនថូសទី១
1:7 4:5 ភីលីព 3:20-21, ថៃស្សាឡូនីចទី១ 1:10, 3:13, 5:23 ទីតុស
2:13, ហេប្រើរ 10:36-37 យ៉ាកុប 5 :7 ពេត្រុសទី១ 1:7 13 យ៉ូហានទី១
3:2-3 ។

ជំពូកទី ៨ សីលធម៌នៃគម្ពីរសញ្ញាថ្មី

ក្រមសីលធម៌ដែលព្រះគម្ពីរសញ្ញាថ្មីបានបង្រៀន មិនមែនជាក្រមសីលធម៌ខាងលោកិយទេ តែមានលក្ខណៈពិសេសដូចខាងក្រោម ៖

I. ព្រះទ្រង់បង្ហាត់បង្រៀនសីលធម៌ ហើយធ្វើឲ្យគេប្រតិបត្តិតាម

ទស្សនវិទូនៃក្រមសីលធម៌ខាងលោកិយគ្រាន់តែបង្ហាញពីខ្លឹមសារនៃក្រមសីលធម៌ខាងលោកិយប៉ុណ្ណោះ ប៉ុន្តែមិនក្លាយជាការពិតទេ ។ ប៉ុន្តែព្រះយេស៊ូវបានបើកបង្ហាញខ្លឹមសារសីលធម៌ ហើយធ្វើឲ្យពួកគេអនុវត្តវា ។ ដូចដែលពេលខ្លះព្រះយេស៊ូវបានប្រាប់អំពីខ្នាតនៃសីលធម៌ ជាពិសេសទ្រង់បានធ្វើដូច្នេះនៅដើមដំបូងនៃព័ន្ធកិច្ចបរិសុទ្ធរបស់ទ្រង់ ។ វិធីសាស្ត្រដើម្បីសម្រេចនូវក្រមសីលធម៌គឺការសុតត្រូវនៃឈើឆ្កាងរបស់ទ្រង់ និងព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ។ នៅដើមដំបូងនៃព័ន្ធកិច្ចបរិសុទ្ធរបស់ទ្រង់ ទ្រង់បាននិយាយពីស្តង់ដារនៃក្រមសីលធម៌នោះ អ្នកទ្រឹស្តីសាសនវិទ្យាខុសខ្លះបាននិយាយថា ព្រះយេស៊ូវមកគ្រាន់តែជាគ្រូបង្រៀនច្បាប់ប៉ុណ្ណោះ ។ នៅពេលយើងពិនិត្យមើលពេលដំបូងនៃព័ន្ធកិច្ចបរិសុទ្ធរបស់ទ្រង់ ការបង្រៀនអំពីច្បាប់គឺជាគំនិតចម្បងរបស់ទ្រង់ (ទោះបីនេះមិនមានជាវិធីសាស្ត្រ តែជាគំនិតនៃដង្វាយលោះបាបក៏ដោយ) ។ វាជាលំដាប់ធម្មជាតិដែលការបង្រៀនរបស់ព្រះយេស៊ូវត្រូវបានបើកសម្តែងដូច្នេះ ។ ខ្លឹមសារនៃក្រមសីលធម៌ដែលជាស្តង់ដារដំបូងគួរតែត្រូវបានបង្ហាញជាជាងការអនុវត្តនៃក្រមសីលធម៌ ។ បើការអនុវត្តបានមកមុនវាជារឿងគួរឱ្យអស់សំណើច ។ នៅពេលយើងបង្ហាញពីបញ្ហាសីលធម៌ យើងមិនគួរនិយាយថាជា "ការអនុវត្ត" ប៉ុន្តែ "(ស្តង់ដារ) អ្វី" ។ ដូច្នេះ តើអ្វីទៅជាស្តង់ដារនៃសីលធម៌របស់ព្រះយេស៊ូវ? វាត្រូវបានបង្ហាញតាមរយៈការបង្រៀនរបស់ទ្រង់ ។ ជាឧទាហរណ៍ ម៉ាថាយ 7:12 បាននិយាយ

ថា “ដូច្នេះ អស់ទាំងការអ្វី ដែលអ្នករាល់គ្នាចង់ឲ្យមនុស្សលោកប្រព្រឹត្តនឹងខ្លួន នោះត្រូវឲ្យអ្នកប្រព្រឹត្តនឹងគេដូច្នេះដែរ ដ្បិតនេះឯងជាព្រឹត្យវិន័យ ហើយជាសេចក្តីទំនាយរបស់ពួកហោរា ។” Grosheide បាននិយាយ “យើងអាចនិយាយបានថាវាជាច្បាប់មាសព្រោះថ្វីបើពាក្យនេះខ្លីក៏ដោយ វាបង្ហាញយ៉ាងច្បាស់ថា យើងគួរតែស្រឡាញ់អ្នកជិតខាងរបស់យើង ។” (*Kommentat Op het Nieuwe Testament*, Mattanus, ទំព័រ ១១៦) ។ នេះមិនមែនជាច្បាប់សីលធម៌របស់ខុងជឺ (Confucius) ដែលមនុស្សនោះមិនគួរធ្វើអ្វីដែលវាបង្កផលវិបាកដល់ខ្ញុំដល់អ្នកដទៃនោះទេ ។ នេះគឺជាច្បាប់វិជ្ជមាននៃសេចក្តីស្រឡាញ់ ក្នុងការផ្តល់ផលប្រយោជន៍ក្នុងគ្រប់ស្ថានភាពដល់គាត់ ទោះជាអ្នកដទៃមិនបានផ្តល់ឱ្យខ្ញុំនូវអ្វីក៏ដោយ ។ នៅទីនេះ វាមូលការស្រឡាញ់ខ្មាំងសត្រូវ ។ ម៉ាថាយ 5: 47-48 បាននិយាយថា “ហើយបើអ្នករាល់គ្នាគំនាប់តែបងប្អូនអ្នកប៉ុណ្ណោះ នោះតើបានធ្វើអ្វីប្លែកពីគេ ឯពួកសាសន៍ដទៃ តើមិនប្រព្រឹត្តដូចគ្នាទេឬអី ដូច្នេះ ចូរឲ្យអ្នករាល់គ្នាបានគ្រប់លក្ខណ៍ ដូចព្រះវរបិតានៃអ្នក ដែលគង់នៅស្ថានសួគ៌ទ្រង់គ្រប់លក្ខណ៍ដែរ ។” «ចំពោះការស្រឡាញ់ព្រះយេស៊ូវ» បានមាននិយាយម្តងទៀតថា “ហើយទីពីរគឺដូច្នេះ អ្នកត្រូវស្រឡាញ់អ្នកជិតខាងឲ្យដូចជាខ្លួនឯងដែរ ។” (ម៉ាថាយ ២២:៣៩) អំពីច្បាប់នៃសេចក្តីស្រឡាញ់ ក្នុងសំបុត្រក៏បង្រៀនគោលការណ៍ដូចគ្នាដល់យើងដែរ ។ (កូរិនថូសទី១ ១៣ យ៉ាកុប ២: ១៨, ពេត្រុសទី១ ៤:៨-៩ យ៉ូហាន ៤:៧-២១) ។ ឥឡូវនេះបញ្ហាសំខាន់បន្ទាប់គឺវិធីសាស្ត្រដើម្បីអនុវត្តច្បាប់សីលធម៌ខ្ពស់ ។ តើយើងអាចសម្រេចបានច្បាប់នេះដោយរបៀបណា? គម្ពីរសញ្ញាថ្មីបង្រៀនថា មនុស្សមិនអាចធ្វើវាសម្រាប់អំពើអាក្រក់ទាំងអស់ ហើយគ្មានអំណាចដើម្បីធ្វើអំពើល្អនោះទេ ។ (រ៉ូម ៣:១០-១៨,

អេភេសូ ២:១) តើយើងអាចទៅដល់កម្រិតនោះដោយរបៀបណា? ដូច្នេះព្រះយេស៊ូវបានសុគត ហើយបានរស់ឡើងវិញ ។ ដូច្នេះទ្រង់បានសម្រេចច្បាប់ទាំងអស់ ។ ម៉ាថាយ 5:17 និយាយថា៖ «កុំឲ្យគិតស្មានថា ខ្ញុំមកដើម្បីនឹងលើកក្រឹត្យវិន័យ ឬទំនាយពួកហោរាចោលឡើយ ខ្ញុំមិនមែនមកនឹងលើកចោលទេ គឺមកនឹងធ្វើឲ្យសំរេចវិញ ។» ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទបានសុគតដើម្បីជំនួសសាស្ត្ររបស់ទ្រង់ ហើយបានសម្រេចនូវសេចក្តីសុចរិតទាំងអស់ ហើយបន្ទាប់មកអ្នកដែលរូបរួមជាមួយនឹងទ្រង់ត្រូវបានដោះលែងចេញពីអំណាចនៃអំពើបាបទាំងអស់ ។

មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះ ដោយសារអំណាចនៃការរស់ឡើងវិញរបស់ទ្រង់ (ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ) ធ្វើឱ្យជីវិតរបស់អ្នកជឿមានជំនឿឡើងវិញជាបន្តបន្ទាប់ ទើបអាចប្រព្រឹត្តច្បាប់បាន ។ (J Murray, Principle of conduct ទំព័រ 221)

កូរីន 1:9-12 បានចង្អុលបង្ហាញអំពីវិធីសាស្ត្រនៃក្រមសីលធម៌របស់គម្ពីរសញ្ញាថ្មីយ៉ាងច្បាស់ ។ ដែលបាននិយាយថា « ហេតុនោះ ចាប់តាំងពីថ្ងៃ ដែលយើងខ្ញុំនិយាយ នោះយើងខ្ញុំក៏អធិស្ឋានឲ្យអ្នករាល់គ្នាឥតឈប់ឈរ ហើយទូលសូម ឲ្យអ្នករាល់គ្នាបានស្គាល់ព្រះហឫទ័យទ្រង់សព្វគ្រប់ ដោយគ្រប់ទាំងប្រាជ្ញានិងចំណេះខាងវិញ្ញាណ ដើម្បីឲ្យបានដើរបែបគួរនឹងព្រះអម្ចាស់ ទាំងគាប់ចិត្តដល់មនុស្សទាំងអស់ ឲ្យបានបង្កើតផលក្នុងគ្រប់ទាំងការល្អ ហើយឲ្យស្គាល់ព្រះកាន់តែច្បាស់ឡើង ដោយបានគ្រប់ទាំងព្រះចេស្តាចំរើនកំឡាំង តាមឫទ្ធិបារមីដ៏ឧត្តមរបស់ទ្រង់ ដើម្បីឲ្យបានចេះទ្រាំទ្រ ហើយអត់ធន់គ្រប់យ៉ាងដោយអំណរ »

។ នៅក្នុងវគ្គបទគម្ពីរ ពាក្យថា «ដើម្បីធ្វើឲ្យយើងសម្រេច» ចេញមកជាញឹកញាប់ ។ ពាក្យនេះមានន័យថាជាការចង្អុលបង្ហាញថាព្រះធ្វើឲ្យយើងសម្រេចបានវា ។

II. ទំនោរទៅរកផ្នែកខាងក្នុងជាងផ្នែកខាងក្រៅ

ព្រះយេស៊ូវស្ដីបន្ទោសពួកផារីស៊ីដែលមានទំនោរទៅខាងក្រៅច្រើនជាង ។ ទ្រង់បានបង្រៀនថាការងាររបស់មនុស្សគួរតែវាយតម្លៃចេញពីចិត្តរបស់គេ ។ ម៉ាថាយ 5:21-22 បាននិយាយថានៅក្នុងអត្ថន័យនៃមូលហេតុសំខាន់របស់ការសម្លាប់គឺសេចក្ដីស្អប់, វាគួរតែត្រូវបានវិនិច្ឆ័យយ៉ាងតឹងរឹង, ម៉ាថាយ 5:28 បាននិយាយថា "ប៉ុន្តែ ខ្ញុំប្រាប់អ្នករាល់គ្នាថា សូម្បីតែអ្នកណាដែលគ្រាន់តែក្រឡេកឃើញស្រ្តី ហើយមានដំរើកសំរើបចង់បាន នោះឈ្មោះថា បានប្រព្រឹត្តសេចក្ដីកំផិតនឹងនាងនោះ នៅក្នុងចិត្តខ្លួនហើយ" ។ ម៉ាថាយ ៦:១-៧ «ចូរប្រយ័ត្នកុំឲ្យអ្នករាល់គ្នាធ្វើទាននៅមុខមនុស្ស ឲ្យតែគេឃើញឡើយ» ។ គាត់បាននិយាយថា ព្រះទ្រង់ទតឃើញអ្នកដែលប្រព្រឹត្តសុចរិតនៅចំពោះព្រះដោយសម្ងាត់ម្តងហើយម្តងទៀត ។ នេះជាពាក្យសង្កត់ធ្ងន់ថា យើងគួរធ្វើអ្វីគ្រប់យ៉ាងឲ្យបានត្រឹមត្រូវនៅចំពោះព្រះ (ការប្រកបខាងវិញ្ញាណ) ។ ម៉ាថាយ 15:8 ក៏រាប់ជាការសំខាន់នៃផ្នែកខាងក្នុងផងដែរ ។ ដូចគ្នានឹងព្រះយេស៊ូវបានសង្កត់ធ្ងន់លើជីវិតខាងក្នុងការអនុវត្តសីលធម៌ ។ វាគឺជាស្នូលនៃក្រមសីលធម៌នៃគម្ពីរសញ្ញាថ្មី ។ មូលហេតុមានដូចខាងក្រោម ៖

(1) វាធ្វើឱ្យយើងអរព្រះគុណចំពោះព្រះគុណនៃការប្រោសលោះ ហើយធ្វើឱ្យយើងប្រតិបត្តិនូវសេចក្ដីល្អ ។ យោងតាម លូកា ៧:៤៧ នៅពេលដែលសារីកប៉ូលបានចាប់ផ្ដើមជាមួយនឹងច្បាប់សីលធម៌ដើម្បីដាស់តឿនគ្រីស្ទបរិស័ទ ក្នុងបុព្វបទដែលចាប់ផ្ដើមពាក្យថា "ដូច្នេះ" នៅក្នុងរ៉ូមជំពូកទី 12 ។ តើមានអត្ថន័យដូចម្តេច? នោះគឺដោយសារព្រះគ្រីស្ទបានប្រោសលោះពួកគេ ពួកគេគួរតែធ្វើ

គ្រប់យ៉ាងដោយការអរព្រះគុណ ។ យ៉ូហានទី១ 4:11 "ពួកសួនភ្លឺឆើយ បើព្រះ បានស្រឡាញ់យើងរាល់គ្នាជាខ្លាំងទាំងម៉្លេះ នោះត្រូវឲ្យយើងស្រឡាញ់គ្នាទៅវិញ ទៅមកដែរ ។" ក៏មានអត្ថន័យដូចគ្នា ។ យោងតាម រ៉ូម ១៤:៦ កូរិនថូសទី២ ៥:១៣-១៤ កូរីនថូស ៣:១៧ ។

(2) វាធ្វើឱ្យយើងមានចិត្តចង់ធ្វើវា ដោយឃើញរង្វាន់ពីស្ថានសួគ៌ ។ គម្ពីរ សញ្ញាថ្មីមានការសន្យាជាច្រើនដើម្បីផ្តល់រង្វាន់ទូទៅដល់អ្នកដែលធ្វើការល្អ (ម៉ាថាយ 5:12 6:1 10:41, ម៉ាកុស 9:41 លូកា 6:23, 35 កូរិនថូសទី១ 3:8 14 9:17 ធីម៉ូថេទី១ 5:18 យ៉ូហានទី២ 1:8, រីវរណៈ 11:18, 22:12) ហើយ វាក៏និយាយជាច្រើនអំពីរង្វាន់និងការកាត់ទោសនៅថ្ងៃចុងបំផុត ។ (ម៉ាថាយ 7:19, 19:28, 24:44, ម៉ាកុស 8:38, 13:35, លូកា 21:36 រ៉ូម 14:12, កូរិនថូសទី១ 15:58, កូរិនថូសទី២ 4:14, កូរីនថូស 3:4, ថែស្សាឡូនិចទី១ 5:9, ហេប្រើរ 10:35, លូកា 21:36, រ៉ូម 14:12, កូរិនថូសទី១ 15:58, កូរិនថូសទី ២ 4:14, កូរីនថូស 3:4, ថែស្សាឡូនិចទី១ 5:9, ហេប្រើរ 10:35, យ៉ាកុប 5: ៧, ពេត្រុសទី២ ១:៧ ១៣, ពេត្រុសទី២ ១:១០-១១, រីវរណៈ ៧:១៥) ។ អ្នក ប្រាជ្ញខ្លះគិតខុសថា ការធ្វើការល្អព្រោះរំពឹងថាបានរង្វាន់នោះជាអ្នកមានសីលធម៌ ទាប ។ ប៉ុន្តែនេះគឺជាចរិតមនុស្សក្រអឺតក្រទមដែលមិនត្រូវការការការពារពីព្រះ ឬជាវិរភាពដ៏ក្រអឺតក្រទមដែលធ្វើឱ្យមនុស្សក្លាយជាព្រះ ។ ដោយសារព្រះជា ម្ចាស់បានបង្កើតមនុស្ស និងសីលធម៌ ពួកគេគួរតែត្រូវបានគ្រប់គ្រងដោយ ព្រះ ។ នេះគឺជាតម្លៃដែលមនុស្សសម្លឹងមើលព្រះ ហើយមានការកោតខ្លាច ហើយប្រព្រឹត្តដោយសុចរិតដើម្បីរង្វាន់ក្នុងតំណែងរបស់ខ្លួន ។ គោលការណ៍នៃ

ការងារបែបនេះមិនអាចញែកចេញពីខ្លឹមសាររបស់មនុស្សបានទេ វាអាស្រ័យលើ
។

(3) វាធ្វើឱ្យអ្នកដែលរស់នៅដោយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធអាចធ្វើការងារខាងសីលធម៌បាន ។ គ្រីស្ទានមិនបានក្លាយជាខ្លួនគាត់ទេ ប៉ុន្តែបានកើតជាថ្មីដោយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ដែលបានបង្កើតជាមនុស្សថ្មី ។ កូរិនថូសទី២ 5:17 បាននិយាយថា “ការប្រព្រឹត្តខុសទាំងអស់សុទ្ធតែជាអំពើបាប ប៉ុន្តែជាអំពើបាបដែលមិននាំទៅរកសេចក្តីស្លាប់ឡើយ ។ ” ការកើតជាថ្មីគឺជាមូលដ្ឋាននៃក្រមសីលធម៌របស់គ្រីស្ទាន ។ (ពេត្រូសទី១ ១:២២-២៣, យ៉ូហានទី១ ៣:៦-៩) ដូច្នេះការងារល្អរបស់គ្រីស្ទានគឺជាផលផ្ទៃនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ដែលធ្វើការក្នុងទ្រង់ ។ (កាឡាទី ៥:២២-២៣)

(4) វាធ្វើឱ្យការជម្រុញនៃសីលធម៌គឺជាជីវិតដែលផ្តោតលើព្រះ ។ គ្រីស្ទបរិស័ទគួរតែធ្វើការងារល្អទាំងអស់ ដើម្បីលើកតម្កើងសិរីរុងរឿងរបស់ព្រះជាម្ចាស់ ។ យោងតាម រ៉ូម ១១:៣៦ លក្ខណៈនៃក្រមសីលធម៌នៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាថ្មីដែលខ្ញុំបានណែនាំនៅខាងលើត្រូវបានបង្ហាញដោយក្រមសីលធម៌នៃសំបុត្ររបស់សាក ។

III. សីលធម៌នៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាថ្មី គឺជាជីវិតដែលផ្តោតលើព្រះ

1. ក្រមសីលធម៌ទាក់ទងនឹងក្រុមជំនុំ

រ៉ូម ជំពូក ១២ អាចជាផ្នែកដ៏សំខាន់ក្នុងក្រមសីលធម៌នៃគ្រីស្ទសាសនា ។ ខទី 1 បានប្រាប់គ្រីស្ទានថា “ថ្វាយរូបកាយរបស់អ្នក ជាយញ្ញបូជារស់ ដែលព្រះសព្វព្រះហឫទ័យ ។ ” Grodheide បានបកស្រាយផ្នែកនេះយ៉ាងត្រឹមត្រូវថា “ប៉ុ

លបានគិតថាជីវិតទាំងអស់របស់គ្រីស្ទបរិសុទ្ធគឺជាយញ្ញបូជាថ្វាយដល់ព្រះ" ។

(De Openbaring Gods In Het Nieuwe Testament ទំព័រ ២៧២) ។

ត្រង់ចំណុចនេះ Ridderbos ក៏និយាយដូចគ្នា «សេចក្តីស្រឡាញ់ដែលគ្រីស្ទាន គួរធ្វើចំពោះអ្នកដទៃ គួរតែត្រូវបានប្រតិបត្តិដោយសេចក្តីស្រឡាញ់ចំពោះព្រះ»

(Ana De Romaine) ។ លោក Vos បាននិយាយអំពីចរិតលក្ខណៈរបស់អ្នក ជឿលើព្រះតែមួយ មានដូចនេះ នោះគឺ "សេចក្តីសុចរិតដែលមនុស្សគួរធ្វើ មានប្រភពពីព្រះ វាមានមកពីព្រះ ហើយត្រូវបានវិនិច្ឆ័យដោយព្រះ ។

(Biblical Theology ទំព័រ 419) ហើយពាក្យនៃខទី 2 គឺថា "ដោយការ សាកល្បង អ្នកអាចដឹងថាអ្វីជាព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះ អ្វីដែលល្អ និងអាចទទួល យកបាន និងល្អឥតខ្ចោះ ។" ក៏បង្ហាញអំពីសីលធម៌នៃអ្នកជឿលើព្រះតែមួយ ។

សកម្មភាពរបស់អ្នកជឿគួរសរសើរដល់ព្រះ ដោយការយល់ដឹងពីព្រះហឫទ័យរបស់ ព្រះ ហើយធ្វើតាមវា ។ នៅក្នុងខ 3-10 ខគម្ពីរបង្រៀនថា គ្រីស្ទបរិសុទ្ធគួរតែ រស់នៅសម្រាប់ក្រុមជំនុំ ដែលជារូបកាយរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ដោយសេចក្តីស្រឡាញ់ តាមរយៈអំណោយទានដែលព្រះគ្រីស្ទបានប្រទាន ។ ដូច្នេះ ជាពិសេស ខទី ១១ បង្ហាញថា ប្រធានបទសមហេតុសមផលនៃសេចក្តីស្រឡាញ់របស់បងប្អូនត្រូវបាន ផ្លាស់ប្តូរជាបណ្តោះអាសន្នទៅជា "កុំខ្ជិលច្រអូស ចូរមានចិត្តក្លៀវក្លា ហើយ បម្រើព្រះអម្ចាស់ ។" បន្ទាប់ពីនោះប្រធានបទនៃក្តីស្រឡាញ់ត្រូវបានបន្តម្តងទៀត ។ មានតែព្រះបន្ទូលក្នុងខទី ១២ ថា "ចូរអរសប្បាយក្នុងសេចក្តីសង្ឃឹម ចូរ អត់ធ្មត់ក្នុងសេចក្តីវេទនា ចូរអធិស្ឋានឲ្យជាប់ជានិច្ច ។" ហាក់ដូចជាមិនទាក់ទង នឹងក្តីស្រឡាញ់ទេ ។ ប៉ុន្តែសេចក្តីស្រឡាញ់អមដោយចិត្តនៃក្តីសង្ឃឹម និងការ លះបង់យ៉ាងប្រាកដ ។ (កូរិនថូសទី១ ១៣:៧ ថែស្សាឡូនីចទី១ ១:៣) ហើយវា

នឹងត្រូវបានធ្វើឡើងដោយជីវិតនៃការអធិស្ឋាន ។ ដូច្នេះ ពាក្យនៃវគ្គនេះ (១២ ខ) ក៏ទាក់ទងនឹងសេចក្តីស្រឡាញ់ដែរ ។ A. Nygen បាននិយាយក្នុងន័យនេះ ទាក់ទងនឹងសេចក្តីស្រឡាញ់ដូច្នេះ ពោលគឺ «ការដែលប៉ុលបានកត់សម្គាល់ សេចក្តីស្រឡាញ់នៅក្នុងបុព្វកថា (ខ ៩) មិនមែនចែងនូវទេដែលគាត់បានធ្វើ នោះ វាមានន័យថាគាត់បានធ្វើនៅកន្លែងផ្សេង ។ ជាឧទាហរណ៍ ដូចដែល គាត់បានលើកឡើងថា «ផលផ្លែនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ» នៅទីនោះ គាត់បាន យកសេចក្តីស្រឡាញ់មកធ្វើជាបុព្វកថា វាមិនមានន័យថាវាជាគុណធម៌មួយក្នុង ចំណោមបញ្ជីគុណធម៌ខាងក្រោមនោះទេ ប៉ុន្តែ matrix រួមបញ្ចូលគុណធម៌ ផ្សេងទៀតទាំងអស់ ។ ... សេចក្តីស្រឡាញ់ស្វ័យទ្រាំក្នុងក្តីសង្ឃឹម សេចក្តីស្រឡាញ់ តែងតែព្យាយាមស្រឡាញ់ ។ (Der Romerbrief ទំព័រ 302)

2. ក្រមសីលធម៌ទាក់ទងនឹងរដ្ឋាភិបាល

រ៉ូម ១៣:១-៧ បង្ហាញថាអ្នកជឿដែលទាក់ទងនឹងរដ្ឋាភិបាលក៏គួរធ្វើដោយយក ព្រះជាចំណុចកណ្តាលក្នុងជីវិតដែរ ។ ម្យ៉ាងទៀត គាត់គួរតែរស់នៅជីវិតរបស់ ខ្លួនក្នុងគោលបំណងលើកតម្កើងព្រះ ។ ពេលប៉ុលសង្កត់ធ្ងន់លើការស្តាប់បង្គាប់ រដ្ឋាភិបាលបានអះអាងដោយហេតុផលមួយថា ៖ «សូមឲ្យគ្រប់គ្នាចុះចូលនឹងអាជ្ញា ធរគ្រប់គ្រង ដ្បិតគ្មានសិទ្ធិអំណាចអ្វីក្រៅពីព្រះឡើយ ហើយអំណាចទាំងឡាយ ដែលមានត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយព្រះ ។» (ខ ១) ។ ម្យ៉ាងទៀត គាត់ គួរតែស្តាប់បង្គាប់ ព្រោះគាត់គោរពតាមបំណងរបស់ព្រះ ។ នៅទីនេះ “ដ្បិត គ្មានអំណាចណាមួយក្រៅពីព្រះ ហើយអ្វីដែលមានត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយព្រះ ។ ” ជាការពិតណាស់ រដ្ឋាភិបាលមិនមែនមានន័យថាជាការរៀបចំរបស់ព្រះទេ ។

គម្ពីរសញ្ញាថ្មីចែងថា សូម្បីតែគ្រប់ផ្នែកវប្បធម៌នៅក្នុងសង្គមមនុស្សក៏ត្រូវបាន
តាំងដោយព្រះដែរ ។ ដូច្នេះ លោក Henry Meeter បានចង្អុលចំណុចមួយ
នេះ ហើយបាននិយាយដូច្នេះ ។ នោះគឺ "សង្គមរបស់មនុស្សជាតិមានផ្នែកជា
ច្រើន ឧទាហរណ៍ គ្រួសារ វិទ្យាសាស្ត្រ សិល្បៈ សិប្បកម្ម ឧស្សាហកម្ម
កសិកម្ម ព្រះវិហារ ។ល។ ព្រោះគ្រប់កន្លែងទាំងអស់ត្រូវបានតែងតាំងដោយ
ព្រះដើម្បីបម្រើកន្លែងនីមួយៗដោយស្មោះត្រង់ ។ នៅក្នុងកន្លែងនីមួយៗពួកគេ
មានសិទ្ធិត្រឹមត្រូវ ។ នៅពេលដែលកន្លែងនីមួយៗបង្កើតកាតព្វកិច្ចដោយស្មោះ
ត្រង់ ក្រុមខាងក្រៅដូចជាប្រទេស ព្រះវិហារ សង្គម មិនអាចឈ្លានពានពួកគេ
បានទេ បើមានការវាយប្រហារពួកគេបានន័យថា ពួកគេវាយប្រហារទៅលើ
អាជ្ញាធរតំណាងកន្លែងនោះ ។ (មូលដ្ឋានគំនិតរបស់ពួកខាល់វីននិយម ទំព័រ
១៥៩) ។ ប៉ុន្តែការគោរពតាមសិទ្ធិអំណាចដែលរ៉ូម ១៣:១-៧ បង្រៀនមិន
មានន័យថា យើងគួរតែគោរពតាមដោយគ្មានលក្ខខណ្ឌ ទោះជាវាជាភិបាលបញ្ជា
ឲ្យបះបោរចំពោះព្រះក៏ដោយនោះទេ ។ ជាការពិតណាស់ អត្ថបទរបស់យើងមិន
មានខ្លឹមសារតាមលក្ខខណ្ឌនោះទេ ។ ប៉ុន្តែនៅពេលយើងអានអត្ថបទនោះ យើង
គួរចងចាំថា អ្នកនិពន្ធគិតតែបញ្ហានៃការស្តាប់បង្គាប់មានកម្រិតប៉ុណ្ណោះ ។ នៅ
ទីនេះ ប៉ុលមិនបានដោះស្រាយបញ្ហាលំបាកមិនប្រក្រតីក្នុងការគោរពតាមរដ្ឋាភិ
បាលទេ ។ (F. W. Grosheide, Openbaring Gods Het Nieuwe
Testament, ទំព័រ 178) ។ ប្រសិនបើប៉ុលបានដោះស្រាយបញ្ហាលំបាកអំពី
បញ្ហានេះ គាត់ប្រហែលជាមិននិយាយថាយើងគួរតែគោរពតាមរដ្ឋាភិបាលដោយ
គ្មានលក្ខខណ្ឌនោះទេ ។ ចាល់វីន បានបង្ហាញអាកប្បកិរិយារបស់ប្រជាជន
ចំពោះរដ្ឋាភិបាល គាត់និយាយដូច្នេះថា យើងមិនគួរគិតពីបដិវត្តន៍ទេ ។ ប៉ុន្តែ

ពាក្យគាត់មានន័យថា ជាជំហរផ្ទាល់ខ្លួន យើងមិនគួរបោះចំពោះរដ្ឋាភិបាល គ្រប់ពេលវេលាទេ ។ ដោយផ្ទាល់ យើងអាចជំទាស់នឹងច្បាប់នៃរដ្ឋាភិបាលដែល ប្រឆាំងនឹងព្រះដោយមានអាកប្បកិរិយាវិជ្ជមាន ។ ប៉ុន្តែមនុស្សមិនអាចផ្លាស់ប្តូរ ស្តេចចេញបានទេ (ទោះបីជាគាត់ផ្តាច់ការ) ដោយប្រើសកម្មភាពហិង្សាក្នុងតួ នាទីផ្ទាល់ខ្លួនក៏ដោយ ។ (Henry Stob, the Christian Concept of Freedom ទំព័រ 24-215) ។ ខាល់វីន គិតថា កំរិតខ្ពស់ជាផ្លូវការ ឬ ផ្នែក ដែលបន្ថែមគួរតែការពារប្រជាជនចេញពីចលាចលរបស់ស្តេច ហើយដកប្រភព នៃការគ្រប់គ្រងអាក្រក់ចេញ ប្រសិនបើវាត្រូវការ (វិទ្យាស្ថាន VI 20:31) ហើយនៅកន្លែងផ្សេងទៀតដែរ គាត់បាននិយាយថា "វាមិនមានកិច្ចការល្អទេ ក្នុងការរំដោះរដ្ឋាភិបាលចេញពីរបបផ្តាច់ការ" (វិទ្យាស្ថានទី II 90:៦) ប៉ុន្តែ យើងគិតថាគំនិតរបស់ ខាល់វីន គឺជាការកែទម្រង់ផ្លូវច្បាប់ជាជាងបដិវត្តន៍ ។ ជាពិសេស យើងឃើញពាក្យដែលគោរពតាមអំណាច ដែលមានន័យថាគោរព តាមព្រះនៅក្នុង រ៉ូម ១៣:២ ។ ដូច្នេះ អ្នកដែលស្តាប់បង្គាប់ព្រះគួរដាស់តឿន នូវការពិតថា ការណែនាំរបស់អ្នកដឹកនាំដែលមានអ្នកតំណាងនៃសិទ្ធិអំណាចគឺ ជាព្រះហរទ័យរបស់ព្រះដោយប្រុងប្រយ័ត្ន ។ ការស្តាប់បង្គាប់ដែលយល់ឃើញពី ព្រះហរទ័យរបស់ព្រះ ហើយធ្វើតាមវាមិនអាចទទួលស្គាល់ការស្តាប់បង្គាប់ដោយ គ្មានលក្ខខណ្ឌនោះទេ ។ ដោយសារតែវាមិនមែនជាការស្តាប់បង្គាប់ដោយគ្មាន លក្ខខណ្ឌ វាជាកម្មសិទ្ធិរបស់អាកប្បកិរិយាដែលផ្តោតលើព្រះ ។ មិនត្រឹមតែ ប៉ុណ្ណឹងទេ ដូចដែលអត្ថបទបានរៀបរាប់នៅពេលយើងស្តាប់បង្គាប់មន្ត្រីតំណាងរ ដ្ឋាភិបាល វាបាននិយាយថា "ដើម្បីមែនសិការ" «(ខទី ៥) ពាក្យនេះក៏ បញ្ជាក់អំពីការស្តាប់បង្គាប់របស់ព្រះជាកណ្តាលយ៉ាងខ្លាំង ។ H. Ridderbos

បាននិយាយដូច្នេះថា “នៅទីនេះពាក្យ មនសិការទាមទារនៃការស្តាប់បង្គាប់បាន មកពីព្រះ ។ » (Aan De Romeinen, ទំព័រ 293) ។ ដោយសារតែគ្រីស្ទ សាសនា (មិនមែនជាលក្ខណៈផ្ទាល់ខ្លួន) ធ្វើសម្រាប់រដ្ឋាភិបាលដោយផ្ទាល់ ពួកគេត្រូវតែធ្វើដោយប្រយោល ដូចដែលពួកគេធ្វើសម្រាប់រដ្ឋាភិបាល ។ ប៉ុន្តែ យើងគួរចងចាំថា ទោះបីជាទំនួលខុសត្រូវរបស់យើងមានលក្ខណៈប្រយោលក៏ ដោយ ក៏ឥទ្ធិពលអាចមានលក្ខណៈល្អឥតខ្ចោះ ព្រោះគ្រីស្ទសាសនាមានសេចក្តី ពិតដូចជាពន្លឺនៃពិភពលោក ។ H. Meeter បាននិយាយអំពីតួនាទីដោយ ប្រយោលរបស់ក្រុមជំនុំចំពោះរដ្ឋាភិបាលដូច្នេះ នោះគឺ “ព្រះវិហារអាចផ្តល់ ចំណាប់អារម្មណ៍ដោយប្រយោលដល់រដ្ឋាភិបាលដោយផ្តល់ឥទ្ធិពលដល់មនសិការ របស់មន្ត្រី និងប្រជាជន ។ នៅពេលដែលមនសិការរបស់មន្ត្រី និងប្រជាជន ក្លាយជាគ្រីស្ទសាសនាយ៉ាងជិតស្និទ្ធ រដ្ឋាភិបាលមករកច្បាប់របស់ព្រះជាម្ចាស់ យ៉ាងជិតស្និទ្ធទៅនឹងសាសនា និងសីលធម៌ ។ ការចាប់អារម្មណ៍ដោយប្រយោល នេះត្រូវបានសម្រេចដោយវិធីសាស្ត្រដូចខាងក្រោម ។ (1) កាលដែលពួកជំនុំ ប្រកាសដំណឹងល្អ នោះវានឹងត្រូវបានបង្កើតឡើង ។ នោះគឺដូចជាក្រុមជំនុំ ប្រកាសដំណឹងល្អ វគ្គបង្រៀនពីគោលការណ៍នៃព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ ដែលនឹង ត្រូវបានអនុវត្តទៅគ្រប់ជីវិតទាំងអស់ ។ ជាការពិតណាស់គោលការណ៍នៃពាក្យ នេះរួមបញ្ចូលទាំងគោលការណ៍នៃជីវិតនយោបាយ ។ (2) គ្រីស្ទបរិស័ទគួរ ពន្យល់អំពីគោលការណ៍នៃបទគម្ពីរដែលទាក់ទងនឹងជីវិតពលរដ្ឋនៅវិទ្យាស្ថានអប់ រំ ។ (3) គ្រីស្ទសាសនាបានទទួលការយកចិត្តទុកដាក់ជាទូទៅចំពោះព្រះបន្ទូល របស់ព្រះតាមរយៈការសែត និងប្រព័ន្ធផ្សព្វផ្សាយទាំងអស់ ហើយព្យាយាមធ្វើឱ្យ

ពួកគេចាប់អារម្មណ៍ ។ (គំនិតជាមូលដ្ឋានគំនិតរបស់ពួកខាងវិនិយម ទំព័រ 146-147)

3. សេរីភាពនៃជំនឿ-មនសិការ និងជីវិតដែលផ្ដោតលើព្រះ

ប៉ុលនៅក្នុងរ៉ូម 14:1-15:13 បានចាត់ទុកសេរីភាពនៃមនសិការ នៃសេចក្ដីជំនឿនៅក្នុងគ្រីស្ទសាសនាគឺជាបញ្ហា *adiaphora* *Adiaphora* មានន័យដូចខាងក្រោម ។ នោះគឺជាគោលការណ៍នៃសកម្មភាពអំពីបញ្ហាដែលមិនត្រូវបានលាតត្រដាងពីការពិតដែលបទគម្ពីរហាមប្រាម ឬបញ្ជាជាក់ស្ដែង ។ នៅក្នុងសម័យរបស់សាវ័កប៉ុល *adiaphora* រួមបញ្ចូលបញ្ហាដែលបរិភោគសាច់, បញ្ហានៃពេលវេលាសម្រាប់ការរក្សានៅលើបុណ្យសាសនា ។ ប៉ុន្តែបញ្ហាចម្បងគឺការបរិភោគសាច់ ។ វាប្រាកដណាស់ថានៅពេលនោះមានការកើនឡើងខ្លះរវាងអ្នកបរិភោគសាច់ ហើយអ្នកផ្សេងទៀតមិនបរិភោគសាច់ ។ (ខ ៣) ។ ប៉ុលបានបង្រៀនថាបញ្ហានេះមនុស្សគ្រប់គ្នាគួរមានសេរីភាពតាមរយៈការប្រព្រឹត្តបញ្ហាដល់មនុស្សគ្រប់គ្នា ហើយមិនគួររិះគន់គ្នាទៅវិញទៅមកឡើយ ។ ហេតុផលដែលគេមិនគួររិះគន់គ្នាទៅវិញទៅមក ប៉ុលបាននិយាយអំពីអាកប្បកិរិយានៃជីវិតដែលផ្ដោតលើព្រះ ។ ទោះបីជាការជម្រុញនៃជីវិតគ្រីស្ទាន (នៅក្នុងបញ្ហានៃសេរីភាពមនសិការ) គឺសម្រាប់តែព្រះអម្ចាស់ប៉ុណ្ណោះក៏ដោយ (ខទី 8) ពួកគេមិនមែនជាកម្មវត្ថុនៃការរិះគន់នោះទេ ។ គាត់ចាត់ទុកបញ្ហានេះជាគោលការណ៍នៃជីវិតដែលផ្ដោតលើព្រះជានិច្ច ។ ជាពិសេស ខទី ១៥ បាននិយាយថា “កុំបំផ្លាញអ្នកដែលព្រះគ្រីស្ទបានសុគតឡើយ ។” ខ ២០ បានមានប្រសាសន៍ថា “កុំបំផ្លាញកិច្ចការរបស់ព្រះជាប្រយោជន៍ដល់ម្លប់ឡើយ អ្វីគ្រប់យ៉ាងគឺស្អាតស្អំ ប៉ុន្តែវាខុសឆ្គងសម្រាប់អ្នកដែលធ្វើឲ្យអ្នកដទៃជំពប់ដួលដោយសារអ្វីដែលគាត់ញ៉ាំ ។”

ពាក្យទាំងអស់បានបង្ហាញពីគំនិតនៃជីវិតដែលផ្ដោតលើព្រះគ្រីស្ទ (ជីវិតផ្ដោតលើ ព្រះ) ដែលគួរតែត្រូវបានដោះស្រាយជាហេតុផលនៃសកម្មភាពរបស់ពួកគេ ។ ជាពិសេស “ខ្ញុំដឹង ហើយក៏ជឿជាក់ ដោយនូវព្រះអម្ចាស់យេស៊ូវថា គ្មានអ្វី ស្មោកត្រោកដោយខ្លួនឯងទេ គឺស្មោកត្រោកដល់តែអ្នកណា ដែលជឿថារបស់ នោះស្មោកត្រោកប៉ុណ្ណោះ ។” (ខ ១៤) ហាក់បីដូចជាកំពុងបង្រៀនអ្នក ឯក រាជ្យនិយម ។ ម្យ៉ាងទៀត នេះហាក់ដូចជាបង្ហាញឱ្យឃើញថា បញ្ហានៃអំពើល្អ និងអំពើអាក្រក់ គឺអាស្រ័យលើការគិតរបស់មនុស្ស ។ ប៉ុន្តែនេះចេញពីស្ថាន ភាពដែលមានកម្រិតនៃ adiphora ។ នៅក្នុងស្ថានភាពនៃ adiphora គ្រី ស្ទបរិស័ទមានសេរីភាពក្នុងការដោះស្រាយស្របតាមមនសិការនៃជំនឿ ។ ប៉ុន្តែ សេរីភាពនៃជំនឿគ្រីស្ទានមិនត្រូវឯករាជ្យនិយមឡើយ ។ ដោយសារបញ្ហានៃ adiphora គ្រីស្ទានយោងទៅតាមមនសិការនៃជំនឿទាំងអស់ ។ គួរធ្វើអ្វីដែល ក្លាយទៅជាសិរីល្អរបស់ព្រះ (ដែលសក្តិសមនឹងព្រះហឫទ័យនៃព្រះ) វាជាសេរី ភាពដែលចេញពីជីវិតដែលផ្ដោតលើព្រះ ។ យើងមិនគួរស្ទាក់នៅក្នុងស្តង់ដារ ដែលអ្នកដទៃគិតតាមមនសិការរបស់ខ្លួនឡើយ ។ (វិទ្យាស្ថាន III, 19) ត្រង់ ចំណុចនេះ Dr. Sob បានមានប្រសាសន៍ដូចតទៅនេះថា «ចំពោះបញ្ហានៃ adiphora យើងមិនគួរត្រូវបានចងក្លាប់ទៅនឹងស្តង់ដារនៃមនសិការរបស់អ្នក ដទៃនោះទេ ។ ចំពោះបញ្ហានេះយើងមានសេរីភាពក្នុងការធ្វើជាមួយនឹងស្តង់ដារ នៃមនសិការរបស់យើង ។ (បន្ថែមដោយអ្នកបកប្រែ) ប៉ុន្តែមិនមានន័យថាគ្រីស្ទ សាសនាមិនខ្វល់ខ្វាយអំពីសីលធម៌នោះទេ ។ អ្វីគ្រប់យ៉ាងដែលយើងធ្វើសម្រាប់ អត្ថន័យដើម្បីបម្រើព្រះ និងសម្រាប់សិរីរុងរឿងរបស់ទ្រង់ ឬដូចដែលគាត់មិន បានធ្វើ (miserly) គាត់បានប្រព្រឹត្តអំពើបាប ។ យើងគួរតែគោរពព្រះនៅ

ចំពោះព្រះ ឬដោយមិនគោរព ឬធ្វើការអរព្រះគុណ ឬធ្វើដោយមិនអរព្រះគុណ (ខុស) ។ (គោលគំនិតសេរីភាពនៃគ្រីស្ទាន, Grand Rapids, International Publ., ទំព័រ 51) ។ ហេតុដូច្នេះហើយ យើងនៅក្នុងបញ្ហានៃ adiaphora ក៏យល់ថាយើងគួរតែរស់នៅក្នុងជីវិតដែលផ្ដោតលើព្រះស្របតាមមនសិការដ៏ល្អរបស់គាត់ ។

ជំពូកទី ១ ទ្រឹស្តីរបស់ប៉ុល

I. លក្ខណៈនៃបទពិសោធន៍របស់ប៉ុលអំពីការប្រែចិត្តជឿ

បទពិសោធន៍របស់ប៉ុល (សូល) ត្រូវបានកត់ត្រានៅកិច្ចការជំពូកទី ១ ។ តើវា ដូចគ្នាទៅនឹងបទពិសោធន៍នៃការអាថ៌កំបាំងទេ? Bengel គិតថាវាមិនខុសគ្នា ទេដែលអាណាចក្រដ៏អស្ចារ្យមិនប្រែប្រួលបានឃើញឈើឆ្កាងនៅក្នុងការនិមិត្ត របស់គាត់; F.F. ប្រ៊ូស (Bruce) បានគិតថាបទពិសោធន៍របស់ប៉ុលគឺដូចជា បទពិសោធន៍ សញ្ញាផ្នែកបន្ទោ បានឃើញពន្លឺក្នុងពេលអធិស្ឋានរបស់គាត់ ឬ រូបភាពនៃព្រះគ្រីស្ទ ។ (សេចក្តីអត្ថាធិប្បាយអន្តរជាតិថ្មីក្នុងគម្ពីរសញ្ញាថ្មី, សៀវភៅរបស់ cuts, ទំព័រ ១៩៦) ប៉ុន្តែបទពិសោធន៍របស់ប៉ុលត្រូវបានបង្កើត ឡើងនូវសិទ្ធិអំណាចរបស់សាវ័ក (កូរិនថូសទី១ ១:1, 15:8) វាមិនមែនជា កម្រិតដែលគាត់បានឃើញការនិមិត្តនោះទេ ប៉ុន្តែស្ថានសួគ៌បានបើក ហើយពិត ជាគាត់បានឃើញព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទមែន ។ Grosheide បាននិយាយថា "តាមរយៈ ទីបន្ទាល់ខ្លួនរបស់ប៉ុល (កូរិនថូសទី១ ១:1, 15:8) បទពិសោធន៍នៃទីក្រុងដា ម៉ាសមិនមែនជាកម្រិតដែលគាត់បានឃើញការនិមិត្តនោះទេ ប៉ុន្តែគាត់បាន ឃើញការពិតដែលព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទបានបើកសម្តែង ។ បាណាបាសក៏ធ្វើទីបន្ទាល់ ដូច្នេះដែរ ។ (កិច្ចការ ៩:២៧) យោងតាម កិច្ចការ ២២:១៤-១៥ ការលេច មករបស់ព្រះយេស៊ូវនៅក្នុងដាម៉ាសដល់លោកប៉ុលជាព្រឹត្តិការណ៍ដ៏ពិសេសមួយ ដែលញែកចេញពីការនិមិត្ត ។ យោងតាម កូរិនថូសទី១ 15:8 ព្រឹត្តិការណ៍ ដែលព្រះយេស៊ូវបានបង្ហាញដល់ប៉ុលគឺជាព្រឹត្តិការណ៍ចុងក្រោយ ។ (Handlign 1-4 ទំព័រ 296) នៅក្នុងថ្ងៃនៃក្រុមជំនុំ បទពិសោធន៍ដ៏អាថ៌កំបាំងនេះមិនមាន តម្លៃទេ ប៉ុន្តែមិនមែនជាបទពិសោធន៍របស់សាវ័កទេ ។ ក្នុងចំណោម អ្នករិះគន់

បាននិយាយថាតាមបទពិសោធន៍របស់ប៉ុល វាបានកើតឡើងដោយសារតែរូប
 កាយរបស់គាត់ ឬដោយហេតុផលផ្លូវចិត្តរបស់គាត់ ដែលធ្វើឲ្យវាបានកើតឡើ
 ង ។ ឥឡូវនេះយើងអាចពិនិត្យឡើងវិញនូវទ្រឹស្តីដូចខាងក្រោម ។ (1) ទ្រឹស្តី
 ដែលកើតឡើងដោយជំងឺនៃរូបកាយ ។ បទពិសោធន៍នៃការបើកសំដែងរបស់ប៉ុ
 លដែលបានកត់ទុកនៅក្នុង កូរិនថូសទី២ 12:1-9 គឺជាព្រឹត្តិការណ៍ដែលបាន
 កើតឡើងនៅលើផ្លូវទៅក្រុងដាម៉ាសក្នុងកិច្ចការ ជំពូក 9 ។ ហើយការបើក
 សំដែងនេះបានចេញពីគុម្ពបន្ទា (តើជាជំងឺ) ដែលប៉ុលមានឬ ។ ប៉ុន្តែ កូរិនថូ
 សទី២ ១២:១-៩ មិនបានបញ្ចេញគំនិតថាវាជាអំណោយតាមរយៈគុម្ពបន្ទាដែល
 បានទម្លុះគាត់ទេ តែវាបានពន្យល់ថាគុម្ពបន្ទាផ្ទុយនឹងការបើកសំដែងពីគ្នា ។ ប៉ុ
 លបានសរសើរព្រះចំពោះការបើកសំដែង ប៉ុន្តែគាត់បានហៅគុម្ពបន្ទានោះថាជា
 « ទេវតារបស់សាតាំង » ហើយបានអធិស្ឋានសុំឲ្យព្រះដកវាចេញ ។ (2)
 ទ្រឹស្តីដែលបានដោះស្រាយទៅនឹងស្ថានភាពផ្លូវចិត្ត ។ យោងទៅតាមទ្រឹស្តីនេះ
 ការប្រែចិត្តជឿរបស់ប៉ុលនៅតាមផ្លូវទៅទីក្រុងដាម៉ាស គឺជាការបង្ហាញនៃដំណើរ
 ការនៃផ្លូវចិត្តរបស់គាត់ ពីមុនពេលគាត់ចូលទៅជិតព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទនៅក្នុងចិត្ត
 របស់គាត់ ។ គាត់ដែលអះអាងទ្រឹស្តីនេះបាននិយាយតាមលក្ខណៈវិនិច្ឆ័យនៃកិច្ច
 ការ ២៦:១៤ (ពាក្យថា «នោះពិបាកដល់អ្នកណាស់ ដែលធាក់ជល់នឹងជន្លូញ
 ដូច្នេះ») ។ ជាមួយដ្ឋានគ្រឹះ ពេលប៉ុលបៀតបៀនសាវករបស់ព្រះយេស៊ូវ គាត់
 មានបញ្ហាក្នុងចិត្ត ដោយសារគាត់បានស្គាល់ព្រះបន្ទូលនៃអេសាយ ជំពូកទី
 ៥៣ ។ ការនោះគឺគាត់អាចនឹងមានការសង្ស័យថា «ប្រសិនបើព្រះយេស៊ូវជា
 ហោរារបស់ព្រះមេស៊ីនៅក្នុងអេសាយ 53 នោះគឺជាការជំនួសឈើឆ្កាងត្រឹមត្រូវ
 ឬទេ? ហើយប៉ុលមិនបានបដិសេធការប្រោសព្រះយេស៊ូវឱ្យរស់ឡើងវិញទេ

ពីព្រោះគាត់គឺជាពួកផារីស៊ី ។ ដូច្នេះគាត់ប្រហែលជាមានភាពតានតឹងផ្នែកចិត្តសាស្ត្រថា "ប្រសិនបើអ្នកដែលខ្ញុំបៀតបៀនត្រឹមត្រូវវិញ តើខ្ញុំត្រូវធ្វើដូចម្តេច?" ទីបំផុតវាបានធ្វើឱ្យគាត់មើលឃើញទស្សនៈនៃការប្រែចិត្តជឿ ។ ប៉ុន្តែវាមិនមែនជាការពិតទេ ។ នៅសម័យនោះពួកផារីស៊ីដែលមិនជឿ មិនបានជឿលើ អេសាយ 53 ថាជាការបង្រៀនជំនួសរបស់ព្រះមេស៊ីទេ ។ នៅពេលយើងពិនិត្យមើលឡើងវិញថា គំនិតនៃការរស់ឡើងវិញរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ពួកគេបានដឹងថានៅថ្ងៃចុងក្រោយ ការរស់ឡើងវិញនឹងកើតមាន ។ មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះអត្ថន័យនៃកិច្ចការ 26:14 មានន័យថាការធ្វើទុក្ខបុកម្នេញរបស់ប៉ុលមកលើក្រុមជំនុំ គឺជាសកម្មភាពឆោតល្ងង់ ដូចជាការវាយកែងជើងរបស់គាត់ជាមួយការហ្វឹកហាត់ ។ ការបើកសំដែងដែលប៉ុលបានឃើញនៅលើផ្លូវទៅក្រុងដាម៉ាស គឺជាព្រឹត្តិការណ៍ដ៏អស្ចារ្យ ដ៏បរិសុទ្ធ ។

II. ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទដែលប៉ុលបានឃើញ

បន្ទាប់ពីប៉ុលបានប្រែចិត្តជឿដោយផ្ទាល់ ការពិតដែលគាត់បានសារភាពថាព្រះយេស៊ូវជាបុត្រារបស់ព្រះ (ឬព្រះគ្រីស្ទ) គឺជាអ្វីដែលគាត់យល់ដោយខ្លួនគាត់តាមរយៈការបើកសំដែងនៃព្រះ ។ ទស្សនៈរបស់គាត់ចំពោះព្រះគ្រីស្ទគឺមិនមែនដើម្បីធ្វើឱ្យមនុស្សនោះក្លាយជារឿងព្រេង ឬជាគំនិតប្រវត្តិសាស្ត្រសាសនានោះទេ ។ ចូរយើងពិនិត្យមើលទ្រឹស្តីមិនពិត ។

1. ទ្រឹស្តីនៃរឿងរ៉ាវនៅក្នុងសាសនាសេរីនិយមទូទៅ

ពួកគេបានអះអាងថាដំណឹងល្អរបស់ម៉ាកុសគឺជាឯកសារដែលយើងមិនអាចទុកចិត្តបាន ដែលមិនគួរឱ្យជឿ យោងទៅតាមឯកសារ ព្រះយេស៊ូវគ្រាន់តែជា

មនុស្សដែលមានសីលធម៌ប៉ុណ្ណោះ ពួកសិស្សរបស់ទ្រង់ និងប៉ុលបានធ្វើឱ្យព្រះ
យេស៊ូវឥតខ្ចោះ (មានន័យថាជារឿងរ៉ាវ) ហើយបានអំពាវនាវរកព្រះគ្រីស្ទ ។
វាជាទ្រឹស្តីនៃ រឿងព្រេង ។ ជាការពិតណាស់ទស្សនៈនេះមិនត្រឹមត្រូវទេ ។

(1) ជាទូទៅរឿងរ៉ាវកើតឡើងបន្ទាប់ពីរយៈពេលដ៏យូរដែលបុគ្គលពាក់ព័ន្ធបាន
ស្លាប់ ។ ប៉ុន្តែដំណឹងល្អរបស់លូកា ដែលរួមបញ្ចូលព្រឹត្តិការណ៍នៃ ក្រមុំព្រហ្មចារី
ម៉ារ៉ា ត្រូវបានសរសេរដោយលូកា ដែលជាអ្នកផ្សាយដំណឹងល្អ និងជាវេជ្ជ
បណ្ឌិតនៃអ្នកបំរើការងាររបស់ប៉ុល ។ ការពិតនេះត្រូវបានទទួលស្គាល់ដោយ
Paulus (1828) ដែលជា humanist និង Harnack ដែលជាប្រធាននៃ
neo-theology ។ លោក Harnack បាននិយាយថាដំណឹងល្អរបស់ម៉ាថាយក៏
ត្រូវបានសរសេរនៅពេលដូចគ្នាដែរ ដែលដំណឹងល្អរបស់លូកាត្រូវបានសរសេរ
នោះ ។ (Niue Untersuchungen zur Apostelgeschichte, ឆ្នាំ 1911,
ទំព័រ 105) ។

(2) ខ្លឹមសារនៃគ្រីស្ទានគឺមិនមែនដើម្បីបង្រៀនអំពីគោលគំនិតសំខាន់ៗមួយ
ចំនួន (ឬ ឧត្តមគតិ)នោះទេ ប៉ុន្តែដើម្បីប្រកាសការពិតនៃដង្វាយលោះបាប
(មានតែមួយប៉ុណ្ណោះ) ដែលបានសម្រេចតាមរយៈព្រះយេស៊ូវ ។ ដូច្នេះគ្រីស្ទាន
គឺអាស្រ័យទៅលើភាពស្មោះត្រង់ក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រ ។ ដូច្នេះគ្រីស្ទានគឺផ្ទុយពី រឿង
ព្រេងដែលបង្រៀនអំពីគោលគំនិតមួយចំនួន ។ ដូច្នេះលោក Machen បាន
និយាយថា “គ្រីស្ទានមិនឈរឡើងដោយលក្ខណៈវិនិច្ឆ័យនៃគោលគំនិតទេ ប៉ុន្តែ
ដោយលក្ខណៈវិនិច្ឆ័យនៃកំណត់ត្រានៃព្រឹត្តិការណ៍មួយ (អ្វីដែលព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ
បានសម្រេចជាអ្នកដែលប្រោសលោះ) ។ ប្រសិនបើគ្មានព្រឹត្តិការណ៍នេះទេពិភព
លោកនឹងងងឹតទាំងស្រុង ហើយមនុស្សជាតិ នឹងត្រូវបំផ្លាញនៅក្នុងអំពើបាប

របស់ពួកគេ ។ បើស្វែងរកតែជីវិតអស់កល្បជានិច្ច ដែលមិនមែនជាសេចក្តីសង្គ្រោះ នោះសេចក្តីពិតដ៏អស់កល្ប នឹងនាំមកនូវតែការខកចិត្តប៉ុណ្ណោះ ។ ប៉ុន្តែផ្លូវថ្មីត្រូវបានបើកឲ្យមនុស្សនោះគឺវាចេញមកពីព្រះពរដែលព្រះបានប្រទានដល់បុត្រស្នូនភ្នំតែមួយរបស់ទ្រង់ ។

(3) រឿងរ៉ាវនេះគឺជាសកម្មភាពធ្វើឱ្យព្រះមានរូបអង្គទ្រង់ ព្រោះវាមិនអាចបង្ហាញពីគោលគំនិតរបស់ព្រះជាបាច់បានឡើយ ពីព្រោះមនុស្សដែលខូចមិនអាចស្គាល់ព្រះពិតបានទេ ។ ដូច្នេះហើយរឿងរ៉ាវបែបនេះត្រូវបានកំទេចតាមរយៈតែការពិតដែលបង្ហាញដោយព្រះប៉ុណ្ណោះ ។ ការបើកសំដែង និងរឿងរ៉ាវគឺមិនមែន non-commercial ទេ ។ រឿងរ៉ាវនេះមានតែនៅគ្រប់សាសនាឯករាជ្យប៉ុណ្ណោះ (វាមិនមែនជាសាសនានៃការបើកសំដែងទេ) ។ គ្រីស្ទានដែលត្រូវបានបង្ហាញនៅចំណុចនៃព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះគឺពោរពេញទៅដោយគោលការណ៍ដែលផ្ទុយពីគោលការណ៍នៃរឿងរ៉ាវនេះ ។ មនុស្សដែលឈរនៅខាងក្រៅនៃប្រភេទនៃគំនិតនោះអាស្រ័យលើការបើកសំដែង ។ ទស្សនៈវិទូថ្មីៗនេះក៏មិនអាចចាកចេញពីរឿងរ៉ាវនៅក្នុងគំនិតរបស់ពួកគេឡើយ ។ នៅក្នុងអត្ថន័យ Dooyeweerd បាននិយាយដូចខាងក្រោម នោះគឺ "Hume គឺជារឿងរ៉ាវនៅក្នុងចិត្តសាស្ត្រ ហើយ Kant នៅក្នុងគំនិតដ៏អស្ចារ្យនេះ ។ បញ្ញាចិត្ត នៃរឿងរ៉ាវនេះមិនត្រូវបានកំណត់ត្រឹមតែការគិតពីដើមបែបនោះទេ ។ វាត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយ highest theoretical abstract នៅក្នុងគំនិតទស្សនវិជ្ជានិងសាសនា" (A New Critique of Theoretical Thought, Vol. II, ទំព័រ 325-326) គ្រីស្ទានផ្ទុយនឹង រឿងរ៉ាវគ្រប់ពេលវេលា និងគ្រប់ទីកន្លែង

ព្រោះវាធ្វើតាមការគិតដែលពីងផ្នែកលើការបើកសំដែង ។ គ្រីស្ទានផ្ទុយពីរឿង
ព្រេង ហើយថ្កោលទោសវាដោយខ្លឹមសារ ។

(4) ការផ្សាយដំណឹងល្អរបស់ពួកសាវក មិនមែនជាការគិតរបស់
Christianity-centric ទេ តែជាព្រឹត្តិការណ៍សំខាន់នៃគ្រីស្ទសាសនា ។ ពួកគេ
បានលះបង់ជីវិតរបស់ពួកគេចំពោះព្រះដើម្បីប្រកាសព្រឹត្តិការណ៍ប្រវត្តិសាស្ត្រ
របស់ព្រះយេស៊ូវ ។

2. ទ្រឹស្តីនៃប្រវត្តិសាស្ត្រសាសនា

Gunkel និយាយថាមុនពេលដែលប៉ុលបានជួបព្រះយេស៊ូវ គាត់បានទទួលការ
យល់ឃើញជាមុនរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ។ គាត់អះអាងថាគំនិតបែបនេះរបស់ប៉ុលបាន
មកពីអក្សរសិល្ប៍នៃការបើកសំដែងរបស់ជនជាតិយូដា (សៀវភៅដែលបានកែ
សម្រួលបានកើតឡើងនៅរយៈពេលបន្ទាប់ពីម៉ាឡាគីដល់ព្រះគ្រីស្ទថានៅមជ្ឈិម
សម័យ) ដែលជាសាសនាគួរឱ្យអស់សំណើចផ្សេងទៀតដែលគម្ពីរសញ្ញាចាស់មិន
មាន ។ ប៉ុន្តែព្រះមេស៊ីនៃអក្សរសិល្ប៍នៃការបើកសំដែង គឺខុសពីទីបន្ទាល់របស់
ព្រះមេស៊ីរបស់ប៉ុល ។ គោលគំនិតនៃព្រះមេស៊ី (ព្រះគ្រីស្ទ) ក្នុងអក្សរសិល្ប៍
នៃការបើកសំដែងចេញមកពីអេណុក (Pomes) របស់សាឡូម៉ូន និង IV អែ
សវ៉ា ជាដើម ។ ព្រះមេស៊ីដែលបានកត់ត្រានៅក្នុង pomes របស់សាឡូម៉ូន
មានតួអក្សរដ៏អស្ចារ្យ ជាស្តេចនៃពិភពលោកនៅក្នុងជួររបស់ស្តេចដាវីឌ ប៉ុន្តែ
មិនមែនជាមនុស្សដែលមានពីមុនមកនោះទេ ។ ព្រះមេស៊ីដែលបានកត់ទុកនៅ
ក្នុង pome របស់សាឡូម៉ូនគឺជាព្រះមេស៊ីនខាងយោបាយ ហើយខុសពីព្រះមេ
ស៊ីរបស់ប៉ុល ។ ជាការពិតណាស់ ទស្សនៈរបស់ព្រះមេស៊ីរបស់អេណុកក៏ខុស

គ្នាទៅនឹងប៉ុលដែលបានប្រែចិត្តជឿដែរ ។ ដោយសារព្រះមេស៊ីនៅក្នុងអេណុក ត្រូវបានរៀបរាប់អំពីអ្នកដែលគ្មានទំនាក់ទំនងជាមួយនឹងពួកបរិសុទ្ធក្នុងការស្នាក់នៅស្ថានសួគ៌ វាខុសពីទស្សនៈរបស់មេព្រះស៊ីរបស់ប៉ុល ។ ហើយព្រះមេស៊ីដែលបានកត់ត្រានៅក្នុង IV អែសវិ គឺជាព្រះមេស៊ីខាងនយោបាយ ដូច្នេះទោះបីជាវាសោកសៅដែលគាត់បានរស់នៅ 400 ឆ្នាំក៏ដោយប៉ុន្តែគាត់នឹងត្រូវស្លាប់ (VI អែសវិ 7:26-31) សេចក្តីស្លាប់គឺមិនអាចជំនួសការស្លាប់បានទេ ។ ដូចនេះសាសនាជាមិនបានដឹងអំពីការស្លាប់ជំនួសរបស់ព្រះមេស៊ីឡើយ ។ ឈើឆ្កាងធ្វើឱ្យពួកគេអិលចុះ ។ ប៉ុន្តែព្រះមេស៊ីរបស់ប៉ុលបានឃើញបន្ទាប់ពីការប្រែចិត្តរបស់គាត់គឺជាបុត្រារបស់ព្រះដែលធ្វើការជាមួយព្រះក្នុងការបង្កើត ហើយបានរួបរួមជាមួយនឹងរាស្ត្ររបស់ទ្រង់ដោយស្មោះស្ម័គ្រ ហើយបានស្លាប់ជំនួស ។ Reintzenstein ឬ, Boussett ជាដើម បាននិយាយខុសថាគំនិតរបស់ព្រះយេស៊ូវ ប៉ុលបានចេញមកពី contemporary paganism ។ ត្រង់ចំណុចនេះ ខ្ញុំបានលើកយកការវិគល់របស់លោកបណ្ឌិត ម៉ាឆេន (Dr. Machen) ដោយសង្ខេបដូច្នេះ ។ វាត្រូវបានបង្ហាញនៅក្នុងសៀវភៅរបស់គាត់ប្រភពដើមនៃសាសនារបស់ប៉ុល ។ នោះគឺនៅសម័យប៉ុលក៏ពួកទស្សនវិទូបានមើលងាយសាសនាដើមដែរ ។ តាមពិត សាសនានៅសម័យនោះវេទនាណស់ ។ សាសនាដ៏វេទនាបែបនេះមិនអាចធ្វើឲ្យលោកប៉ុលចាប់អារម្មណ៍បានទេ ។ មិនមែនត្រឹមតែថា តែដោយសារលក្ខណៈពិសេសនៃ គ្រីស្ទសាសនាមិនមានការរួមបញ្ចូលគ្នាពីអ្នកដទៃ ប៉ុលមិនអាចត្រូវបានគេសម្រុះសម្រួលជាមួយសាសនាផ្សេងទៀតឡើយ ។ ប៉ុន្តែយើងអាចពិនិត្យឡើងវិញនូវសាសនា (ភាគីសាសនា) នៃសម័យបច្ចុប្បន្ននេះដូចខាងក្រោម ។ [1] Dionysus mysterious party ។

- សកម្មភាពអាទិកំបាំងនៃពិធីជប់លៀងនេះត្រូវបានប្រព្រឹត្តឡើង ដោយការរាំ និងបរិភោគសាច់នៅ ។ [2] ពិធីជប់លៀងអាទិកំបាំង Orpheus - វាគឺជា ការរីករាយ - ពិធីជប់លៀងព្រះនិងមានព្រលឹង - reincarnation ។ [3] អាទិកំបាំង Elourinian - ពិធីជប់លៀងនេះមានពិធីដែលពួកគេបានទៅស មុទ្រហើយសម្លាប់ជ្រូកនឹងថ្វាយវាជាតង្វាយហើយប្រតិបត្តិវាក្នុងការញ៉ាំស្រូវសាលី ដែលបានចូលក្នុងទឹក ។ ដូចដែល គ្រីស្ទសានាដ៏ថ្លៃថ្នូបានប្រកាសអំពីការរស់ ឡើងវិញពិត ការពិតដែលបានគិតទៅលើសាសនាខាងក្រោមគឺជាការមិនពិត ។ [4] Cybele party, - នេះទាមទារដូចខាងក្រោម ។ អ្នករំយក្មេង Atis ត្រូវ បានស្រលាញ់ដោយ Cybele goddess ព្រោះគាត់បានស្លាប់ ហើយនាងបាន ទ្វេព្វសោក ។ ពេលនោះ party ដែលគ្មានគំនិតរស់ឡើងវិញ និងមានតែ goddess ទេ ដែលថែរក្សារូបកាយរបស់គាត់ ។ [5] Isis & Osiris party យោងទៅតាម Plutarch Osiris គឺជាប្អូនប្រុសរបស់ Isis ហើយបានរៀបការ ជាមួយគ្នា ។ បន្ទាប់មក ប្អូនប្រុស Typhon បានបះបោរដាក់គាត់ ហើយ បង្កើតប្រអប់មួយ ហើយនិយាយថា "ខ្ញុំនឹងអោយប្រអប់នោះទៅអ្នកដែលបាន ធ្លាក់ចូលទៅក្នុងនោះ" បន្ទាប់មកនៅពេលដែល Orisis ចូលទៅក្នុងប្រអប់នោះ Typhon បានគ្របប្រអប់នោះ ហើយបោះវាទៅក្នុងទន្លេនីល ។ ពីរ Orisis បានស្លាប់ហើយបានក្លាយជាស្តេចនៅក្នុងពិភពលោកផ្សេងទៀត ហើយគាត់បាន យកឈ្មោះ Typhon តាមរយៈកូនប្រុសរបស់គាត់ Holus ។ វាជារឿងរបស់ party ។ វាត្រូវបានប្រាប់ថាជនជាតិអេហ្ស៊ីបបម្រើ Orisis ជាស្តេចនៃសេចក្តី ស្លាប់ ។ [6] Adonis party - Adoris គឺជាប្តីរបស់ Aphrodite ។ គាត់

ត្រូវផ្អែកព្រៃខាំហើយស្លាប់ ។ ដោយសារ goddess សោកសៅ បានវាយលើ ដើមទ្រូងហើយ ហើយថ្វាយយញ្ញបូជាដល់ Adonis នោះ Adonis ក៏រស់ឡើងវិញ ។ ប៉ុន្តែវាមិនមែនជាការប្រោសឱ្យរស់ឡើងវិញពិតទេ និងត្រូវបានប្រោសឱ្យជាឡើងវិញ មានន័យថាដើមគ្រាប់ធញ្ញជាតិនឹងចេញមកម្តងទៀត ។ នេះត្រូវបានគេហៅសម្រាប់ការផ្តល់ជូននូវវិស័យកសិកម្ម ។ សេចក្តីសង្ខេបនៃសាសនាក្រិចនិយាយកុហកខាងលើ ។ ពួកគេជា inferior religious party ។ ទ្រឹស្តីដែលថាពួកគេជាសម្ភារៈដែលសំដៅទៅលើការបង្កើត ត្រីស្នូសានាគឺជាពាក្យឆោតល្ងង់ ។ Reitzenstein អះអាងថា សាសនារបស់ប៉ុលបានមកពីសាសនាបែបនេះ ពីព្រោះវាក្យសព្វរបស់ប៉ុលគឺស្រដៀងគ្នាទៅនឹងលក្ខខណ្ឌនៃ party សាសនាក្រិច ។ ជាឧទាហរណ៍ គាត់និយាយថា gnosis (ប្រាជ្ញា) ដែលប៉ុលបានប្រើគឺចេញពី Greek religious party ។ ប៉ុន្តែ gnosis នៅក្នុងសាសនាក្រិច party គឺទាក់ទងទៅនឹងការចាប់កំណើតរបស់ព្រះ ។ ប៉ុន្តែនៅក្នុងប៉ុល (wisdom កូរិនថូសទី១ ១២:៨) មិនប្រើជាអត្ថន័យរឿងព្រេងបែបនេះទេ ។ Gnosis ចេញមកពីធម្មីរសញ្ញាចាស់ ។ ហើយ Reitzenstein អះអាងថា មនុស្សខាងវិញ្ញាណ (πνευματικός) នៅក្នុងសំបុត្ររបស់ប៉ុលក៏បានចេញពី សាសនាក្រិច party ផងដែរ ។ ប៉ុន្តែនៅក្នុងពាក្យ សាសនាក្រិច party ត្រូវបានទាក់ទងទៅនឹងរឿងនៃមនុស្ស ។ ហើយ Bousset បាននិយាយនៅក្នុងសៀវភៅរបស់គាត់ថា "ព្រះអម្ចាស់យេស៊ូវ" ប៉ុលបានភ្ជាប់ពាក្យ "ព្រះអម្ចាស់" ទៅនឹងព្រះនាមនៃព្រះយេស៊ូវដោយដកស្រង់ចេញពីសាសនាក្រិច party ពោលគឺហៅព្រះយេស៊ូវថាព្រះអម្ចាស់ដែលមិនមែនចេញពីក្រុងយេរូសាឡឹមទេ ។ ប៉ុន្តែចេញពីទំនៀមទម្លាប់នៃការបម្រើ pagan assembly god at

Antioch or, Dasus etc. ក្រុមជំនុំក្រុងយេរូសាឡឹមបានដឹងថា ព្រះយេស៊ូវគឺជាព្រះមេស៊ី (ព្រះគ្រីស្ទ) នៃការយាងមកជាលើកទីពីរ ប៉ុន្តែមិនបានទទួលស្គាល់ថាទ្រង់យាងមកដោយព្រះវិញ្ញាណទេ មិនមែនជាព្រះអម្ចាស់នៃព្រះនៃក្រុមជំនុំទេ ពីព្រោះសៀវភៅដំណឹងល្អដែលមិនមានទំនាក់ទំនងជាមួយសាសន៍ដទៃ មិនមានពាក្យជាច្រើនថាព្រះម្ចាស់ ដែល Bousset បានអះអាង ។ ចុះសៀវភៅដំណឹងល្អមិនមានពាក្យថា ព្រះអម្ចាស់ទេឬ? ម៉ាថាយ ៧:២១, ១៦: ១៦, ម៉ាកុស ១១:៣, ១២:៣៥-៣៧ មានពាក្យ «ព្រះអម្ចាស់» ។ តើគាត់អាចពន្យល់វាដោយរបៀបណា? តើ Maranatha (Μαράνα) នៅក្នុង កូរិនថូសទី ១ ១៦:២២ ត្រូវបានជ្រើសរើសដោយរបៀបណា? ពាក្យ Maranata (ព្រះអម្ចាស់មករកយើង) ត្រូវបានបកប្រែភាសាអារ៉ាប់ទៅជាភាសាក្រិច ។ ដូច្នេះវាច្បាស់ណាស់ថាពាក្យនេះបានចេញមកពីប៉ាឡេស្ទីនដែលប្រែពីអារ៉ាប់ ។ វាគ្រាន់តែជាពាក្យថា អាម៉ែន ដែលយើងប្រែបានមកពីប៉ាឡេស្ទីន ។ មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះ ដោយសារប៉ុលជឿថាគម្ពីរសញ្ញាចាស់ជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ គាត់បានប្រើដោយដកស្រង់ពាក្យថា ព្រះអម្ចាស់ (Κύριος = វាជាការបកប្រែរបស់ព្រះយេស៊ូវ) ដែលមានច្រើននៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាចាស់ដែលត្រូវបានបកប្រែជាភាសាក្រិច ។ នៅក្នុងសេចក្តីសន្និដ្ឋាន លោក Ridderbos បាននិយាយថា (១) រឿងរ៉ាវនៃ សាសនាក្រិច party មិនស៊ីសង្វាក់គ្នា និងប្រវត្តិសាស្ត្រទេ ។ ប៉ុន្តែការគិតរបស់ប៉ុលអំពីការរស់ឡើងវិញរបស់ព្រះយេស៊ូវគឺជាប្រវត្តិសាស្ត្រ និងមិនផ្លាស់ប្តូរឡើយ ។ (២) រឿង សាសនាក្រិច party មិនមានក្រមសីលធម៌ ក៏ដូចជាមិននិយាយអំពីការគិតអំពីដង្វាយលោះបាប ប៉ុន្តែសាសនារបស់ប៉ុលមានសីលធម៌ ហើយបានចង្អុលបង្ហាញអំពីដង្វាយលោះបាប ។

III. លក្ខណៈឯករាជ្យនៃប្រភពរបស់ទ្រឹស្តីសាសនារបស់ប៉ុល

សកម្មភាពរបស់ប៉ុលត្រូវបានលាតត្រដាងនៅក្នុងសៀវភៅកិច្ចការ និងក្នុងសំបុត្រ ដែលក្នុងនោះសំបុត្ររបស់កាឡាទីជាតំណាង ។ បទពិសោធន៍ដែលប៉ុលបានចេញមកពីសំបុត្រកាឡាទី ។ វាជាកំណត់ត្រាដែលទ្រឹស្តីរបស់ប៉ុលបានមកដោយឯករាជ្យ ។ កាឡាទី 1:16-17 និយាយថា «ខ្ញុំបានសព្វព្រះហឫទ័យនឹងបើកសំដែងព្រះរាជបុត្រាទ្រង់ មកក្នុងខ្ញុំ ដើម្បីឲ្យខ្ញុំបានផ្សាយដំណឹងល្អពីទ្រង់ ដល់ពួកសាសន៍ដទៃ នោះខ្ញុំមិនបានទៅប្រឹក្សានឹងសាច់ឈាមទេ ក៏មិនបានឡើងទៅឯពួកអ្នក ដែលជាសាវ័កមុនខ្ញុំ នៅក្រុងយេរូសាឡឹមដែរ គឺបានទៅឯស្រុកអារ៉ាប់ភ្លាម រួចត្រឡប់ទៅក្រុងដាម៉ាសរិញ» ។ យោងតាម កាឡាទី 1:1 ។ ដូចដែលប៉ុលបានជួបជាមួយសាវ័កដើមជាច្រើនដង (កិច្ចការ 9:26-30, 15:1-29, កាឡាទី 1:18-24, 2:1-2, 3-10) ប៉ុន្តែគាត់មិនបានរៀនអ្វីបន្ថែមទេ ។ (កាឡាទី ២:៦) ប៉ុន្តែ ប៉ុលក៏ដូចគ្នានឹងទស្សនៈនៃដំណឹងល្អដែរ ។ វាច្បាស់ណាស់ថា ដំណឹងល្អរបស់ពួកគេចេញមកពីព្រះវិញ្ញាណ ។ វាលើកឡើងជំនឿរបស់យើង ។

IV. Soteology របស់ប៉ុល

គោលលទ្ធិនៃសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់ប៉ុលនិយាយថា មនុស្សនោះត្រូវបានលាងដោយការជឿព្រះគ្រីស្ទ ហើយបានរាប់ជាសុចរិតនៅចំពោះព្រះ ។ ដូចដែលប៉ុលបានសង្កត់ធ្ងន់ថា មានតែព្រះគ្រីស្ទប៉ុណ្ណោះដែលជាសេចក្តីសុចរិតនៃអ្នកជឿ ។ (រ៉ូម ១:១៧ កូរិនថូសទី១ ១:៣០, កូរិនថូសទី២ ៥:២១) ដូច្នេះ ប៉ុលបានសង្កត់ធ្ងន់ថាអាកប្បកិរិយាដែលមនុស្សគួរធ្វើគឺមានតែជំនឿប៉ុណ្ណោះ ។ (រ៉ូម ៤:

៥) គាត់បាននិយាយថា ជំនឿក៏ជាវត្ថុមានរបស់ព្រះដែរ ។ (អេភេសូរ ២:៨, ថែស្សាឡូនិចទី២ ៣:២) ដូច្នេះ តើគាត់គិតថាគ្រីស្ទានមិនត្រូវការការប្រព្រឹត្តិខ្លះ ទេឬ? មិនមែនទេ ។ គាត់បានសង្កត់ធ្ងន់ថា ការប្រព្រឹត្តរបស់គ្រីស្ទានគឺសំខាន់ ។ គាត់បានកត់សម្គាល់ " " និងជាពិសេសគាត់បាននិយាយនៅក្នុង ធីម៉ូ ថេទី១ 6: 18-19 ថា "ចូរបង្គាប់ឲ្យគេធ្វើគុណ និងការល្អជាបរិបូរ ព្រមទាំង ចែកទានដោយសទ្ធា ហើយប្រុងប្រៀបនឹងជួយគេផង យ៉ាងនោះឯង ទើប ឈ្មោះថា គេនឹងប្រមូលទ្រព្យសម្បត្តិទុកជាគោលយ៉ាងល្អសំរាប់ខ្លួនដល់ថ្ងៃក្រោយ វិញ ដើម្បីឲ្យគេចាប់បានជីវិតអស់កល្បជានិច្ច ។" ក្នុងផ្នែកនេះ តើគាត់បាន សង្កត់ធ្ងន់លើការប្រព្រឹត្តល្អយ៉ាងណា? ខទី ១៨ ពាក្យ « ការល្អ » មានពីរ ដង ។ ព្រះបន្ទូលនៃបទគម្ពីរបានបង្រៀនសេចក្តីពិតដែលត្រូវបានរក្សាទុកដោយ សេចក្តីជំនឿ ប៉ុន្តែវាមិនមានន័យថាគ្មានទំនាក់ទំនងរវាងសេចក្តីជំនឿ និងការ ប្រព្រឹត្តិនោះទេ ។ (១) ជំនឿនាំមកនូវសេចក្តីល្អ ។ កាលដែលយើងមានជំនឿ ជឿលើព្រះអម្ចាស់ អំពើអាក្រក់របស់យើងត្រូវបានដកចេញ ។ មិនត្រឹមតែ ប៉ុណ្ណោះ (២) ប្រសិនបើយើងមិនបានប្រព្រឹត្តអំពើល្អ ជំនឿរបស់យើងនឹងបាត់ បង់ ។ វាដូចជាដើមឈើមួយ; ឬសរបស់ដើមឈើប្រៀបដូចជាសេចក្តីជំនឿ ដើមឈើដូចជាការល្អ ឬសនៅជាប់នឹងដើមមានសារៈសំខាន់ណាស់ ។ ប៉ុន្តែបើ ដើមត្រូវបានកាត់ចេញ ឬសក៏ស្លាប់ ។ ទោះបីជាយើងគិតពីការបំបែកជំនឿនៃ ការប្រព្រឹត្តិដោយសមហេតុផលក៏ដោយ ពិតណាស់ការពិរោះអាចបំបែកពីគ្នាទៅវិញ ទៅមកបាន ។ (៣) ការអនុវត្តការប្រព្រឹត្តិល្អ គឺជាផ្នែកជាក់ស្តែងនៃជំនឿ ។ ប៉ុន្តែអ្នកជឿសម័យទំនើបដែលស្អប់ការអនុវត្តការល្អ វិភាគសេចក្តីជំនឿ និងការ ប្រព្រឹត្តិ ហើយគិតថាជំនឿនោះអាចកើតឡើងដោយមិនធ្វើការខុស ។ មើលពួក

គេបង្រៀនដូច្នេះ ។ ទោះបីជាពាក្យនេះមិនមែនជាគុណសម្បត្តិនៃសេចក្តីសង្គ្រោះ
ប៉ុន្តែវាជាខ្លឹមសារនៃផ្នែកមួយនៃសេចក្តីជំនឿ (ជំនឿខ្លួនឯងមិនមែនជាគុណ
សម្បត្តិនៃសេចក្តីសង្គ្រោះទេ) យ៉ាកុបនិយាយថា “ឯសេចក្តីជំនឿក៏បែបដូច្នេះ
ដែរ បើគ្មានការប្រព្រឹត្តតាមទេ នោះក៏ស្លាប់នៅតែឯង” (យ៉ាកុប 2:17)

[ការសិក្សាពីការបោះឆ្នោតនៃបទគម្ពីរ]